தெய்வப் புலமைத்

திருவள்ளுவ நாயனார்

திருக்குறளும்,

தேசாபிமானி

வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை

விருத்தியுரையும்.

முதற் பாகம்:

சிறப்புப்பாயிரத்துடன்

அறப்பால்.

1935.

காகிதம், மை, கட்டுநூல்,
முதலியன வெல்லாம் சுதேசியம்.

பிரதி செய்யும் உரிமை
பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

சமர்ப்பணம்.

(நேரிசை யாசிரியப்பா.)

உலக மனைத்து நலனுறப் புரக்கும்
சச்சிதா நந்த மெய்ப்பொரு ளருளால்,
வேண்டிய வெலாந்தரும் பாண்டிய நாட்டில்
தேட்ட நிறைந்த ஓட்டப் பிடாரம்
என்னும் பெயர்கொள் தென்னள கைநகர்ச்
சிதம்பரக் கவிஞன் சீரார் பேரன்
உலகநா தன்மகன் சிதம்பரம் எனும்யான்
திருவள் ளுவரின் திருக்குறட் கியற்றிய
உரையினை நற்பவ வருடந் தையிரு
பத்தா றிற்சமர்ப் பித்தனன் பண்புடன்;
நூற்றுக் குடியெனச் சாற்றும் பெயரினை
மருவி நிற்குந் திருமந் திரநகரில்
சீருஞ் சிறப்புஞ் செல்வமிட் டாக்களும்
பொன்மனை மாளிகை நன்மனை மக்களும்
பெற்றறம் புரிந்து கற்றுநன் னூல்கள்
சிறந்து விளங்குஞ் சிலுக்கம் பட்டி
அ. செ. சு. கந்த சுவாமி ரெட்டியார்
அ. செ. சு. முத்தைய ரெட்டியார் என்னும்
மாண்பா ரிரண்டு வள்ளல் களுக்கே;
அவர்கள் முருகன் அருளாற் றமது
மக்கட் கெலாநன் மணங்கள் செய்வித்துப்
பேரர் பேத்திகள் சீருறப் பெற்றிவண்
இன்பந் துய்த்தற மியற்றி
நீள்புகழ் பெருக்கி நீடுவாழ்ந் திடவே.

பொருட் குறிப்பு.

பொருள்.	பக்கம்
சமர்ப்பணம்	III.
முன் னுரை	V
உரைப் பாயிரம்	1
சிறப்புப் பாயிரம்	9
இடைப் பாயிரம்	101
பாயிரம்	117
இல்லற வியல்	122
துறவற வியல்	227
ஊழியல்	269
செய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி	288
பிழை திருத்தம்	294
....	301

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

அறப்பால்.

முன்னுரை.

எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருளால் திருவள்ளுவ காய
நர் திருக்குறளுக்கு யான் இயற்றியுள்ள உரையில், அறப்பா
யை மூலத்துடன் அச்சாய் முற்றுப் பெற்றது. அதனை
ச்சிடத் தொடங்கிய காலையில் அறப்பால், பொருட்பால்,
ன்பப்பால், ஆகிய மூன்று பால்களின் உரைகளையும் மூலத்
டன் அச்சிட்டு, அவற்றை ஒரே புத்தகமாக வெளியிட
வண்டு மென்று நினைத்தேன். இப்போது, திருவள்ளுவ
ாலச் செய்யுள்களும், மகா வித்வான் மீனாக்ஷிசுந்தரம்பிள்ளை
வர்கள் முதலிய நால்வர் செய்யுள்களும், அவற்றின் உரை
னும், அறப்பால் மூலமும் உரையும், முந்நூறு பக்கங்கள்
நின்றன. பொருட்பால் மூலத்திற்கும் உரைக்கும் முந்
று பக்கங்களுக்கு மேலாகு மென்றும், இன்பப்பால் மூலத்
ற்கும் உரைக்கும், திருவள்ளுவரது காலம், சாதி, சமயம்,
ருக்குறளை இயற்றியதற்குரிய காரணம், அக் காலத்துத்
மிழ் நாட்டின் நிலைமை, திருக்குறளுக்கு ஆதாரமான நூல்
ள், முதலியவற்றைப் பற்றிய எனது ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களு
ும் சில ஏறக் குறைய முந்நூறு பக்கங்கள் ஆகு மென்றும்
ஊகித்தேன். அதுபற்றி, ஒவ்வொரு பாலையும் அதனதன்
ரையையும் தனித்தனி ஒவ்வொரு புத்தகமாக வெளியிடத்

திருக்குறள்—அறப்பால்.

துணிந்து, இப்பொழுது அறப்பாலையும் அதன் உரையை
ஒரு புத்தக மாக்கி வெளியிடுகின்றேன்.

அறப்பாலில் 76 குறள்களில் என் உரை பரிமேலழ
உரைக்கு வேறுபடுகின்றது; 12 குறள்களில் என் உரை அ
உரையை வெளிப்படையாக மறுக்கின்றது; 5 குறள்களி
என் உரை அவர் உரையை வெளிப்படையாக ஆமோதி
கின்றது. மீதம் குறள்களில் என் உரையும் அவர் உரையு
ஒத்திருத்தல் கூடும். அறப்பாலில் பரிமேலழகர் கொள்ளுள்
மூல பாடங்களுக்கு வேறாக 151 மூல பாடங்களை மண
குடவரும் மற்றும் மூன்று உரையாசிரியர்களும் கொண்டு
ளார்கள். பரிமேலழகர் கொண்டுள்ள மூல பாடங்களுக்
வேறாக 74 மூல பாடங்களை யான் கொண்டுள்ளேன். அவ

றில், 30 பாடங்கள் முந்திய உரையாசிரியர்கள் கொண்டுள்
பாடங்கள். மீதம் 44 பாடங்கள்தான் யானாகக் கொ
டுள்ள பாடங்கள். அப் பாடங்களை யான் கொண்டத
குரிய காரணம், அப் பரிமேலழகர் பாடங்கள் ஏடு பெயர்
தெழுதியோரால் நேர்ந்த பிழைப் பாடங்கள் என யா
கருதியதே. யான் கருதியது போலவே, பழம் பெரு
புலவரான மகா வித்வான். மீனாச்சிசுந்தரம் பிள்ளை யவ
களும் பல பிழைகள் அக்காரணத்தால் மூலத்தில் புகுந்து
ளன என்று கருதியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் திருக்குறள்-
—பரிமேலழகருரை—ஆறுமுக காவலர் பதிப்புக்குக் கொடு
துள்ள சிறப்புச் செய்யுள்களில் ஒன்றில் . " ஏட்டுவை
தெடுத்துணர்ந்து வருநாளி லெங்கணுஞ்சா லெழுத்துக்குற்ற

முன்னுரை.

டும்வகை யுணராராய்ப் பரம்பரை யொன்றே கருதி
ழிந்தா ரந்தோ " என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

இந் நூலையாவது அச்சுப் பிழை இல்லாமல் அச்சிடு
க வேண்டு மென்று யான் மிக்கவாக் கொண்டிருந்தேன்.
ற்காக அதன் புருவ்களை என்னுடன் பார்க்க வேண்டு
ன்று என் நண்பர்களான மதுர ஆசிரியர். திரு. க. ரா. இராதா
ஷ்ணைய ரவர்களையும், பிரசங்க ரத்தினம். திரு. மு. பொன்
பலம் பிள்ளை யவர்களையும் வேண்டிக் கொண்டேன். ஒவ்
ரு புருவும் என்னால் மூன்று முறையும், அவர்களால்
ண்டு முறையும் படிக்கப்பட்டது. அவ்வாறு படிக்கப்பட்
அச்சுப் பிழைகள் "மற்றொன்று ருழினும் தான்முந்
ம்" என்றபடி எங்கள் மூவர்களுக்கும் தெரியாமல் நாலு
ன நுழைந்து, "பிழை திருத்தம்" என்னும் ஒரு பக்கத்
க் கவர்ந்து விட்டன. இராதாகிருஷ்ண அய்யரவர்கள் என்
ன் புருவ் பார்த்ததோடு எனது உரையை ஆங்காங்குச்
ார்த்தும் தந்தார்கள். பொன்னம்பலம் பிள்ளை யவர்கள்
ப் பார்த்ததோடு அய்யரவர்களும் யானும் எனது உரை
சிற் சில இடங்களில் பொருத்தமான சொற்களைப் பெய்

ாக ஆலோசனை செய்துகொண்டிருந்த போது பொருத்த
ா சில சொற்களைச் சொல்லியும் உதவினர்கள். அவ் உதவி
க்காக அவ்விருவர்க்கும் எனது மனமார்ந்த வந்தனம்
அளிக்கிறேன்.

இந் நூலை அச்சிட்டுக் கட்டுதற்கு எனக்குப்பொருள்
த்தவர்கள் இந் நகரின்கண் பல சீர்களும், சிறப்புக்

களும் பெற்று வாழும் புதுக்கோட்டை மிட்டாதாரு
பெரிய மிலச்சுவான்தாரும், அநி தனவந்தரும், திருநெல்வே
டிஸ்டிரிக்டு போர்டு அங்கத்தினரும், திருச்செந்தூர் தி
சுப்பிரமணிய சுவாமி தேவஸ்தான கௌரவ தருமகர்
தரு மாகிய திரு. அ. செ. சு. கந்தசுவாமி ரெட்டியா ரவர்களு
அவர்களது அபிபக்த அருமை மைத்துனரும், திருநெ
வேலி டிஸ்டிரிக்டு போர்டு அங்கத்தினரும், தூத்துக்கு
ஸர்க்கிள் தேவஸ்தானக் கமிட்டி வைஸ் பிரசிடண்டு மாகி
திரு அ.செ.சு. முத்தைய ரெட்டியா ரவர்களுமே. எனது கண்ட
களிற் சிலர் என்னைப் பார்த்து "நீங்கள் அநிர்ஷ்ட சாலிதான்
மகாத்மா காந்திக்கு ஜமன்லால் பஜாஜி கிடைத்தது போ
உங்களுக்கு ரெட்டியார்கள் கிடைத்திருக்கிறார்கள்" என்
சொல்வ துண்டு. அதற்கு "தானும் கடவுள் ஞானத்திலு
தேசபக்தியிலும், பாஷாபி மானத்திலும் குறைந்தவ ன
லவே" என்று பதில் சொல்வ துண்டு. அவ் விரு வள்ளல்களு
இன்னும் பல பெண்மக்களும் ஆண் மக்களும் பெற்றுப்பேரு
"வாழையடி வாழையென" இவ் வுலகின்கண் எஞ்ஞான்று
இன்பமும் புகழும் எய்தி வாழ்ந்திருக்கும்படி யாகவும், அவ
கள் வீட்டு வாயில்கள் தினந்தின கல்யாண வாயில்களாய் விள
கும்படியாகவும் அருள்புரிய வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல
இறைவனை யான் இறைஞ்சுகின்றேன்.

தூத்துக்குடி.
9—2—35.

வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை.

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

(வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை உரையுடன்.)

உரைப்பாயிரம்.

பூவுலகின்கண் தோன்றி நிலவுகின்ற மொழிகள் பல. வற்றுள் நம் தமிழ் மொழியில் ஆக்கப்பட்ட நூல்கள் ண்ணில. அவற்றில், அழிந்துபோனவை பல; அழியாது ற்பவை சில. அச் சிலவற்றில் சிறந்தவை மிகச் சில; லச் சிறந்தவை மிக மிகச் சில. அந் நூல்களை "மேற் ணக்கு" எனவும், "கீழ்க்கணக்கு" எனவும் பகுத்துத் காகுத்துள்ளார் நம் முன்னோர். மேற்கணக்கு நூல்கள் தினெட்டு. அவை "பத்துப் பாட்" டிலுள்ள நூல்கள் த்தும், "எட்டுத்தொகை" யிலுள்ள நூல்கள் எட்டு மாம். ழ்க்கணக்கு நூல்கள் பதினெட்டு. அவை "பதினெண் ழ்க் கணக்" கிலுள்ள நூல்கள் பதினெட்டு மாம்.

அப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றாகிய திருக்குறள் என்று வழங்கும் முப்பால் திருவள்ளுவரால் யற்றப் பெற்றது. அது மக்கள் அடைதற்குரிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு பொருள்களையும், யுவற்றை அடையும் நெறிகளையும் ஞாயிறு போல விளக்கு ன்ற ஓர் அருமையான நூல். அதன் ஒப்புயர்வற்ற பெருமை, அதனை ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் தத்தம் சமய நூலின்றும், அதன் ஆசிரியரைத் தத்தம் சமயத்தவரென் றும் கூறிவருகின்ற தொன்றாலேயே நன்கு விளங்கும்.

அஃது அறப்பால், பொருட் பால், இன்பப் பால் என் மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. அம் மூன்று ப களையுடைய காரணத்தால், அது முப்பால் எனப் பெ பெற்றது.

அம் முப்பால்களில் அறப்பால் பாயிரம், இல்லறவி துறவறவியல், ஊழியல் என்னும் ஐந்து இ களாகப் பகுக்கப்பட் டுள்ளது. பொருட்பால் அரசி அமைச்சியல், அரணியல், பொருளியல், படையியல், பியல், குடியியல் என்னும் ஏழு இயல்களாகப் பகுக்கப் டுள்ளது. இன்பப்பால் ஆண்பாற் கூற்று, பெண்பாற் கூ இருபாற் கூற்று என்னும் மூன்று இயல்களாகப் பகு பட் டுள்ளது. இப் பதினேந்து இயல்களும் நூற்றுமுப்ப அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளன. ஒவ்வோர் அதிகார பப்பத்துக் குறள் வெண்பாக்களைக் கொண்டுள்ளது.

திருக்குறட் சுவடிகளில் பாயிரத்தின் முதல் மூ அதிகாரங்களாகக் காணப்படும், 'கடவுள் வாழ்த்து', 'வ சிறப்பு', 'நீத்தார் பெருமை' என்னும் மூன்று அதிகா பாக்களும் திருவள்ளுவரால் இயற்றப் பட்டவை ய வென்றும், அவை திருவள்ளுவர் காலத்திற்குப் பிற் மும் முன்திய உரையாசிரியர்கள் காலத்திற்கு முற் கா மாகிய இடைக் காலத்துப் புலவர் ஒருவரால் பாடிச் சே சுப்பட்டவை யென்றும் யான் கருதுகிறேன். அவ் யான் கருதுவதற் குரிய காரணங்களிற் சில :—(1) மூன்று அதிகாரங்களிலும் காணப்படும் பாக்கள் நூல்

க்களைப் போலச் சொற் செறிவும் பொருட் செறிவும்
ட்டன அல்ல. (2) இப் பாக்களிற் பலவற்றின் பொருள்
பல தடைகளுக்கு இடம் கொடுக்கின்றன. (3)"மெய்
ர்தல்", "துறவு" என்னும் அதிகாரங்கள் நூலின்கண்
க்கின்றமையால், "கடவுள் வாழ்த்து", "நீத்தார்
ருமை" என்னும் அதிகாரங்களைப் பாயிரத்தில் கூற
ண்டில்லை. (4) "மெய்யுணர்த"லில் கடவுளுக்குக்
றியுள்ள இலக்கணங்களையும், "கடவுள் வாழ்த்"தில்
வுளுக்குக் கூறியுள்ள இலக்கணங்களையும் ஒப்பிட்டுப்
ர்த்தால், இரண்டு அதிகாரங்களையும் இயற்றியவர் ஒருவ
ல சென்பது நன்கு விளங்கும். அல்லாதே, "துற"
ர் பாக்களையும், "நீத்தார் பெருமை"யின் பாக்களையும்
பிட்டுப் பார்த்தால், அவ் விரண்டு அதிகாரங்களையும்
ற்றியவர் ஒருவ ரல்ல சென்பது நன்கு விளங்கும்.
ழையச் "சிறப்பிற் றணிப்பாரு மில்லை, வறப்பிற் றரு
நமில்" லாகையால் "வான் சிறப்" பைக் கூறுதலால்
ன் ஒன்றும் இல்லை.

ஆயினும், நம்மவர்களிற் பலர் அம் மூன்று அதிகாரங்
ம் திருவள்ளுவராலே இயற்றப் பட்டவை என்று
ி வருகின்றமையால், அவர் மனம் நோகும்படியாக
மூன்று அதிகாரங்களையும் திருக்குறளிலிருந்து நீக்கி
. யான் விரும்பாதவனுய், அவை இடைக் காலத்தில்
ஞ சேர்ந்த பாயிர மென்று யாவரும் தெரிந்துகொள்ளும்
ருட்டி, அவற்றிற்கு "இடைப் பாயிரம்" என்னும்
ப்பெயர் கொடுத்து, அவற்றை எனது உரையுடன் திருக்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

குறட் கையெழுத்து ஏடுகளிலும் அச்சுப் புத்தகங்களிலும்
அவை காணப்படுகிற இடத்திலேயே சேர்த்துள்ளேன்.
திருவள்ளுவ மாலைப் பாக்களைத் திருத்தணிகைச் சரவணப்
பெருமாளையரவர்கள் உரையோடும், திரிசிரபுரம் மகா
வித்வான் மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் முதலிய நால்வ
பாக்களை எனது உரையோடும் "சிறப்புப்பாயிரம்" எ
னும் தலைப்பெயருடன் இவ்வுரைப் பாயிரத்திற்கும் இடை

பாயிரத்திற்கும் இடையில் சேர்த்துள்ளேன்.

திருவள்ளுவ மாலைப் பாக்களிற் சில மேற்கண்ட மூன்று அதிகாரங்களையும் திருக்குறட் பாயிரம் என கூறுகின்றனவே எனின், அப் பாக்களைப் பாடியவர்களாக குறிக்கப் பட்டுள்ள புலவர்கள் திருவள்ளுவர் காலத்திற்கு மிகப் பிற்பட்ட காலத்தவர்க ளென்றும், அவர்களிற் சில தாம் திருக்குறளைப் படித்த காலங்களில் அதன் பெருமையைப் பற்றிப் பாக்கள் பாடித் திருக்குறட் சுவடிகளிற் சேர்த்தன என்றும், அவர்களில் வேறு சிலர் தமிழ் நூல்களில் பல அழிவுற்ற காலத்தில் திருக்குறளில் உள்ளவை இவை யென்று பிற் காலத்தார் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுத் தமக்குக் கிடைத்த திருக்குறட் சுவடிகளில் கண்டபடி பால், இயல், அதிகாரங்களின் தொகைகளை வரையறை யிட்டுப் பாக்களைப் பாடித் திருக்குறட் சுவடிகளில் சேர்த்தனரென்றும், அப் பாக்க ளெல்லாம் சேர்ந்து அவர்களுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தார் ஒருவரால் கொடுக்கப் பட்ட "திருவள்ளுவ மாலை" என்னும் தலைப்பெயருட்டு வழங்கி வருகின்றன வென்றும் விடையளித்திடுக.

உரைப்பாயிரம்.

திருக்குறளுக்கு உரை சொல்லியவர்களும், எல்லை மிகுந்த எல்லை குறைந்தும் உரை எழுதியவர்களும் பலர் என்றும், எல்லை மிகாதும் எல்லை குறையாதும் எல்லைப்படி உரை எழுதியவர்கள் பதின்மர் என்பதும் "தருமர், மணக்குடவர், தாமத்தர், நச்சர்; பரிமே லழகர், பரிதி,-திருமலையர்; காளிங்கர், கவிப்பெருமாள், காளிங்கர் வள்ளுவர்நூற்; கெல்லை யெழுதினோர்" என்னும் வெண்பாவால் விளக்கும். இவ் எல்லை உரைகளுள் பரிமேலழகருரையும் மணக்குடவருரையும் அச்சாகித் தமிழ் நாட்டில் நிலவுகின்றன. இவை தவிர, வேறு மூன்று உரைகள் கையெழுத்துப் பிரதிகளாகத் தமிழ் நாட்டில் சென்னை அரசாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலை முதலிய சிற் சில இடங்களில்

ாப்படுகின்றன. அவற்றிற் காணப்படும் சமயக் கோட்
ி, தமிழ் நடை முதலியவற்றைப் பார்த்து, யான் அவற்
க் தருமருரை, காமத்துருரை, நச்சருரை எனக் கருது
றேன். அவை முறையே அவ்வுரை யாசிரியர்களால்
ற்றப் பெற்றவை என்பதற்கு வேறு சான்று ஒன்றும்
ாதலும் கிடைத்திலது. ஆயினும், அவ் உரைகளிற்
ட குறட் பாடல்களை யான் எனது உரையில் குறிக்கும்
க்களில் அவ் உரையாசிரியர்கள் பாடல்கள் எனலே குறித்
ளேன். இவ் ஐந்து உரைகளிலும் திருக்குறளின் சில
ிகாரப் பெயர்களும் வரிசைகளும், அதிகாரக் குறள்
ன் வரிசைகளும் வெவ்வேறு யிருக்கின்றன.

இவ் உரைகளெல்லாம் கற்றற்குப் பெரியனவாகவும்,
ிதற்கு அரிய தமிழ் நடையில் எழுதப் பெற்றன வாக

5

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

வும், பிழைபுட்ட மூல பாடல்கள் சிலவற்றைக் கொண்டன
வாகவும், சில குறள்களுக்கு மண்ணிய அறிவுடையார்
ஏற்றுக்கொள்ள இயையாத பொருள்களை உரைப்பனவாக
வும் காணப்படுகின்றன. அவை பற்றி, திருக்குறளை கேரிய
பொருளோடும் பிழைகள் இன்றியும் தமிழ் மக்கள் எளிதில்
கற்கும்படியாக அதற்கு ஓர் உரை இயற்றப் பல ஆண்டு
களுக்கு முன் நினைத்தேன்; சில ஆண்டுகளுக்கு முன்
இயற்றி முடித்துத் திருச்செந்தூர்த் திரு. முருகப் பெரு
மான் சந்நிதியில் அரங்கேற்றினேன்; இப்பொழுது அச்
சிட்டு வெளியிடுகின்றேன்.

பரிமேலழகருரை அச்சுப் புத்தகத்தின் இல்லறவிய
லுள் காணப்படுகின்ற 'வெஃகாமை', 'பயனில சொல்
லாமை' என்னும் இரண்டு அதிகாரங்களையும் துறவற
வியலுள் சேர்த்தும், துறவற வியலுள் காணப்படுகின்ற
'வாய்மை', 'கள்ளாமை' என்னும் இரண்டு அதிகாரங்
களையும் இல்லற வியலுள் சேர்த்தும் இருக்கிறேன். வாய்
மையும் கள்ளாமையும் இல் வாழ்வார்க்கும் இன்றி யமை
யாதன வாகலானும், வெஃகாமையும் பயனில சொல்லா

மையும் இல்வாழ்வார் கைக்கொள்வதற்கு அரியன வாகலா
னும், அவை துறவிகள் கைக்கொள்வதற்கு உரியன வாகலா
னும், முன்னிரண்டு அதிகாரங்களின் பாக்களிற் சில இல்
வாழ்வாரைக் குறித்தும் பின்னிரண்டு அதிகாரங்களின்
பாக்களிற் சில துறவிகளைக் குறித்தும் பாடப்பட்டிருக்கின்
றமையானும் அவ்வாறு செய்தேன். இஃதன்றியும், நேரிய
பொருள் கோடலுக்கு இடையூறாக வரிசை யொழுங்கு

உரைப்பாயிரம்.

றிக் கிடந்த சிற்சில குறள்களின் வரிசையை ஒழுங்கு
த்தி யுள்ளேன்.

வீடு இல் வாழ்வார் துறந்தார் ஆகிய இரு திறத்தார்க்
ம் உரிய தாகலானும், அறத்துப் பாலில் 'வீட்டியல்'
ா ஓர் இயல் உண்டென்று யான் கேட்டிருக்கின்றமை
னும், "நிலை யாமை" முதலிய நான்கு அதிகாரங்களும்
ட்டியலிற் குரியனவாகலானும், அவற்றை "வீட்டியல்"
ாறு ஓர் இயலாக அமைத்துள்ளேன். முந்திய உரைகளிற்
னும் அதிகாரங்கள் சிலவற்றின் தலைப் பெயர்களிலும்,
ள்கள் சிலவற்றின் மூல பாடங்களிலும் சிற் சில எழுத்
களும் சொற்களும் ஏடு பெயர்த் தெழுதியோர்களால்
ந்த பிழைகள் என யான் கருதுகின்றமையால், அவற்
த் திருத்தியுள்ளேன். முந்திய உரையேடுகளிற் காணப்
ம் பாடங்களையும், அவற்றை யான் திருத்தியதற் குரிய
ணங்களையும் அவ்வவ் இடங்களில் குறித்துள்ளேன்.
றைப்படி, பரிமேலழகர் உரைப் புத்தகப்படியே அதிகார
சையையும், குறள் வரிசையையும் அமைத் துள்ளேன்.

"ஓரா தெழுதினே னாயினு மொண்பொருளை, ஆராய்
கொள்க வறிவுடையார்—சீராய்ந்து, குற்றங் களைந்து குறை
ப்து வாகித்தல், கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்" என்பதும்,
ருந்ததிக் கற்பினாள் தோளும் திருந்திய, தொல்குடியில்
ண்டார் தொடர்ச்சியும்—நூலின், அரிலகற்றுங் கேள்வியார்

புமிம் மூன்றும், திரிகடுகம் போலு மருந்து" என்பதும்,
திய உரையாசிரியர்கள் சில குறள்களில் வேறு வேறு

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பாடங்கள் கொண்டிருப்பதும் திருக்குறளின் மூல பாட
களில் புகுந்திருந்த எழுத்துப் பிழைகளையும் சொற் பிழை
களையும் திருத்தும்படியான துணிவை எனக்குத் தந்தன.

எனது உரையில் பொருள் என்னும் சொல்லோ
தொடங்கிப் பதவுரை எழுதியுள்ளேன்; அவ்வுரையி
வருவிக்கப்பட்ட சொற்களை ( ) இவ் வடையாளங்களு
அமைத்துள்ளேன்; அகலம் என்னும் சொல்லோ
தொடங்கி இலக்கணக் குறிப்பு, வினா விடை, மேற்கோ
பாடபேதம் முதலியவற்றைக் குறித்துள்ளேன்; கருத்
என்னும் சொல்லோடு தொடங்கிக் கருத்தினைக் கூறியு
ளேன். என் உரையைப் படிக்கத் தொடங்குபவர்கள்
முன் இலக்கிய இலக்கண ஆராய்ச்சி யில்லாதார், முத
முறை படிக்கும்போது பொருளையும் கருத்தையும் மாத்தி
படிக்குமாறும், நூல் முழுவதையும் ஒரு முறை படித
முடித்து நூலை இரண்டாம் முறை படிக்கும்போது அக
தையும் சேர்த்துப் படிக்குமாறும் வேண்டுகிறேன்.

அவையடக்கம் கூறுதல் பேரறிவுடையார் வழக்க
லின், அஃதில்லாத யான் அதனைக் கூறாது விடுகிறே
தமிழ் மக்களெல்லாம் திருவள்ளுவர் திருக்குறளைக் கற்
கேட்டும் உணர்ந்து, அது கூறும் நெறியில் ஒழுகி மேம்
வேண்டு மென்று யான் கோருகிறேன். எல்லாம் வ
இறைவன் துணை.

தூத்துக்குடி.
9-1-1935 } உரையாசிரிய

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

சிறப்புப் பாயிரம்.

(திருவள்ளுவ மாலை)

அசரீரி.

திருத்தகு தெய்வத் திருவள் ளுவரோ
டுருத்தகு நற்பலகை யொக்க—விருக்க
வுருத்திர சன்ம ரெனவுரைத்து வானி
லொருக்கவோ வென்றதோர் சொல்.

இ—ள். திருத்தகு தெய்வத் திருவள்ளுவரோடு—அருட் ல்வத்தையும் அதற்குத் தக்க தெய்வத்தன்மையையு முடைய திரு ளுவரோடு, உருத்தகு நற் பலகை உருத்திரசன்மர் ஒக்க இருக்க உரைத்து—அவர் இருத்தற்குத் தனது உருவத்தினாலே தக்க ல சங்கப் பலகையிடத்து உருத்திரசன்மர் ஒருவரே ஒப்ப ஏறியிருக்க ன்று கூறி, வானில் ஒருக்க ஓர் சொல் ஓ வென்றது—ஆகாசத்தி ந்து அவ்விடத்துள்ள புலவர் கருத்தை யெல்லாம் ஒற்றுமை ப்யும்படி ஒரு வாக்கியம் ஓ வென்று இரைந் தெழுந்தது.

"அருட் செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம்" என்ப வாகலின், வென்றதற்கு அப்பொருள் உரைக்கப்பட்டது. தெய்வத்தன்மை தெய்வத்தின் அவதாரமாய் விளங்குகை. தெய்வத்தன்மை யில் க்கு அருளுளதாயினும் அதனாலே பெரும் பயன்விளையாமையின், தி சொல்லப்பட்டது. திருவள்ளுவ ரென்னும் பெயருள், திரு ன்பது உயர்வையும், வள்ளுவரென்பது வண்மையையுடைய ன்பதையும் விளக்கி நின்றன வாகலின், அது வேதத்தில் இலை ற காய்கள் போற் பல விடங்களினும் மறைந்து வெளிப்படா ந்த மெய்ப்பொருள்களை யெல்லாம் தொகுத்து உலகத்தாருக்குக்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கொடுத் தருள்செய்தவ ரென்னுங் காரணம்பற்றி வந்த பெயராயிற்று. 'வள்' முதனிலை; 'அர்' இறுதிநிலை; 'உ' சாரியை. அம் முத னிலைக்குப் பொருள் ஈகை. 'உருத்திரசன்மர்' உருத்திரனால் அடைந்த

சன்மத்தையுடைய சென விரியும். அவர் முருகக் கடவுளது திருவவ தாரமாய் வணிக மரபிற் றோன்றிய மூங்கைப் பின்னையார். அசரீரி— அருவமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள முதற் றெய்வம். அரங்கேற்றத் தொடங்கிய காலத்துத் தெய்வப் புலவரோடு ஒப்பவிருந்து கேட்டற் குத் தகுதியுடையோர் யாரென யாவரும் எண்ணமுற்று நின்றவழி இவ் வசரீரி வாக்கியம் பிறந்தது. என்ற தெனப் படர்க்கை வினை பாகக் கூறலின், ஆண்டு நின்று கேட்ட புலவர்களுள் ஒருவர் அதனை இங்ஙனம் பாடலாகச் செய்தன ரென்றறிக. வ. உ. சி. பாடம் 'என உரைக்க.' (க)

நாமகள்.

நாடா முதலுன் மறைநான் முகனுமிற்
பாடா விடைப்பா ரதம்பகர்க்தேன்—கூடாரை
எள்ளிய வென்றி யிலங்கிலேவேல் மாறபின்
வள்ளுவன் வாயதென் வாக்கு.

இ—ள். கூடாரை எள்ளிய வென்றி இலங்கு இலை வேல் மாற— கைவரைப் புறங்கொடுக்கச் செய்து இழந்த வெற்றியை உண்டாக்கி மிளங்காநின்ற இலைபோலும் வேற்படையை யுடைய பாண்டிய ராசனே, நாடா—உலகத்தார் விதி விலக்குக்களை அறிந்து உய்யும் வழியை நாடி, முதல் நான்முகன் காவில் நான் மறை பாடா—படைப் புக் காலத்திலே பிரமனது காவிலிருந்து இருக்கு முதலாகிய நான்கு வேதங்களையும் பாடி, இடைப் பாரதம் பகர்ந்தேன்—இடுவின காலத் திலே பாரதமாகிய வேதத்தைக் கூறினேன்; பின் என் வாக்கு வள்ளுவன் வாயது—அதற்குப் பிற்பட்ட இக் காலத்திலே எங்

சிறப்புப் பாயிரம்.

வாக்குத் திருக்குறளாகிய வேதத்தைச் சொல்லி வள்ளுவன் வாயின் மண்ணதாயிற்று.

தன் கணவனுகலின் நான்முகன் காவிலிருந்தென்றும், அவன் அவதாரமாகலின், வள்ளுவன் வாயதென் வாக்கென்றும் கூறினுள். பாரதம் வியாசரைக் கொண்டு சொல்லப்பட்டது. இதனுல் நான் மறை பூர்வ வேதமும், பாரதம் மத்திய வேதமும், திருக்குறள் உத்தர வேதமும் என்ற தாயிற்று. வேதம் மூவகைத் தென்பதூஉம் அவற்றது தோற்ற முறையால் இஃது வாக்கியப் பிரமாணத்திற் றொகுத்தது தென்பதூஉம் சொல்லியபடி. (உ)

இறையனர்.

என்றும் புலரா நியாணர்காட் செல்லுநிறும்

நின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்று நீர்மையதாய்க்—குன்றாத
செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் றெய்வத் திருமலர்போன்ம்
மன்புலவன் வள்ளுவன்வாய்ச் சொல்.

• இ—ள். மன்புலவன் வள்ளுவன் வாய்ச்சொல்—புலவர்க்கு அரச
ாகிய வள்ளுவன் வாயிற் பிறந்த திருக்குறளானது, என்றும் யாணர்
லராது நாட்செல்லுகினும் நின்று அலர்ந்து தேன் பிலிற்றும் நீர்மைய
ாய்—எக்காலத்துந் தன்னழகு கெடாது நெடுங்காலங் கழியினும்
லைபெற்று மலர்ந்து தேனைச் சொரிகின்ற குணமுடையதாய் விளங்கு
ாதலால், குன்றாத செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் தெய்வத் திருமலர்
பான்ம்—குறைவுபடாத செய்ய தளிர்களையுடைய கற்பகத்தினது
தய்வத்தன்மை பொருந்திய உயர்வாகிய மலர்போலும்.

திருக்குறளுக்கு, அழகு சொன்முடிபு பொருண்முடிபின்
ணங்களும், அலர்தல் எங்கும் பரவுதலும், தேன் பிலிற்றல் இருமை
ன்பங்களும் விளைத்தலுமாம். 'சொல்' ஆகு பெயர். இறையனார்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கடவுளாகவின், இனி இதிற் சிறப்பதொன் றுளதாவது இன்றென்னும்
தணிவு தோன்ற என்று மென்றும், பின்னும் அதனை வலியுறுத்தற்கு
நாட் செல்லுகினு நின்றென்றும், வாழ்த்துப் பொருள்பட இவ்வாறு
கூறினார். இது அழியாது நின்று பெருகிப் பயன்படுமாறு சொல்
லிய படி. வ உ. சி. பாடம் 'நீர்மையதாம்'. (௩)

உக்கிரப் பெருவழுதியார்.

நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்
றான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த—நூன்முறையை
வந்திக்க சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சஞ்
சிந்திக்க கேட்க செவி.

இ—ள். நான் முகத்தோன் தான் மறைந்து வள்ளுவனாய் நான்
மறையின் மெய்ப்பொருளை முப் பொருளாத் தந்து உரைத்த நூன்
முறையை—நான் முகன் தான் தன்னுரு மறைந்து திருவள்ளுவனாய்
அவதரித்து நான்கு வேதங்களி னுண்மைப் பொருளை அறம் பொருள்
இன்ப மென்னும் முப்பாற் பொருளாகத் தமிழில் தந்து கூறிய திருக்
குற ளெழுதிய திருமுறையை, சென்னி வந்திக்க—என்தலை வணங்
குக, வாய் வாழ்த்துக—வாய் துதிக்க, நன்னெஞ்சம் சிந்திக்க—நல்ல
மனம் தியானிக்க, செவி கேட்க—காது கேட்க.

'முப்பொருள்' ஆகுபெயர். இவ் வேதப் பொருள் ஆதியிலே

வேதஞ் சொல்லியோனுலேயே சொல்லப்பட்டமையால், உலகத்துச் சமயாசிரியர்களாலும் பிறராலும் ஒன்றற்கொன்று மாறுகக் கொள்ளப் பட்ட பொருள்கள்போல்வ தன்றென்பது தோன்ற மெய்ப்பொருளென்றார். "கலியுணர் புலமையிற் றலைமையோ னுகி, விதிமுறை வழாது முதுசிலம் புரக்கும், பெருந்தகைக் உக்கிரப் பெருவழுதி யென்னும், தன்னிக ரில்லா மன்னவர் பெருமான், தான்மேற் கொண்ட சிறப்பைப் பலரும், அறிந்தமேற் 'கொள்ளிவ் வாறு வழிபாடு.'

சிறப்புப் பாயிரம்.

றிஞன், "மன்ன னெப்படி மன்னுயி ரப்படி" ஆகலின். இப் புத்தகத்தை முன்னே பூகித்து மெய் மொழி மனக்களால் வணக்கஞ் செய்து பின் கேட்க வேண்டு மென்று சொல்லியபடி. (ச)

கபிலர்.

நினையளவு போதாச் சிறுபுன்னீர் நீண்ட
பனையளவு காட்டும் படித்தால்—பனையளவு
வள்ளோங் குறங்கும் வளநாட வள்ளுவனூர்
வெள்ளோங் குறட்பா விரி.

இ—ள். பனை அளவு வள்ளோங்கு உறங்கும் வள நாட—பனையில் னர்க்கப்படுகின்ற பறவைப் பேடுகள் உலக்கைப் பாட்டால் கண் றங்குகின்ற வளம் பொருந்திய காட்டையுடைய அரசனே, ள்ளுவனூர் வெள்ளோங் குறட்பா விரி—திருவள்ளுவரால் அருளிச் ய்யப்பட்ட குறன் வெண்பா மிகப் பெரிய பொருளைத் தன்னுட் ாண்டு காட்டுதல், நினை யளவு போதாச் சிறு புன் னீர் நீண்ட பனை ளவு காட்டும் படித்து—நினையளியினி னளவுக்கும் போதாத சிறிய ல்லினது துளியின்க ணுள்ள பனி நீர் உயர்ந்த பனையின் அளவான தன் சாயையைத் தன்னுட்கொண்டு காட்டுங் குணம்போலுங் ணத்தை யுடைத்து.

'பனை' ஆகு பெயர். 'ஆல்' அசை. பறவை—கிளி முதலியவை. லக்கைப் பாட்டு, மகளிர் பரிமளப் பொடி இடிக்கின்றபோது பாடும் ட்டு. விரி—விரித்தல். எப்படி மிகச் சிறிய பனித் துளியிலே கப் பெரிய பனை மரத்தின் சாயை அடங்கி விளங்குகின்றதோ ப்படியே மிகச் சிறிய இக் குறள் வெண்பாவில் மிகப் பெரிய பாருள் அடங்கி விளங்குகின்ற தென்பதாம். இது சுருங்கியிருந்தும் ரிவான பொருளை விளக்குமாறு சொல்லியபடி. இது முதலியன ற்கத்துப் புலவராலே பாடப்பட்டன. (இ

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பரணர்.

மாலும் குறளாய் வளர்ந்திரண்டு மாணடியான்
ஞால முழுது மயக்களந்தான்—வாலறிவின்
வள்ளுவருந் தங்குறள்வெண் பாவடியால் வையத்தா
உள்ளுவவெல் லாமளந்தா ரோர்ந்து.

இ—ள். மாலும் குறளாய் வளர்ந்து இரண்டு மாண் அடி
ஞாலம் முழுதும் மயக்கு அளந்தான்—திருமாலும் குறளாய்ப் பிற
வளர்ந்து இரண்டு பெரிய அடிகளால் உலகமனைத்தையும் விரு
அளந்தான்; வாலறிவின் வள்ளுவரும் தம் குறள் வெண்பா அடி
வையத்தார் உள்ளுவ எல்லாம் தேர்ந்து அளந்தார்—மெய்யறிவி
டையர் திருவள்ளுவரும் தம்மினின்றுந் தோன்றி அக்கிலே நிற்கி
வெண்பாக் குறளின் இரண்டு சிறிய அடிகளால் அவ் வுலக மனைத்
முன்னோரால் நினைக்கப்பட்டவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து அளந்

உம்மை யிரண்டும், முறையே தேவரிற் பெரியோரு
வென்றும், மனிதரிற் சிறியராய்க் காணப்பட்ட வென்றும் பொ
பட நின்றன. உவமானத்திலே வளர்தலும் பெருமையும் சொல்
லால், உவமேயத்திலே அவற்றுக்கு முரணிய நிலைமற்ற
தொழிலும் வருவிக்கப்பட்டன. மாலுக்குத் தானே குறளாத
பின்பு அக்கிலே நில்லாது வளர்தலும், பேரடிகளால் அளவு
உலகத்தை யளத்தலும், திருவள்ளுவருக்குத் தம்மினின்றுங் கு
உண்டாக்குதலும், அது தன்னிலே நிற்றலும், அதன் சிற்றடிக
அளவுபடாத நினைப்பின் விடயங்களை அளத்தலும் சொல்லப்
வாலும், வேற்றுமை யணி. நினைக்கப்பட்டனவெல்லாம் இதனை
வளவு செய்யப்பட்டமை சொல்லியபடி.

சிறப்புப் பாயிரம்.

நக்கீரர்.

தானே முழுதுணர்ந்து தண்டமிழின் வெண்குறளால்
ஆனா வறமுதலா வந்நான்கு—மேனோருக்
கூழி னுரைத்தாற்கு மொண்ணீர் முகிலுக்கும்
வாழியுல கென்னாற்று மற்று.

இ—ள். தானே முழுது உணர்ந்து—தானே வேதப் பொரு
ாத்தையும் அறிந்து, தண் தமிழின் வெண்குறளால் ஆனா அறம்
லா அந் நான்கும் ஏனோருக்கு ஊழின் உரைத்தாற்கும்—தண்ணிய
ழின்கண் குறள் வெண்பாக்களால் விட்டு நீக்குதல் கூடாத அற
லாகிய அந் நான்கு பொருள்களையும் அவற்றை அறியாதவர்
க்கு அவர் எளிதி னறிய முறையாற் சொல்லியருளிய திருவள்ளு
க்கும், ஒண்ணீர் முகிலுக்கும்—ஒள்ளிய நீரைத் தந்த மேகத்துக்
உலகு மற்று என் ஆற்றும்—இவ்வுலகம் எதிர் நன்றி யாது
யும்? செயக் கிடந்தது ஒன்றும் இல்லை; வாழி—அவரும்
வும் வாழ்க.

ஆனாமை—நீங்காமை. தானே முழுதுணர்ந் தெனவே, ஆசாரி
பிருந்து பிறர் அறிவிக்க அறிந்திலரென்றதாயிற்று. முழுது
ன்னு மும்மை தொக்கது. 'ஒண்மை' இனிமை மேனின்றது.
ற-நூலின் முப் பொருள்களின் கிடக்கை யொழுங்கு. நாயனார்
டைச் சிறப்புச் சொல்லியபடி. (எ)

மாமூலனார்.

அறம்பொரு ளின்பம்வீ டென்னுமந் நான்கின்
திறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை—மறந்தேயும்
வள்ளுவ னென்பானோர் பேதை யவன்வாய்ச்சொற்
கொள்ளா ரறிவுடை யார்.

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

இ—ள். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் அந் நான்
திறம் தெரிந்து செப்பிய தேவை—அற முதலாகச் சொல்லப்
அவ் வேதப் பொருள்களாகிய நான்கனது கூறுபாட்டையும் தெரி
உலகத்தார்க்குச் சொல்லிய தேவனை, மறந்தேயும் வள்ளுவன்என்
ஓர் பேதை—மறந்தாயினும் ஒரு மனிதனாக உட்கொண்டு வள்
னென்று சொல்லுதற்கு ஒருவன் உளனாயின், அவன் ஓர் அறி
லாதவனாவன்; அவன் வாய்ச்சொல் அறிவு உடையார் கொள்ளா
அவனது வாயிற் பிறந்த அச் சொல்லை அறிவுடையார் கொள்ளா

அற முதலியவற்றின் கூறுபாடு—அவற்றினது தோகை வ
விரிகள். மறந்தேமுமென்றதனுல், நினைப்புடன் சொல்லுவே
பேதையிற் பேதையா மென்ற தாயிற்று. மூன்னும் பின்னும்
பாட்டுச்களில் இப் பெயர் தெய்வத்தன்மையைக் குறிப்பிக்கும்
நன்குமதித்து உயர்த்திச் சொல்லப்படுதலால், ஒரு மனிதனுக
கொண்டென்பது வருவிக்கப்பட்டது; அன்றி ஒலிக் குறிப்பிலு
சாதி யிழிவு தோன்ற வள்ளுவ னென்பா னெனினும் அமையும்.
குறிப்பொலியை வட நூலார் காருசுர மென்பர். தெய்வப் புல
அவமதிப்பி னிழிவு சொல்லியபடி.

கல்லாடர்.

ஒன்றே பொருளெனின் வேறென்ப வேறெனின்
அன்றென்ப வாறு சமயச்தார்—நன்றென
எப்பா லவரு மியையபவே வள்ளுவனூர்
முப்பான் மொழிந்த மொழி.

இ—ன். ஆறு சமயத்தார் ஒன்றே பொருள் எனின் (
என்ப—அறுவகை மதத்தோரும் ஒரு மதத்தார் தமது நூலிலே
மும் உயிரும் கடவுளுமாகிய பொருள்கள் ஒன்றே யென்று நா

•

சிறப்புப் பாயிரம்.

ரின், மற்றொரு மதத்தார் தமது நூலிலே அதனை மறுத்து அவை
ரு மென்று காட்டுவர்; வேறு எனின் அன்று என்ப—அப்படி
றென்று காட்டின், பின்னொரு மதத்தார் அதனை அன்றென்று
ப்பர்; ஆதலால், சமய நூல்களெல்லாம் இவ்வாறு மறுக்கப்படு
றன. வள்ளுவனூர் முப்பால் மொழிந்த மொழி நன்று என எப்பா
ரும் இயைப—திருவள்ளுவராலே முப்பாலாகச் சொல்லப்பட்ட
ல நன்றென்று கொள்ளுதற்கு எவ்வகைப்பட்ட பருதியோரும்
ன் படுவார்.

'மொழி' ஆகு பெயர். ஆறு மதமாவன வியாச மதம், மினி மதம், பதஞ்சலி மதம், கபில மதம், கணாத மதம், அகபாத மதம்; அன்றிச் சைவ வைணவ முதலியவற்றைக் கூறினு மாம். எச் யத்தாரு மென்னுத எப் பாலவரு மென்றதனுல், வேதத்துக்கு பட்ட சமயத்தாரே யன்றிப் புறப்பட்ட சைனம், பௌத்தம், லிய மதத்தாரும், பலவகைப்பட்ட சாதியாரும், தேசத்தாரும், லத்தாரும், பிறரும் தழுவப்படுத லறிக. இதுவே பொது வேத ன்றபடி. (கு)

சீத்தலைச் சாத்தனுர்.

மும்மலையு முந்நாடு முந்நதியு முப்பதிரு
மும்முரசு முத்தமிழு முக்கொடியு—மும்மாவுக்
தாமுடைய மன்னர் தடமுடிமேற் ருன்றே
பாமுறைதேர் வள்ளுவர்முப் பால்.

இ—ள். வள்ளுவர் பா முறை தேர் முப்பால்—திருவள்ளுவரது க்களின் முன் பின் முறை தெரிதற் கிடனுகிய திருக்குறளானது, ம்மலையும்—கொல்லிமலை கோடிமலை பொதியமலை எனப் படுகின்ற ன்று மலைகளையும், மூந் நாடும்—குடநாடு புனனுடு தென்னுடு எனப் கின்ற மூன்று நாடுகளையும், மூந் நதியும்—பொருகைநதி காவிரி

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

நதி வைகைநதி எனப் படுகின்ற மூன்று நதிகளையும், முப் பதியும்— கருவூர் உறையூர் மதுரை எனப் படுகின்ற மூன்று பதிகளையும், மு முரசும்—மங்கலமுரசு வெற்றிமுரசு கொடை முரசு எனப் படுகின் மூன்று முரசுகளையும், முத் தமிழும்—இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நா கத்தமிழ் எனப் படுகின்ற மூன்று தமிழ்களையும், முக் கொடியும்— வில்கொடி புலிக்கொடி மீனக்கொடி எனப் படுகின்ற மூன்று கொ களையும், மும் மாவும்—கனவட்டம் பாடலம் சோரம் எனப் படுகின் மூன்று குதிரைகளையும், தாம் உடைய மன்னர் தட முடிமேல் தா அன்றே—தாம் முறையே யுடைய சேர சோழ பாண்டியர் என படுகின்ற மூவரசருடைய பெரிய முடிகளின் மேலுங் கொள்ளப்பட் மாலை யன்றே.

அன்றே வென்பது பல ரறி தேற்றம். 'மூப்பால்' ஆகு பெய
மும் முரசும் முத் தமிழும் அம் மூவரசர்க்கும் பொதுமையவாயினு
இம் முறை யுரிமை அவர் குடி மாபிற்கு இயைந்தன போலும். அர
மூவரும் மேற்கொண்ட சிறப்புச் சொல்லியபடி. (

மருத்துவன் தாமோதரனார்.

சிந்நீர்க் கண்டங் தெறிசுக்குத் தேனளாய்
மோந்தபின் யார்க்குந் தலைக்குந்தில்—காந்தி
மலைக்குத்து மால்யானை வள்ளுவர்மூப் பாலாற்
றலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு.

இ—ள். காந்தி மலைக் குத்தும் மால் யானை—தன் பகை யெ
வெகுண்டு மலையைக் குத்துகின்ற பெரிய களிறு போலுன்
அரசனே, சிந்நீர்க் கண்டம் தெறிசுக்குத் தேன் அளாய் மோந்தபி
யார்க்கும் தலைக்குத்து இல்—சிந்நீர்ச் சருக்கரையையும் தைக்க
பட்ட சுக்கையம் தேனெடு கலந்தமோந்த பின் அகனல் தலைக்

சிறப்புப் பாயிரம்.

டையோர் யாவர்க்கும் தலைக்குத்து இல்லையாகும். வள்ளுவர்
ப்பால் சாத்தற்குத் தலைக்குத்துத் தீர்வு—நிருவள்ளுவர் அருளிச்
த மூப்பாலினுலே சித்தலைச் சாத்தனுர்க்குத் தலைக்குத்து இல்லை
ற்று.

யானை போல்பவனை யானை யெனலால், ஆகு பெயர். மூன்
ட்டப்பட்ட நூல்களி லெல்லாம் பல சொற்குற்றங்களும், பொருட்
றங்களும், கண்டு பொருது தலையில் அறைத்துகொண்டு வந்தமை
; புண் பட்டுக் குத்தல் உண்டாயிருந்தது; இதன்கண் நூர் குற்ற
காணப் பெருமையால் அது நீங்கிற்றென்க. எப்படி அம்
று சரக்கும் அதற்கு மருந்தாமோ அப்படியே இதற்கு இம் மூன்று
லும் மருந்தாயின வென்பதாம். நீர் வெண்ணூர் தொழிற் பெயர்
றுப் பொருளில் வந்தது. இதன் குற்றமற்று வினக்குறை
ல்லியபடி. (இ

நாகன் றேவனூர்.

காளார் மலர்ப்பொய்கை காங்குடைவார் தண்ணிரை
வேளா தொழிதல் வியப்பன்று—வாளாதா
மப்பா லொருபாவை யாய்பவோ வள்ளுவனூர்
மூப்பால் மொழிமூழ்கு வார்.

இ—ள். தான் ஓர் மலர்ப் பொய்கை குடையவர் தண்ணீரை னா தொழிதல் வியப்பு அன்று—ஞானத்தோடு பொருந்திய மரை மலர்களே யுடைய ஒரு குளத்து நீரின்கண்ணே மூழ்குவோர் று தண்ணீரை விரும்பா தொழிதல் வியப்பைச் செய்வதன்று; ிருவள்ளுவர் முப்பால் மொழி மூழ்குவார் தாம் வானா அப்பால் ஒரு வை ஆய்பவோ—திருவள்ளுவரது முப்பால்களையுடைய நூலின் ாணே மூழ்குவார் நாம் வீடாத அப்பால் ஒரு நூலை விரும்புவரோ?

விரும்பார். ஆகலின், இதுவே வியப்பைச் செய்வதாம். வ.உ.சி உரை:— அதுபோல, இதுவும் வியப்பைச் செய்வ தன்று.

தானார் மலரினாலும், தாமரை மலரெனப்பட்டது. வியப்பை செய்வதை வியப் பென்றார். 'மூழ்குதல்' இங்கே கருத்து முழுதும் அழுந்தி நிற்றன்மை னின்றது. 'மொழி' ஆகு பெயர். 'ஓகாரம்' எதிர்மறை. விரும்புதலாகிய காரணத்தை ஆய்பவோ வெனக் காரிய மாக உபசரித்தார். அது வியப்பன் றென்றமையால், இது வியப் பென்ற தாயிற்று. உயர்வான பொருள் பெற்றோர்க்கு அதின் இழிவான பொருளையும் பெற விரும்புதல் இயல்பா யிருக்க, குளிர்ச்சி, இன்சுவை நறுமணம் முதலிய குணங்களாலே சிறந்த ஒரு தாமரைக் குளத்து நீரைப் பெற்றோர்க்கு அதனுற்றாலே அமைந்து பெற்று வேறு தண் ணீரைப் பெற விரும்பாமை வியப்பைச் செய்வதாயிற்று; ஆயினும் இதுகாறும் ஒரு நூலைக் கற்றோர்க்கு வேறு நூலைக் கற்க விரும்பு வன்றி விரும்பாமை யில்லாதிருக்க, இப்போது உள தாகலின், இதுவே பெரு வியப்பைச் செய்வ தென்ற தாயிற்று. இதனால் இத் தலைதத எந் நூற் பொருளும் அடங்கி யிருக்கின்றமை குறிப்பிக்கப்பட்டது பல நூல்களையும் கற்க விரும்புவோர்க்கு இது வொன்றே அமைந்தது சொல்லிய படி. (உ)

அரிசிற் கிழார்.

பரந்த பொருளெல்லாம் பாரறிய வேறு
தெரிந்து நிறந்தொறுஞ் சேர்த்—தருங்கிய
சொல்லால் விரித்துப் பொருள்விளங்கச் சொல்லுதல்
வல்லாரார் வள்ளுவரல் லால்.

இ—ள். பரந்த பொருளெல்லாம் பார் அறிய வேறு தெரிந்து வேதத்திலே ஒன்றே டொன்று மயங்கி நின்ற நால் வகைப் பொருள் களையும் இப் பூமியி லுள்ளோர் அறிதற் பொருட்டு வேறாகப் பிரிக்க.

•

சிறப்புப் பாயிரம்.

நற்றொறுஞ் சேரச் சுருங்கிய சொல்லால் பொருள் விளக்க விரித்துச் சால்புதல் வல்லார்—அது அது தனது தனது வரையோடு சேரும் சுருங்கிய சொல்லால் பொருள் விளங்க விரியும்படி வைத்துச் சால்புதல் வல்லார், வள்ளுவ ரல்லால் ஆர்—வள்ளுவ ரல்லது ஒரு ரு மில்லை.

'பார்' ஆதி பெயர். நிறம்—அறம் முதலியவற்றின் கூறுபாடு. நுங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல் முதலிய அழகுகள் எப்படி வரால் அமைக்கப்பட்டனவோ அப்படிப் பிறரால் அமைக்கப்படுதல் டாமை காட்டிய தாயிற்று. நூலுக்கும் காயனர்க்கும் தகுதி ல்லியபடி.

(மே)

பொன் முடியார்.

வானின்ற தொங்கலாய் காசிபனுர் தந்ததுமுன்
கூனின் றளந்த குறளென்ப—நான்முறையான்
வானின்ற மண்ணின் றளந்தசே வள்ளுவனுர்
தானின் றளந்த தூறள்.

இ—ள். கான் நின்ற தொங்கலாய்—மணந் தங்கப் பெற்ற லையையுடைய பாண்டிய ராசனே, முன் காசிபனுர் தந்தது கூனின்று ந்த குறள் என்ப—முன் காசிபராலே தரப்பட்ட குறளே மண்ணின் ணே நின்று உலகத்தை அளந்த குறளென்று சொல்லுவர்; தாம் து வள்ளுவனுர் அளந்த குறள் நான் முறையான் வான் நின்று நின்று அளந்தது—தாம் இங்கே எழுத்தருளித் திருவள்ளுவ ல தரப்பட்ட குறள் நூலின் முறையோடு கூடி விண்ணின் ணே நின்றும் மண்ணின் கண்ணே நின்றும் உலகத்தை அளந்தது. •'கு' 'கூ'•என நீண்டது. ஆ றுருபு ஒடு வுருபின் பொரு வந்தது. அஃ குறள் வஞ்சித்துப் பெற் றளத்தலால் நான் றையோடு கூடாத தாயிற்று. இச் குறளுக்கு ஒலி வடிவும் வரி

வடிவு மென இரண்டு வழி வண்மையால், ஒலி வடிவுக் கிடம் வாலு
வின் வானின் றென்றும், வரி வடிவுக் கிடம் மண்ணுகலின் மண்ணி
றென்றும் கூறினர். இக் குறளுக்கு தான் முறையோடு கூடலு
வானிற்றலும் மிதத்தச் சொல்லி வேற்றுமை செய்யப்பட்டது
மூன் "மாலு" மென்பாட்டிலே நாயனுர்க்கும் மாலுக்கும், இ
பாட்டிலே நிருக்குறளுக்கும் மாலவதாரக் குறளுக்கும் ஒப்புமை
குறித்துச் சொல்லலால் வேறுபாடாம். உரைத்துப் பொருளை
லாம் இவ்வது அனைத்தற் சிறப்புச் சொல்லியபடி. (அ)

கோதமனுர்.

ஆற்ற லழியுமென் றக்கணர்க ணூன்மறையைப்
போற்றியுரைத் தேட்டின் புறத்தெழுதா—ரேட்டெழுதி
வல்லுகரும் வல்லாரும் வள்ளுவனுர் முப்பாலைச்
சொல்லிடினு மாற்றல்சோர் வின்று.

இ—ள். அக்கணர்கள் நான் மறையை உரைத்துப் போற்
ஆற்றல் அழியும் என்று ஏட்டின் புறத்து எழுதார்—அக்கணர்க
நான்கு வேதங்களையும் வாய்ப் பாடமாகக் காப்பாற்றி, ஏட்டின்கண்
எழுதினைத்தால் வலியில்லாரும் ஒதுவராகலின் இவற்றின் வலிமை
குறையு மென்று ஏட்டின்கண் எழுதார்; வள்ளுவனுர் முப்பாலை
ஏட்டி எழுதி வல்லுகரும் வல்லாரும் சொல்லிடினும் ஆற்றல் சோ
வின்று—திருவள்ளுவரது திருக்குறளை ஏட்டின்கண் எழுதினைத்த
வலியுடையவரும் வலியில்லாரும் ஒதினாலும், வலிமை குறைதலில்லை

அவ் வேதத்திற்கு உதாத்தம் அநுதாத்தம் சுவரித மென்னுஞ்
சுரங்களின் வழுவாமல் ஒதல் வேண்டு மென்னும் வீதியுளதாகலின்
அதற்குத் தகுதியுடைய அக்கணரே அதிகாரிகளாயினர்; இதற்கு
அஃ தில்லாமையால், யாவரும் அதிகாரிகளாய் சென்றறிக. சொல்

சிறப்புப் பாயிரம்.

மெற்றதனுல் பொருளுணர்ச்சிக்கு இதற்கும் வலிமை வேண்டு
ம்பது பெறப்பட்டது. (அ)

ஆற்றல்—சொற் செறிவின் றிட்பம். இவ்வகை கூறலே, அவ்

கம் சொல்லின்கண்ணே தலைமை யுடைத்தென்பதூஉம், இவ்
தம் பொருளின்கண்ணே தலைமையுடைத் தென்பதூஉம் பெறப்
டன. ஒதப் படுதலின் அவ் வேதத்தினும் இது சிறப்புடைமை
ல்லியபடி. (எடு)

நத்தத்தனார்.

ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்ப தருங்குறளும்
பாயிரத்தி னோடு பகர்ந்ததற்பின்—போயொருத்தர்
வாய்க்கேட்க நாலுளவோ மன்னு தமிழ்ப்புலவ
ராய்க்கேட்க வீற்றிருக்க லாம்.

இ—ள். பாயிரத்தினோடு ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது
ங் குறளும் பகர்ந்ததற்பின் போய் ஒருத்தர் வாய்க் கேட்க நால்
வோ—பாயிர நான் கதிகாரங்களோடு சேர்த்து தொகையாகிய
ய் ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது குறள் வெண்பாக்களையும் ஒதி
ர்ந்த பின்பு, போய் ஒருவரது வாயாலே கேட்டறிதற்கு நாலு
வா? இல்லை மன்னு தமிழ்ப் புலவராய்க் கேட்க வீற்றிருக்கலாம்
லே பெற்ற தமிழிலே புலமை நிரம்பியோராகிப் பிறர் தம்மிடத்து
து கேட்க வீற்றிருக்கலாம்.

வீற்றிருத்தல் ஒரு சபை நடுவிலே உயர்வாகிய ஆதனத்தில்
பிருத்தல். இவற்றுட் பலவகைப்பட்ட நூல்களின் கருத்துக்க
ல்லாம் விளங்கி நிற்றலின், கேட்க நாலுளவோ வென்றார். புல
ரெனவே, உலமை நிரம்புதற்கு இவை ஆயிரத்து முந்நூற்று
பது குறள்களும் போது மென்பது பெறப்பட்டது. ஒதி
ர்க்கு வரும் இம்மைப் பயன் சொல்லியபடி. (எசு)

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

முகையலூர்ச் சிறுகருந்தும்பியார்.

உள்ளுக வுள்ளி யுரைத்த வுரைத்தகனைத்
தெள்ளுக வல்லே செயற்பால—வள்ளுவனார்
முப்பாலின் மிக்க மொழியுண் டெனப்பகர்வா
ரெப்பா வலரினு மில்.

இ—ள். வள்ளுவனுர் மூப் பாலின் மிக்க மொழி உண்டு னப் பகர்வார் எப் பாவலரிலும் இல்—திருவள்ளுவரது திருக் றளின் மேற்பட்ட நூலொன்று உளதென்று சொல்ல வல்லவர் எவ் கைப்பட்ட புலவருள்ளும் இல்லை; செயற்பால உள்ளுதல் உள்ளி ரைத்தல் உரைத்ததனைத் தெள்ளுதல் அன்றே—ஆதலால், நாம் க் நூலைக் குறித்துச் செயக் கடவன நாம் இதன் பொருளைச் சிற் த்துக் கொள்ளுதலும், சிந்தித்துப் பிறர்க்கு அதனைச் சொல்லுத லும், பிறராலே சொல்லப்பட்ட அதனைத் தெளிதலும் அன்றே!

'மொழி' ஆகு பெயர். ஒப்பது வடமொழி வேத மிருத்த ன் மிக்க மொழி யென்றும், தமிழின் மாத்திரமன்றி வடமொழி தலியவற்றி லுள்ள புலவரையுந் தழுவுதற்கு எப் பாவலரினு ன்றும் அறிவொப்புக் காண்டற்கு உரைத்ததனைத் தெள்ளுத ன்றும், கூறினர். உள்ளுத லெனவே கேட்டலும், தெளித னவே அவ்வா றெழுதலும் அடங்கின. இது பயிற்சி செய் ாழுதுமாறு சொல்லியபடி. (எ)

ஆசிரியர் நல்லந்துவனுர்.

சாற்றிய பல்கலையுந் தப்பா வருமறையும்
போற்றி யுரைத்த பொருளெல்லாந்—தோற்றவே
மூப்பான் மொழிந்த முதற்பா வலரொப்பா
ரெப்பா வலரினு மில்.

சிறப்புப் பாயிரம்.

இ—ள். சாற்றிய பல் கலையுந் தப்பா அரு மறையும் போற்றி ரித்த பொரு ளெல்லாம் தோற்ற—அறிவுடையோரால் சொல்லப் ட பல நூல்களாலும் தப்பாத அரிய வேதத்தினாலும் காப்பாற்றி ப்பித்திருந்து உலகத்தார்க்குச் சொல்லப்பட்ட விடயங்க ளெல்லாம் ானிடத்தே காட்டும்படி, மூப்பால் மொழிந்த முதற் பாவலர் பார் எப் பாவலரினும் இல்—நிருக்குறளைச் சொல்லிய திருவள்ளு வர யொப்பவர் எவ்வகைப்பட்ட பாவலருள்ளும் இல்லை.

தம்மாலே சொல்லப்பட்டவற்றில் வழு வுருமையால் தப்பா ன்றும், பொரு ளுணர்தற்கே யன்றி ஓதுதற்கும் எளிதன் முகலின் ந வென்றும் விசேடணஞ் செய்யப்பட்டது. 'எப்பாவலரினு மில்' தற்கு முன்னுரைக்கப் பட்ட படியே கொள்க. முதற் பாவலர்

தன்மையை யுடைய பாவலர்; நால் வகைப் பாக்களில் வெண்பாக்
நம் அவற்றுள்ளும் குறன் வெண்பாவும் தலைமை பெற்று நிற்ற
ன், அக் குறன் வெண்பாவால் நூல் செய்த வல்லமை யுடைய
ன்று மாம். புலமையிலே காயனுருக்கு ஒப்பின்மை சொல்லிய
ட. (அ)

கீரந்தையார்.

தப்பா முதற்பாவாற் றுமாண்ட பாடலினுள்
மூப்பாலி னுற்பான் மொழிந்தவ—ரெப்பாலும்
வைவைத்த கூர்வேல் வழுதி மனமகிழத்
தெய்வத் திருவள் ளுவர்.

இ—ள்: எப் பாலும் வை வைத்த கூர் வேல் வழுதி மனம்
ழ—எவ்விடத்திலும் கூர்மை வைத்த சிறப்புப் பொருந்திய வேல
டைய பாண்டிய ராசன் மனம் மகிழ, தப்பா முதற் பாவால் தாப
ண்ட பாடலினுள் மூப் பாவின் நாற் பால் மொழிந்தவர்—சொல்லட
ட பொருள் வழுவாமல் முதன்மையுடைய பாவாலிய குறள்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

வண்பாக்களிலே தாம் மாட்சிபெற்ற பாடற்றொழிலினுலே மூன்
ல்களிலே அறம் முதலிய நான்கு பகுதிப் பொருளையும் திருவா
லர்ந்தவர், தெய்வத் திருவள்ளுவர்—தெய்வத்தன்மையையுடைய
ருவள்ளுவ நாயனார்.

கூர்—சிறப்பு. நான்கினுள் மூன் றடங்குவ தன்றி மூன்றினுள்
ன் றடங்காமையின், வியந்து கூறப்பட்ட தாயிற்று. நூல் செய்
நப்பும், அதனுல் அரசனை மகிழ்வித்தமையும் சொல்லியபடி. (அ

சிறு மேதாவியார்.

வீடொன்று பாயிர நான்கு விளங்கற
நாடிய மூப்பத்து மூன்றென்றாழ்—கூடுபொரு
ளெள்ளி லெழுப திருபதிற் றைந்நின்பம்
வள்ளுவர் சொன்ன வகை.

இ—ள். வள்ளுவர் சொன்ன வகை—திருவள்ளுவரா
சொல்லப்பட்ட திருக்குறளின் அதிசார வகை, பாயிரம் நான்கு

ாயிரம் நான் கதிகாரத்தை யுடைத்து; அறம் மூப்பத்து மூன்று—
றம் மூப்பத்து மூன் றதிகாரத்தை யுடைத்து; ஊழ் ஒன்று—ஊ
ரதிகாரத்தை யுடைத்து; பொருள் எழுபது—பொருள் எழு
திகாரத்தை யுடைத்து; இன்பம் இருபதிற் றைந்து—காமம் இ
த்தைத் ததிகாரத்தை யுடைத்து.

அறத்துப்பாலு ளடங்காது அதனை விட்டு நூற்கெல்லா
பாதுவாய் நிற்றலின் வீடொன்று பாயிர மென்றும், இம்மை
றுமை வீடு மூன்றும் பயத்தற் றெப்பிற்றுய் மூன்றனுண் முதனி
லின் விளக்கற மென்றும், யாவர்க்கும் பொதுப்பட நாடித் தொகு
ப் பட்ட அறத்தின் கூறுபாடு இவையே யாகலின் நாடிய் மூப்பத்
முன் றென்றும், முன்னின்ற அறமும் பின்னின்ற இன்பமும் வ
டுதற்குத் துணையாய் நிற்றலின் கூடு பொரு ளென்றும், அ

சிறப்புப் பாயிரம்.

பாருளின் பாரு பாடுக வெல்லாம் இவற்றி னடங்குதலின் என்னி
ல்முப தென்றும் கூறினர்.

என்னல்—இசைத்தல். சில பழைய நூல்களிலே சிலவற்றைச்
நியாரும் சமயத்தாரும் மிகுத்தும் குறைத்தும் வேறு படுத்தலால்
ப்படிப்பட்ட வேறுபாடு இதற்கும் வரினும் வருமென்று ஆசங்
த்து, இத னதிகாரங்களுக்கு இங்ஙனந் தொகை செய்தார். பின்
வ்வாறு தொகை செய்யப்பட்டு வருவனவற்றிற்கும் இதுவே கருத்
ாகக் கொள்க. மூப்பால்களுக்கும் அதிகாரத் தொகை சொல்லிய
டி. (உ)

நல்கூர் வேள்வியார்.

உப்பக்க நோக்கி யுபகேசி தோண்மணந்தா
னுத்தர மாமதுரைக் கச்சென்ப—விப்பக்க
மாதானு பங்கி மறுவிற் புலச்செந்நாப்
போதார் புனற்கூடற் கச்சு.

• இ—ள். உப் பக்கம் நோக்கி உபகேசி தோள் மணந்தான்
த்தர மா மதுரைக்கு அச்சு என்ப—அப் பக்கத்தைக் குறித்துச்
சன்றோனுகிய உமா தேவியினது தோளை மணந்த கடவுளை வட
துரைக்கு ஆதார மென்று சொல்லுவர்; இப் பக்கம் மாதானுபங்கி
றுவில் புலச் செந் நாப் போதார் புனற் கூடற்கு அச்சு—இப் பக்கம்
மாதானுபங்கி யெனப்படுகின்ற குற்றமற்ற புலமையாகிய தேனைச்

சொரிகின்ற செவ்விய நாவாகிய மலரை யுடையவர் நீர் வளத்தை
டைய தென் மதுரைக்கு ஆதார மாவர்.

உப்பக்கம் இடைக்காடர் அரசன் தன் பாடலை அவமதித்தமை
ற்றிப் பிணங்கிச் சென்ற பக்கம். உப்பக்க நோக்கி யென்றது
வினையாலணையும் பெயர். கேசி திருமால்; இது அக் கடவுள் சகசி

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

நாமத்திற் கண்டது. கேசிக்குப் பின்னே பிறந்தவன் உபகே
யென்றாயது, உபேந்திர னென்பது போல. மாதா அனுபங்
மாதாவை நிகராகக் கொண்டு நடக்கின்ற ஒழுங்கின னெனப்படுதலி
அவன் பின்னைமேலேபோல், இவர் உலகத்தார்மேல் அருள் செய்த
சொல்லப்பட்ட தாயிற்று. நாப் போ தென்றதற் கேற்பப் புலன
யிலே தேன் ஆரோபிக்கப்பட்டது. அச்சுப்போற் றாங்குதலா
அச் சென்றார். நாயனாராலே "திங்கட் குடையுடைச் சீர்சா
வழுதியுஞ், சக்கப் புலவருந் தழைத்தினி தோங்கிய" மதுரைக்
உண்டான சிறப்புச் சொல்லியபடி. வ. உ. சி. பாடம்:—'மாதா
பங்கி மருவு.' மாதானுபங்கி வள்ளுவர் மனைவியார். (உய

தொடித்தலை விழுத்தண்டினார்.

அறநான் கறிபொரு ளேழொன்று காமத்
திறமூன் றெனப்பகுதி செய்து—பெறலரிய
நாலு மொழிந்தபெரு நாவலரே நன்குணர்வார்
போலு மொழிந்த பொருள்.

இ—ள். அறத் திறம் நான்கு—பாயிரம், இல்லறம், துறவற
ஊழ் என அறப் பாலினுட் பிரிவுகள் நான்கும், அறி பொருட் டி
ஏழ்—அரசு, அமைச்சு, அரண், கூழ், படை, நட்பு, ஒழிபு எ
அறியப்பட்ட பொருட் பாலினுட் பிரிவுகள் ஏழும், காமத் தி
மூன்று எனப் பகுதி செய்து—ஆண்பாற் கூற்று, பெண்பாற் கூற்
அவ் விருபாற் கூற்று எனக் காமத்துப் பாலினுட் பிரிவுகண் மூன்
மாகப் பகுதி செய்து, பெறலரிய நாலும் மொழிந்த பெரு நாவல
—பெறுதற் கரிய அறம் பொருள் இன்பம் வீடு எனப் படு
நான்கு பொருளையும் சொல்லிய பெரு நாவலரே, ஒழிந்த பொரு
நன்கு உணர்வார் போலும்—அவற்று ளடங்காது ஒழிந்த பொரு
உளதாயின், அதனை நன்றாக அறிய வல்லவர் போலும்.

திற மென்றது அறம் முதலியவற்றோடுங் கூட்டப்பட்டது
வலரே யென்றமையால், பிறரால் அறியப்படுவ தன்றென்
யிற்று. முப்பா லியற் றொகையும், இவற்றி னடங்காதது ஒன்
ல்லை யென்பதும் சொல்லியபடி. (உ௰உ

வெள்ளி லீதியார்.

செய்யா மொழிக்குந் திருவள் ளுவர்மொழிந்த
பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே—செய்யா
வதற்குரிய ரந்தணரே யாராயி னேனை
யிதற்குரிய ரல்லாதா ரில்.

இ—ள். செய்யா மொழிக்கும் திருவள்ளுவர் மொழிந்
பாய்யா மொழிக்கும் பொருள் ஒன்றே—ஒருவராலே செய்ய
டாத மொழியாகிய வேதத்துக்கும் திருவள்ளுவரால் அருளி
சய்யப்பட்டதன் வழியி னொழுகுவோர்க்குப் பயன் விளைவிலே
பாய்படாத மொழியாகிய திருக்குறளுக்கும் பொருளொன்றே
ராயிற் செய்யா அதற்கு உரியர் அந்தணரே—ஆராயுங்கால், செ
ப்படாத அவ் வேதம் ஓதுதற் குரியவர் அந்தணரே; ஏனை யிதற்
ரியர் அல்லாதார் இல்—பொய்படாத இத் திருக்குறள் ஓதுதற்
ரியவ ரல்லாதவர் உலகத்தி லில்லை.

பூர்வ வேதத்தை நித்திய மென்பார் மதம் பற்றிச் செய்ய
மாழி யென்றார். அது வட மொழியும் இது தென் மொழியுமா
ன்று சில வேறுபா டுடையனபோல் தோன்றினும் நுண்ணுண
ா னோக்குவார்க்குக் கருத்து வேறுபடாமையின், பொருளொன்
யனத் தேற்றேகாரம் கொடுத்துக் கூறினார். 'செய்யா மொழி
பொய்யா மொழி' அன்மொழித் தொகைகள். இதற்குரிய ரல்
ா ரில் லென்றதனாலும் பொது வேத மாத லறிக. அதற்கு
தற்கும் பொருள் வேறா வென்றும், இதனை யோதற் கதிகா

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

னாவார் யாவரோ வென்றும் நிகழ்கின்ற ஐய மொழித்தபடி. (உ

மாங்குடி மருதனார்.

ஓதற் கெளிதா யுணர்தற் கரிதாகி
வேதப் பொருளாய் மிகவிளங்கித்—தீதற்றோ
ருள்ளுதொ றுள்ளுதொ றுள்ள முருக்குமே
வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு.

இ—ள். வள்ளுவர் வாய் மொழி மாண்பு—திருவள்ளுவ
வாயினின்றுந் தோன்றிய திருக்குறளினது மாட்சியைச் சொல்லி
ஓதற்கு எளிதாய் உணர்தற்கு அரிதாகி வேதப் பொருளாய்
விளங்கி—அது ஓதப்படுதற்கு எளிய சொற்களை யுடையதாகி
அறியப்படுதற்கு அரிய பொருள்களை யுடையதாகியும் வேத மெ
படுகின்ற பொருளாகியும் அவ் வேதத்தின் மிக விளங்கி, தி
அற்றோர் உள்ளுதொறு உள்ளுதொறு உள்ளம் உருக்கும்—குற்ற
றோர்கள் நினைக்குந் தோறும் நினைக்குந் தோறும் அவர்களுடை
மனத்தைக் கரைக்கும்.

ஓதற் கெளிதா யெனவே நவின்றோர்க் கினிமை நன் மெ
புணர்த்தல்களும், உணர்தற் கரிதாகி யெனவே ஆழ முடைமை
வேதப் பொருளா யெனவே விழுமியது பயத்தலும், பிறவுமா
அழகுகளின் அமைதி சொல்லப்பட்ட தாயிற்று. தீ தற்றோர் பெ
னாராய்ச்சிக் கேற்ற நுண்ணறி வுடையோர். உள்ளுதொ றுள்ளு
றுள்ள முருக்கு மெனவே, முன் காணப்பட்டதினும் பின் கா
படும் பொருள் சிறந்தும் விரிந்துந் தோன்றுத லுடைமை பெ
பட்டது. இதனது அற்புதமான குண முடைமைச் சிற
சொல்லியபடி. (உ

சிறப்புப் பாயிரம்.

எறிச்சலூர் மலாடனார்.

பாயிர நான்கில் லறமிருபான் பன்மூன்றே
தூய துறவறமொன் றாழாக—வாய
வறத்துப்பா னால்வகையா வாய்ந்துரைத்தார் நூலின்
றிறத்துப்பால் வள்ளுவனார் தேர்ந்து.

இ—ள். வள்ளுவனார் ஆய்ந்து நூலின் திறத்துப்பால் தேர்ந்து

திருவள்ளுவனார் அவ் வேதத்தின் கருத்துக்களை ஆராய்ந்து மாலே செய்யப்பட்ட நூலினது திறத்திற்குத் தக்க நன்மை டமையால் இவையே உரியவை யென்று தெரிந்து, பாயிரம் ன்கு—பாயிரம் நான் கதிகாரமும், இல்லறம் இருபான்—இல்லற ல் இருப ததிகாரமும், துறவறம் பன் மூன்று—துறவறவியல் ன்மூன் றதிகாரமும், ஊழ் ஒன்றாக—ஊழ் ஓ ரதிகாரமு முடை வாக, ஆய அறத்துப்பால் நால் வகையா உரைத்தார்—இவ் றாய அறத்துப்பாலைப் பாயிர முதலிய நால்வகை யுடைத்தாகக் றினார்.

முப்பாற் பொருள்களினும் முத்திக்குக் காரணமாதற் சிறப் டமையின், தூய துறவற மென்றார். துப்பு—நன்மை; அது ல்லா வருணாச்சிரமங்களுக்கும் பொதுவா யிருக்கை. அறப் பா லிய திகாரத் தொகை சொல்லியபடி. (உ௰௫)

போக்கியார்.

அரசிய லையைந் தமைச்சிய லீரைந்
துருவல் லரணிரண்டொன் றொண்கூ—ழிருவிய
றிண்படை நட்புப் பதினேழ் குடிபதின்மூன்
றெண்பொரு ளேழா மிவை.

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

இ—ள். அரசியல் ஐ யைந்து—அரசியல் இருபத்தைந் த கார முடைத்து; அமைச்சியல் ஈ ரைந்து—அமைச்சியல் பத்ததிக முடைத்து; அரண் இரண்டு—அரணியல் இரண்டதிகார முடைத் கூழ் ஒன்று—பொருளியல் ஓ ரதிகார முடைத்து; படை இருவி —படையியல் இரண்டதிகார முடைத்து; நட்புப் பதினேழ்— பியல் பதினே ழதிகார முடைத்து; குடி பதின் மூன்று—ஒழிபி பதின் மூன்றதிகார முடைத்து; எண் பொருள் இவை ஏழாம் எண்ணப்பட்ட பொருட் பாலுக்கு இவ் வியல்க ளேழாம்.

அரணுக்கு உருத்திட்பம் சிறத்தலின் உரு வல் லர ணென்று பொருளுடையார்க்கே ஒளி அமைவதாகலின் ஒண் பொருளெ றும், படைக்குக் கடும் போரிற் பின்கொடாத திண்மை உரித்த லின் திண்படை யென்றும் கூறினார். பிற் காலத்தார் அமை முதலிய ஐந்தனையும் அங்கவியல் என ஓ ரிய லாக்கியும் வழங்கு பொருட் பா லிய லதிகாரத் தொகை சொல்லியபடி. (உ௰

மோசி கீரனார்.

ஆண்பாலே ழாநிரண்டு பெண்பா லடுக்கன்பு
பூண்பா லிருபாலோ ராறுக—மாண்பாய
காமத்தின் பக்கமொரு மூன்றுகக் கட்டுரைத்தார்
காமத்தின் வள்ளுவனார் கன்கு.

இ—ள். ஆண்பால் ஏழ்—ஆண்பாற் கூற்று ஏ ழதிகாரமு பெண்பால் ஆதிரண்டு—பெண்பாற் கூற்றுப் பன்னிரண் டதி மும், அடுத்து அன்பு பூண்பால் இருபால் ஒ ராறுக—ஒருவ யொருவர் அடுத்து அன்பைப் பூணுதற் பகுதி யுடைய ஆவிரு கூற்று ஆ றதிகாரமு மாக, மாண்பு ஆய காமத்தின் பக்கம் மூன்றுக காமத்தின் வள்ளுவனார் நன்கு கட்டுரைத்தார்—மாட்சிய

சிறப்புப் பாயிரம்.

துப் பாலின் இயல்கள் மூன்றுகப் பெயர் பெற்ற திருவள்ளுவர் கூறினர்.

இவையே பொருளிலக்கணத்துக் கமையச் சுனவியல் கற்பிய இரண்டாக்கப் பட்டன. காமத்துப் பா லிய லதிகாரத் கை சொல்லிய படி. (உரை)

காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்.

ஐயாறு நாலு மதிகார மூன்றுமா
மெய்யாய வேதப் பொருள்விளங்கப்—பொய்யாது
தந்தா னுலகிற்குத் தான்வள் ளுவனெ
யந்தா மரைமே லயன்.

இ—ள். அதிகாரம் நாலும் ஐயாறும் மூன்றுமா—அதிகாரம் மு முப்பத்து மூன்றுக, மெய்யாய வேதப் பொருள் பொய்யாது ப்க—வடமொழியி லிருந்த மெய்யாகிய வேதப் பொருள் ப்புரு வினங்கும்பொருட்டு, அத் தாமரைமேல் அயன்தான் ஞவனெத் தந்தான்—அழகிய தாமரை மலர்மேல் வீற்றிருக்கும் முகக் கடவுள்தான் திருவள்ளுவனெ உலகத்தார்க்குத் தமிழிற் து தந்தான்.

உலகு இங்கே மக்களை உணர்த்தி நின்றது. மெய்யாய வேதப்
ருள் பொய்யாது விளங்க வெனவே, இதற்குமுன் மெய்யாய
ருள் பொய்யாய் மறைந்தும், பொய்யாய பொருள் மெய்யாய்
ங்கியும் கிடந்தமை சொல்லப்பட்ட தாயிற்று. அதிகாரத் தொகை
டு நூற் பொரு ளியல்பு சொல்லிய படி. (உ௰அ)

மதுரைத் தமிழ் நாயகனார்.

எல்லாப் பொருளு மிதன்பா லுளவிதன்பா
லில்லாத வெப்பொருளு மில்லையாற்—சொல்லாற்

33 5

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பரந்தபா வாலென் பயன்வள் ளுவனார்
சுரந்தபா வையத் துணை.

இ—ள். எல்லாப் பொருளும் இதன்பால் உள—பலவ
நூல்களாலுஞ் சொல்லப்பட்ட எல்லாப் பொருளும் இந் நூலக
அடங்கி யிருக்கின்றன; இதன்பால் இல்லாத எப் பொருளும் இ
—இதனிடத்து இல்லாத யாதொரு பொருளும் எந் நூலகத்
இல்லை; சொல்லாற் பரந்த பாவால் பயன் என்—ஆதலால், வெ
லளவினாலே விரிந்த நூல்களாற் பயன் யாது? வள்ளுவனார் சு
பா வையத் துணை—திருவள்ளுவராலே தரப்பட்ட இந் நூ லொன்
மண்ணுலகத் தாருக்குத் துணையாத லமையும்.

எல்லாப் பொருள்களு மாவன, முதல் வழி சார்பென மூ வ
பட்ட அற நூல் பொரு ணூல் இன்ப நூல் வீட்டு நூல் என்ப வ
செம் பொருள் ஆக்கப் பொருள் குறிப்புப் பொரு ளென இம் மூ
யாற் கொள்ளக் கிடந்த காட்சிப் பொருள்களும் கருத்துப் பொ
களு மாம். தொழிலும் பண்பும் ஒரோ வழிப் பொரு ளெ
ஏற் புடைமையின், அவையும் இவற்றுள் அடங்கு மா றறிக. பின்
அதனை வலி யுறுத்தற்கு இதன்பா லில்லாத வெப் பொ
மில்லை யென்றார். சொல்லாற் பரந்த வெனவே, அவை வெ
ளாற் பரப்பின்மை பெறப்பட்டது. பரத்தல் பதி னா
நூறாயிர முதலிய கிரந்த அளவையால் விரிதல். சொல்
பரந்த நூல்களை ஆய்வோர் மலை யகழ்ந்து எலி பிடித்தல் போல
வருந்திச் சிறு பயன் கொள்ளுதலால், என் பய னென்றார். '
அசை. 'பா,' 'வையம்' ஆகுபெயர்கள். சின்னாட் பல் பி

சிற் றறிவுடையோர்க்கு விதி விலக்குக்கள் முற்றும் உள்ள
நெல்லிக் கனிபோலக் கண்டு தெளியுமாறு உணர்த்தித் தடுமா
தீர்த்தலின். வையத் துணை யென்றார். முற்றொருங் குணர
வார்க்கு இஃது இன்றியமையாச் சிறப்பிற் றென்றபடி. (உ

சிறப்புப் பாயிரம்.

பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்.

எப்பொருளும் யாரு மியல்பி னறிவுறச்
செப்பிய வள்ளுவர்தாஞ் செப்பவரு—முப்பாற்றாப்
பாரதஞ்சீ ராம கதைமனுப் பண்டைமறை
நேர்வனமற் றில்லை நிகர்.

இ—ள். பாரதம் சீ ராம கதை மனுப் பண்டை மறை நேர்வன
ாரதம் பழைய சீ ராம கதையையும், மனு மிருதி பழைய வேதத்
யும் ஒப்பன வாகும்; எப் பொருளும் யாரும் இயல்பின் அறி
செப்பிய வள்ளுவர் செப்ப வரும் முப்பாற்கு நிகர் இல்லை—
வகைப்பட்ட பொருள்களையும் எவ்வகையோரும் அவற்றின்
மையோடு அறிய அவர்க்குச் சொல்லும் படிக்குத் திருவள்ளுவர்
ல்லலால் வந்த திருக்குறளுக்கு உவமானமாகத் தக்கது ஒன்றில்லை.

'மற்று' அசை. அறிதற் கரிய வேதாந்தப் பொருளு மென்
ந எப் பொருளு மென்றும், உயர் குலத்தாரே யன்றி ஏனையோரு
ன்றற்கு யாரு மென்றும், ஐயந் திரி பின்றி அறிய வென்றற்கு
ல்பி னறிவுற வென்றும், இதுவே சுருதி குரு விரண்டு மா மென்
துச் செப்பிய வென்றும் கூறினார். பண்டை யென்பது சீ ராம
தக்குங் கூட்டுக. கதா ரூபமா யிருந்து பாரத ராமாயண
னவும், விதி ரூபமா யிருந்து சுருதி மிருதி யெனவும் கூட்டிச்
ால்லப்படுதலால், உவமான உவமேயங்க ளாதல் அறிக. எப்
ாருளும் யாரு மியல்பி னறிவுறச் செப்புதல் வேதத்திற் கின்மை
ல், முன் முப்பாலின் மிக்க மொழி யென்ற அதனாற் பெறப்
ட வேதத்தி னொப்புமையை மறுத்தபடி. (௩௰)

உருத்திர சன்ம கண்ணர்.

மணற்கிளைக்க நீரூறு மைந்தர்கள் வாய்வைத்
துணச்சுரக்குந் தாய்முலை யொண்பால்—பிணக்கிலா

வாய்மொழி வள்ளுவர் முப்பான் மதிப்புலவோர்க்
காய்தொறு மூறு மறிவு.

இ—ள். மணற் கிளைக்க நீர் ஊறும்—மணலைத் தோண்டுந் தோறும் நீர் பெருகும்; மைந்தர்கள் வாய் வைத்து உணத் தாய் முலை ஒண் பால் சுரக்கும்—புதல்வர்கள் வாய் வைத்து உண்ணுந் தோறும் தாயினது முலைக்கண் நல்ல பால் பெருகும்; பிணக்கு இலா வாய் மொழி வள்ளுவர் முப்பால் ஆய்தொறும் மதிப் புலவோர்க்கு அறிவு ஊறும்—அவை போல, பிணங்குதற்கு ஏது வில்லாத வாய்மைச் சொல்லை யுடைய திருவள்ளுவரது திருக்குறளை ஆராயுந்தோறும் அறிவுடைய புலவர்க்கு அறிவு வளரும்.

கற்பித மாகிய சாதி சமயங்களின் மானம் பற்றி உள்ளதை இல்லதாகவும் இல்லதை உள்ளதாகவும், சிறிதைப் பெரிதாகவும் பெரிதைச் சிறிதாகவும், தீயதை நல்லதாகவும் நல்லதைத் தீயதாகவும் புனைந்து பிறர் பிணங்கும்படி சொல்லப்பட்ட தல்லாமையால், பிணக்கிலா வாய் மொழி என்றார். மதிப் புலவோர்க் கறி ஊறு மெனவே அவர் அவ் வறிவைக் கொண்டு பிறர்க் கெல்லாம் விதி விலக்குக்களை கற்பித்தல் வேண்டு மென்ற தாயிற்று. இதனைச் சிலகாற் பயிறலின் அமையாது பலகாலும் பயிற்சி செயல் வேண்டு மென்ற படி. (௩௰௪)

பெருஞ் சீத்தனார்.

ஏதமில் வள்ளுவ ரின்குறள்வெண் பாவினா
லோதிய வொண்பொரு ளெல்லா—முரைத்ததனாற்
றாதவிழ் தார்மாற தாமே தமைப்பயந்த
வேதமே மேதக் கன.

இ—ள். தாது அவிழ் தார் மாற—பொடியொடு விரிந்த பூ மாலையை யுடைய பாண்டிய ராசனே, ஏதம் இல் வள்ளுவர் இ

றன் வெண்பாவினால் ஓதிய ஒண் பொரு ளெல்லாம் உரைத்த
நால்—குற்றம் இல்லாத திருவள்ளுவர் இனிய குறள் வெண்பாக்க
ாலே நான்கு வேதங்களாலுஞ் சொல்லப்பட்ட ஒள்ளிய பொருள்
ளையெல்லாங் கூறினமையால், மே தக்கன தாமே தமைப் பயந்த
வதமே—மேம்பாட்டுக்குத் தக்கவை அக் குறள் வெண்பாக்
ளோ, முத னூலாய் நின்று அவற்றைப் பயந்த வேதங்களோ? நீ
ால்வா யாக.

தாம் தம்மை எனப் பட்டவை அவை அவற்றை என்னும்
ாருளைத் தந்து நின்றன. ஏகாரம் இரண்டும் வினா. பிற நூலா
ியர்க் கெல்லாம் அவ ரெதிரிக ளாலே மறுக்கப்பட்டு வருங் குற்றம்
ால்வது இவர்க்கு இல்லை யென்றற்கு ஏத மில் வள்ளுவ ரென்றும்,
ங் குறியவாய் நின்று கற்போர்க்கு வருத்தம் விளையாமை பற்றி
ன் குற ளென்றும், உணர்வுடையோராலே விரும்பப்பட்ட நற்
ண முடைமை பற்றி ஒண் பொரு ளென்றும் கூறினார். நூலாசிரி
க்கும், நூலுக்கும், நூலுதலிய பொருளுக்கும் தகுதி தோன்றச்
ால்லப்பட்ட விசேட குணங்களாலே இவ் வேதம் அவ் வேதத்
னுஞ் சிறப் புடைமை குறிப்பித்தபடி. (௩௰௨)

நரிவெருத் தலையார்.

இன்பம் பொருளறம் வீடென்னு மிந்நான்கு
முன்பறியச் சொன்ன முதுமொழி நூன்—மன்பதைகட்
குள்ள வரிதென் றவைவள் ளுவருலகங்
கொள்ள மொழிந்தார் குறள்.

இ—ள். இன்பம் பொருள் அறம் வீடு என்னும் இந் நான்கும்
பதை கட்கு முன்பு அறியச் சொன்ன முது மொழி நூல் உள்ள
து என்று—இன்ப முதலிய இந் நாற் பொரு ளியல்புகளையும்
கட் பரப்புக்கு அக் காலத்தில் அறியும் வண்ணஞ் சொல்லப்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

ட்ட வட மொழி வேதமானது ஓதி யுணரப்படுதற் கரி தென்று
ள்ளுவர் அவை உலகம் கொள்ளக் குறள் மொழிந்தார்—தி
ள்ளுவர் அவற்றை உலகத்தார் எளிதி னுணரும்படி திருக்குறளை
றினார்.

முன் பறிய வெனவே, உற்சர்ப் பிணியாகலின், அக் கால தார்க்கு உணர்தற் கேற்ற ஆயுணீட்டியும் உணர்வு வலியும் இருந்த வன்பதா உம், அவசர்ப் பிணியாகலின் இக் காலத்தோர்க்கு அவை ல வென்பதா உம் பெறப்பட்டன. இவ் விரண்டும் " அவா வறு ல் " முதற் பாட் டையிற் காண்க. தேய வழக்கிற் படாதது ருந்திக் கற்போர்க்கு மாத்திரம் புலப்படுவதுமாய் எல்லா மொழி ட்கும் முற் பட்டுக் கடவுள் மொழியாய் நின்றலின், முது மொழி பன்றார். அறம் முதலிய நான்கும் பிரிவுபட்டுத் தோன் றுமைனை டைத் தாகலின், உன்ன வரி தாயிற்று. பழைய வேதம் உளதா ம் வே றிது சொல்லுதற்குக் காரணம் உணர்த்திய படி (உயிர

மதுரைத் தமிழாசிரியர் செங்குன்றூர்க்கிழார்.

புலவர் நிருவள் ளுவரன்றிப் பூமேற்
சிலவர் புலவனெனச் செப்ப—னிலவு
பிறங்கொளிமா லேக்கும் பெயர்மாலே மற்றுங்
கறங்கிருண்மா லேக்கும் பெயர்.

இ—ள். பூமேல் புலவர் நிருவள்ளுவ ரன்றிச் சிலவர் புல ரன்ச் செப்பல்—பூவுலகின்கண்ணே புலவர் நிருவள்ளுவ ரன்றி வேறு சிலரையும் புலவ ரென்று சொல்லுதல், மா லவு பிறங்கு ஒளி மாலேக்கும் பெயர் மற்றும் கறங்கு இருள் மாலே யும் பெயர் (செப்பல்)—மாலே யென்பது நிலவால் விளங்குகின்ற க்கிக்கும் பெயராக மற்றும் சூழ்கின்ற இருளை யுடைய அக்கிக்கு பெயராகச் சொல்லுதல் போலும்.

சிறப்புப் பாயிரம்.

செப்ப லென்றது பின்னும் கூட்டப்பட்டது. புலமையால் வேறு வகைப்பட்ட நூலுணர்ச்சிகளே யெல்லாம் ஒருக்கே ண்ட பேரறி வுடைமையாம். உயர் வொப்பிற்ற இவ்வாது புல ரையைக் குறித்து கோக்குங்கால் எனையோர் புலமை புலமையன்றாய் நிதலின், இவ்வாறு கூறினர். புலவ ரென்பது காயனர்க்கே ணப் பெயரா மென்றபடி. (உயிச)

மதுரையறுவை வாணிகர் இளவேட்டனார்.

இன்பமுந் துன்பமு மென்று மிவையிரண்டு
மன்பதைக் கெல்லா மனமகிழ—வன்பொழியா
துள்ளி யுலாவ வுரைத்தாரே யோதுசீர்
வள்ளுவர் வாயுறை வாழ்த்து.

இ—ள். இன்பமும் துன்பமும் என்னும் இவை இரண்டும் ளி உணர—பின் வரக்கடவனவாய சுகமுந் துக்கமு மென்னப் ட இவற்றினுடைய இரு வகைக் காரணங்களையும் ஆராய்ந் யவும், அன்பு ஒழியாது மனம் மகிழ—தம்மே லன்பு நீங்காமல் ளம் களி கூரவும், மன்பதைக் கெல்லாம் ஒது சீர் வள்ளுவர் றை வாழ்த்து உரைத்தார்—மக்கட் பரப்புக் கெல்லாம் புகழப் ந் சீரை யுடைய திருவள்ளுவர் வாயுறை வாழ்த்தாகத் திருக் ளைக் கூறினார்.

இன்பத்தின் காரணம் விதிக் குறளாலும், துன்பத்தின் காரணம் க்குக் குறளாலும் சொல்லப்பட்டன. முன்பு அறிதற்குப் பயன் ற்றைச் செய்தலும் தவிர்தலுமாம். வேண்டுவன வெல்லாந் குத் துணர்த்தலின், மன மகிழ்தல் சொல்லப்பட்டது. அவ் தம் போலாது பலர்க்கும் உபயோகியாகக் கூறலின், மன் பதைக் லா மென்றார். வாயுறை வாழ்த்தி னியல்பு " வாயுறை வாழ்த்தே க நாடின், வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொல், தாங்குத

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

ன்றி வழிநனி பயக்குமென், றோம்படைக் கிளவியின் வாயுற ற்றே" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால், அறிக. எ ால வினை வுணர்ச்சி பயத்தல் சொல்லிய படி. (௩௰

கவிசாகரப் பெருந்தேவனார்.

பூவிற்குத் தாமரையே பொன்னுக்குச் சாம்புனத
மாவிற் கருமுனியா யானைக் கமரரும்பற்

றேவிற் றிருமா லெனச்சிறந்த தென்பவே
பாவிற்கு வள்ளுவர்வெண் பா.

இ—ள். பூவிற்குத் தாமரை—மலர்களுக்குள்ளே தாம லரும், பொன்னுக்குச் சாம்புனதம்—பொன்களுக்குள்ளே ச னதப் பொன்னும், ஆவிற்கு அருமுனி ஆ—பசுக்களுக்குள் ாமதேனுவும், யானைக்கு அமரர் உம்பல்—யானைகளுக்குள் ராவதமும், தேவில் திருமால் என—தேவர்களுக்குள்ளே தி ாலும் போல, பாவிற்கு வள்ளுவர் வெண்பாச் சிறந்த தென்ப ல்களுக்குள்ளே திருவள்ளுவரது குறள்வெண்பாச் சிற தென்று அறிவுடையோர் சொல்லுவர்.

'எ' அசை. 'பா' ஆகுபெயர். பொன் ஆடகம், இ
றை, சாதரூபம், சாம்புனதம் என நால் வகைப்படும். காமதே
யிட்ட முனியிடத் துள்ள தாகலின், அரு முனி யா வென்
உவமான முகத்தால் இந்து பல நூல்களினும் சிறத்து நிற்கி
ாட்சிமை சொல்லிய படி. (கூ

மதுரைப் பெருமருதனர்.

அறமுப்பத் தெட்டுப் பொருளொழுப நின்பத்
நிறமிருபத் தைந்தாற் றளிய—முறைமையால்
வேத விழுப்பொருளா வெண்குறளால் வள்ளுவனு
சோதவழுக் கற்ற துலகு.

சிறப்புப் பாயிரம்.

. நூ—ள். அறத் நிறம் மூப்பத் தெட்டால்—அறத்தின் கூறு
டு மூப்பத் தெட்ட தனிகாரங்களாலும், பொருட் டிறம் எழுபதால்
பொருட் கூறுபாடு எழுப தனிகாரங்களாலும், இன்பத் நிறம்
ருபத் தைந்தால்—காமத்தின் கூறுபாடு இருபத்தைந் தனிகாரங்
ாலும், தெளிய—தெளியும்பொருட்டு, முறைமையால் வேத
முப் பொருளை வெண் குறளால் வள்ளுவனர் ஓத—காரண காரிய
மாழுங்கால் வேதத்தி னுயர்வாகிய பொருளைக் குறள் வெண்
க்களாலே திருவள்ளுவனர் ஓதலால், உலது வழுக்கு அற்றது—
லகமானது வழுவுதலினின்றும் நீங்கிற்று.

நிறமும் ஆலும் முன்னுங் கூட்டப்பட்டன. உயர்வாகிய
ாருள்—கரும காண்டம் பிரம காண்ட மிரண்டினுள்ளும் சிறந்த
ாருள். வழுக்குதல்—விதியை விலக் தென்றும் விலக்கை விதி
ன்றும் கோடல். 'உலது' மக்களை யுணர்த்தி நின்றது. துணிவு
றி அற்ற தென இறந்த காலத்தாற் கூறினர். முன்னதின் வேறு
ட முப்பால்களின் அதிகாரத் தொகைகளோடு உலகிற்கு விளை
நன்மை சொல்லிய படி. (கூஎ)

கோவூர்க் கிழார்.

அறமுத லுண்கு மகலிடத்தோ ரெல்லாந்
நிறமுறத் தேர்ந்து தெளிபக்—குறள்வெண்பாப்
பன்னிய வள்ளுவனர் பான்முறையே சொல்வாதே
முன்னோ முதுவோர் மொழி.

இ—ள். அறமுதல் நான்கும் அக லிடத்தோர் எல்லாம் திறம் க் தேர்ந்து தெளியக் குறள் வெண்பாப் பன்னிய வள்ளுவனார் ர் முறை—அறம் முதலிய நான்கு பொருள்களையும் மண்ணுலகத் ரனோ ரெல்லாம் வகைப்படவாராய்ந்து தெளியும் பொருட்டுக்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

நறன் வெண்பாக்களாலே சொல்லப்பட்ட திருவள்ளுவ காயனார, முப் பால்களை யுடைய புத்தகத்தின்கண்ணே, முன்னை முதலே மொழி சேர் ஒவ்வாது—மூற் காலத்துள்ள பெரியோரது நூ ளுக்கு சேர்தல் பொருந்தாது.

'மொழி' ஆகுபெயர். பெரியோ ராவார்—வட மொழி லும், தென் மொழியிலும், பிற மொழிகளிலும், நூல் செய்த முனை யரும், புலவரும், பிறரும். அந் நூல்களாவன—மனு முதலியே ாலே செயப்பட்ட அற நூல் முதலியன. இதன் புத்தகத்தி முன் நூல்களி லொன்றும் சேர்க்கப்படுதற்குத் தகுவ தன் றென்ப சொல்லிய படி. (கயி

உறையூர் முதுகூற்றனார்.

தெவிற் சிறந்த திருவள் ளுவர்குறள்வெண்
பாவிற் சிறந்திடுமுப் பால்பகரார்—காவிற்
குயவில்லை சொற்சுவை யோர்வில்லை மற்றுஞ்
செயலில்லை யென்னுந் திரு.

இ—ள். தெவிற் சிறந்த திருவள்ளுவர் குறள்வெண்பாவி சிறந்திடு முப் பால் பகரார்—தெய்வத் தன்மையாற் சிறந்த திருவ ள்ளுவரது குறள் வெண்பாக்களோடு கூடிச் சிறந்த தோன்றாநின் முப் பால்களையும் ஓதாரது, காவிற்கு உயல் இல்லை—வாக்கிற்கு இ சொற் சொல்லி வாழ்தல் உண்டாகாது; சொற் சுவை யோர் வில்லை—மனத்திற்குச் சொற்களின் சுவையை அறிதல் உண்டாகாது; மற்று செயல் இல்லை—இவையன்றியும் காயத்துக்கு நல்ல செய லுண்டா காது; என்னும் திரு—என்ற நினைத்தற் திருமகள் அவரிடத்து சேரான்.

சுவை யோர்தற்கும் செயலுக்கும் உரிய மனமும், காயமும் வ பிக்கப்பட்டன. திருமகள் சேராமை யாகிய காரியத்தைக் காரண

சிறப்புப் பாயிரம்.

டபசரித்தார். ஒதார்க்கு உளவாகாமை கூறவே, ஒதுவோர்க்கு
ா உள. ஆகலின், வாய்மிற்குக் கடுஞ்சொல், பொய், கோள்,
டறல்களும், மனத்திற்குப் பிறனில் விழைதல், பிறன் பொருள்
ுதல், பிறன் பொருட்குச் சேடெண்ணல், பிற வுயிர்க் இறுதி
ாணல்களும், காயத்திற்குப் பிறன்மனை புணர்தல், உயிர்க்
ல செய்தல், பழி பூ ணுணல், பிறர் பொருள் வெளவல்களும்,
ா குற்றங்க ளெல்லாம் நீங்கு மென்பது பெறப்பட்டது.
ின்பங் கட்குக் காரண மாதற் சிறப்புடைய பொருட் பேறு
தோதலின் உனதா மென்ற படி. (உக)

இழிகட் பெருங் கண்ணனர்.

இம்மை மறுமை யிரண்டு மெழுமைக்குஞ்
செம்மை நெறியிற் றெளிவுபெற—மும்மையின்
வீடவற்றி னன்கின் விதிவழங்க வள்ளுவனர்
பாடின ரின்குறள்வெண் பா.

இ—ள். இம்மை மறுமை இரண்டும் எழுமைக்கும் செம்மை
பின் தெளிவு பெற—இக பரங்கட் காவன விரண்டையும்
ப் பயன் றொடர்தற் குரிய வெழு பிறப்பிற்குமாகச் செவ்வை
வழியால் யாவரும் தெளிதல் பெறவும், மும்மையின் அவற்
வீடு நான்கின் விதி வழங்க—அறம் பொருள் இன்ப மென்னும்
ால்களுள் அம் மூப்பாற் பொருள்களோடு வீடுமாகிய நாற்
நன்களது விதிகளும் வழங்கவும், வள்ளுவனர் இன் குறள்
ன்பாப் பாடினர்—திருவள்ளுவ நாயனர் இனிய குறள் வெண்
வப் பாடினர்.

செவ்வையான வழி, விதியும் பத்தியும் ஞானமும், நோயாளிக்கு
தம் அனுபானமும் பத்தியமும்போல், ஒன்றற் கொன்று மர

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

து கூடி நிற்கும் வழி. வீட்டு விதி துறவறத்திற் காண்க.
ம்மை மறுமை வீடு மூன்றும் பயக்குமாறு சொல்லிய படி. (சு

செயிர்க் காவிரியார் மகனார் சாத்தனார்.

ஆவனவு மாகா தனவு மறிவுடையார்
யாவரும் வல்லா ரெடுத்நியம்பக்—தேவர்
நிருவள் ளுவர்காமுஞ் செப்பியவே செய்வார்
பொருயி லொழுக்கம்பூண் டார்.

இ—ள். ஆவனவும் ஆகாதனவும் அறிவுடையார் யாவரு
த்நியம்ப வல்லார்—மக்களுக்கு ஆவனவற்றையும், ஆகாதவற்ற
ம் அறிவுடையார் யாவரும் இனி இதிலிருந்து எடுத்துச் சொல்
ற்கு வல்லவராவார்; தேவர் திருவள்ளுவர் செப்பியவே பொ
ல் ஒழுக்கம் பூண்டார் செய்வார்—ஆதலால், தேவராகிய தி
ள்ளுவராலே சொல்லப்பட்டவற்றையே ஒப்பில்லாத ஒழுக்கத்த
ம ற்கொண்டவர் செய்வார்.

இவ்வனம் கூறவே, அவ் வேதத்திலிருந்து உள்ளவா றெடுத்
சால்லுதல் அறிவுடையார்க்கு முடியாமையால், ஒழுக்கம் பூண்ட
து அதன்கண்ணே சொல்லப்பட்ட படி வழுவாமற் செய்
டமை காட்டப்பட்டது. 'தாம்', 'உம்' அசைகள். ஆவன
ன்பத்தைத் தருவன. ஆகாதன—துன்பத்தைத் தருவன. ஒப்
ாத ஒழுக்கம்—கொல்லாமை முதலியன. போத காரியருக்
கட் டொழுதுவோர்க்கும் வரும் கண்மை சொல்லிய படி. (சி

செயலூர்க் கொடுஞ்செங் கண்ணனூர்.

வேதப் பொருளோ விரகால் விரித்துலகோ
ரோதத் தமிழா லுரைசெய்தா—ராதலா
லுள்ளுந ருள்ளும் பொருளெல்லா மூண்டென்ப
வள்ளுவர் வாய்மொழி மாட்டு.

சிறப்புப் பாயிரம்.

இ—ள். வேதப் பொருளோ உலகோர் ஒத விரகால் விரித்துத்
மிழால் உரை செய்தார்—வேதத்தின் பொருளோ உலகத்தார் ஒதி
வரும் பொருட்டு உபாயத்தால் விரித்துத் தமிழ் மொழியினுலே
சால்லி யருளினர்; ஆதலால், உள்ளுநர் உள்ளும் பொருளெல்லாம்
ள்ளுவர் வாய் மொழிமாட்டு உண்டு என்ப—ஆதலால், நினைப்
ர் நினைக்கும் பொருள்க ளெல்லாம் திருவள்ளுவர் திருவாயிற்
ந்த திருக்குறளின்கண்ணே உண்டென்று அறிவுடையோர்
சால்லுவர்.

உபாயத்தால் விரித்தல், சொம் சுருக்கத்தால் நுதற் கெனினென
வெழுச்சி யுண்டாகுங் கற்போரது அறி வளவிற் கேற்பப்
ரு ளளவு மிரிய வைத்தல். நினைக்கப் படும் பொருள்க ளெல்
ம் இதன்கண்ணே இக் காரணத்தால் தோன்றுகின்றன வென்று
ிய படி.
(சவே)

வண்ணக்கஞ் சாத்தனார்.

ஆரியமுஞ் செந்தமிழு மாராய்ந் நிதனினிது
சீரிய தென்றொன்றைச் செப்பரிதா—லாரியம்
வேத முடைத்துத் தமிழ்திரு வள்ளுவனு
சோத குறட்பா வுடைத்து.

இ—ள். ஆரியமும் செந் தமிழும் ஆராய்ந்து இதனின் இது
து என்று ஒன்றைச் செப் பரிது—வடமொழியையுந் தென்
ழியையும் ஆராய்ந்து இதைக்காட்டினும் இது சிறப்புடைத்
ன்று ஒன்றைத் தெரிந்து சொல்லுதல் கூடாது; ஆரியம் வேதம்
ுத்தத் தமிழ் திருவள்ளுவனார் ஓது குறட்பா உடைத்து—வட
ழி வேத முடைத்து; தமிழ்மொழி திருவள்ளுவ நாயனார்
ல்லிய குறட்பா வுடைத்து (ஆதலால்).

45

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

'ஆல்' அசை. வடமொழியும் தென்மொழியும் பிறமொழி
ள் போலாது பாணினியாரும் அகத்தியனாரு முதலாகிய முனிவர்
ாலே செய்யப்பட்ட இலக்கண நூல்களாலே சீர்திருந்தி நிற்றல்
தலிய குணங்க ளுடைமையாலும், அது பிராகிருத முதலிய
ற்றுக்குப் போல் இது ஆந்திரம் முதலியவற்றுக்கு முதலாய் நிற்
ாலும் ஒன்றற் கொன்று குறைபா டுடைத் தன்றேனும், வே
டைமை பற்றி வடமொழிக்குச் சொல்லப்பட்ட உயர்வு தென்
மாழிக்கண்ணே திருக்குறள் உண்டாதலின் இனி இல்லி
யன்றற்கு, இதனினிது சீரிய தென் றொன்றைச் செப்பரி தென்று
த் திருக்குறளாலே வடமொழியோடு தென் மொழிக்கு ஒப்புமை
றவு சொல்லிய படி.
(சவே)

களத்தூர்க் கிழார்.

ஒருவ ரிருகுறளே முப்பாலி னோதுந்
தரும முதனான்குஞ் சாலு—மருமறைக
ளைந்துஞ் சமய நூ லாறுநம் வள்ளுவனார்
புந்தி மொழிந்த பொருள்.

இ—ள். அரு மறைகள் ஐந்தும் சமய நூல் ஆறும் நம் வள்ளு
வனார் புந்தி மொழிந்த பொருள்—இருக்கு முதற் பாரத மீறாகி
அரிய வேதங்க ளைந்தும் அவ் வேதத்தின் வழிப்பட்ட சமய நூல்
ஆறும் நம்முடைய திருவள்ளுவரால் உலகத்தார்க்குப் புத்தியாக
சொல்லப்பட்ட நூலி லடங்கும்; ஒருவர் இரு குறளே முப்பாலி
னாதும் தருமம் முதல் நான்கும் சாலும்—ஆதலால், ' ஒருவர் ஒ
விகற்பமும் இரு விகற்பமு மாகிய இருவகைக் குறள்களையுமே மு
தால்களில் அத்தியயனஞ் செய்து அறியப்படுகின்ற அறம் முதலி
நாற் பொருள்களும் அவருக்குப் போதும்.

ஒருவனுக்கே ஐந்தும் ஓதி யுணர முடிவு போகாது. வே

சிறப்புப் பாயிரம்.

வேறான அதிகாரிக ளுடைமை பற்றி, அரு மறைக ளைந்து மென்றா
சமய நூ லாறும் ஒன்றே பொரு ளென்னும் பாட்டுரையிற் காண்க
மக் கெல்லாம் அறி வொழுக்கங் கொளுத்தி நல் வழிப் படுத்
வந்த, பரமாசாரியர் இவரே யென்னு முரிமை தோன்றற்கு ந
வள்ளுவனா ரென்றார். மறைக ளைந்துஞ் சமய நூ லாறும் ந
வள்ளுவனார் புந்தி மொழிந்த பொரு ளெனலால், அவை பலவற்
றும் வேறு வேறு வகைப்பட்டுச் சிறந்துநின்ற கருத்துக்க ளெ
லாம் இவ் வொரு நூற்கண்ணே அடங்கி நிற்கின்றமை சொல்ல
பட்ட தாயிற்று. 'பொருள்' ஆகுபெயர். ஒருவ ரெனப் பொது
டக் கூறலால், இதனை ஓதுதற்குப் பெண்பாலாருக்கும் அதிகா
முண்டென்பது கொள்ளப்பட்டது. இவ் வொரு நூ லோதி யுணர்
தார் அரு மறைகளைந்துஞ் சமய நூ லாறும் ஓதி யுணர்ந்தே
ரவ ரென்ற படி.

(சுயச

நச்சுமனார்.

எழுத்தசை சீரடி சொற்பொருள் யாப்பு
வழுக்கில் வனப்பணி வண்ண—மிழுக்கின்றி
யென்றெவர் செய்தன வெல்லா மியம்பின
வின்றிவ ரின்குறள்வெண் பா.

இ—ள். எழுத்து அசை சீர் அடி சொல் பொருள் யாப்பு முக்கு இல் வனப்பு அணி வண்ணம் இழுக்கு இன்றி என்று எவ சய்தன—எழுத்துமுதல் வண்ணமீறுகச் சொல்லப்பட்ட இவற் ன் வழுவுதலில்லாமல் எக் காலத்தில் எவரால் அவை செய்யப் ட்டன, எல்லாம் இன்று இவர் இன் குறள் வெண்பா இயம்பின— னவ யெல்லாம் இக் காலத்து இத் திருவள்ளுவராலே செய்யப் ட்ட இவ் வினிய குறள் வெண்பாக்களிற் சொல்லப்பட்டன.

வனப்பு—அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருத்தி, இயைபு

புலன், இழைபு. அணி—சொல்லணி, பொருளணி, ஒலியணி. வண்ண -குறி லகவற் றூக் கிசை, வண்ணம், முதலியன. ஒவ்வொரு காலத்தி ஒவ்வொரு பாவலர் ஒவ்வொரு குணத்தினுலே சிறந்து விளங்க செய்தனர்; இவரோ வெனில் எல்லாக் குணங்களாலும் நிறை நிறைந்து விளங்கச் செய்தமையின், இங்ஙனம் கூறினர். இ பாக்களின் சிறப்புச் சொல்லிய படி. (செ

அக்காரக்கனி நச்சுமனுர்.

கலைநிரம்பிக் காண்டற் கினிதாகிக் கண்ணின்
நிலைநிரம்பு நீர்மைத் தெனினும்—தொலைவிலா
வானூர் மதியந் தனக்குண்டோ வள்ளுவர்முப்
பானூ னயத்தின் பயன்.

இ—ள். கலை நிரம்பிக் காண்டற்கு இனிதாகிக் கண்ணி னி நிரம்பு நீர்மைத்து எனினும்—மதியமும் முப்பா னூலும் பதின லகளாலும் அறுபத்து நாலு கலைகளாலும் நிறைந்து, காண்ட இனிதாகி—ஆராய்ச்சி செய்தற்கு இனிதாகி, கண்ணின் நிலை நிரம் நீர் மைத்து எனினும்—முகக் கண்ணி னிலையில் அகக் கண் னிலையில் நிரம்புகின்ற தன்மை யுடைத்தாயினும், குண மூல தாயினும், வள்ளுவர் முப்பா னூல் நயத்து இன் பயன் தொ இலா வான் ஊர் மதியந் தனக்கு உண்டோ—திருவள்ளுவ முப்பா னூலினது நயத்தால் விளைவதாகிய இனிய பயனை ஒழிவின்றி ஆகாசத்தின்கண்ணே திரிகின்ற மதியினிட உண்டோ?

மதியந்தனக் கென்றது வேற்றுமை மயக்கம். 'ஒகா எதிர்மறை. ஆதாரமாகக் கொள்ளுதற்கு எற்புடைத் தல் வானை ஆதாரமாகக் கோடலின், இழிவு தோன்றத் தொலை வ

வானூர் மதிய மென்றார். நயம்—மறுப்படாமை, மழுங்கா குறைவுறாமை முதலியன. பயன்—இம்மை மறுமை வீட் டின்பங்

புமை சொல்லுதற்கு நூல்களில் ஒன்றும் இன்மையால், எனை
ருள் பலவற்றினுஞ் சிறந்த மதியை யாயினும் சொல்லுத
னப் புகின் அதவும் இதனுற் றாகுவ தன் றென்ற படி. (சமண

நட்பாலத்தனர்.

அறந்தகளி யான்ற பொருடரி வின்பு
சிறக்கமெய் செஞ்சொற்றீக் கண்டு—குறும்பாவா
வள்ளுவனு ரேற்றினர் வையத்து வாழ்வார்க
ளுள்ளிரு ளீக்கும் விளக்கு.

இ—ள். அறம் தகளி—தருமம் அகலும், பொருள் திரி—
ருள் திரியும், இன்பு நெய்—காமம் நெய்யும், செஞ் சொல் தீ—
லிய சொல் நெருப்பும், குறும் பாத் தண்டா—குறட் பாத் தண்
டா, வள்ளுவனர் வையத்து வாழ்வார்கள் உள் ளிருள் நீக்கும்
க்கு ஏற்றினர்—திருவள்ளுவ நாயனர் பூமியின்கண் வாழ்வோ
ரகத் திருளை ஒழிப்பதாகிய விளக்கு ஏற்றினர்.

ஆன்றல்—மேம்படுதல். அகத் திருள்—அஞ்ஞானம். நீச் சுடர்,
ரு முதலியவற்றோடு கூடிப் புறத் திருளை எப்படியோ, அப்படி
ரூது திருவாயிற் பிறந்த செஞ்சொல், அறம், முதலியவற்றோடு
அகத் திருளைக் கெடுத்தலின், இங்ஙனம் உருவகஞ் செய லா
. மனையகத் தேற்றப்படுகிற விளக்கு அம் மனையகத் துள்
கு மாத்திரமே உபயோகியாய் நிற்றலாலும், அகத் திருளைக்
க வல்ல தன்மையாலும், இம்மை உலகத்து வாழ்வோர் பலர்க்
பயோகியாய் நிற்றலாலும், அகத்திருள் செடுத்தலாலும், அத
இது பல கோடிமடங்கு மிக்குச் சிறந்து நிற்கின்றமை
த்திய படி.
(சமண)

குலபதி நாயனர்.

உள்ளக் கமல மலர்த்தி யுளத்துள்ள
கள்ளற் கரியவிரு டள்ளுதலால்—வள்ளுவனர்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

வெள்ளைக் குறட்பாவும் வெங்கதிரு மொக்குமெனக்
கொள்ளத் தருங்குணத்தைக் கொண்டு.

—ள். உன்னக் கமலம் மலர்த்தி உனத்து உன்ன தன்னற்
ரிய இருன் தன்ருதலால்—நெஞ்சமாகிய தாமரை மலரை மலர்த்
க்கனது அகத்தி லுன்ன பிறி தொன்றனுலே நீக்கப்படாத அ
ான விருளே நீக்குதலால், வள்ளுவனுர் வெண்னைக் குறட்பாவு
வங் கதிரும் குணத்தைக் கொண்டு ஒக்கும் எனக் கொன்ன
தும்—திருவள்ளுவரது குறள் வெண்பாவும் புறத்துத் தாமை
ரை மலர்த்திப் புறத் திருளே நீக்குகின்ற சூரியனும் அச் செ
கையைக் கொண்டு ஒக்கு மென்று கொன்னத் தகும்.

செயலும் தொழிற் பண் பெனப்படுதலின், குண மென
ட்டது; அது மலர்த்தலும் தன்ருதலு மாம். குணத்தைக் கொ
னவே, செயப்படு பொருளைக் கொண்டு ஒக்கு மெனக் கொ
க் தகா தென்ற தாயிற்று. உலகுக் கெல்லாம் பே ரொளியாகி
ரியனும் இதற்கு ஒரு புடை யொப்பா மென்ற படி. (சமி

தேனீக்குடிக் கீரனர்.

பொய்ப்பால பொய்யேயாய்ப் போயினபொய் யல்லாத
மெய்ப்பால மெய்யாய் விளங்கினவே—மூப்பாலின்

நெய்வத் திருவள் ளுவர்செப் பியகுறளால்
வையத்து வாழ்வார் மனத்து.

இ—ள். தெய்வத் திருவள்ளுவர் மூப்பாலிற் செப்பிய கு
ல்—தெய்வத் தன்மையை யுடைய திருவள்ளுவ நாயனர் மூன்
ல்களை யுடையதாகக் கூறிய குறளுலேக் கேட்டறிதலால் வையத்
ழ்வார் மனத்துப் பொய்ப் பால பொய்யேயாய்ப் போயின
உலகின்கண் வாழ்வாருடைய மனத்துப் பொய்யின் பகுதியிற்

சிறப்புப் பாயிரம்.

ட்டவை யெல்லாம் பொய்யேயாய்ப் போயின; பொய் யல்லாத
யிப் பால மெய்யாய் விளங்கின—பொய்மை யல்லாத மெய்யின்
திலிற் பட்டவை யெல்லாம் மெய்யேயாய் விளங்கின.

குறளாற் பொய்ப் பால பொய்யேயாய்ப் போயின மெய்ப் பால
ய்யேயாய் விளங்கின வனவே, இதற்கு முன்னெல்லாம் உண்மை
ணியப் படாமையின் பொய்ப் பால மெய்ப் பால போன் மேற்
ள்ளப் பட்டும், மெய்ப் பால பொய்ப் பால போற் கையிடப்
டும் மயங்கிக் கிடந்தன வென்ற தாயிற்று. இதன் மெய்யுணர்வு
த்தற் சிறப்புச் சொல்லிய படி. (சமி)

கோடிஞாழன் பாணி பூதனர்.

அறனறிந்தே மான்ற பொருளறிந்தே மின்பின்
நிறனறிந்தேம் வீடு தெளிந்தே—மறனெறிந்த
வாளார் நெடுமாற வள்ளுவனர் தம்வாயாற்
கேளாத னவெல்லாங் கேட்டு.

.இ—ள். மறன் எறிந்த வான் ஓர் நெடு மாற—பகைவரை
றிந்த வாட்படை தங்கிய வீரரேக்கும் பாண்டிய ராசனே,
ளுவனர் தம் வாயாற் கேளாதன வெல்லாம் கேட்டு அறன்
ன் அறிந்தோம்—திருவள்ளுவ காயனாது வாக்கால் இதற்கு
கேட்கப்பட்டில்லாதவை யெல்லாம் இப்போது கேட்டு
ந்தின் நிறத்தை யறிந்தேம்; பொருட் டிறன் அறிந்தேம்—
ருளின் நிறத்தை அறிந்தேம்; இன்பின் நிறன் அறிந்தேம்—
பத்தின் நிறத்தை அறிந்தேம்; வீட்டுத் நிறன் தெளிந்தேம்—
டின் நிறத்தை அறிந்தேம்.

நிறன் அறம் முதலியவற்றோடுங் கூட்டப்பட்டது. 'மறன்' ஆகு
ர். கேளாதன—பிற நூ லாசிரியர்க் கெல்லாம் அறிந்து சொல்லு

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

ற் கெட்டாதிருந்த அறம் முதலியவற்றி னுட்பங்கள். இ
றமை வீடுகளைக் குறித் தணர்தற் குரிய உறுதிப் பொரு ளு
ணர்தலின், இனி யாதொன்றுமுரைக் குறை வில்லை யென்ற படி. (

கவுணியனர்.

சிந்தைக் கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினிய
வந்த விருவினைக்கு மாமருந்து—முந்திய
நன்னெறி காமறிய நாப்புலமை வள்ளுவனர்
பன்னிய வின்குறள்வெண் பா.

இ—ள். முந்திய நன்னெறி நாம் அறிய நாப் புலமை வ
ஞர் பன்னிய இன் குறள் வெண்பா—முற்பட்டதாகிய
ழியை நா மறியும் பொருட்டு நாவால் விளங்குகின்ற புலமை
டைய திருவள்ளுவ நாயனாராற் சொல்லப்பட்ட இனிய கு
வண்பாக்கள், சிந்தைக்கு இனிய—நினைத்தால் மனதிற்கு இன்
ய்வன; செவிக்கு இனிய—கேட்டாற் காதுக்கு இன்பஞ் செய்
ய்க்கு இனிய—ஓதினால் வாய்க்கு இன்பஞ் செய்வன; வந்த
னைக்கு மா மருந்து—தொடர்ந்து வருகின்ற இரு வினைகளா
ாய்களுக்குப் பெரிய மருந்துக ளாவன.

குறட்பாவை மருந் தென்றமைக்கு ஏற்க வினையை நோ
மையால், ஏக தேச ரூபகம். நல் வினையும் பிறவிக்கு ஏது
ல், இருவினை யென்றார். முற் பட்ட நல் வழி நன் மக்களு
ாதியா யமைந் துள்ளது; அது சமயத்தாரது பல்வகைப்ப
பனையினாலே மறைபட்டு நின்றமையின், நா மறிய வென்றார்.
லின் பாக்களைச் சிந்தித்தன் முதலியன செய்யுங்காலும் செ
ாரு ணயங்களாலே இன்பம் விளைத்துத் தெய்வத் தன்மைய
னத் துயரும் ஒழிக்கு மென்ற படி. (இ

சிறப்புப் பாயிரம்.

மதுரைப் பாலாசிரியனார்.

வெள்ளி வியாழம் விளங்கிரவி வெண்டிங்கள்
பொள்ளென நீக்கும் புறவிருளைத்—தெள்ளிய
வள்ளுவ ரின்குறள் வெண்பா வகிலத்தோ
ருள்ளிரு ணீக்கு மொளி.

இ—ள். வெள்ளி வியாழம் விளங்கு இரவி வெண் டிங்கள்
ற விருளைப் பொள்ளென நீக்கும்—சுக்கிரன் சுரகுரு சூரியன்
ந்திரன் என்பன புறத்திருளை விரைவிலே நீக்கும் ஒளிகளாம்;
தெள்ளிய வள்ளுவர் இன் குறள் வெண்பா அகிலத்தோர் உள்
ிருள் நீக்கும் ஒளி—முற்றுணர்ந்த திருவள்ளுவ நாயனாரது
னிய குறள் வெண்பா உலகத்தோரது உள்ளிருளை நீக்கும்
ளியாம்.

இங்ஙனங் கூறவே, புறத் திருளுக்கு அவை பல வுள; அகத்

ருளுக்கு இஃ தொன்றே உளதென்ற தாயிற்று. அவற்றுள் ஒன்
லும் நீக்கப்படாத அகத் திருளை நீக்க வல்ல தாகலின், இதற்கு
வ்வாற்றாலும் ஒப்ப தொன் றின் றென்றபடி. (இ௰உ)

ஆலங்குடி வங்கனார்.

வள்ளுவர் பாட்டின் வளமுரைக்கின் வாய்மடுக்குந்
தெள்ளமுதின் தீஞ்சுவையு மொவ்வாதா—றெள்ளமுத
முண்டறிவார் தேவ ருலகடைய வுண்ணுமால்
வண்டமிழின் முப்பான் மகிழ்ந்து.

இ—ள்: வள்ளுவர் பாட்டின் வளம் உரைக்கின் வாய் மடுக்
ம் தெள் ளமுதின் தீஞ் சுவையும் ஒவ்வாது—திருவள்ளுவரது
ட்டினது தீஞ் சுவையைச் சொல்லுமிடத்து, உண்ணப் படுகின்ற

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

தெள்ளிய அமுதினது தித்திப்பாகிய சுவையும் ஒப்பாகாது; ெ
ளமுதம் உண்டு அறிவார் தேவர்—அத் தெள்ளிய அமுதை யு
அதன் சுவையை அறிபவர் தேவர்கள்; வண் டமிழின் முப்
உல கடைய மகிழ்ந்து உண்ணும்—வளம் பொருந்திய தமி
கண்ணதாகிய முப்பாலாகிய அதின் மும் மடி சிறந்த பாலை 'எ
வுலகத்தாரும் மகிழ்ந்து உண்டு தீஞ் சுவை யறிவார்.

'வளம்' ஆகு பெயர். 'ஆல்' அசை. அவ் வமிர்தம் வா
பெய்தவழி நாவிற் பட்ட சிறிது பொழு தளவே தீஞ் சுவை ப
பது; இப் பாட்டு நெஞ்சின்க ணிலை பெற்று ஒழி வின்றித் தி
சுவை பயத்தலின், ஒவ்வா தென்றார். 'முப்பால்' சிலிஷ்ட ரூப
இனி எவ் வுலகத்தாருக்குங் கரும பூமியாகிய இவ் வுலகத்
டோன்றி மெய்ப்பொரு ளுணர்ந்தன்றி வீட்டின்பம் பெறு
கூடாமையின், உல கடைய வுண்ணு மென்றார். அன்றி அவ் வுல
துத் தேவர்களும் தமது மேற்பட்ட வறிவினாலே இதனது உ
வொப்பற்ற குணத்தை அறிந்து முக்கியப் பிரமாணமாகக் கொண்
மகிழ் கூர்வ ரென்பது பற்றி, அங்ஙனங் கூறினா ரெனினும் அமையு
இஃது இவ் வுலகத்தார்க்கே யன்றி அவ் வுலகத்தார்க்கும் பயன் ப
மாறு சொல்லிய படி. (இ௰

இடைக்காடர்.

கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்.

இ—ள். குறள்—காயனாரது நூலின் ஆயிரத்து முந்நூற்,
ழப்பது குறள் வெண்பாக்களும், கடுகைத் துளைத்து ஏழ் கடலை
புகட்டிக் குறுகத் தறித்த—கடுகை அதன் நடுவே துளை செய்
ழு கட னீரையும் அத் துளையுட் பெய்து தன் னளவிற் குறுகு
ண்ணம் தறித்து வைத்தா லது போல்வன வாகும்.

54

சிறப்புப் பாயிரம்.

மிக்க சிற்றளவிற்கு எடுத்துச் சொல்லப்படுவ தொரு நுண்
ருளாகலின், கடுகு சொல்லப்பட்டது. இரண்ட, னுருபு தறித்த
ன் வினை கொண்டது. துளைத்தல்—உள்ளீடு போக்குதல்.
வி டென்பது புகட் டென விகாரப்பட்டு முதனிலையாய் நிற்றலின்
ட்டி யென்றாயது. துளையி னிடைவெளிக்கும் அதன் புற மூடிக்
கொள்ளப் பட்ட பங்கு சிறிதாக ஒழிந்த பங்கு பெரிதாகலின்,
க வென்றார். தறித்தா லன்ன வெனற் பாலது தறித்த வென
டக் குறைந்து நின்றது. இல்லாத பொருளை உவமானமாகக்
லின், இல் பொருளுவமை. குறட்பாக்களுள் ஒவ்வொன்றும்
போறலின், தறித்த வெனப் பன்மையாற் கூற லாயிற்று.
ன் பால் பகா வஃறிணைப் பெயராகலின், இங்கே பன்மைக்கா
இங்ஙனங் கூறவே, குறட்பாவின் சொற் சுருக்கமும் அதனுள்
க்கப்பட்ட பொருள் விரிவும் நோக்கும் வழி, அக் கடுகும் ஏழ்
னீரும் போலு மென்ற தாயிற்று. பொருள் விரிவி னளவு
மை சொல்லிய படி.

(இ௰௪)

ஔவையார்.

அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்.

பொருள். குறள் நாயனாரது நூலின் ஆயிரத்து முந் நூற்று
து குறள் வெண்பாக்களும், அணுவைத் துளைத்து ஏழ் கடலைப்
டிக் குறுகத் தறித்த—அணுவை அதன் நடுவே துளை செய்து
ட னீரையும் அத் துளையுட் பெய்து தன்னளவிற் குறுகும்
னம்தறித்து வைத்தா லது போல்வன வாம்.

விரிவு. 'மிக' மிகச் சிற்றளவிற்கு எடுத்துச் சொல்லப்படுவ
; துண் பொருளாகலின், அணு சொல்லப்பட்டது. முந்திய
ன் விரிவுரையை நோக்குக. சொற் சுருக்கத்தின் அளவு படா

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

மையும் பொருள் விரிவின் அளவு படாமையும் சொல்லிய படி.
வ. உ. சி. உரை.

மகா வித்வான் மீனாச்சிசுந்தரம் பிள்ளை.

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.)

பொன்பூத்த மகரந்தப் புதுமதுவச் செழுங்கமலப் பொகுட
வாழ்வோன், தென்பூத்த நான்முகத்தோ னலனாலை
முகத்தோனே தெளிமி னென்னக், கொன்பூத்த தமிழ்
வழங்கு நிலத்தினற மினிதெழுந்து குதிகொண் டாட, மி
பூத்த செங்கதிரின் வள்ளுவரென் றொருநாம மேவத் தோன்,

பொருள். பொன் பூத்த மகரந்த புது மதுவ செழு க
பொகுட்டு வாழ்வோன்—பொன்னிறம் பொருந்திய மகரந்தப் பொ
ம் புதிய தேனும் கொண்ட செழுமையான தாமரையின் கொ
டையினிடத்து வாழ்வோனாகிய, தென் பூத்த நால் முகத்தோன்
அழகு பொருந்திய நான்கு முகத்தை யுடைய பிரம தேவன், நல
; முகத்தோன் தெளிமின் என்ன—நன்மை வாய்ந்த ஐந்து மு
தோனாகிய சிவபிரான் தெளிப்பீர் என்று சொல்ல, கொன் பூ
மிழ் வழங்கும் நிலத்தின் அறம் இனிது எழுந்து குதி கொண்டா
—பெருமை பொருந்திய தமிழ் மொழி வழங்கும் நிலத்தின்க
றமானது இனிது எழுந்து பொலிந்து விளங்க, மின் பூத்த செ
திரின்—ஒளி பொருந்திய சூரியனைப்போல், வள்ளுவர் என்று ஒ
ாமம் மேவ தோன்றி—வள்ளுவர் என்று ஒரு பெயர் பொருந்த

றநது;

விரிவு. மதுவம்—தேன். இச் செய்யுள் குளகம். குளகம்-
ற்றுப் பெறாத செய்யுள்.

கருத்து. பிரம தேவரைப் பார்த்துச் சிவபிரான் அறத்தை
தளிமின் என அவர் வள்ளுவராகப் பிறந்தார். (இ௰

சிறப்புப் பாயிரம்.

பொலிதரமுன் ணுணர்ந்தமறை யகத்தமைந்த வறமுதல்
பொருளு மேன்மேல், ஒலிதரமற் றந்நான்கு மொருமூன்
னடக்கியின்றே னொழுக்கி யாங்கு, மெலிதரலில் வ
முதற்பே ருருவொருசிற் றாடியகம் விளங்கன் மான, நலிதர
சிலசொல்லிற் பலபொருளுஞ் செறித்துநவை நண்ணா தா

பொருள். பொலிதர முன் உணர்ந்த மறை அகத்து அமை
அறம் முதல் நால் பொருளும்—விளக்கமாக முன் அறிந்த வேத
னுள்ளே நிரம்பிக் கிடந்த அறம் முதலிய நான்கு பொருள்களு
மேல் மேல் ஒலிதர—மேலும் மேலும் ஒலித்து விளங்க, அ நான்
ரு மூன்றின் அடக்கி இன் தேன் ஒழுக்கி ஆங்கு—அந் நான்
பொருள்களையும் ஒப்பற்ற (அறம், பொருள், இன்பம் என்ற) மூன்
பொருள்களுள் அடக்கி இனிய தேனை ஒழுக்கினாற்போல, மெலித
ல் வரை முதல் பெரு உரு ஒரு சிறு ஆடியகம் விளங்கல் மான
மெலிதல் இல்லாத மலை முதலிய பெரிய உருக்கள் ஒரு சிறிய க
ணாடியினுள்ளே விளங்குதலைப் போல, நலிதரல் தீர் சில சொல்லி
ல பொருளும் செறித்து—அழிதல் இல்லாத சில சொற்களில் ப
பொருள்களையும் நிறைத்து, நவை நண்ணாது ஆக—குற்றம் பொ
ரமல் இருக்க;

அகலம். அறம் முதலிய நான்கு பொருள்கள்—அறம், பொரு
ன்பம், வீடு. மற்று என்பது அசை. பெரு+உரு=பே ருரு. சிறு-
டி=சிற் றாடி. இச் செய்யுளும் குளகம்.

கருத்து. அவ் வள்ளுவர் அறம் முதலிய நான்கையும் அற
தலிய மூன்றில் அடக்கிக் கூறினார். (உ

மாழிசுருங்கல். பொருள்விளங்கன் மொழியவினி தா
ல மொழிபு ணர்த்தல், வழியமையோ சையிற்பொலி

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

ாழ்ந்திருத்தன் முறைநிறுவன் மலைவு தீர்தல், பொழிவி
துபயத்தல் காட்டாத லிப்பத்தும் பொலிய வாய்ந்த,
பொருளுங் கருதணியு நோக்குமிடந் தொறுங்கிடந்து களிப்
செய்ய;

பொருள். மொழி சுருங்கல்—சொற்கள் சுருங்கி நிற்றல், பொ
ளங்கல்—பொருள்கள் (நன்கு) விளங்குதல், மொழிய இனிது ஆ
சொல்வதற்கு இன்பம் பயப்பதாதல், நல்ல மொழி புணர்த்தல்—ந
சொற்களை (த் தெரிந்தெடுத்து) ச் சேர்த்தல், வழி அமை ஓசை
பொலிதல்—முன்னூல் வழியில் அமைத்த ஓசையோடு விளங்கு
ழ்ந்து இருத்தல்—ஆழ்ந்த கருத்துக்களைக் கொண்டிருத்தல், மு
றுவல்—முறைப்படி அமைத்தல், மலைவு தீர்தல்—முன்னு
ழக்கோடு மாறுபடாமல் கூறல், பொழி விழுமியது பயத்தல்
கச் சிறந்த பொருளைத் தருதல், காட்டு ஆதல்—உதாரண மா
) பத்தும் பொலிய வாய்ந்த—இப் பத்தும் அழகுபட நிறைந்த,
பொருளும் கருது அணியும்—பெரும் பொருளும் மதிக்கும் அலங்
ம், நோக்கும் இடந்தொறும் கிடந்து களிப்பு செய்ய—பார்க்
டந்தோறும் இருந்து உவகையை யுண்டாக்க;

அகலம். 'நல்ல' செய்யுள் விகாரத்தால் லகர வொற்றுக் கெ
ம், 'இன்' உருபு ஒடு என்னும் பொருள் தந்தும் நின்ற
ருது' வினைத்தொகை. வெண்பா ஓசை யாவன, ஏந்தி
சப்பல், தூங்கிசைச் செப்பல், ஒழுகிசைச் செப்பல். இதுவும் குளக

கருத்து. வள்ளுவரால் இயற்றப் பெற்ற குறள் வெண்ப
ளில் இச் செய்யுளிற் கூறிய பத்து அழகும் நிறைந்து விளங்
ன்றன.

(

மயேறு பொழின்மதுரை மாநகரத் தருட்புலமை மாட்
சிறப்புப் பாயிரம்.

.யார்முன், கையேறு நிருமூலா கபிச்சோநி முறைமு
கன்வாய் விஷ்டு, பையேறு மலிபொருமோர் துநிகவி
நிடப்பலரும் பரவிப் போற்ற, வையேறு நிருக்குற
றொருநால்செய் தலகுவப்ப வளித்தா னரு;

பொருள். மை எறு பொழில் மதுரை மா நகரத்து—
கள் தங்கும் சோலைகள் சூழ்ந்த மதுரை என்னும் பெரிய நக
கண், அருள் புலமை மாட்சியோர் முன்—தெய்வ அருட் ட
யால் மாட்சிமைப்பட்டார் முன், கை எறு நிரு மூல ஆக
—கையில் பொருந்திய அழகிய ஆதி ஆகமத்தை உடைய
சோதியாகிய இறைவன், மறை மூலாத்த கனிவாய் வி
வேதவாள் தோன்றிய இனிய வாயைத் திறந்து, பை எறு
பொருள் ஓர் துநி கவி சொற்றிட—(ஆகத்தின்) படத்திலுள்ள
இரத்தினத்தை ஒத்த ஒரு துநி கவி சொல்ல, பலரும் பரவி
—பலரும் வணங்கி வாழ்த்த, ஐ எறு—அழகு பொருந்திய,
குறள் என்று ஒரு நூல் செய்து உலக உவப்ப அளித்தான்
நிருக்குறள் என்று ஒரு நூல் இயற்றி உலகத்தார் உவக்கும்படி
தந்தா னரு;

அகலம். எறு என்பது வினைத்தொகை. ஆதி ஆகம
கையில் கொண்டுள்ள கடவுள்—சிவபிரான். இதுவும் குளகம்.

கருத்து. திருவள்ளுவர் தமது திருக்குறளை மதுரைத்
சங்கத்தில் அரங்கேற்றினார்.

அன்னநூற் பெருமையுணர்ந் தான்றபா னிநிபுரிந்த
நூலுங், கின்னநீர் பதஞ்சலிபோற் பலருரையும் வியாப்பி
பிருக்க நாளும், முன்னவாம் வியாபகமே யாகநூற்
றுணர்ந்தே மொழிந்தா ரென்ன, நன்னர்வான் புகழ்ப்ப
லழகருரை யியற்றவதை நாடி யாரும்;

பொருள். அன்ன 'தூல் பெருமை உணர்ந்து—அத்தகைய
ின் பெருமையை உணர்ந்து, ஆன்ற பாணினி புரிந்த அரியதூலுக்கு
ல்லி யிறிவால் 'நிறைந்த பாணினி முனிவர் இயற்றிய அரிய
ணினியம் என்னும்) வடமொழி தூற்கு, இன்னல் தீர் பதஞ்சலி
ல்—இடர் தீர்க்கும் பதஞ்சலி முனிவர் உரைத்த உரையைப்
ல், பலர் உரையும் வியாப்பியமாய் இருக்க—பலருடைய உரை
ம் நிறைந்தனவா யிருக்க, நாளும் முன் அவாவும் வியாபகமே
—எந் நாளும் தலைமையை அவாவும் வியாபகமே யாக, தூல்
ந்து உணர்ந்தே மொழிந்தார் என்ன—தூலின் கருத்தை உணர்
உரைத்தார் என்று சொல்லும்படியாக, சன்னர் வான் புகழ்
மேலழகர் உரை இயற்ற—கல்ல உயர்ந்த புகழை யுடைய பரிமே
ர் (தூர்) உரை செய்ய, அதை நாடி யாரும்—அதனை விரும்பி
ும்;

அகலம். முன்—முதல்—தலைமை. அவாவும் என்பது செய்
விகாரத்தால் வகர உகரம் கெட்டு நின்றது. வியாப்பியம்—
பித்தலை யுடையது. வியாபகம்—வியாபித்தல் தலைமை அவா
வியாபகம்—தலைமையை எய்துதற்கு வேண்டும் வியாபகத்
மை. இதுவும் குளகம்.

கருத்து. அத் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் ஒரு சிறந்த
ர இயற்றினர். (இ)

டுவரைந் தெடுத்துணர்ந்து வருநாளி லெங்கணுஞ்சா
ழுத்துக் குற்றம், ஓட்டும்வகை யுணாராராய்ப் பரம்பரை
ான் றேகருதி யொழிந்தா ரத்தோ, மாட்டுவலென்
ார்ந்தனைய மூலமும்பே ருரையுமுனம் வருக்க வாறே,
டுகலி லாவெழுத்தி னியைவியென வுலகுபுகழ் செம்பி
ன்;

சிறப்புப் பாயிரம்.

பொருள். ஏட்டு வரைந்து எடுத்து உணர்ந்துவரும் அ ஈளிவ்
லை)ஏட்டில் எழுதி (ப்பலரும்)எடுத்துக் கற்றுவரும் அக்காலத்தில்,
ணும் சால் எழுத்து குற்றம் ஓட்டும் வகை அறியாராய் பரம்
ஒன்றே கருதி ஒழிந்தார்—எவ்விடத்தும் நிறைந்த பிழைகளைப்
க்கும் வழியை அறியாராய்த் தொன்றுதொட்டு வரும் வழக்கம்
றையே கருதி (அப் பிழைகளைத் திருத்தாது) ஒழிந்தார்; அ தோம்
வல் என்று—அக்குற்றத்தை யான் போக்குவேன் என்று நினை
அனைய மூலமும் பெரு உரையும்—அத்தகைய மூலத்தையும்
ய உரையையும், முன் வகுத்த ஆறே—முன்னர் எழுதி
தபடியே, தீட்டுதல் இல்லாத எழுத்தால் இயைவி என்ன
புகழ் செம்பி நாடன்—எழுதுதல் இல்லாத அச்செழுத்தில்
திடுக என்று சொல்ல உலகம் (முழுவதும்) புகழ்கின்ற செம்பி
ர்;

அகலம். ஏட்டில் எழுதிப் படித்து வருங் காலத்தில் எங்கணும்
துக் குற்றங்கள் நிறைந்தன என்பது பெற்றாம். தொன்று
டு வரும் வழக்கம்—முன் னேடுகளிற் கண்ட பிழைகளோடே
ப் படித்துவரும் வழக்கம். எழுத்தாணியைத் தீட்டி அதனால்
வேண்டாத அச்செழுத்தைத் தீட்டுதல் இலா எழுத்து
ர். இயைவித்தல்—பொருத்துவித்தல்—பதிப்பித்தல். இச் செய்
குளகம்.

ருந்து. திருக்குறளை ஏட்டில் எழுதிப் படித்துவருங் காலத்
தனுட் பல குற்றங்கள் புகுந்தன. அத்தகைய குற்றங்கள்
அதனுட் புகா திருக்குமாறு அதனை அச்சிடுக என்றனன்
நாடன்.

(௬)

கி யாயவிரா மேசர்திரு வருளானீ ருடுத்த வைப்பிற்,
பதி யாதகல வறந்தழைந்து விளங்கிடச்செங் கோல்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கைக் கொண்ட, சேதுபதி மானேச ரதிகார நடாத்து
சிங்கஞ் செம்பூ, மாதுபதி யயர்வுயிர்ப்ப வுலகமுழு வ
புரக்கும் வள்ளற் கோமான்;

பொருள். ஒது பதி ஆய இராமேசர் திருவருளால்—(நீ
கனெல்லாம்) ஒதுகின்ற இறைவராகிய இராமேச்சருடைய திரு
னால், கீர் உடுத்த வைப்பில்—கடல் குழ்ந்த உலகின்கண், C
பழியாது அகல—குற்றம் தங்காமல் ஒழிய, அதம் தழைத்து வ
கிட—தருமம் செழித்து வினங்க, செங்கோல் கை கொண்ட—(
கோலைக் கையிற் கொண்ட, சேதுபதி மானேசர் அதிகாரம் நடா
செயசிங்கம்—இராமாதபுரம் அரசரின் மானேஜர் அதிகாரத்தை
த்துகின்ற வெற்றிச் சிங்கம், செம் பூ மாது பதி அயர்வு உயிர்ப்
செந்தாமரை மலரில் வாழும் இலக்குமியின் நாயகராகிய திரு
வருத்தம் தீர, உலகம் முழுவதும் புரக்கும் வள்ளல் கோமான்
உலக மெல்லாம் காக்கும் வள்ளலாகிய அரசன்;

அகலம். இராமேசர்—இராமர் தொழுத லெயிரான். செங்
கைக்கொள்ளல்—அரசாட்சி புரிதல். 'மானேஜர்' ஆங்கிலச் சொ
மானேஜர்—தீர்வாகி. இதவும் குணகம்.

கருந்து. அச் செம்பி நாடன் சேதுபதியின் மானேஜ
அரசாட்சி நடாத்தினன்.

கற்பகத்தின் றளிரனைய மென்னிறமுஞ் சங்கினெடு கம
ரேகை, உற்பவமு மொருசாபிச் செருத்தன்முலை நிகர்விர
மொளிர்பொன் னுழி, பிற்பநியொண் சுடர்மணியு மெய்த
லாற் றருகிநிய மிரண்டு தெய்வப், பொற்பமையா வரு
மணியில் வைத்துஞ்சேர்ந் தாயவெனும் புரவுங் கையாக

பொருள். கற்பகத்தின் தளிர் அனைய மெல் நிறமும்—சங்
மாத்தின் தனிரை யொத்த மெல்லிய கிறமும், சங்கினெடு கம

சிறப்புப் பாயிரம்.

ரகை உற்பவமும்—சங்க ரேகை கமல ரேகை (அகங் கையில்) உற்
த்தியும், ஒரு சாபி செருத்தல் முலை நிகர் விரலும்—ஒப்பற்ற காம
தனுவின் (பால்) நிறைதறுள்ள முலையை ஒத்த விரலும், ஒளிர்
பொன் ஆழியில் பதி ஒண் சுடர் மணியும் ஈய்ததலான்-ஒளி வீசுகின்ற
ங்க மோதிரத்தில் பதித்த ஒளிய சுடரையுடைய மணியும் பொரு

துதலால், தரு நிதியம் இரண்டு பொற்பு அமை ஆ அருள் மணி
—கற்பகமும் சங்க நிதி பதும நிதி யாகிய இரண்டும் தெய்வ அழகு
அமைந்த காம தேனுவும் (வேண்டிய எல்லாம்) அளிக்கும் சிந்தா
மணியும், இ ஐந்தும் சேர்ந்து ஆய எனும் புரவு கையான்—இவ்
வைந்தும் சேர்ந்து உண்டாயவை என்னும் கொடைக் கைகளை
யுடையவன்.

அகலம். நிகர், ஒளிர், பதி, அமை, அருள் என்பன வினை
தொகைகள். இதுவும் குளகம்.

கருத்து. அக் கோமான் கற்பகம், சங்க நிதி, பதும நிதி
காம தேனு, சிந்தாமணி என்னும் ஐந்தும் சேர்ந்து ஆகியவை என்னு
கொடைக் கைகளை யுடையான். (அ

பாருநெடு விசும்புமறு வெங்குளதென் றாராயப் பரந்த மா
பான், ஒருமுணர் வுடையார்பாற் பெருங்கருணை மடை
திறந்தா லொத்த கண்ணான், வாருமிள நகையரும்ப வினிய
முக மலர்த்துமொழி மதுர வாயான், மேருவெனப் புடை
பரந்து பகைவர்நிலை கலங்கவெழூஉ வீங்குந் தோளான்

பொருள். பாரும் நெடு விசும்பும் மறு எங்கு உளது என்
ஆராய பரந்த மார்பான்—பூமியிலுள்ள மாந்தர்களும் அகன்ற வா
லுள்ள தேவர்களும் (ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும்) மச்சம் எவ்விடத்தி
உள்ளது என்று தேடும்படியாக விரிந்த மார்பை யுடையவன், ஒ

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

ர்வு உடையார்பால் பெரு கருணை மடை திறந்தால் ஒத்த
ணான்—ஆராயும் அறிவுடையாரிடத்துப் பெரிய கருணை மடை
ந்தா லன்ன கண்களை யுடையவன், வாரும் இள நகை அரும்ப
ரியர் முகம் மலர்த்து மொழி மதுர வாயான்—(பார்த்தோர்
களைக்) கவரும் இளம் பற்கள் விளங்க இனியவர்பால் 'முகஞ்
த்துச் சொற்பகரும் மதுரமான வாயை யுடையவன்; மேரு என
ட பரந்து பகைவர் நிலை கலங்க எழூஉ வீங்கும் தோளான்—
ரு மலை யென்று சொல்லும்படியாகப் பக்கங்களில் விரிந்து பகை
டைய நிலை கலங்கும்படியாக எழுந்து பருக்கும் தோள்களை

டையவன்.

அகலம். 'பார்', 'விசும்பு' ஆகு பெயர்கள், அவை முறையே
ற்றில் வாழ்வோருக்கு ஆயினமையால். 'எழுஉ' செய்யு என்
ம் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். இதுவும் குணகம்.

கருந்து. அக் கோமான் அழகிய உடம்பும், பெருங் கருணை
, இனிய சொல்லும், சிறந்த வீரமும் உடையவன். (கூ)

வஞானத் தேவர்வரப் பிரசாத பாலனருள் செறிபூ பாலன்
வஞான முழுதொழியக் கோபால னெஞ்ஞான்றும் பணிகா
லன், தவஞான நீற்றொளியே யொளிர்பாலன் பகைகாண
நாப்பின் பாலன், அவஞான மறுத்துணர்ந்த மூப்பாலன்
பார்வையென வமைசீர்ப் பாலன்;

பொருள். சிவஞானத் தேவர் வர பிரசாத பாலன்—சி
ானத் தேவருடைய வரப் பிரசாதமாய் வந்தவதரித்த பாலன்
ருள் செறி பூ பாலன்—கருணை நிறைந்த காவலன், பவ ஞா
ழுவதும் ஒழிய கோபாலன் எ ஞான்றும் பணி தாபாலன்—பிற
ஞானம் முழுவதும் ஒழிவதற்காகக் கோபாலன் என்றும் இறைஞ்
ன்ற நபாலத்தானது, தவ ஞான நீற்று ஒளியே ஒளிர் பாலன்—த

சிறப்புப் பாயிரம்.

ஞானத்தை நல்கும் திரு நீற் றொளியே ஒளிர்கின்ற நெற்றி
யுடையவன், பகை காண தகா பின் பாலன்—பகைவர்கள் காண
தகாத முதுமை யுடைய வீரன், அவஞானம் அறுத்து உணர்ந்த மூ
பாலன்—அவ ஞானத்தை ஒழித்து அறம், பொருள், இன்பம் என்னு
மூப்பால்களையும் உணர்ந்த அறிவினன், போர்வை என்ன அமை
சீர் பாலன்—போர்வை என்று சொல்லும்படியாகப் புகழினை
கொண்டவன்;

அகலம். முழுதும் என்பதன் முற்றும்மை செய்யுள் விகார
கால் தொக்கது. செறி, பணி, ஒளிர், அமை, என்பன வினை
தொகைகள். தகாத என்பது ஈறு கெட்டு நின்றது. அவஞானம்—
பயனற்ற ஞானம்.

கருந்து. அக் கோமானுடைய சிவஞானத் தேவர் தவப் பயனை
நிறைந்தவன் பின் சொல்லப் படுவோன். (ம)

ருகாவித் துவசத்தா ளெளிர்தனவ மாலிகையா னுணர்வால்
மீக்கூர்ந், தருகாவித் துவசத்தா னன்றபெருஞ் சிவஞான
டங்க வுய்க்குங், கருகாவித் துவசத்தான் பகைகோக்கி
முமனமே கடைகா தஞ்சா, தருகாவித் துவசத்தான் புணர்
ான்செய் காயமென வுரைக்கும் வாளான்;

பொருள். ஒரு காவி துவசத்தான்—ஒப்பற்ற காவிக் கொடியை
டையவன், ஒளிர் தனவ மாலிகை யான்—விளங்குகின்ற மூல்லை
லையை உடையவன், உணர்வால் மீக் கூர்ந்து—அறிவினால் மிக்கு
ருகா—என்றும் குறையாத, வித்துவ சத்தான்—புலமையாகிய உண்
மையை உடையான், ஆன்ற பெரு சிவஞானம் அடங்க உய்க்கும்
ருகா வித்து வசத்தான்—நிறைந்த பெருமையை உடைய சிவ
ஞானம் முழுவதையும் தோன்றச் செய்யும் கருகாத வித்தினைத் தன்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

வசம் உடையவன், பகை நோக்கி உரு மனமே—பகைவர்மேல்
கருதிச் செல்லாத மனமே! கடைகா—(இனி உன்னால் என்ன பயன்?
பகைவர்கள் வாயிலைக் காப்பாயாக; தஞ்சாது உருகு—தங்காமல்
உருகுவாயாக; ஆவித்து உவ—கொட்டாவி விட்டுச் சந்தோஷ
மடைவாயாக; யான் செய் ச தான் புணர் காயம் என உரைக்கும்
வாளான்—(இது) தான் யான் உனக்குச் செய்யும் சகாயம் என்ற
கூறும் வாளை உடையான்.

அகலம். பகைவர் மேற் செல்லாத தன் மனத்தைப் பார்த்து
வாள் குறிப்பினால் இசைவதாக அமைக்கப்பட்டது இச் செய்யுள்.
இச் செய்யுள் நிரிபு என்னும் அலங்காரம் அமைந்துள்ளது. 'ஒளிர்
வினைத்தொகை. அருகா, கருகா, உரு என்பன தகரம் கெட்டு
நின்றன. 'தான்' அசை. ச புணர் காயம்—சகாயம். (இச் செய்
யுளின் பொருளும் அகலமும், இதற்கு அடுத்த செய்யுளின் பொருளும்
அகலமும் மகாவித்துவான் மீனாக்ஷிசுந்தரம்பிள்ளையவர்களின் மாணாக்
காகிய சென்னை மகா மகோபாத்தியாயர் நக்கீரநந்ய கலா நிதி
டாக்டர். வே. சாமிநாத அய்யாவர்கள் எழுதித் தந்தவை.) இதழ்
வும் குணகம்.

கருத்து. காவிக் கொடியும், முல்லை மாலையும், வாய்மையும், சி
ஞானமும், பகைவர்களை வெல்லும் வாளும் உடையவன். (அ
கந்துகத்தா னம்பரவு மாறுபொழிந் தெழுகளிற்றான் கருதா
மேற்பாய், கந்துகத்தா னம்பரவு சூடியடி யான்வாயிற் கட்டி
தூங்குங், கந்துகத்தா னம்பரவு மாதாவென் றுயிர்க்கருதி
கரிசெ லாமி, கந்துகத்தா னம்பரவு ரவமாறி நீங்கவரம்
கைக்கொண் டுள்ளான்.

பொருள். கந்து உக—கட்டுத்தறி குலையும்படி, தானம் பர
மாறு பொழிந்து எழு களிற்றான்—மதநீர் ஒழுகும் பரவும்படி சொ

சிறப்புப் பாயிரம்.

மேற் செல்கின்ற யானையை உடையவன்; கருதார்மேல் பா
துகத்தான்—பகைவர்கள்மேற் பாயும் குதிரையை யுடையவன்
பு அரவு சூடி அடியான்—கங்கா ஜலத்தையும் பாம்பையும் தி
யிலணிந்த சிவபிரானுக்கு அடியான்; வாயிற் கட்டித் தூங்கு
துகத்தான்—கோட்டை வாயிலில் பகைவரைக் குறித்துக் கட்
விடப்பட்டிருக்கும் பந்தையுடையான்; பரவும் நம் மாதா என்
ர் கருதி—புகழப்படும் நம் தாயினையா னென்று உயிர்க்கூட்ட
ணி, கரிசு எலாம் இகந்து உக—குற்ற மெல்லாம் நீங்கிக் கெடு
ருட்டு, தாம் நம்ப—அவ் வுயிர்க்கூட்டம் தன்னை விரும்பவு
வ மாறி நீங்க—(அவ் வுயிர்க்கூட்டம் தன்னைச் சேர்ந்து ந
றியில் கடப்பதனால்) ரவுரவ முதலிய நரக வீளைவு அகலவு
ம் கைக் கொண்டுள்ளான்—உயர்வைப் பெற்றுள்ளான்;

அகலம். வாயிற் கட்டித் தூங்கும் கந்துகம்: "வரிப்பு
தொடு பாவை தூங்க" என்னும் நிருமுருகாற்றுப் பட
டையையும் அதன் உரையையும் அடிக்குறிப்புக்களையும் பார்க்
நகம்ப' என்றது யமகம் நோக்கித் 'தானம்ப' என வந்த
நவும் குணகம்.

கருத்து. மதம் பொழியும் யானையும், பகைவர்மேற் பா
தினையும், சிவ பத்தியும், கோட்டை வாயிலிற் கட்டிய பந்
காருண்ணியமும், நல்லொழுக்கமும், பெரும் புகழும் உடையவ
ரசெய்தவப் பயனுமி யமைந்தபெரு வளப்புதுவை
லமை யோன்பொன், வரைசெய்நிதிப் பெருவாழ்க்கை
ாவான் பெரும்புலவர் மற்வா தென்று, முரைசெய்பெரு
ழ்ப்பொன்னுச் சாமிரேந் நிரன்மகிழ்கூர்ந் தரைப்

ட்டு, நரைசெய்விடை யேறுயர்த்த நம்பிரா னடிக்கன்
க்கு நல்லோன்;

திருவளனாவா திருககுறள.

பொருள். தரை செய் தவ பயன் ஆகி அமைந்த பெரு வள
துவை தலைமையோன்—நிலமகள் செய்த தவத்தின் பயனாகி
மைந்துள்ள பெரிய வளத்தையுடைய புதுவை நகரின் தலைவன்,
பான் வரை செய் நிதி பெரு வாழ்க்கை மா கனவான்—தங்கத்தை
லையாக ஈட்டிய செல்வத்தையும் பெரிய வாழ்க்கையையு முடைய
பரிய கனவான், பெரும் புலவர் மறவாது என்றும் உரை செய்—
பரிய புலவர்கள் மறவாமல் எந் நாளும் துதி செய்கின்ற, புகழ்
பான்னுச்சாமி நர இந்திரன் மகிழ் கூர்ந்து உரைப்ப கேட்டு—
கழையுடைய பொன்னுச்சாமி என்னும் பெயரையுடைய மக்கட்
சன் மகிழ்ச்சி மிக்குச் சொல்லக் கேட்டு, நரை செய் ஏறு விடை
யர்த்த நம்பிரான் அடிக்கு அன்பே நயக்கும் நல்லோன்—
வண்மை திகழ்கின்ற ஆண் இடபக் கொடியை உயர்த்திய நம்
றைவன் அடிகளுக்கே அன்பு செலுத்தும் நல்லவன்;

அகலம். இதுவும் குளகம். 'செய்' நான்கும் வினைத்தொகை
ர். இந்திரன் தேவர்க்கு அரசன் ஆயினாற்போல, இவன் மக்கட்கு
ரசன் ஆயினான். 'அன்பே' என்பதன் ஏகாரத்தைப் பிரித்து,
அடிக்கு' என்பதனுடன் சேர்த்துப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது.
னவான்—மதிப்பை யுடையவன்.

கருத்து. புதுவை நகரின் அரசன், பெரிய செல்வவான்,
ரிய மதிப்பை யுடையவன், பெரிய புகழை யுடையவன், பொன்
ச்சாமி என்னும் பெயரை யுடையவன் பின் வருகிற படி சொன்
ன்.

(௰௩)

ன்னுபெருந் தமிழ்ப்பாடை யிலக்கணமு மிலக்கியமும்
ம்பு கண்டோன், பன்னுசிவ புராணங்கள் பலதெரிந்தோன்
வாகமநூற் பரவை மூழ்கி, உன்னுமனு பூதியெனும்
லைவரம்பி லாமணிகை யுறக்கொண் டுள்ளான், இன்னுநய

ருணத்தினனாய்ச் சைவமெனும் பயிர்வளர்க்கு. மெழிலி
போல்வான்.

பொருள். மன்னு பெரு தமிழ் பாடை இலக்கணமும் இல
யமும் வரம்பு கண்டோன்—(என்றும்) நிலை பெற்று நிற்கும் பெரிய
மிழ் மொழியின் இலக்கணங்களையும் இலக்கியங்களையும் முற்றுற
ற்றோன், பன்னு சிவ புராணங்கள் பல தெரிந்தோன்—(வீட்டு நெ
யச்) சொல்லும் சைவப் புராணங்கள் பலவற்றை அறிந்தோன்
வ ஆகம நூல் பரவை மூழ்கி உன்னும் அனுபூதி என்னும் விலை
ரம்பு இல்லா மணி கை உற கொண்டுள்ளான்—சிவஞான நூல்
ாகிய கடலில் மூழ்கி அனுபவ அறிவு என்னும் விலை மதிப்பு இ
ாத மணினயக் கையில் பொருந்தக் கொண்டுள்ளவன், இன்னு
ப குணத்தினனாய் சைவம் என்னும் பயிர் வளர்க்கும் எழிலி போ
ான்—இனிக்கும் நல்ல குணங்களை உடையவனாகிச் சைவ
ன்னும் பயிரை வளர்க்கும் மழை போல்பவன்;

அகலம். இலக்கணம்—தொல்காப்பியம் முதலாயின. இல
யம்—மேற் கணக்கு, கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் முதலாயின. சி
ராணம்—இலிங்கம், காந்தம், கூர்மம், சைவம், பிரமாண்டம்
பளடிகம், மச்சியம், மார்க்கண்டேயம், வராகம், வாமனம், சிவா
ம்—காமிகம் முதலிய இருபத்தெட்டு. அவற்றின் பெயர்களை
காராதியிற் கண்டு கொள்க. 'மன்னு', 'இன்னு' வினைத் தொ
ன். 'எழிலி' ஆகு பெயர்.

கருத்து. தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களும், சிவ புராண
ளும் ஆகமங்களும் கற்றுச் சிவப் பொருளுணர்ந்த அனுபூதிமான்
ல குணங்களை உடையவன், சைவம் வளர்க்குஞ் சீலன். (ஏ
டுபுகழ்த் திருக்கேதீச் சரந்திருக்கோ ணாசலமிந் நிலவா நின்ற
டுபுகழ்த் தலம்பொலியாழ்ப் பாணத்து நல்லூர்வாழ் நகரா

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கொண்டோன், றேடுபுக ழுருவமைந்த கந்தவே டவத்துதித்த
செல்வன் யாரும், பாடுபுக ழாறுமுக நாவலனவ் வாறச்சி
பதிப்பித் தானே.

பொருள். நீடு புகழ் திருக்கேதீச்சரம் திருக்கோணாசலம் இ
லவா நின்ற நாடு புகழ் தலம் பொலி யாழ்ப்பாணத்து நல்லூ
வாழ் நகரா(க) கொண்டோன்—நீடிய புகழைக் கொண்ட திருக்கே
தீச்சரம் திருக்கோணாசலம் இவ் விளங்குகின்ற ஈழ நாட்டி
புகழ் பெற்ற நகரமாகிய அழகு பொருந்திய யாழ்ப்பாணத்து நல்லூ
ரை (தான்) வாழும் நகராகக் கொண்டோன், தேடு புகழ் உரு
அமைந்த கந்தவேள் தவத்து உதித்த செல்வன்—(யாரும்) தேடு
புகழும் அழகும் நிறைந்த கந்தவேள் என்னும் பெயரை யுடை
யவரது தவத்தினால் தோன்றிய அழகன், யாரும் பாடு புகழ் ஆறுமு
நாவலன் அவ்வாறு அச்சில் பதிப்பித்தான்—எப் புலவனும் பாடு
புகழை யுடைய ஆறுமுக நாவலன் அவ்வாறு அச்சில் பதிப்பித்தான்

அகலம். திருக்கேதீச்சரம், திருக்கோணாசலம் இவை யிரண்
டும் பாடல் பெற்ற சிவ ஸ்தலங்கள். ஈழ நாடு இலங்கைத் தீ
லுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர், அவ் வீழ நாட்டில் ஒரு நகர
அந் நகரத்தில் வாழ்வோர் பெரும் பண்டிதர்களும் புலவர்களுமே
நீடு, தேடு, பாடு என்பன வினைத்தொகைகள்.

கருத்து. யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் கந்தவேள் குமாரர் ஆறுமு
நாவலர் திருவள்ளுவர் திருக்குறளைப் பரிமேலழகர் உரையுட
அச்சிற் பதிப்பித்தார். (வ

தியாகராஜச் செட்டியார்.

(நேரிசை யாசிரியப்பா)

திருவளர் தெய்வச் செழுமறை யவர்த, முருவளர் செங்
யுதக மவாவிக், கருங்கடன் முகட்டிற் செங்கேழ் பரப்

சிறப்புப் பாயிரம்.

கதம் பழுத்த குரகத மோரேழ், சேர்தர யாத்த வோர்
ல் வையத், தமர்ந்தினி தெழூஉ வகலிடம் புதைத்த,
றியிருள் விழுங்குஞ் செஞ்சுடர் வானவ, னலங்கொளி
ரிக்கு நலங்கிளர் கரங்க, டீண்டிடத் திறங்கு மாண்டகு புதவ,

யிரக் தாங்கி யவிர்நிலா வெறிக்குந், தரளங் குயிற்றிய
ானியக் கோயி, லரசுவீற் றிருந்திவ் வகில மீன்ற, நான்
றை முழங்குநன் னாவுடைக் கடவுள், பெருகுபே ரருளாற்
ருவள் ளுவராய், மகிதலத் துதித்து மன்னுறு மக்க, ளறமுத
ன்குந் திறமுற வுணரவு, நன்மை யெங்கணு நனிசிறந்
காங்கவும், புன்மை யண்டப் புறம்போ யொழியவுஞ்,
தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனிவ, னுள்ளம் பெருங்களி
காள்ளை கொள்ளவுந், தவலரும் புகழ்சால் சங்கத் தமர்ந்த,
வலரும் புலவர்சொ னுண்பொரு ணூலெலாந், திருப்பெறு
லவி நிரப்புறு வோர்சொல், பருப்பொரு ணூலாய் விருப்பற்
றழியவுஞ், சிற்றள வினதாய்ப் பெரும்பொரு ளடக்கி,
ற்றிந் நூலினி துணர்வோர் யாரு, நணுகுசொற் சுவை
பாடு நகுபொருட் சுவைகவர்ந், தணுவின்மா மேரு வடக்
ந் துணியவு, நற்றமிழ்ச் செல்வம் பெற்றநந் நாட்டின்முன்,
ற்றைய பன்மொழி யுற்றபுன் னாடெலா, மன்பொரு ளுடை
ர்முன் வறியவர் போல, வென்செய் வாமென் றேக்கற்று
ற்கவு, மெழுத்து முதலாய விலக்கண மெல்லாம், பழுத்தினி
றங்கும் பள்ளி யாகவு, மின்றி யமையா வின்னலம் பலவுந்,
ன்றின கிடந்து துதிபெறத் திகழவுந், திருவுளத் துன்னித்
ருவாய் மலர்ந்து, பொருவறப் புகன்ற புகலருந் தெய்வத்,
ருக்குற ளென்னுஞ் செந்தமிழ் வேதம், பலருரை செய்ய
லவிய தெனினு, மொருவாப் புலமைத் தருமர்முன் னாய,

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பாடல்சால் சிறப்பிற் பதின்மர் செய்த, நாடுறு முரைகளு
பீடமைந் தோங்கும், பரிமே லழகர் பண்ணிய வுரையெ
விரிகடல் சூழ்புவி மேவி விளங்கப், பரிவுறு மச்சிற் பதித்
தருகெனக், கற்பகச் சோலை ககனத் துறுமென, பொற்
புலவர் புகலுவ ரஃது, நம்போன் மாறா நல்வள முடைத்தெ
லம்பர்ச் சென்றினி தறிய லாமென, வெண்ணிச் சென்
கெழிலுற வளர்ந்து, விண்ணுற நிவந்த வியன்மாம் பொ
கட், சிவந்தழை மனத்துச் செவ்வியோர்க் கிடமாய்க், கவி

றிகழ் காரைக் காலவ தரித்த, வம்மைதிரு வுளங்கனிந் தடி
ர்க் களித்த, கனிக்கெதி ராகக் கண்ணுத லருளிய, யின
ததே மாங்கனி யிப்பொழிற் கனியே, யென்னக் கி
தொறுந் துன்னிக் கனிந்த, வெண்ணிலாக் கனிகளை யுண்
விரும்பி, வாவிப் புகுந்திள மந்திக ளெல்லா, மேவியத் த
கண் மீமிசை யிருந்து, தாவிப் புகுந்தத் தருதுனி யே
யோவிலக் கனிகவர்ந் துணவலி யின்றிக், கூனடை வெரிநி
மேன்மயி ரெலாமுதிர்ந், திருகண் குழியா வென்பெல
வெளிப்பட், டகடுற வொட்டி யடுபசி வருத்த, வண்ணாந்
நோக்கி நண்ணி யிருக்கு, முதுபெரு மந்திகண் முன்னர்மு
னுகுத்து, வெறுத்திட வூட்டி விழைந்துபின் னுண்டு, தா
யன் றுண்ணுந் தகுவலி யில்லா, வுறவினர்க் கூட்டியுண் ண
வரை நிகர்க்கு, நலமலி செம்பி நன்னா டுடையான், மே
வொன் றென்று விளம்புதல் பொய்யென், றாரு மியம்ப வ
வற வுயர்ந்து, செம்பொனா னியன்றபல் செழுமணி மாட
தும்ப ருலாவு மொளியிழை மடவா, ரன்புறு மாடவ ரனு
நோக்கி, யின்புற முயங்க வெண்ணுதங் காதல், குறிப்பி
புலப்படக் கொழுங்கனி யிதனைச், செவ்வாய்ப் பைஞ்சிறை

சிறப்புப் பாயிரம்.

ிறுதிளி யூட்டப், புகுவே னென்று புதுமதி மழுங்கப்,
ளிங்கரிந் தமைத்து விளங்கறை புக்குப், பித்திகைத் தலத்தி
லொத்துத் தோன்று, நீழற் பஞ்சர நேர்சென்று நிறத்தல்,
ின்படர் காதல ரன்புற நோக்க, வுறுநா ணொடுநகைத்
தாடித் தழுவும், வளமலி புதுவை மாநக ராளி, யவமெ
ாஞ் சாரா தகலுற வகற்றிச், சிவமெலாம் புனைந்த சிவ
ஞானத் தேவர், பவமெலா முவந்து பண்ணிய மாப்பெருந்,
வமெலாந் திரண்டொரு தனயனா யுதித்தோன், பூவிலுந்
சையிலும் புகலுறு மற்றைய, தீவிலு மிருசுடர் திரிதரும்
பரிய, கோவிலுந் தீஞ்சுவை கொழிக்குந் தமிழ்வலோர்,
ாவிலும் பாவிலு நடிக்கும் புகழா, னுண்மையு நூலுணர்
ண்மையும் வறுமைகொல், வண்மையுங் காட்சிக் கெண்
மையும் பகைதெறு, திண்மையுங் கதிரவா மொண்மையு
தியவாந், தண்மையுங் கண்மையுந் தழைதரு செல்வன்,
ண்டினங் குழுமிக் கொண்டினி தேறிக், கிண்டிடப் பரு
கை விண்டின் னறவ, மண்டிப் பெருக வுண்டு தெவிட்டுந்,
ண்டொடை புனையுந் திண்டோள் வலியா, லேர்திகழ்ந்
லங்குங் கார்முடி புனைந்து, சீர்பெற வுயர்ந்து நேருறக்
ழ்போய், நீர்நிறைந் தமைந்த வார்கடல் வளைந்த, பார்நடு
ன்ற மேருவை வென்றோ, னெற்று நிரைப்புனல் சுற்
ப வசுந்தரை, யுற்றநன் னூல்கண் முற்றுற வாய்ந்து,
றநா வலர்கள் சொற்றபாக் களையீஃ, திற்றிஃ திற்றென
றுணர் புலமையான், மலர்பொதுள் சோலை சுலவுற
த்தி, யுலகெலாம் புகழ நிலவுதென் கூட, லிலகுபொற்
ச மலர்தட மமர்ந்த, நலமலி சங்கப் பலகையை வென்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

றோன், காவுறு பிறவியு மாணமு மொழித்து, வரனு
மேன்மை விரவுமெய்ஞ் ஞானத், திரமுறு முத்தி தரவ
காய, வரவுறு சடிலப் பரசிவ பத்தியால், விண்ணுறு மிமய
பெண்ணமர் பாகத், தண்ணலை யருச்சனை பண்ணுற வொ
நாட், டண்ணறுங் கமலமொன் றெண்ணுறக் குறைதலி
கண்ணிடந் திட்டகார் வண்ணனை வென்றோ, னெவ்வெ
லங்கட் கெஃதெஃ துரித்தோ, வவ்வந் நலங்களா லவ

ுதை வென்றோன், சிந்தா மணியோ நந்தாச் சுரபியே
தெய்வத் தருவோ பெய்யுமா முகிலோ, யிருநிதி யோவி
ருவெடுத் ததுதா, னலம்புனை யிதுவெனப் புலந்துன
லமெனத், தலம்புகல் பொன்னுச் சாமி நரேந்திர, னனியு
கிழ்ந்து நவின்றன னாக, வினிதினி தென்று முனிவ
பப்புற், றிவனிடை நிறைந்த நுவலரு மறனெலாந், த
ுறு காட்டா மன்னுறக் கொளுநூன், முதுபே ருல
துவே யாதலி, னறைந்தது சால வமையுமென் றுன்னி
றைந்தி யாங்கணு நிலவுறப் பதித்தனன், விடையத்தி
ரகுந தடையறு மனத்தை, நடையறச் சுருக்கி யடியினை
வக்குந், தன்மை யுயிர்க்குத் தானறி வுறுத்தப், பாரிட
மங்கும் படர்பா கீரதிப், பெரும்புனல் சுருக்கிச் சிறுதுள
ாக்கி, யொளியுறு சடைமுடி மிளிர்தர வைக்கு, மூவ
தல்வ னோவா தமருந், தாவாப் பெருந்தவ மேவா விளங்
ந், கவின்மலி தன்னைக் கண்டவர் கொடும்பவங், காணு
நடிருக் கோணு சலமுங், குலவுறு நலமுயிர் கலவுற மன
ி, காதும் பெருந்திருக் கேதீச் சரமு, மிருநிதி யாக
நுவுறப் பெற்று, மன்னுறு மீழ நன்னா டென்னும், பொரு

சிறப்புப் பாயிரம்.

விலாத் தனதற் கொருசிர மாயது, மாணமர் பொழில்யாழ்ப் பாணமச் சிரத்நிற், கணிபெறக் கவிக்கு மணிமுடி நிகர்க்கும், பன்னூ லுணர்ந்த நன்னு வலர்க, ணுடொறுங் கூடி கவி லுத வுற்ற, பீடுயர்க் கோவ்கு பெருவள னெல்லாக், துன் னுதன் பெயராந் தொகைநிலைத் தொடர்சொலின், மன்னு முன் மொழியின் வயங்குபொரு ளாக்கி, யின்னும் பற்பல சைப்ப விடங்கொடுக்குஞ், செல்லு செயில்சூழ் கல்லு ரென்ப, நிகழுமம் முடிக்கோர் சிகாமணி யென்னப், புகலா நாலம் புகலவந் துரைத்தோன், செந்தமி ழென்னுஞ் சுந்த ரங்கை, கந்தரத் தழகு களிமங் கலகா, னிலக்கண மீன தது கலக்க விளக்குஞ், துலக்க மிகுந்த தூண்டா விளக்குப், புணர்தரு மின்ப மணவுறு புராண, முணர்வோர் யார்க்கு மொளியுறு கேத்திர, கல்லறி வுறுத்தித் தொல்புவந் தோலைக் நும், பல்கலை கட்கெலாம் புல்லுமோ ரில்லம், பொய் தரித் தகற்றி மெய்யிது வென்னுஞ், சைவசித்தாந்தத் தெய்வ வப்புக், கண்ணுபுண் ணியங்கட் கண்ணிய வுபாந், தண் ணிய மாசிவ புண்ணியப் பிழம்பு, சிவனடி யவரைச் சிவ மென மதிக்குந், தவமது வளர்க்கு மவமறு சீல, னென் வளங் குடிகொண் டிருக்கு, முன்னுசீ ராறு முகமா வலனே.

பொருள். திருவளர்...அவாவி—அழகு வளரும் தெய்வ வள டைய மறையவர் தம் உருவால் நீண்ட கல்ல கைகளின் (மந்திர) ரை விரும்பி, கருங் கடல்...வான்வன்—கரிய கடலின்மேல் சவ்விய ஒளியையீனி, மாகதத்தை ஒத்த (பச்சை நிறமுடைய) நிரைகள் ஓர் எழு சேரக் கட்டிய ஒருகால் தேரின்மேல் இருந்து னிது எழுந்து, அகன்ற பூவுலகை மூடிய செருக்கிய இருளை உட்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கொள்ளும் செவ்விய ஒளியையுடைய சூரியனது, அலர்கொளி றைக்கும்—விளங்குகின்ற ஒளியைப் பரப்பும் கன்மை தருகின் ரைணங்கள் தொடவே நிறக்கும், மாண்டகு...கடவுள்—மாட்சிமை ட்ட தகுதியான குணங்கள் ஆயிரம் கொண்டு விரிந்த ஒளியை மீ முத்தக்கள் பதித்த பொன்னுற் செய்த கோவிலின்கண் அரசனு

ிறந் தமர்ந்து இவ் வுலகினைச் சிருட்டித்த, நான்கு வேதங்களை
ுதும் நான்கு முகங்களையுடைய பிரம தேவனுடைய, பெருகு,
.தித்து—(நாள் தோறும்) வளரும் பெரிய அருளால் திருவள்ளு
ாய்ப் புவியின்கண்ணே தோன்றி, மன்னுறு...உணரவும்—நி
பறும் மக்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்
பொருள்களையும் திறம்பட அறியவும், நன்மை...ஓங்கவும்—நன்
ானது எவ்விடத்தும் மிகச் சிறந்து வளரவும், புன்மை...ஒழியவு
—தீமையானது ஆகாயத்துக்கு அப்பாற் போய்த் தொலையவு
ந்தன...கொள்ளவும்—சந்தன மரங்கள் அடர்ந்த பொதிய மலையி
ாழும் செந்தமிழ் ஆசிரியனான அகத்திய முனிவனது உள்ள
பருங் களிப்பைக் கொள்ளையாகக் கொள்ளவும், தவலரும்...ஒழி
ம்—கெடுதற்கு அரிய புகழ் நிறைந்த தமிழ்ச் சங்கத்தில் வீற்றிருந்
கழ்தற்கு அரிய புலவர்கள் சொல்லிய நுட்பமான பொருள்க
டங்கிய நூல்க ளெல்லாம் அழகு பொருந்திய கல்விப் பொரு
ல்லாதார் சொல்லும் பருப் பொருள் நூல்களாய் விருப்பமற்று ஒ
வும், சிற்றளவினதாய்...துணியவும்—சிறிய உருவை உடையதாய்

பரிய பொருள்களை அடக்கி நிற்கின்ற இந் நூலினை இனிது கற்
ார்வோர் யாரும், பொருந்திய சொற் சுவையுடன் விளங்கி
பாருட் சுவையையும் கொண்டு, அணுவில் மகாமேரு மலை
டக்கத் துணியவும், நற் றமிழ்...நிற்கவும்—நல்ல தமிழ்ச் செல்வ
தப் பெற்ற நமது நாட்டின்முன் மற்றைய பல மொழிக
பாருந்திய புல்லிய நாடுக ளெல்லாம் நிலையான செல்வ முடையவ

சிறப்புப் பாயிரம்.

றன் தரித்திரர் போல என் செய்வோம் என்று தாழ்ந்து நிற்கவும்,
ழுத்து...ஆகவும்—எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி இவற்
ின் இலக்கணங்க ளெல்லாம் முதிர்ந்து இன்பத்தோடு உறங்குகின்ற
ரங்காகவும், இன்றி...திகழவும்—இல்லாமல் அமையாத இனிய
லங்கள் பலவும் நெருங்கினவாய்க் கிடந்து புகழ் பெற்று விளங்க
ும், திருவுள...வேதம்—அழகிய மனத்தின்கண் நினைந்து அழகிய
ாய் திறந்து ஒப்பற்றதாகச் சொல்லிய, சொல்லுதற்கு அரிய தெய்
த் தன்மை வாய்ந்த திருக்குறள் என்னும் செந்தமிழ்வேதம்,
லருரை...எனினும்—பலர் உரை செய்ய நிலவிய தென்றாலும்,
ருவா...உரையொடு—குறையாத புலமையை யுடைய தருமர்
தலாய பாடல் சான்ற சிறப்பை யுடைய பதின்மர் செய்த விரும்
த் தகும் உரைகளுள் பெருமை நிறைந்து விளங்கும் பரிமே லழகர்

யற்றிய உரையுடன், விரிகடல்...தருகென—அகன்ற கடல் சூழ்ந்த
மியில் கிலவி விளங்கும்படியாக இன்புறும் அச்சில் பதித்துத்
ருவா யென, கற்பக...பொழிற்கண்—கற்பக விருக்ஷச் சோலை
காயத்தில் உள்ள தெனச் சிறப்புப் பொருந்திய புலவர் சொல்லு
ர்; 'அது நம்போல் மாறாத நல்ல வளத்தை உடைய தென்றால்
ாம்) அங்குச் சென்று நன்றாகக் காணலாம்' என்று நினைந்து சென்
ற் போல, அழகு பொருந்த வளர்ந்து ஆகாயத்தைத் தொடும்படி
ாக உயர்ந்த அகன்ற மாமரச் சோலையின்கண், சிவந்தழை...விரும்பி
-சிவந் தழைக்கின்ற தவத்தினர்க்கு இடமாய் அழகு ஒளிர்கின்ற
ாரைக்கால் நகரில் அவதரித்த காரைக்காலம்மையார் மனம் கனி
து (தமது இல்லத்தில் விருந்துண்ட) சிவனடியார்க்கு அளித்த
ாங்கனிக்கு ஈடாக முக் கண்ணராகிய சிவபெருமான் தந்த, இனி
த மதுரமான மாங்கனி இச் சோலையின் கனியே யென்று சொல்
ம்படியாக (ஒவ்வொரு மரத்தின்) ஒவ்வொரு கொம்பிலும் நெருங்
ப் பழுத்த எண்ணில்லாத பழங்களை உண்ண விரும்பி, வாவிப்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

புகுந்து...நன்னா டுடையான்—தாவிப் புகுந்து கருங் குரங்குக்
குட்டிகளெல்லாம் (அம் மரங்களை) அடைந்து, அம் மரங்கள் மேல்
இருந்து தாவிச் சென்று அம் மரங்களின் நுனிகளில் ஏறி, ஒழிதல்
இல்லாத அப் பழங்களைப் பறித்து உண்ண வலிமை யின்றிக்,, கூன்
கொண்ட முதுகின்மே லுள்ள மயிரெல்லாம் உதிர்ந்து, இரு கண்
களும் குழிகளாகி, எலும்புக ளெல்லாம் வெளித் தோன்றி, வயிறுகள்
மிக ஒட்டி, மிகு பசி வருத்த வாய் திறந்து பார்த்துக் கொண்டு
நெருங்கி யிருக்கும் வயது முதிர்ந்த பெரிய கருங் குரங்குகள் முன்ப
அப் பழங்களை) முதலில் உகுத்து, வெறுக்கும்படியாக ஊட்டி, பின்
விரும்பித் தாம் உண்டு, தாமாக முயன்று உண்ணத் தக்க வலியில்லாத
உறவினர்களுக்கு ஊட்டிப் (பின்) உண்ணும் இல்வாழ்வாரை ஒக்கும்
லம் நிறைந்த செம்பி நாடு என்னும் நல்ல நாட்டை உடையவன்

மேருவொன் றென்று...மாநகராளி—மேரு மலை யென்று ஒன்று
ண்டெனச் சொல்லுதல் பொய் யென்று எவரும் சொல்லும்படியாக
ளவு கடந்து உயர்ந்து, நல்ல பொன்னால் கட்டப்பட்ட, பலவகை
யர்ந்த மணிகள் பதிக்கப் பெற்ற மாடங்களின்மேல் உலாவும் ஒளி
டைய ஆபரணங்களை அணிந்த பெண்கள் அன்பு நிறைந்த ஆடவர்
ன் நெருங்கிவரப் பார்த்து, இன்ப முறக் கூட எண்ணும் தமது
ாதலானது குறிப்பால் வெளிப்பட 'நல்ல பழமாகிய இதனைச் சிவந்த
ாலையும் பச்சைச் சிறகுகளையு முடைய இளங் கிளிக்கு ஊட்ட
ன்னே போகிறேன்' என்று சொல்லிப் பூரணச் சந்திரனது ஒளி
றையும்படியாகக், கண்ணாடிகளை வெட்டி (அவற்றால்) கட்டி ஒளிரும்
ரங்குட் புகுந்து, சுவரிடத்து உருவால் ஒத்துத் தோன்றும் பிரதி
ம்பக் கிளிக் கூட்டின் கேரே சென்று (அதனைத்) திறத்தலை
ின்னே சென்ற காதலர் அன்போடு பார்க்க, மிக்க பாணத்தோடு
ரித்து ஓடித் தழுவுகின்ற வளம் நிறைந்த புதுவை என்னும் பெரிய
கரை ஆள்கின்றவன், அவமெலாம்...தேவர்—பயனற்ற ஆபரணங்க

சிறப்புப் பாயிரம்.

ளெல்லாம் அணுகாது சேண் நீங்கச் சிவச் சின்னங்களெல்லாவற்
யும் அணிந்த சிவ ஞானத் தேவர், பவமெலாம்...உதித்தோன்—பு
திய பிறப்புக்களி லெல்லாம் மகிழ்ந்து செய்த மிகப் பெரிய தவ
தின் பயன்களெல்லாம் திரண்டு ஒரு மகனா யுதித்தோன், பூவிலு
...புகழான்—பூமியிலும் (எண்) திசைகளிலு முள்ள மற்றை
தீவுகளிலும் சூரிய சந்திரர் சுற்றும் பெரிய ஆகாயத்திலும், இனி
சுவையை நல்கும் தமிழ்ப்புலவர் நாவிலும் பாவிலும் நடிக்கும் புகழ
யுடையவன், உண்மையும்...செல்வன்—வாய்மையும், உயர்ந்த து
களை அறியும் நுண்ணிய அறிவும், வறுமையை ஒழிக்கும் கொண
யும், (குடிகள்) காண்டற்கு எளிமையும், பகைவரை வெல்லும் வ
மையும், சூரியன் விரும்பும் ஒளியும், சந்திரன் விரும்பும் தண்மையு
கண்ணோட்டமும் வளரப் பெற்ற சிறப்புடையவன், 'வண்டினம்
வென்றோன்—வண்டுக் கூட்டங்கள் கூடி இன்பமுடன் ஏற
தோண்டப் பெரிய அரும்புகள் மலர்ந்து, இனிய தேன் நிறைந்
பெருக உண்டு களிக்கும் குளிர்ந்த மலர் மாலையைச் சூடும் திண்ணி
தோள்களின் வலிமையால், அழகு நிறைந்து விளங்கும் மேகத்வ
முடியாக அணிந்து புகழ் பெற உயர்ந்து, நேராகக் கீழே போய்,
நிறைந்து அமைந்த பெரிய கடல்கள் சூழ்ந்த பூமியின் மத்திய
நின்ற மேரு மலையை வென்றோன், எற்றுப் திரை புனல்...புலவ

பான்—எறியும் அலைகளை யுடைய கடல்கள் சூழ்ந்த பூவுலகை
பொருந்திய நல்ல நூல்களை முடிவுற ஆராய்ந்து, பல நூல்களை
நற்ற கவிவாணர்கள் சொல்லிய பாக்களை இஃது இத் தன்மைய,
இஃது இத் தன்மையது என்று அறியும் புலமையை யுடையவ
மலர் பொதுள்...வென்றோன்—மலர்கள் நெருங்கிய சோலை
சற்றுற உடுத்தி, உலகமெல்லாம் புகழும்படியாக நிற்கின்ற தெ
மதுரையின்கண், விளங்கும் பொற்றாமரை மலர்கள் நிறைந்த த
த்தில் அமைந்திருந்த, நலங்கள் நிறைந்த சங்கப் பலகையை வெ

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

றோன், கரவறு...வென்றோன், வஞ்சகப் பிறப்பையம் இறப்பை
ஒழித்து, சிவனுடைய மேம்பா டுற்ற மெய்ஞ் ஞானத்தின் வலி
யுற்ற, முத்தியை அளிக்க வல்லதாகிய பாம்பு பொருந்தியுள்
சடையையுடைய பரசிவ பத்தியால் ஆகாயத்தை அளாவுகின்ற இ
மலையின் அரசனுடைய மகள் தங்குகின்ற இடப் பாகத்தை யுடை
சிவபிரானை அருச்சனை செய்ய, ஒரு நாள் குளிர்ச்சி பொருந்தி
நன் மணமுள்ள தாமரை மலர்களை எண்ணியபோது ஒன்று குறை
ததனால், தன் கண்ணைத் தோண்டி அளித்த கார் நிறத்தோனாகி
திருமாலை வென்றோன், எவ்வெந் நலங்கட்கு...வென்றோன்—எ
தெந்த நலங்களுக்கு எந்தெந்த நலம் உரித்தோ அந்தந்த நல
களால் அந்தந்த நலத்தை வென்றோன், சிந்தாமணியோ ..
நவின்றனனாக—(வேண்டியவற்றை யெல்லாம் அளிக்கும்) சிந்த
மணியோ, கெடாத காமதேனுவோ, தெய்வத் தன்மை பொருந்தி
கற்பகத் தருவோ, மழையைப் பெய்யும் மாட்சிமைப்பட்ட மேகமோ
சங்க நிதியோ, பதும நிதியோ, இவ் வுருவினை எடுத்தது, நன்மை
யமைந்த இவ் வுருவு என்ன வென்று அறிவால் உணர்ந்திலம்
னப் புவியிலுள்ளோர் சொல்லுகின்ற பொன்னுச்சாமி என்னும்
மக்கட் கரசன் மிக மனம் மகிழ்ந்து சொல்லினன் ஆக, இனி
னிது...பதித்தனன்—நல்லது நல்லது என்று வெறுப்பற்று
விருப்ப முற்று, 'இவனிடத்து நிறைந்த சொல்லுதற் கரிய அற
மெல்லாம் தனக்கு உற்ற காட்டாக நிலைபெறக் கொண்டிருக்கும்
ால், பழமையான (இப்) பெரிய உலகத்தில் இந் நூலே யாகலின்,
சொல்லியது மிகப் பொருந்தும்' என்று நினைந்து, எவ்விடத்தும்
றைந்து நிலவுறும்படியாக அச்சில் பதிப்பித்தனன், விடையத்தில்—
தித்தோன்—புலங்களிற் செல்லும் தடையற்ற மனத்தை நடை
ற்றுப் போகும்படியாக அடக்கி (ச் சிவபிரான்) திருவடிக ளிரண்
ல் வைக்கும் தன்மையை உயிர்கட்கு அறிவிக்கப் பூமி யெங்கும்

விரிந்து செல்கின்ற கங்கை நதியின் பெரிய நீரை யெல்லாம் சுரு
கிச் சிறிய துளியாக்கி, ஒளி பொருந்திய சடை முடியில் ஒளிரு
படி வைக்கும் அந்தமற்ற முதற் கடவுளாகிய சிவ பெருமான் இடை
விடாது தங்கும், கெடாத பெரிய தவத்தைப் பொருந்தி விளங்
அழகு நிறைந்த, (தன்னைத்) தரிசித்தவர்களது கொடிய பிறப்பான
காணாமற் போக அருள் புரிகின்ற திருக்கோணாசலமும், விளங்
கின்ற நலங்களை உயிர்கள் அடையும்படியாக மும் மலத்தின் வ
மையைக் கொல்லும் பெரிய திருக்கேதீச்சரமும் இரண்டு நிதி
ளாகப் பொருந்தப் பெற்று நிலவுறும் நல்ல ஈழ நாடு என்னும் ஒப்பி
லாத குபேரனுக்கு ஒப்பற்ற தலையாயது மாட்சிமை தங்கிய சோலைக
நிறைந்த யாழ்ப்பாணம்; அத் தலைக்கு அழகுறச் சூடும் மணிக
பதித்த கிரீடத்தை ஒக்கும் பல நூல்களையும் கற்றுணர்ந்த நல்
நாவலர்கள் நாள்தோறும் கூடி ஆராய்தல் பொருந்திய பெருமை
உயர்ந்து வளரும் பெரிய வளமெல்லாம் சேர்ந்த, தன் பெ
ராகிய தொகைநிலைத் தொடரைச் சொல்லின் நிலை பெற்று நிற்கு
அம்) முற் சொல்லால் விளங்குகின்ற பொருள்களை உண்டாக்கி
இன்னமும் பற்பலர் உரைக்க இடம் கொடுக்கின்ற, மேகங்கள் தவ
கின்ற மதில்கள் சூழ்ந்த நல்லூர் என்பர்; விளங்கும் அக் கிரீடத்திற்
ஒப்பற்ற சிரோரத்தினம் என்ன (முன்) சொல்லாத உலகம் சொல்லு
படியாக வந்து தோன்றினோன், செந்தமிழ்...பிழம்பு—செந்தமி
ன்னும் அழகிய நங்கையின் கழுத்திற்கு அழகாம் களிப்பினை ந
தும் மங்கல நாண் போன்றவன், இலக்கணங்களை யெல்லா
ன்றாக விளக்கும் ஒளி மிகுந்த தூண்டா விளக்குப் போன்றவன்
அடையக்கூடிய இன்பங்களை யெல்லாம் பொருந்திய புராணங்களை
நற்பவர் யாவர்க்கும் ஒளிதரும் கண் போன்றவன், மெய் யறிவை
கொடுத்துத் தொன்று தொட்டு வருகின்ற பிறப்பை ஒழிக்கு
பல நூல்களுக்கும் பொருந்தும் ஓர் இல்லம் போன்றவன், பொ

களைக் கண்டு நீக்கி மேய் இதுவே யென்னும் சைவ சித்த
தத் தெய்வக் கருவூலம் போன்றவன், எண்ணும் அறங்கட்கு நெறு
ய உயிராகிய குளிர்ந்த பெரிய சிவ புண்ணியச் சுடர் போன்றவ
சிவனடியவரை...நாவலன் —சிவபிரானது அடியாரைச் சிவம் என
ருதும் தவமே வளர்க்கும் பயனார் சீலன், என் உள்ளத்தின்கண
நிலையாகக்) குடிகொண்டிருக்கின்ற, எண்ணும் சிறப்பெல்லா
டைய ஆறுமுக நாவலன்.

அகலம். வளர், செழு, அகல், செறி, அலங்கு, கிளர், அவி
பெருகு, சால், பெறு, சொல், நணுகு, நகு, விரி, சூழ், தழை, திக
அடு, தகு, உண், எண்ணு, விளங்கு, படர், மலி, தெறு, தழைதரு
ற்று, உணர், நிலவு, இலகு, உறு, புனை, புகல், அறு, அமர், வயங்கு
ண்ணு, முன்னு என்பன வினைத்தொகைகள். 'எழூஉ' செய்
ன்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். 'மேவா' செய்ய
ன்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். இன்றியமையா
ருவாத, மாறாத, குழியாகி, காட்டாது, மூவாத, தாவா
ண்டாத என்பன ஈறு கெட்டு நின்றன. உதகம்—நீர். கு
தம்—குதிரை. வையம்—தேர். புதவம் —கதவு. தமன
ம்—தங்கம். மகிதலம்—உலகம். ஒருவாத—நீங்காத. ககனம்—
ஆகாயம். அம்பர்—அங்கு. நிவந்த—உயர்ந்த. கவின்—அழகு
ாவி—தாவி. வெரிந்—முதுகு. செம்பி நாடு — முன் இரா
ாதபுரம் சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்ததா யிருந்த ஒரு நாடு. பி
கை—சுவர். பஞ்சரம்—கூடு. புதுவை—செம்பி நாட்டின் தலைநகர்
ண்மை—கண்ணோட்டம். வசுந்தரை—பூமி. பொதுள்—நெருங்கு
தன் கூடல்—தென் மதுரை. சலசம்—தாமரை. வரன்—சிவன்
டந்து—தோண்டி. சுரபி—காமதேனு. பாகீரதி—கங்கை நதி
ந் நதியைப் பகீரதன் கொண்டுவந்தமையால், அது பாகீரதி
யன்று பெயர் பெற்றது. திருக்கோணாசலம்—இலங்கையிலுள்ள

சிறப்புப் பாயிரம்.

பாடல்பெற்ற ஒரு சிவஸ்தலம். திருக்கேதீச்சரம்—இலங்கையி
லுள்ள பாடல் பெற்ற மற்றொரு சிவஸ்தலம். தனதன்—குபேரன்.
கவித்தல்—சூடுதல். கந்தரம்—கழுத்து.

இவ் வாசிரியப் பாவை இயற்றினோர் மகா வித்துவான் மீனாச்சி
சுந்தரம் பிள்ளை மாணாக்கரும் சிதம்பரச் செட்டியார் குமாரரு மாவர்

கருத்து. ஒப்புயர்வற்ற திருவள்ளுவர் திருக்குறளைப் பரிமே
லழகர் உரையுடன் அச்சிற் பதிப்பிக்கும்படியாகச் செம்பிநாட்டு மன்
னர் குமாரரும், சேதுபதி யவர்களின் மானேஜருமான பொன்னுச்
சாமித் தேவரவர்கள் சொல்ல, அவ்வாறு பதிப்பித்தனர் யாழ்ப்பா
ணத்து நல்லூர்த் தமிழாசிரியர் ஆறுமுக நாவலர்.

தெய்வ நாயகப் பிள்ளை.
(நேரிசை யாசிரியப்பா.)

திருவளர் மருமத் துருவளர் பெருமா, னுந்தியந் தாமரை யந்தி
லமர்ந்து, புரிமுறுக் குடைந்து முருகு கொப்புளிப்ப, வள்ளித
ழுவிழ்க்கும் வெள்ளிதழ்க் கமலத், திருமனை யவாவு மொரு
மனைக் கிழத்தியை, மன்னுற நாளுந் தன்னுறு நாவிற், செ
நிறந் திரிந்து வெண்ணிறம் பயப்ப, மருவுற வைத்த வொரு
பெருந் தேவ, னருமறைப் பொருளைப் பெருநிலத் துதித்த
மன்பதை கட்கெலா மின்புற வுணர்த்த, வுள்ளத் துள்ளிக
கொள்ளுந் தெய்வ, வுருவங் கரந்து திருவள் ளுவராய், மா
லத் துற்று மேனிலத் தவரு, மவாவுற வென்றுந் தவாந
மமைத்துப், பன்மலை யுள்ளுயர் பொன்மலை யென்னப்
பன்னூ லுள்ளுயர் நன்னூ லாகப், புரிவுற வருளிய விரிவு
பொருள்சேர், தெய்வத் திருக்குறண் மெய்மலி நூலைப்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பொற்பமர் தருக்களுட் கற்பக மென்னப், பலருரை யு
லவுற விளங்கும், பரிமே லழகர் புரியுரை யோடு, நயக்
ச்சில் வயக்கித் தருகென, வானினங் களினுயர் தே
வென்ன, முற்றுற வாய்ந்து கற்றவர் குழுமிக், கற்பம்

னு மற்பமுங் குறையாப், பெருவள னமைந்து மருவ
வியிற், பம்புபன் னாட்டுயர் செம்பிநன் னாட, னந்தா ம
ருட் சிந்தா மணியெனப், பொன்னியல் புரிசை தென்
டுத்து, நன்னகர் பலவினுட் டுன்னுசீர் பெற்று,
கழ் சுமந்துயர் புதுவைமா நகரான், சலஞ்சலத் துதி
லம்புரி முத்தெனத், தவஞாலம் புகழுஞ் சிவஞானத் தே
றக்குமா தவத்திற் சிறக்கவந் துதித்தோன், பெருநிதி
னுய ரிருநிதி யென்ன, விரவலர்க் கெல்லாம் வரைய
கொடுக்கும், வள்ளற் குழாங்க ளுள்ளுயர் வள்
ன்னக் கேட்க வுன்னத் தெவிட்டாச், செந்தமிழ்ச் க
தரி சுந்தரக் குரிசில், கற்றார்க் கெல்லா நற்றா யிற்
தூய்மை மிகுக்கும் வாய்மைப் பௌவந், தெருட்குரித்
வருட்பெருங் குன்ற, முத்தி தருஞ்சிவ பத்திப் பிண்ட,
னலம் பலவுந் துன்னுறு முறையுள், பெரும்புயா சல
ரும்பமர்ந் துண்ணுந், தாமமார் பொன்னுச் சாமி மகி
கழிந்தபே ருவகையின் மொழிந்தன னாகக், களங்கமற
ந்து விளங்குறப் பதித்தன, னம்பரத் திலங்கு செம்பெ
னாட்டைத், தோழ னெனக்கொளு மீழநன் னாட்டி, தே
மர்ந் தொளிர்யாழ்ப் பாணத் துற்ற, வளமலி வெ
வளகை நிகர்க்கும், வில்லூர் மாட நல்லூர் வாண, னெழு
முதலாக வழுத்திலக் கணமெலாங், கடைபோக வுண

சிறப்புப் பாயிரம்.

டையது மறிஞன், றாரதலம் புகழ்சிவ புராணச் செல்வஞ்,
மயங் களினுயர்ந் தமைவுபெற் றோங்கித், தெய்வத் திறம்
ாலி சைவ மென்னப், பலபல கலையெலா நிலவுற வுணர்ந்த,
லரி லுயர்ந்தொளிர் நலமலி பெருமான், புகலருஞ் சீர்த்தி
ாத்துஞ், சகமகி ழாறு முகநா வலனே.

பொருள். திருவளர்...தேவன்—இலக்குமி தங்கும் மார்பை
டய, உருவம் வளர்கின்ற திருமாலின் கொப்பூழாகிய அழகிய
மரை மலரிடத்தில் தங்கி, புரியினது முறுக்கு உடைந்து தேனைச்
ாரிய, வளமுள்ள இதழ்களை விரிக்கும் வெண்டாமரை மலரா
அழகிய இல்லத்தை விரும்பும், ஒப்பற்ற மனையாளை நிலையாக எந்
ரும் தன்னை யுற்ற நாவில் சிவந்த நிறம் மாறி வெள்ளை நிறம்
ன்டாக, சேர்வுற வைத்த ஒப்பற்ற பெரிய பிரம தேவன், அரு

ற...கரந்து—அரிய வேதங்களின் பொருள்களைப் பெரிய புவி
ாகண் தோன்றிய மக்களுக் கெல்லாம் இன்பமுற உணர்த்து
ற்காக மனத்தில் நினைத்து (ந்தான்) கொண்டுள்ள தெய்வ உரு
ந்த ஒளித்து, திருவள்ளுவராய்...மெய்மலி நூலை—திருவள்ளுவ
ப்ப் பெரிய நிலவுலகின்கண் வந்து, தேவலோகத்தவரும் விரும்பும்
யாக, என்றும் கெடாத நலங்களை அமைத்து, பல மலைகளுள்ளும்
ரு மலையென்று சொல்லும்படியாக, பல தூல்களிலும் உயர்ந்த
ல நூலாக, விருப்பமுற அருளிய விரியுர் தன்மையுள்ள பொருள்
ச் சேர்ந்த தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த திருக்குறளாகிய உண்மை நிறை
நூலை, பொற்பமர்...புரியுரையோடு—அழகு பொருந்திய மரங்
ருள் கற்பக மரமென்று சொல்லும்படியாக, பலருடைய உரைக
ள்ளும் ஒளிபெற்று விளங்கும் பரிமேலழகர் இயற்றிய உரையுடன்,
க்குறும்...தருகென—விருப்புறும் அச்சில் பதித்துத் தருக என்று
ால்ல, ஆனினங்களின்...செம்பிகண்டன்—பசுக் கூட்டங்களில்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

உயர்ந்த காடுதேறு என்று கொல்லும்படியாக, முழுவதும் ஆராய்ந்
கற்றவர்கள் கூடி, ஆயிரக்கோடி ஆண்டு சொல்லினும் நிறை
குறையாத, பெரிய வளங்கள் நிறைந்துள்ள இப் பூமியில் பர
பல காடுகளில் உயர்ந்த செம்பி காடு என்னும் நல்ல காட்டை புவ
யவன், சுந்தாமணிகளுள்...புதுவை மா நகரான்—கெடாத மன
ளுள் சிந்தாமணியைப் போன்ற பொன்னால் இயற்றப்பட்ட மதில்க
அழகுற உடுத்து நல்ல நகர்கள் பலவற்றுள்ளும் பொருந்திய சிறப்
பெற்று, பழமையான புகழைத் தாங்கி உயர்ந்த புதுவை என்னு
தலை நகரை யுடையவன், சலஞ்சல...உதித்தோன்—வலம்புரிச் சங்
தோன்றிய நலங்கள் அமைந்த முத்து என்று சொல்லும்படிய
தவத்தினர்கள் புகழும் சிவஞானத் தேவர் (செய்து) வினங்குங
பெருந் தவத்தினால் சிறப்புற வந்து பிறந்தவன், பெரு நிதி...வள்
—பெரிய நிதிகளி லெல்லாம் உயர்ந்த (சங்க நிதி பதும நிதி என்னு
இரண்டு நிதிகளைப்போல இரந்தவர்களுக் கெல்லாம் அளவுப
தாது கொடுக்கும் வள்ளல் கூட்டங்களுள் உயர்ந்த வள்ளல், பல்
...குரிசில்—சொல்லக் கேட்கச் சிந்திக்கத் தெவிட்டாத செந்தமிழ்
சுவையைத் தெரிந்த அழகிய அரசன், கற்றூர்...இல்லம்—கற்ற
களுக் கெல்லாம் நல்ல தாய் வீடு போன்றவன், தாய்மை...பெரு
—தாய்மை மிகுந்த வாய்மைக் கடல் போன்றவன், தெருட்குரி

குன்றம்—தெருட்சிக்குச் சொந்தமாய அருள் என்னும் பெரிய ப
போன்றவன், முத்தி...பிண்டம்—வீட்டினை அளிக்கும் சிவ
நிஷ்ய யுடைய உடம்பினன், கன்னலம்...உறையுள்—கல்ல கலங்
பலவும் பொருந்தியிருக்கும் இல்லம் போன்றவன், 'பெரும்புயா
மொழிந்தனனுக—பெரிய மார்பாகிய மலையில் வண்டுகள் இரு
உண்ணும் மலர்மாலை பொருந்திய பொன்னுச்சாமி என்னும் மன்ன
மிகுந்த பெரிய மகிழ்ச்சியுடன் கூறினன் ஆக; களங்கமற...ப,
தனன்—குற்றமற ஆராய்ந்து விளக்கமுற (அச்சில்) பதிப்பித்தன

சிறப்புப் பாயிரம்.

ரத் நிலங்கும்...வாணன்—ஆகாயத்தின்கண் வினங்கும் செவ்
'தேவ ருலகத்தைத் தோழன் என்று கொள்ளத் தக்க (இன்ப
லாம் உடைய) ஈழ நாடு என்னும் கல்ல நாட்டின், பெருமை
ருந்தி வினங்கும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த வளமெல்லாம்
றந்த செல்வ அனைகை நகரை ஒக்கும் மேகம் தவழ்கின்ற மாடங்களை
ய கல்லூரில் வாழ்கின்றவன், எழுத்து...அறிஞன்—எழுத்து
லாகச் சொல்லுகின்ற இலக்கணங்க ளெல்லாம் முற்றுறக் கற்ற
றமற்ற அறிஞன், தாராதலம்...செல்வம்—உலகம் புகழும் சிவ
ணங்களாகிய செல்வம் (உடையவன்), சமயங்களின்...பெருமான்
மயங்களிலெல்லாம் உயர்ந்து நிறைவு பெற்று வினங்கித் தெய்வத்
மை பொருந்திய வசவ சமயம்போலப் பல பல கலைகளெல்லாம்
பெற அறிந்த புலவர்களில் உயர்ந்து வினங்கும் நலங்கள் நிறை
பெருமான், புகலரும்...நாவலன்—சொல்லுதற்கு அரிய கீர்த்தி
ந்த, உலகத்தை யெல்லாம் (தமது கல்வியால்) மகிழ்விக்கும்
முக நாவலன்.

அகலம். இப்பா லியற்றியவர் மகா வித்துவான் மீனாட்சி
ரம் பிள்ளை மாணாக்கர்; சங்கரலிங்கப் பிள்ளை குமாரர். வளர்
, உயர், மலி, பம்பு, அமர், புரி, இயல், துன்னு, தெரி, ஊர்
ந், பொலி, தளிர், ஆர், மகிழ் என்பன வினைத்தொகைகள்
காரம் ஈற்றசை. தவாத, குறையாத, நந்தாத, தெவிட்டாத
பன செய்யுள் விகாரத்தால் ஈறு கெட்டு நின்றன. மருமம்—
பு. உந்தி—கொப்பூழ். அந்தில்—அவ்விடம். புரி—நரம்; வை
ல் புரி, கயிற்றுப் புரி என வருதல் காண்க. முருகு—தேன்
த்தல்—உண்டாதல். நயக்கு—விருப்பு. வயக்கி—வசப்படுத்தி—

ப்பித்து. ஆன்—பசு. தேனு—காமதேனு என்னும் தேவ
ட்டுப் பசு. கற்பம்—ஆயிரங் கோடி. குறையாத—மேல்மே

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

ளர்ந்து தொண்டிருக்கிற. புரிசை—மதில். தென்—அழகு. சல
லம்—வலம்புரி யாயிரம் சூழ்ந்த சங்கு தெவிட்டாத—தேக்கிடா
—வெறுக்காத. குரிசில்—அரசன். பௌவம்—கடல். பிண்டம்—
டல். உறையுள்—உயிர் தங்கும் உடல்; இல்லம். புய+அசல
=புயாசலம்=மார்பாகிய மலை. மகிபன்—அரசன். அம்பரம்—
ாயம். பொன்னாடு—தேவ ருலகம். ஏண்—பெருமை. அளகை—
பேரன் பட்டணம். தராதலம்—பூமி. சீர்த்தி—மிகு புகழ். பொ
ம்—போர்க்கும். பம்புதல்—பரவுதல்.

சோடசாவதானம் சுப்பராயச் செட்டியார்.
(நேரிசை யாசிரியப்பா.)

லர்தலை யுலகிற் குலவுயிர்த் தொகைக, டுன்னிய வினைவ
ன்னிய போகந், தனைவிழைந் தருந்த நனைமலர்க் கோதை
லைமக ளொருபா னிலைதர வைத்த, சிவபிரா னருளி
வலரு வலியாற், பாற்படு மண்டப் பரப்பினை நொடியினுள்
ீற்று வீற்றாக விழுத்தக வகுத்த, தேன்முகப் பதும நா
றகப் புத்தேள், வன்பட ரகன்று மன்பதை யனைத்து
திவிலக் குணர்ந்து கதிபெறற் குவந்து, சீரிய தெய்வ வாரி
மாழியா, னல்கிய வளமை மல்கிய சிறப்பிற், பாயிர நா
றை மாயிரு ஞாலத், தடுபகை கரக்கப் படுபொரு ளாத
லையா மரபி னிலைபெற வம்மறைப், பருப்பொரு ளொரு
ழுப்பொரு ளொருங்கு, மமிழ்தினு மினிய தமிழினிற் ற
ான், பவர்சடைப் பனவர் துவலருஞ் சீர்சா, லிகலறு தவ
றற் பகவமா முனிவரன், செய்தவப் பயனான் மைதப வந்
ாண்டநல் லருட்கொடை பூண்டகா ரணத்தாற், றெய்வ
லமைத் திருவள் ளுவரெனு, நிகரில்பேர் மேற்கொண் ட

சிறப்புப் பாயிரம்.

—முய்யத், துன்பக லறம்பொரு ளின்பம்வீ டென்னு,
ற்பொருள் பயக்கு மேற்புடைத் தாகத், தப்பா தருளிய
ப்பான் மருவிய, நிருக்குற னென்னுங் கெய்வமா மறை
பாடி, கருமர் முதலிய சால்பினர் வருக்க, நிருவில்பே
ரைகளுட் சிறந்து நிலவிய, வரிமே லேல்புகழ்ப் பரிமே
றக, ருளங்களிக் நியற்றிய வளங்கனி யுரையினைத், தேர்ச்சி
ன் மிக்கோர் சிந்தைகள் குவப்பக், கரவிகி தங்களான்
ரவிய வழுக்களைக், தருவிய லச்சிற் றருகெனப் பரிறலிப்,
ன்னகஞ் சுமக்க பன்னக வரைப்பிற், குணங்குடைப் புவி
ணங்கல சேறு, வெதுப்பற வுலகம் பொதுக்கடிக் களிக்கும்,
லமுறு மிராச குலரு டாமணி, கழைசுளி புகர்முகக் கட
ணல் வேழம், விழைதரு கற்பக மென்குழை கொடித்து,
ரன்றேய் நறுஞ்சுவைத் தேன்றேப்ப் தருக்கப், புழைக்கர
ட்டப் பழிப்பறு தேனிரு, றுறுமிய சந்தனச் சூழல்வாய்க்
லவுஞ், செறுபுல னுடைய குறுமுனி தன்பா, லரக்கைகெட
வன்று வரம்பெறு பரக்குக், குண்டுபடு மீர்ஞ்சுனை குடைந்
ர மகளி, ரரக்கலர் கரம்விரித் நிரப்பதை கிகர்ப்ப, வடுப்
டாக் காக்கட் டுடுப்பலர் களுமிய, முநியசெங் தமிழ்கமழ்
பாநியமால் வரையான், விரவிய விண்ணவர் பரவவீ ரடியான்,
வுல களைந்த மேவரு நெடுமால், வன்றிறற் பகுவாய் வன்
யி னுருக்கொளீஇ, புருவமண் புகுந்து தருவியுங் காணு,
ருளார் பசுங்கொடி யொருபாற் படர்ந்து, முக்கட் கரும்பின்
சக்கம லத்தாள், கரையினிற் றேய்ந்து புரைதப மணக்க,
லத்தகு கவுணியக் குலக்கொழுந் நிட்ட, பழமறை தன்னகத்
ளவளாய் மணக்குந், தெய்வவெண் டிரையெறி வையமா

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

தியான், வரியளி மிறிப்பப் புரிமுறுக் கவிழ்ந்த, மணங்கம
ம்புய மணங்கயர் குரற்கு, மகனமர்ந் ததவுந் தகவீன
டுப்ப, மூகனமர்ந் தொழுக்குந் தகளறு செந்தே, னுவட்
டறித் நின்கழைப் படப்பையிற் புகுந்து, சுரிமுகச் சங்குழ
ரிமடை யுடைப்ப, மட்டியல் பூந்தகள் கொட்டிச் சிறை

சையுங், கவிழ்துணர்த் தேமாம் பொழில்புடை யுடுத்த, பம்பி
ளம்பொலி செம்பிநன் னாடன், பூநத முளரி மானதத் தட
மனத், தேவரு மயிர்ப்பப் பூவளை யங்களை, வெண்ணிற
றக ரண்ணிய மராள, மருந்திட வென்றும் விருந்திடு மணி
டந், துதைதரு செல்வப் புதுவைமா நகரா, னுலம்பொ
றுவில் வலம்படு புயத்தி, லுறைதரு கொற்றவை யுவ
யொடு குறுநகை, யரும்பிய தொப்ப விரும்பிய வனைந்த, வ
டை கிடக்குந் தளவமா லிகையான், மரவுரி யந்தண
றுத்துமுட் சினப்பிற், றகைக்குந் திறனலன் சிகைக்கன
கொழிக்குங், குலிசவாட் படையுடைக் குரிசிலென் றுண
நற், றன்னவன் றனைநீத் திந்நகர்ப் போந்த, துச்சைச் சிர்வ
துண்மையே யாமெனக், கண்டவர் பலரும்வாய் விண்டிட
றந்து, விழிகவர் வனப்பிற் சுழிகொள்வாம் பரியான், ற
னுட னுடன்றமர் தாக்கிய தெய்வக், கொன்னுறை வயி
வாட் கோட்டுமா னினங்க, ளகைப்பொடு வாய்வெரீஇ
கைத்தோட் டெடுத்துச், செல்வுழி யின்றித் திசைதொ
மையா, நாட்டமொடு வட்கி வாட்டமொடு நிற்ப, வய
கொடிறு மாந்து தயங்கிமதங் கவிழ்த்து, நிகரிகந் துலவு
புகர்முகக் களிற்றான், கடையுகத் தெழுந்த கருங்கட லெ
னப், படையொடு துவன்றிய வடையல ருடையா, நெஞ்

சிறப்புப் பாயிரம்.

ற கொட்ட வஞ்சிவிழி விளர்ப்ப, வேற்றிடி போல விடை
திரட்டுங், கூற்றுற ழெறுழ்வலி யேற்றுரி முரசினன், பலப்
வரசர் நலப்பமே லுயர்த்த, பைங்கொடி யடங்கலும் பணி
ஞ நிற்பத், திகழ்ந்துமே லோங்கிச் சிறந்தெழிற்
க, ளாவிக் கிணையதாங் காவிக் கொடியினோன், பீடா
கங் கோடா நெறியினிற், குலவுற நடாத்து நிலவு
ங் கோலினன், றண்ணிய நலங்கெழு புண்ணிய மேரு,
றதரு கருணைக் குறையுணல் லின்பத், திரையெறி கல்விக்
பொரு கடனறுந், தண்ணளி யரும்பிப் புண்ணிய மலர்
, நன்றிபல பழுத்து நின்றகுண தாரு, நித்திய வருட்சிவ
கியின் பைங்கூழ், புகழ்தரு மிரவலர் நிகழ்தரு குறிப்பறிந்,
விடு சீர்சா லதுலசிந் தாமணி, விளங்குறு முயிரெனு

ல்கோ தனங்கள், கூட்டமிட் டருந்தி யேப்பமிட் டுவப்
, கண்ணிய வின்சுவை நண்ணிய வருட்பா, லேமமொடு
க்குங் காம தேனு, பொய்வகைச் சமயப் புதையிருள் புதை
, மெய்வகை யொளிவிரி சைவ சிகாமணி, யென்றுபற்
ரு மெடுத்தினி நியம்பக், குன்றலி னிலமகள் குதூகலிப்
ய்ததத், தவஞா னம்பெறு சிவஞான தேவ, ரியற்றிய
த்தா னயக்கத் தோன்றியோன், பொதியவிழ் கடுக்கை
ாடு மந்தவழ் சடில, மன்னு சாமிதன் மலர்க்கழல் பழிச்
), பொன்னு சாமிமால் புகன்றன னுக, வடங்கிய தழனு
டங்கலு நிமிர்த்தெனத், தளிர்த்தளி மொய்ப்பத் தளித்
ர் தேமரு, கனிசிறு வளியாற் கமலமென் பொகுட்டிற்,
க்குறீஇ யுடைந்து வாக்குறு பைங்தே, னீர்ந்கட நிரப்பு மீழ
ர ஞட்டி, னிலமகண் முகமெனக் குலவும்யாழ்ப் பாணத்,

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கநிவளஞ் சிறந்து பொதிதலிற் பலகலி, வல்லோர் புக
ல்லு ராளி, நந்தலி னலங்கெழு கந்தவேட் குரிசில், பெரி
வர் தந்நற்றிய வரியமெய்த் தவத்தாற், பொறையரு
ஈரந்த நிறைகொடை வாய்மையென், றின்னகற் குலாஉ
தேளார் மன்னிய வுருக்கொடு, வந்தென் றியாவரும் வழ
டே வந்தோன், கல்வியங் கடலிக் கடப்பவர் தமங்கே
சொல்வியன் புணையெனத் துரிசற நிற்போ, னிருவகைப் பி
சரியகன் னெறியின், மயற்றலி புருத்தா நயிட்டிக நிதி
னன், கற்பனை கடந்த சிற்பரந் சுடர்தாள், கனவினு நன
னுங் கழலாக் கருத்தினன், பழிதரு முத்திப் பருப்பெ
மொருவி, யழிவில்பே ரின்ப மளிக்குறு முத்தியை, யெ
நினிற் றெரித்துப் பனகிலின் புறுத்துஞ், சைவசித் தா
மெய்தரு பனுவலி, யையந் நிரிபற வகத்தினன் குலா
தோன், கையற விகந்த கருணையங் கடலோன், கூறு
புணைய மாறுமுக நாவலன், பரவிய வுவப்பிற் பதிக்கன
விரவிய வுலகம் விளங்குதற் பொருட்டே.

பொருள். மலர்தலை...புத்தேள்—அகன்ற இடத்தையுடை
பூவுலகில் பொருந்திய உயிர்க்கூட்டங்கள் செய்த வினைகளின் ஏ
பாக எய்திய போகத்தை விரும்பி அனுபவிக்க, குளிர்ந்த பூமாலை
அணிந்த இமய மலையரசன் மகளை ஒரு பக்கத்தில் நிலைபெற வை
வெபிரானது கிருபையின், கெடுதற்கு அரிய வலிமையால் எட்
திக்குகளிலும் படர்ந்த உலகப் பரப்பை கொடிப் பொழுதில் தன
தனியாக மேம்பட வகுத்த, தேனைக் கொண்ட முகப்பை யுடை
தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்கு முகங்களையுடைய பிரம தேவ
னன்படரகன்று...தருவான்—வலிய துன்பம் நீங்கி மக்கட் பரப்பெ

சிறப்புப் பாயிரம்.

ரும் விதிகளையும் விலக்குகளையும் அறிந்து மூத்தி பெறுவதற்கு வி
பி, 'உயர்ந்த தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த ஆரிய பாடையால் அருளி
னப்பம் நிறைந்த சீர்களையுடைய முறையாகவருகின்ற நான்கு வேத
ன் மிகப் பெரிய உலகத்தின்கண் நெருங்கும் பகைவரால் மறைக்க
டும் பொருள்க ளாதலால், கெடாததன்மையில் நிலைபெறும்படியா
ரவ் வேதங்களின் தாழ்ந்த பொருள்களை நீக்கி, உயர்ந்த பொருள்க
டங்களும் அமிழ்தினும் இனிய தமிழ் மொழியில் நல்ல கருதி, பல
டை...முனிவரன்—நெருங்கிய சடையையுடைய பார்ப்பார,
சால்லுதற்கு அரிய புகழ் நிறைந்த குற்றமற்ற தவத் திறத்தையுடை
கவன் என்னும் பெரிய முனிவன், செய்தவ...மறையொடு—செய்
வத்தின் பயனால் குற்றம் நீங்கும்படியாகப் பிறந்து, மாட்சிமை
ட்ட நல்ல அருட்கொடையைக் கைக்கொண்ட காரணத்தால் 'தெ
ப் புலமைத் திருவள்ளுவர்' என்னும் ஒப்பில்லாத பெயரை பே
காண்டு, அகன்ற உலகம் உய்யும்படியாகத் துன்பத்தை நீக்கி, அற
பாருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு பொருள்களையும் அளிக்கு
பாருத்தம் உடையதாகப் பிழையாது (இயற்றி) அருளிய அற
பாருள், இன்பம் என்னும் மூன்று பகுதிகளும் பொருந்திய திரு
றள் என்னும் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த பெரிய வேதத்தோ

ருமர்...உரையினை—தருமர் முதலிய சான்றோர் (பதின்மர்) இய
ய மாறுபாடு இல்லாத பெரிய உரைகளுள் சிறந்து நிலைத்த, செ
ளிற் பொருந்திய புகழையுடைய பரிமேலழகர் மனமுவந்து இய
ய வளம் நிறைந்த உரையை, தேர்ச்சியின்...தருகென—நூலார
சியில் மிகுந்தோர் மனம் நன்கு மகிழக் கையெழுத்து ஏடுகளா
தந்த பிழைகளை நீக்கி, அழகு பொருந்திய அச்சில் (ஏற்றி
ருவாய் என்று சொல்ல, பஃறலை...வணங்கல ரேறு—பல தலைகளை
டைய ஆதி சேடன் என்னும் பாம்பு சுமந்த பல மலைகளையுடை
மியில் மடிந்த பிடரி மயிரைக் கொண்ட குதிரையை யுடை

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கைவர்களுக்கு ஆண் சிங்கம் போன்றவன், வெதுப்பற...சூடாம
—துன்பம் நீங்க உலகம் பொது வென்பது ஒழித்துத் தனியாகக் க
ரும் வலிமையுள்ள அரசர் குலத்தின் சிரோரத்தினம் போன்றவ
ழைசுளி...வரை யான்—கரும்புகளை வெகுண்டு அழிக்கும் புள்ளி
பொருந்திய முகத்தையுடைய தேவேந்திரனது நல்ல (ஐராவதம்) ஏ
றும் யானைவிரும்பும் கற்பக மரத்தின் மெல்லிய குழைகளை நொடித்
பெருமை பொருந்திய நல்ல சுவையை யுடைய தேனில் தோய்த
ண்ண, துதிக்கையை நீட்டக் குற்றமற்ற தேன் கூடுகள் நெருங்
ந்தனச் சோலையிடத்து விளங்கும், வென்ற புலன்களையுடைய கு
முனிவனாகிய அகத்தியன் தன்னிடத்து, துன்பம் கெடுவதற்
சொல்லி வரம் பெறுவதற்காக ஆழமுடைய குளிர்ந்த சுனையி
ண்ணே மூழ்கித் தேவ மகளிர் அரக்குப் போன்ற சிவந்த நிறத்
டைய தமது கைகளை விரித்து இரப்பதை ஒப்ப வடுப் பட
ாந்தட் பூங் கொத்துப் போலப் பொலிந்த அழகிய பழைய
மிழ் மணக்கும் பொதிகை என்னும் பெரிய மலையை யுடையவ
ரவிய...நதியான்—கூடிய தேவர்கள் துதிக்க இரண்டு அடிகள
றவுலகங்களையும் அளந்த அடைதற்கு அரிய நெடிய திருமா
லிய திறனையும் பிளந்த வாயையும் உடைய பன்றியின் உரு
தைக் கொண்டு, அழகிய பூமியுட் புகுந்து தேடியும் காணாத அ
றைந்த உமாதேவியாகிய பச்சைக் கொடியானது ஒரு பக்கத்
டர்ந்துள்ள மூன்று கண்களையுடைய கரும்பைப்போல் இனிக்
வபிரானது சிவந்த தாமரை போன்ற அடிகளைக் கரையினிடத்
பொருந்திக் குற்றம் நீங்க மணம் வீச, நன்மை வாய்ந்து கௌணி
லத்தில் அவதரித்த திருஞானசம்பந்த நாயனார் எழுதியிட்ட பழ
வதத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்டு மணக்கும் தெய்வத் தன்

சிறப்புப் பாயிரம்.

ய வண்டுகள் மிதிப்பதனால் புரிமுறுக்கே அவிழ்ந்த மணம் கமழ்
ற் தாமரை மலர்கள் தன்பம் செய்கிறவர்களுக்கும் மன மகிழ்
யாடு உதவும் தகுதியுடையாரைப் போல முக மலர்ந்து சொரி
தற்றமற்ற செந்தேன் பெருகி, இனிய கரும்புத் தோட்டத்துட்
ற்றி, சுருண்ட மூகத்தையுடைய சங்குகள் தவழ்கின்ற அழகிய
களை உடைக்க, வாசனை பொருந்திய பூந் தாதுக்களைச் சொரி
அனை செய்யும், தேன் சோக்கித் தொக்கும் பூங் கொத்துக்களை
ய இனிய மாஞ் சோலையைப் பக்கத்தே கொண்ட செருக்கிய
த்தால் விளக்குகின்ற செம்பி நாடு என்னும் நல்ல நாட்டை
டையவன், பூத முனரி...நகரான்—ஆண்யாற்றின் தாமரைகளை
ய மானதத் தடாகம் என்று தேவரும் சந்தேகிக்கும் வண்ணம்
ளையங்களை வெண்மை பொருந்திய சிறகுகளையுடைய அன்னப்
றவகள் உண்ண எக்காலத்தும் விருந்தளிக்கின்ற அழகிய தடா
ன் செருக்கிய செல்வத்தையுடைய புதுவை என்னும் பெரிய
த்தை யுடையவன், உலம் பொரும்.. மாலிதையான்—தனை
நம் குற்றம் இல்லாத வெற்றி பொருந்திய தோள்களில் தங்கு
றவீர இலக்குமி மகிழ்ச்சியோடு புன்னகை பூத்ததுபோல யாரும்
ம்பும்படியாகத் தரித்த வண்டுகள் நீங்காதிருக்கும் மல்லி
லையையுடையவன், மரவரி அந்தணன்...பரியான்—மரவரி தரித்த
நவாச முனிவன் மீண்டும் உள்ளத்தில் வெகுளின் தடுக்கும் வலி
யனல்லன் கடலையுடைய செருப்பைக் கக்குகின்ற வயிர வாளாகிய
டக்கலத்தையுடைய தேவேந்திரன் என்று அறிந்து, அவன்
டு நீங்கி இந் நகரத்தில் வந்தது உச்சைச் சிரவம் என்னும்
னை, இஃது உண்மைதான் என்று பார்த்தோ ரெல்லாம் வாய்
ந்து சொல்லும்படியாகச் சிறந்து, கண்களைக் கவரும் அழகுடனே
லையும் கொண்டு தாவுகின்ற குதிரையை யுடையவன், தன்
ன்...களிற்றான்—தன்னோடு வெகுண்டு போர் செய்த தெய்வத்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

தன்மையும் பெருமையும் பொருந்திய வைர வாள் போன்ற தொய்
கலை யுடைய யானைக் கூட்டங்கள் வேதனையோடு வாய் விட்
அலறித் திசைத்து ஓட்டம் எடுத்துச் செல்வதற்கு இடமின்றி
திசைகள் தோறும் இமையாத கண்களுடன் வெட்டித் தளர்வே
நிற்க, வெற்றியுடன் இறுமாப் படைத்து விளக்கி மதத்தைச் செ
ந்து, ஒப்பற்ற உலாவுகின்ற புள்ளி முகத்தைக் கொண்ட யானைகள்
உடையவன், கடையுகத்து...முரசினன்—ஊழி காலத்தில் கட
கடந்து பொங்கிய பெரிய கடலென்று சொல்லும்படியாகப் படைக
பொருந்திய பகைவர்கள் தோல்வி யுற்று நெஞ்சு பறையடிக்
பயந்து கண்கள் வெளிர்க்க இடியேறுபோல இடை விடாது முழங்
கின்ற எமனை ஒத்த மிக்க வலியையுடைய எருதின் தோலால்
முரசினை யுடையவன், பலப்பல...கொடியினன்—பலபல அரசர்க
ண்மையாக மேலே தூக்கிய பச்சைக் கொடிகளெல்லாம் பணி செய்
நிற்க விளக்கி மேலே உயர்ந்து சிறந்து, அழகிய வீர இலக்குமியி
உயிருக்கு ஒப்பாகும் காவிக் கொடியை யுடையவன், பீடா குல

...செங்கோலினன்—பெருமை நிறைந்த உலகத்தைக் கோணாத வ
யில் மகிழ்வுற நடாத்தி நிலவுகின்ற செங்கோலை யுடையவன், த
ணிய...மேரு—அருளோடு கூடிய ன்மைகன் மிகுந்த புண்ணி
களைப் புரிந்து மேரு மலைபோல் விளங்குகின்றவன், நிறைதரு...த
—நிறைந்த கருணை தங்குதற்கு ஓர் உடல்போன்றவன், நல்ல இ
அலைகளை வீசுகின்ற கல்வி யென்னும் கரையை மோதுகின்ற கட
போன்றவன், கல்ல திருபை அரும்பிப் புண்ணியங்கள் மலர்ந்து ம
மைகன் பல பழுத்து நின்ற நற்குண விருக்ஷம் போன்றவன், நித்திய
சித்தாமணி—அழியாத அருளையுடைய சிவ பத்தியாகிய பசும் ப
போன்றவன், (கண்களைப்) புதைக்கும் இரவலரது குறிப்பை அறிந்
உதவுகின்ற சிறப்பு நிறைந்த நிகரற்ற சிந்தாமணிபோன்றவன், வி
குறும்...காம தேனு—விளங்குகின்ற உயிர்களாகிய இனம் பு

சிறப்புப் பாயிரம்.

றைன் கூட்ட மிட்டுக் குடித்து எப்பமிட்டுக் களிக்க விரும்பிய
ரிய சுவை பொருந்திய அருளாகிய பாலை உவப்பொடு சுரக்கின்ற
தேனு போன்றவன், பொய்வகை...தோன்றியோன்—பொய்
கச் சமயங்களாகிய கரிய இருள் ஒழிந்துபோக மெய் வகை
ஞ்ய விரிக்கின்ற சைவ கொமணி யென்று பலரும் எடுத்து இனி
யாகச் சொல்லக் குறைதல் இல்லாத பூமா தேவி களிப்படையத்
ஞானத்தைப் பெற்ற சிவஞானத் தேவர் செய்த தவத்தால்
வரும்) விரும்பும்படியாக அவதரித்தவன், பொதியமிழ்...கல்லா
ரி—கட்டவிழ்த்த கொன்றை மலரோடு சந்திரன் தவழ்கின்ற சடை
யுடைய என்றுமுள்ள சிவபெருமானது மலர்ப்பாதங்களைப் போற்
ற பொன்னுச்சாமிப் பெரியோன் சொன்னதை, அடங்கியிருந்த
ருப்பு (த்தனது) காவை யெல்லாம் நீட்டினாற்போல தளிர்களை
ட்டு வண்டுகள் மொய்க்கத் தேன் துளிகளைச் சொரிந்து மலர்கின்ற
ந்திப்பான மாமரக் கனிகள் இளங் காற்றால் தாமரையின் மெல்லிய
ாட்டையில் தாக்கி உடைந்து ஒழுகுகின்ற பசுந் தேன் குளிர்ந்த
ாங்களை நிரப்புகின்ற சுழ காடு என்னும் கல்ல காட்டில், பூமாதேவி
ற் முகம்போல் விளக்குகின்ற யாழ்ப்பாணத்தில், அதிக வளம்
றந்து, மறைதல் இல்லாத பல நூல்களிலும் வல்லவர்கள் புகழ்
ற்ற கல்வாரை ஆன்றவன், சுத்தலில்...வந்தோன்—கெடுதல்
ல்லாத அழகு பொருந்திய கந்த வேள் என்னும் பெரியோன் பெரி
ம் மகிழ்ந்து இயற்றிய அருமையான மெய்த் தவத்தால் பொறுமை,
ண்ணளி, சாந்தம், நிண்மை, சுகை, வாய்மை என்ற இக் குற்
ணங்கள் ஒரு நிலையான உருவத்தை எடுத்து வந்தன வென்று
வரும் போற்றும்படியாக வந்தவன், கல்வியங் கடலை...கருத்தினன்
கல்வியாகிய கடலைக் கடக்கக் கருதியவர்களுக்கு ஒப்பற்ற புகழ்
பாருந்திய பெரிய தெப்பம்போலக் குற்றமற நிற்பவன், இரண்டு
கை பிரமச்சரியங்களில் மயக்கத்தில் செலுத்தாத சுயிட்டிக பிரம

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

ரிய நிலையை யுடையவன்; கற்பனைக்கு அப்பாற்பட்ட சிற் பரஞ் சுட
னது தான்மோக் கனவிலும் கனவிலும் நீங்காத மனத்தை யுண்ட்ய
ன், பழிதரு...பொருட்டு—பழியைத் தருகின்ற முத்தி வகைகளை
யெல்லாம் விடுத்து, அழிவில்லாத பேரின்பத்தைத் தரும் முத்தியை
ாளிதில் யாவர்க்கும் தெரிவித்து, குற்றமற்ற இன்பத்தைச் செய்
கின்ற சைவ சித்தாந்த உண்மையை உணர்த்தும் நூல்களைச் சந்தேக
விபரீதங்கள் நீங்க மனத்தில் நன்கு உணர்ந்தோன், செயலற்ற
ன்மையி லிருந்து நீங்கிய கருணையாகிய அழகிய கடல்போன்ற
ன், சொல்லும் புகழை யெல்லாம் கொள்ளும் ஆறுமுக நாவலன்
ிரிந்த மகிழ்ச்சியோடு அச்சிற் பதிப்பித்தனன், விரிந்த உலகத்தில்
னங்குதல் நிமித்தம்.

அகலம். ஏகாரம் ஈற்றசை. மலர், குலவு, கனை, அடு, பவர், சால்,
ுறு, செய், அகல், இயல், களி, உறு, விழைதரு, தோய், செறு,
லர், கமழ், எறி, கவிழ், பொலி, துதைதரு, கவர், உறழ், ஓர், நிலவு,
கழு, நிறைதரு, பொரு, நிகழ்தரு, உதவிடு, புதை, விரி, மன்னு
ன்பன வினைத் தொகைகள். குலவுதல்—பொருந்தல். கோதை—
பூ) மாலை. வீற்று வீற்றாக—தனித்தனியாக. விழுத்தகை—சிறப்புற.
த்தேன்—தேவன். வனமை—வனப்பம். பாயிரம்—வரலாறு—முறையாக
ருகின்ற. பருப் பொருள்—நுட்பமற்ற பொருள். மை—குற்றம். தப—
ங்க,பவர்—நெருங்கிய. பனவர்—பார்ப்பார். எற்பு—பொருத்தம். திருகு
—மாறுபாடு. காலிதம்—கையால் எழுதப்பட்ட ஏடு. தருவதல்—
தடுதல். வணங்கலர்—பகைவர். பன்னகம்—பாம்பு. நகம்—மலை.
நடாமணி—மூடிமணி. புழைக்கரம்—துதிக்கை. இறல்—கூடு.
ஏறுமிய—நெருங்கிய. அரந்தை—துன்பம். பாக்கு—பொருட்டு.
ுர மகளிர்—தேவ மகளிர். தடுப்பு—(பூங்) கொத்து. பரவ—
தாழ. வன்றி—பன்றி. கடுப்ப—ஒப்ப. ஊவட்டு—பெருக்கு.

சிறப்புப் பாயிரம்.

ாபை—கொல்லை. தணர்—கொத்து. சிறகர்—சிறகுகள். துதை

—நெருங்கல். உலம்—திரண்ட. கல்—மலை. வாவும்—தாவும். ற்றவை—வீர இலக்குமி. தகைக்கும்—தடுக்கும். உச்சைச் ம்—தேவேந்திரன் குதிரை. கொன்—அச்சம். அகைப்பு— த்தம். வாய் வெரீஇ—வாயலறி. வட்கி—வெட்கி. துவன்றிய ருங்கிய. அடையலர்—பகைவர். இரட்டுதல்—ஒலித்தல். தல்—சிந்தித்தல். பீடு—பெருமை. குலவுதல்—மகிழ்தல். தாரு ரு; 'தரு' என்பது முதல் நீண்டு 'தாரு' என நின்றது. லம்—உவமையின்மை. அதுல—ஒப்பற்ற. எறுழ்—வலி; எறுழ்வலி- வலி. கோதனங்கள்...பசுக் கன்றுகள். புதை இருள்—மறைக்கும் ன். புதை பட—மறைக்கப்பட. குது கலிப்பு—உவகை. நயக்க— ம்ப. பொதி—மலரரும்பு. சடிலம்—சடை. பழிச்சல்—துதித்தல். குட்டு—கொட்டை. வாக்குதல்—வார்த்தல். துரிசு—குற்றம். பளகு— றம். கையறவு—செயலறல்; ஒழுக்க மின்மை. உஞற்றல்—செய் கஞறல்—பொலிதல். கஞலிய—பொலிந்த. கௌணியர்— மணரில் ஒரு கோத்திரத்தார். இமையாத, கோடாத, கழலாத பன ஈறு கெட்டு நின்றன. 'கொண்டு+இறுமாந்து' என்பதில் ாண்டு' என்பதன் இடை கெட்டுக் 'கொடு' என்றாகி, அதன் ம் கெட்டுக் 'கொடிறுமாந்து' என்றாயது. பன்றி என்பது றி என மருவி நின்றது. இப்பா வியற்றியவர் மகா வித்துவான் ச்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் மாணாக்கரும், வீரச் செட்டியார் ாரரும் ஆவர்.

கருத்து. முந்திய செய்யுளின் கருத்தையே இதன் கருத்தாக கொள்க.

சிறப்புப் பாயிரம் முற்றிற்று.

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

இடைப் பாயிரம்.

முதல் அதிகாரம்....கடவுள் வாழ்த்து.

அஃதாவது, கடவுளை வாழ்த்துதல். வாழ்த்து என்பது முதத் தொழிற்பெயர்.

க. அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

பொருள். எழுத்தெல்லாம் அகரம் முதல—எழுத்துக்களெல் அகரத்தை முதலாக வுடையன; (அது போல) உலகு ஆதி பகவன் ுறு—அது போல, உலகம் முதற் கடவுளை முதலாக வுடைத்து. அகலம். எகாரம் அசை. அசை என்பது இசையை நிறைப்ப ாக நிற்கும் எழுத்து அல்லது சொல். அது போல என்பது நிற்றலே 'எடுத்துக்காட்டுவமை' என்பர் பரிமேலழகர்; 'இசை சம்' என்பர் சேனாவரையர். முதற் கடவுள்—ஒரு பெயரோ, உருவோ, பெருது நிற்கும் மெய்ப்பொருள். முதல்—முதற் ணம். கடத்திற்கு முதற்காரணம் மண். எல்லாவித ஒலி ுத்துக்களுக்கும் அகர வொலியெழுத்து முதற்காரண மாதல் ல், எல்லா உலகப்பொருள்களுக்கும் மெய்ப்பொருள் முதற் ணம் என்ற வாறு.

கருத்து. உலகத்திற்கு முதற் காரணம் மெய்ப் பொருள். 1.

உ. கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்றா டொழாஅ ரெனின்.

பொருள். வால் அறிவன் கல் தான் தொழார் என்னின்—தூய வினனது கல்ல அடிகளை வணங்கார் என்றால், கற்றதனால் ஆய ர் என்—(மாந்தர் பல நூல்களையும்) கற்றதனால் உண்டாய பயன்

பாது? (ஒன்றும் இல்லை.)

அகலம். அகரம் இசை நிறைக்க வந்த அளபெடை. 'கெ நசை. 'தான்' சாரி ஒருமைப்பெயர். என்னின் என்பது (ன் விகாரத்தால் னகர வொற்றுக் கெட்டு நின்றது. எவன் (றும் வினாக் குறிப்பு வினைமுற்று என் என்று நின்றது.

கருத்து. கல்வியின் பயன் கடவுளைத் தொழுதல்.

ங. மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.

பொருள். மலர்மிசை எகினன் மாண் அடி சேர்ந்தார்—பூ சென்றவனது மாட்சிமைப்பட்ட அடிகளைச் சேர்ந்தவர், நிலமி டு வாழ்வார்—நிலவுலகின்கண் நெடுங்காலம் வாழ்வர்.

அகலம். அடி என்பது சாதி ஒருமைப்பெயர். 'பூமி டத்தான்' என்பது ஒரு மதக் கடவுளின் பெயர். மலர் என்பத டன்னக் கமலம் என்று உரைப்பாரும் உளர். அவ்வாறு உரைப்ப லிக்து பொருள் கோட லாகும்.

கருந்து. கடவுளை உணர்ந்தோர் நில வுலகில் நெடுங் கா வாழ்வர்.

ம. வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க் கியாண்டு மிடும்பை யில.

பொருள். வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லான் அடி சே நார்க்கு—விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதானுடைய அடிகளைச் சே வர்க்கு, யாண்டும் இடும்பை இல—எவ்விடத்தும் துன்பங்கள் இ

அகலம். அடி, இடும்பை என்பன சாதி ஒருமைப் பெயர்க இல்லான் என்பது செய்யுள் விகாரத்தால், லகர வொற்றுக் கெ

இடைப் பாயிரம்.

ற்றது. மணக்குடவர் பாடம் 'இல்லா னடிசேர்ந்தார்'; 'இடும்பை ர்'. நச்சர் பாடம் 'இல்லான்'.

கருந்து. கடவுளை உணர்ந்தார்க்கு யாண்டும் துன்பம் இல்லை.

ரு. இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா மிறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.

பொருள். இறைவன் பொருள் சேர் புகழ் புரிந்தார் மாட்டு இறைவனது அருளைச் சேர்ந்த (வர் என்ற) புகழைச் செய்தா -த்தி, இருள் சேர் இரு வினையும் சேரா—அறியாமையால் உள் ய (நல்வினை தீவினை என்னும்) இரண்டு வினைகளின் பயன் நம் பொருந்தா.

அகலம். 'சேர்' இரண்டும் வினைத்தொகைகள். இறைவ
க்குப் பொருள் அருளே யாம். வினை என்பது ஆகுபெயர்,
ன் பயனுக்கு ஆயினமையால். 'இருள்' மூன்றும் வேற்றுமைத்
ாகை. நாமந்தர் பாடம் 'இருவினையும் சேரா இறைவன்'. இரு
னைப் பயன்களாவன, பிறப் பிறப்புக்கள். 'இருவினை' நல்
ன நீவினை யென்றும், அவற்றில் நல்வினை பொன் விலங்கையும்,
ீனை இரும்பு விலங்கையும் ஒக்கு மென்றும் உரைப்பாரும் உளர்.
வினையே அற மென்றும், அது வீட்டையும் அளிக்கு மென்றும்
நூலாசிரியரும் பிற பன்னூலாசிரியர்களும் கூறுகின்றமையால்,
வினையைப் பொன் விலங்கிற்கு ஒப்பிடுவது பொருத்த மன்று.

கருத்து. கடவுள் அருளைப் பெற்றாரை இருவினைப் பயன்
நும் சேரா. 5.

கூ. பொறிவாயி லைந்தவித்தான் பொய்தீ ரொழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்.

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பொருள். பொறிவாயில் ஐந்தும் அவித்தான்—பொறிவாயி
ஐந்தின் புலன்) ஐந்தும் ஒழித்தவனது, பொய்தீர் ஒழுக்க நெ
ின்றார்—குற்றமற்ற நெறியின்கண் (நிலையாக) நின்றவர், நீடு வா
ார் —(வீட்டுலகின்கண்) நெடுங்காலம் வாழ்வர்.

அகலம். பொறி வாயில் ஐந்தாவன:—மெய், வாய், கண்
மூக்கு, செவி. புலன் ஐந்தாவன:—ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்ற
ுசை. தீர் என்பது வினைத்தொகை. ஐந்தும் என்பதன் உம்ம
ுசெய்யுள் விகாரத்தால் கெட்டது.

கருத்து. கடவுளை உணர்ந்தார் வீட்டினை அடைவர்.

எ. தனக்குவமை யில்லாதான் றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லாத
மனக்கவலை மாற்ற லரிது.

பொருள். தனக்கு உவமை இல்லாதான்—தனக்கு ஒப்பு இ
ாதவனது, தாள் சேர்ந்தார்க்கு அல்லால் (வேறையோர்க்கு)—அ
னைச் சேர்ந்தவர்க்கு அல்லாமல் மற்றையோர்க்கு, மனக் கவலை மா
றல் அரிது—உள்ளக் கவலையை நீக்குதல் அரிது.

அகலம். 'எனையோர்க்கு' என்பது சொல்லெச்சம். 'சொ
லெச்சம்' என்பது சொல் குறைத்து நிற்றல். அரிது என்பது இ
லாது என்னும் பொருட்டு. நச்சர் பாடம் 'தான் சேர்த்தா ரல்லா

கருத்து. கடவுளை உணர்ந்தவர்க்குக் கவலை இல்லை.

அ. அறவாழி யந்தணன் றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லாற்
பிறவாழி நீந்த லரிது.

பொருள். அற ஆழி அந்தணன் தாள் சேர்ந்தார்க்கு அல்ல
(எனையோர்க்கு)—அறக் கடலின் அழகிய தண்மையை யுடையவன
அடிகளைச் சேர்ந்தவர்க்கு அல்லாமல் மற்றையோர்க்கு, பிற ஆ
நீந்தல் அரிது—மறக் கடலைக் கடத்தல் அரிது.

இடைப் பாயிரம்.

அகலம். தண்மை—தண்ணளி—அருள். முன்னர் அற ஆழி
என்று கூறிப் பின்னர்ப் 'பிற ஆழி' என்றமையால், 'பிற ஆழி' என்ப
து மறக் கடல் என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. மறங்கள் பல
ன்தன வாகலான் 'பிற' ஆழி என்றார். 'பிற ஆழி' என்ப
துப் பொருளும் இன்பமுமாகிய ஆழிகள் என்று உரைப்பாரும்
உ. நச்சர் பாடம் 'தான்சேர்த்தா ரல்லார்'.

கருத்து. கடவுளை உணர்ந்தவர் பாவக் கடலைக் கடப்பர். 8.

கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான்
றாளை வணங்காத் தலை.

பொருள். எண் குணத்தான் தாளை வணங்கா (த) தலை—
எட்டுக் குணங்களை உடையவனது அடிகளைத் தொழாத தலைகள்,
கொள் இல் பொறியின் குணம் இல—(தத்தம் புலன்களைக்)
கொள்ளுதல் இல்லாத பொறிகளைப் போலப் பயன் இல்லாதவை.

அகலம். 'இன்' உருபு உவமைப் பொருளில் வந்தது. எகா
ரம் அசை. 'கோள்' முதனிலை திரிந்த தொழிற் பெயர். வணங்காத
என்பது சுருங்கெட்டு நின்றது. பொறி, குணம், தான், தலை என்பன
மூன்றும் ஒருமைப் பெயர்கள். எட்டுக் குணங்களை யுடையவன் ஒரு
கடவுள். எண் குணத்தான் என்பதற்குச் சைவாகமத்தில் கூறி
யன தன் வயத்தனாதல் முதலிய எட்டுக் குணங்களை உடையவன்
என்றும், ஆருகத நூலில் கூறியுள்ள கடையிலா வறிவு முதலிய எட்டுக்
குணங்களை உடையவன் எனவும், அணிமா முதலிய எட்டுக் குணங்
களை உடையவன் எனவும் உரைப்பாரும் உளர். 'எண் குணத்தான்'

பதற்கு ஒருவன் எண்ணும் குணங்களை யெல்லாம் உடையவன் று உரைப்பினும் அமையும்.

கருந்து. கடவுளை வணங்காத தலைகள் பயனில்லாதவை. 9.

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

அ. பிறவிப் பெருங்கட லீந்துவர் நீந்தா
ரிறைவ னடிசேரா தார்.

பொருள். பிறவிப் பெருங் கடல் நீந்துவர் (இறைவனடி சேர்ந்தார்)—பிறவியாகிய பெரிய கடலைக் கடப்பர் தலைவனது அடிகளைச் சேர்ந்தவர்; நீந்தார் இறைவன் அடி சேராதார்—கடவுள் இறைவனது அடிகளைச் சேராதவர்.

அகலம். 'இறைவனடி சேர்ந்தார்' என்பது சொல்லெச்சம். பிறவிக் கடலைக் கடப்பதற்குத் தோணியாகும் புணைக்கு இறைவன் அடியை உவமித்தார். மலாக்கடவர், நாமந்நர் பாடம் 'சேர்தவர்'.

கருந்து கடவுளைச் சேர்ந்தவர்க்குப் பிறப்பு இல்லை. 10

இரண்டாவது அதிகாரம்—வான் சிறப்பு.
அஃதாவது, மழையினது பெருமை.

க. வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்
தானமிழ்த மென்றுணரற் பாற்று.

பொருள். வான் நின்று உலகம் வழங்கி வருதலான்—மழையினின்று உலகம் நிலவி வருதலால், தான் அமிழ்தம் என்று உணரற் பாற்று—அஃது அமிழ்தம் என்று அறிதல் பான்மைத்து.

அகலம். பான்மைத்து—தன்மைத்து. 'தான்' என்பது அது என்னும் பொருள் தந்து நின்றது. அமிழ்தம்—சாவாமையை யுண்டாக்கும் மருந்து. 'வான் நின்று' என்பதற்கு 'மழை இடையறாது நிற்ப' என்றும், 'நிற்ப' என்பது 'நின்று' எனத் திரிந்து நின்றது என்றும் உரைப்பாரும் உளர். நருமர் பாடம் 'தானமுத மென

க்கும் பாற்று'. மலைக்குடவர் பாடம் 'உணரும் பாற்று'. பாடம் 'தானமிர்த மென்றரைப் பார்'.

கருந்து. மழை அமிழ்தத்தை ஒக்கும். 11.

ஈ. துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்கும்
துப்பாய தூஉ மழை.

பொருள். துப்பார்க்கு துப்பு ஆய துப்பு ஆக்கி—உண்பார்க் னய்மையான உணவை உண்டாக்கி, துப்பார்க்கு துப்பாயதும் ண்பார்க்கு உணவாய்தும், மழை—மழை நீர்.

அகலம். உகர அனபெடை இசை நிறைக்க வந்தது. மணக் பர், தாமந்தர் பாடம் 'துப்பாவதூஉம்'. மற்றைய மூவர் பாடம் பாய தூஉம்'.

கருந்து. உணவை அளிப்பதும் உணவாவதும் மழை. 12.

உ. விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிநீர் வியனுலகத்
துண்ணின்று உடற்றும் பசி.

பொருள். விண் நின்று பொய்ப்பின்—மேகம் (மழையைப் ப்யாது) நிலைத்துப் பொய்ப்பின், பசி விரி நீர் வியன் உலகத்துள் று உடற்றும்—பசி கடல் சூழ்ந்த பெரிய உலகத்து உயிர்கள் டு நிலைத்து வருத்தும்.

அகலம். விரி என்பது விசேதத்தொகை. விரி நீர் என்பது நபெயர், விரிந்த நீரையுடைய கடலுக்கு ஆயினமையால். உலகம் ர்பது ஆருபெயர், உலகத்திலுள்ள உயிர்களுக்கு ஆயினமையால்.

கருந்து. மழை இல்லையேல் உயிர்கள் பசியால் வருத்தும். 13.

ச. ஏரி னுழாஅ ருழவர் புயலென்னும்
வாரி வளங்குன்றிக் கால்.

போருள். புயல் என்னும் வாரி வளம் குன்றி(ய)க்கால்
புயல் என்னும் வருவாய் வளம் குறைத்தக்கால், உழவர் எரின் உழ
—உழவு தொழிலைச் செய்வோர் ஏரால் உழமாட்டார்.

அகலம். அவர் உழாதபடியால் உணவுப் பொருள்கள் உ
வாகா என்ற வாறு. குன்றியக்கால் என்பது செய்யுள் விகாரத்தா
ரகரம் கெட்டு நின்றது. அசர அனபெடை இசை நிறைக்க வந்த
மலாக்தடவர், நாமந்தர் பாடம் 'குன்றுங்கால்'.

கருந்து. மழை இல்லையேல், மாந்தர் உழவு தொழிலை
செய்யார். 1

9. கெடுப்பதூஉங் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றுங்கே
பெடுப்பதூஉ மெல்லா மழை.

போருள். கெடுப்பதும்—(பெய்ய வேண்டிய காலத்துப் பெ
ாதும், பெய்ய வேண்டாத காலத்துப் பெய்தும் மாத்தரைக்) கெடு
தும், கெட்டார்க்கு சார்வாய் எடுப்பதும்—கெட்டவருக்குத் துணை
ாகி (ப் பெய்யவேண்டிய காலத்துப் பெய்தும், பெய்ய வேண்டா
ாலத்துப் பெய்யாதும் அவரை) ஆக்குவதும், எல்லாம் மழை(யே
—(இவை) எல்லாம் (செய்ய வல்லது) மழையே.

அகலம். பிரிதிலை வகாரம் செய்யுள் விகாரத்தால் கெட்டது
ற்று, ஆக்கு, எ, என்பன அசைகள். மலாக்தடவர் பாடம் 'கெடு
தும்', 'எடுப்பதும்'. நாமந்தர் பாடம் 'வல்ல மழை'. மற்ற
வர் பாடம் 'எல்லா மழை'.

கருந்து. ஒருவனைக் கெடுப்பதும் எடுப்பதும் மழை. 1

10. விசும்பிற் றுளிவீழி னல்லான்மற் றுங்கே
பசும்புற் றலைகாண் பரிது.

இடைப் பாயிரம்.

போருள். விசும்பின் துளி வீழின் அல்லால்—வின்னி
ன்று (மழைத்) துளி வீழின் அல்லாமல், பசும் புல் தலை காண்பு
ரிது—(இவ் வுலகின்கண் ஓர் அறி வுயிராகிய) பச்சைப் புல்லின்
ல்லையைக் காணுதல் அரிது.

அகலம். மழை இன்றேல் தர் அறி வுயிரையும் காணமுடியா
ன்ற வாறு. மற்று, ஆங்கு, ஏ என்பன அசைகள். அரி து என்பது
ன்மைப் பொருள் குறித்து நின்றது. நாமர் பாடம் ' மற்றெங்
ம் '. நாமந்நர் பாடம் ' தளிர்காண் பரிது '.

கருந்து. மழை இல்லையேல், பசும் புல்லும் இல்லை யாம். 16.

நெடுங்கடலுந் தன்னீர்மை குன்றுந் தடிந்தெழிலி
தானல்கா தாகி விடின்.

பொருள். எழிலி தடிந்து நல்கா(த)து ஆகிவிடின்—மேக
ன்னி (மழையினை) வழங்காதது ஆகிவிடின், நெடுங் கடலும் தன்
மை குன்றும்—நெடிய கடலும் தனது பெருமையிற் குறையும்

அகலம். நல்காதது என்பதன் நகரம் செய்யுள் விகாரத்தால்
ட்டது. தான் என்பது அசை. மழை இல்லையாயின், முந்து
ளம், முதலியன உண்டாகா வாகலான், நெடுங் கடலும் தன்னீர்மை
ன்றும் என்றார்.

கருந்து. மழை இல்லையேல், பெருங் கடலும் பெருமை
ன்றும். 17

அ. சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கு மீண்டு.

பொருள். வானம் வறக்குமேல்—மேகம் வறளுமேல், வான்
னோர்க்கும் சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது—இவ் வுலகின்கண்

வர்களுக்கும் விழாவோடு பூசை நடவாது.

அகலம். பூசை—நான் தோறும் நடக்கும் பூசை. சிறப்
ரணம் பற்றி நடக்கும் திரு விழா. வறளல்—காய்தல். உம்
றைத்தது தழீய எச்சம்.

கருந்து. மழை இல்லையேல் தேவர் வழிபாடும் இல்லை.

ஈ. தானந் தவமிரண்டுந் தங்கா விடனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின்.

பொருள். வானம் வழங்காது என்னின்—மேகம் (மழை
ங்காது என்றால், வியன் உலகம் தானம் தவம் இரண்டும் தங்கா
ரிய உலகத்திற்கண் தானம் தவம் (என்னும்) இரண்டும் (நி
லா.

அகலம். தானம்—நல்லார்க்கு ஈதல். ஈகை—இல்லார்க்கு ஈத
ல்வாழ்வார் அறங்களில் சிறந்தது தானம். துறந்தார் ஒழுக்
ில் சிறந்தது தவம். நச்சர் பாடம் 'வியனுலகம் வானம் வழங்
ுன்'.

கருந்து. மழை இல்லையேல் இல்லறமும் துறவறமும் கடை

ய. நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு.

பொருள். நீர் இன்று உலகம் அமையாது எ(ன்)னின்—
ாமல் உலகத்து உயிர்கள் (நிலை) நில்லா என்றால், வான் இன்
யார்க்கும் ஒழுக்கு அமையாது—மழை இல்லாமல் இல்வ
ர்க்கும் துறந்தார்க்கும் (அவர்) ஒழுக்கம் (நிலை) நில்லாது.

அகலம். நீர் இல்லாமல் உலகம் நிலை நில்லா தென்பது யாவ
உடன்பா டென்றால், மழை இல்லாமல் யாரிட்டத்தும் ஒழுக்

இடைப் பாயிரம்.

ில்லா தென்பதும் யாவர்க்கும் உடன்பாடாம் என்ற வாறு.
ிற்கு வானின்றி யமையாது' என்பதற்கு 'மழை நீ ரொழுக்கு
யின்றி யமையாது' என்று உரைப்பாரும் உளர். அவ்வுண்மை
ுக் கூறப்பட வேண்டாத தொன் றாகலான், அவர் உரை பொருள்
அறிக. உலகு என்பது ஆகு பெயர், உலகத்து வாழும் உயிர்
கு ஆயினமையால். உலகு என்றமையால், அகற்று வற்ப அதன்
நிலைய அமையாது என்றார். யார் யார்க்கும்—யார்க்கும்
தும். யார்க்கும் யார்க்கும் என்று இரட்டித்து மொழிந்தமை
இல்வாழ்வார்க்கும் துறந்தார்க்கும் என்று பொருள் உரைக்கப்
தி.

கருந்து. மழை இல்லையேல், ஒழுக்கமும் இல்லையாம். 20.

மூன்றும் அதிகாரம்—நீத்தார் பெருமை.

அஃதாவது, துறந்தாரது பெருமை.

க. ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து
வேண்டும் பனுவற் றுணிவு.

பொருள். ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை—துற வொழுக்கத்
நிற்கும் துறந்தாரது பெருமையை, பனுவல் துணிவு விழுப்பத்து
ண்டும்—நூல்களின் முடிவு சிறப்பாக விரும்பும்.

அகலம். நருமர் பாடம் 'துணிபு'. துற வொழுக்கத்தில் நிற்
—துறவு நிலைக்குரிய ஒழுக்கங்களை விடாது பற்றி ஒழுகும். நிற்
என்பது அவாய்நிலையான் வந்தது.

கருத்து. ஒழுக்கத்தோடு கூடிய துறவிகளது பெருமையை
கள் உயர்த்திக் கூறும். 21.

உ. துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்
திறந்தாரை யெண்ணிக்கொண் டற்று.

111

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பொருள். துறந்தோர் பெருமை துணை கூறின்—(இல் வாழ்
கையை) நீத்தாரது பெருமைக்கு அளவு சொல்லின், வையத்
துறந்தாரை எண்ணிக் கொண்டு அற்று—(அஃது) உலகத்தில் இ
வர்களை எண்ணிக் கொண்டாற் போலும்.

அகலம். இறந்தவர்களை எண்ணித் தொகை காண்டலு
துறந்தவர்களது பெருமைக்கு அளவு கூறலும் இயலா என்றப
காண்டற்று என்பது வினையெச்சத் தொகை. அது கொண்டா
ற்று என விரியும். நாமந்தர் பாடம் 'துணைக் கூறல்'.

கருத்து. துறவிகள் பெருமைக்கு அளவு கூற முடியாது. 2

ங. இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம் பூண்டார்
பெருமை பிறங்கிற் றுலகு.

பொருள். இருமை வகை தெரிந்து ஈண்டு அறம் பூண்ட
பெருமை—இம்மை மறுமைகளின் கூறுபாட்டை அறிந்து இ
லகின்கண் துறவறத்தைக் கைக்கொண்டவரது பெருமை, உல
கறங்கிற்று—உலகின்கண் (மற்றைய எல்லாவற்றினும்) உயர்ந்து

அகலம். இம்மை மறுமைகள்—இவ்வுலக வானுலக இன்ப
ர். இவற்றின் கூறுபாடு—இவற்றின் நிலையற்ற தன்மை. துற
லையான பேரின்பத்தை நல்குவது.

கருத்து. துறவிகள் பெருமை உலகில் உயர்ந்தது. 2

ச. உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பா
வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து.

பொருள். உரன் என்னும் தோட்டியான் ஓர் ஐந்தும் காப்பா
அறிவு என்னும் தொறட்டால் ஒப்பற்ற (பொறிகளாகிய) ஐந்

இடைப பாயரம.

ரகளையும் (தீய புலன்களில் செல்லாது) காப்பவன், ஓர் வர
னும் வைப்பிற்கு வித்து—ஒப்பற்ற வரன் என்னும் கனிக

து.

அகலம். தோட்டி என்றதனால், ஐந்து என்பதற்கு ஐ
னகள் என்று பொருள் உரைக்கப் பெற்றது. வரன்—முத்த
ந்த நிலையிலுள்ளவன்; வித்து அவனுக்குத் தாழ்ந்த நிலையிலு
. வித்து என்றமையால் வைப்பு என்பதற்குக் கனி என்
னது நிலை ஒப்பற்றதாகலான் ஓர் என்பதை 'வரன்' பின் கொ
பொருள்கள் உரைக்கப்பட்டன. நாமத்தர் பாடம் 'தோ
ம்'. தருமர், மணக்குடவர், நாமத்தர் பாடம் 'வைப்புக்கோ
ரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து' என்பதற்கு 'எல்லா
லும் உயர்ந்த வீட்டு நிலத்திற்கு ஓர் வித்து' என்று உரைப்பா
ார்.

கருத்து. ஐம்பொறிகளையும் காப்பவன் வீட்டினை அடை

ரு. ஐந்தவித்தா னாற்ற லகல்விசும்பு ளார்கோமா
னிந்திரனே சாலுங் கரி.

பொருள். ஐந்து அவித்தான் ஆற்றற்கு—ஐம்புலன்களையு
வனது வலிமைக்கு, அகல் விசும்பு உளார் கோமான் இந்தி
லும் கரி—அகன்ற வானின்கண் உள்ள அமரரது வேந்த

க்திரனே அமையும் சான்று.

அகலம். ஐந்தும் என்பதன் முற்றும்மையும் ஆற்றற்கு
ன் நான்க னுருபும் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கன. புல
ும் அவ்த முனிவன் ஒருவனுல் சாப மேற்றுத் தான் வ
ன்மையை இந்திரன். பகர்வனுதலால், அவன் அமையும்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

ரூர். அமையும்—போதும். நருமர் பாடம். 'விசும்பிலார்.' நாடிந்
.ம் ' ஆற்றற் கதல்'.

கருந்து. தறவியின் வலிமை மிக மிகப் பெரிது. 2

கூ. செயற்கரிய செய்வார்-பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்.

பொருள். செயற்கு அரிய செய்வார் பெரியர்—செய்தற்
பனவற்றைச் செய்வார் பெரியர்; செயற்கு அரிய செய்கலாதா
பர்—செய்தற்கு அரியனவற்றைச் செய்யமாட்டாதார் சிறியர்.

அகலம். செயற்கு அரியன:—உற்ற நோய் நோன்றல், உய
உறுகண் செய்யாமை. ' யான் ', ' எனது ' விடுத்தல் முதலிய
யற்குரிய செய்க லாதார் ' என்று பாடம் ஓதுவாரும் உளர்.

கருந்து. செய்தற்கு அரியன செய்வார் பெரியர். 2

எ. சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு.

பொருள். உலகு—உலகியல், சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்ற
ின் வகை தெரிவான் கட்டே—சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்ற
) ஐந்தின் கூறுபாடுகளை அறிபவன் கண்ணதே.

அகலம். கூறுபாடு—தன்மை. மேற் கூறிய ஐம்புலன்களையு
றயே இரசம், ரூபம், பரிசம், சத்தம், கந்தம் என்பர் வட நூலா
பாடுகளாவன, கல்ல பயன்களை அளிக்கும் கல்ல புலன்களும்

பயன்களை அளிக்கும் நீய புலன்களு மாம். அறிதலாவது, அ
பாடுகளை அறிந்து மனத்தைத் தீயனவற்றிற் செலுத்தாது, ந
வற்றிற் செலுத்துத லாம். கட்டே என்பதற்குக் கட்டுதலே
தாவது சிருட்டியே என்று உரைப்பினும் அமையும். என்
இடைப் பாயிரம்.

பது எண்ணிடைச் சொல். நாமம் பாடம் 'வகை தெரிவான்
ணே யுயர்வு'.

கருந்து. ஐம் புலன்களையும் நீத்தவன் வழியிலே 'உலகினர்
பர்'. 27.

அ. நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்.

பொருள். 'நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை—நிறைவுறும் சொற்
ரச் சொல்லும் மாந்தரது பெருமையை, நிலத்து மறை மொழி
ட்டி விடும்—உலகத்தின்கண் மறைந்து நிலவும் (மந்திர) மொழி
(கண்கூடாகக்) காட்டிவிடும்.

அகலம். நிறை என்பது வினைத்தொகை. அது நிறைத்த,
றுகிற, நிறையும் என விரியும். மறை என்பதும் வினைத் தொகை.
தவும் அவ்வாறே காலவ் காட்டி விரியும். மறைத்து வைத்துப்
ாற்றுவதால், மந்திரத்தை மறைமொழி என்றார்.

கருந்து. துறவிகள் பெருமைக்கு அவர் உரைத்த மந்திரங்களே
ன்று. 28.

கூ. குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயுங் காத்த லரிது.

பொருள். குணம் என்னும் குன்று ஏறி நின்றார்—ஒழுக்க
ன்னும் மலையின் மீது ஏறி நின்றவர், வெகுளி கணமேயும் காத்தல்
ரிது—எனினை (ஒரு) கணப்பொழுதேனும் தாங்கி நிற்ற
ன்று.

அகலம். 'ஒழுக்கம்—துறவிக்குரிய ஒழுக்கம். அவ் வொழு
ம் விளக்கத்தைத் தருதலால், குன்றிற்கு உவமிக்கப் பெற்றது

னைத்தைக் கொள்ளுதல் துறவை இழத்தலாம். கணம்—கொடி பொழுது. குணமென்னும் குன்றேறி நின்றாரது வெகுளியா நேரும் கேட்டை ஒரு கணமேனும் பிறர் தாங்குதல் அரிது என் டரைப்பாரும் உளர்.

கருந்து. துறவிகள் ஒரு கணமேனும் வெகுளியைக் கொள் லாகாது. 2

ம. அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கு
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்.

பொருள். அந்தணர் என்போர் அறவோரே — அந்தண ரென்று சொல்லப்படுவோர் துறவறம் புரிபவரே, எவ் வுயிர்க்கு செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகலான்—(அவர்) எவ் வுயிர்மாட்டும் த ணனி புரிந்து நடத்தலால்.

அகலம். பிரிநிலை ஏகாரம் செய்யுன் விகாரத்தால் கெட்டது நச்சர் பாடம் 'அந்தண ரென்பர்'. தண்ணளி—அருள்.

கருந்து. துறவிகளே மெய்யான அந்தணர். 3

இடைப் பாயிரம் முற்றிற்று.

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

அறத்துப்பால்.

அஃதாவது, அறத்தின் பகுதி.

பாயிரம்.

பாயிரம்—மூவகைத்து.

முதல் அதிகாரம்—அறன் வலி யுறுத்தல்.

அஃதாவது, அறத்தினது வலிமையை வற்புறுத்துதல்.

க. சிறப்பீனுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினூஉங்
காக்க மெவனே வுயிர்க்கு.

பொருள். சிறப்பு ஈனும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தின் ஊங்கு
ம்—வீட்டினைக் கொடுக்கும் செல்வத்தையும் கொடுக்கும் அறத்
மேற்பட்ட கல்வினை, உயிர்க்கு எவன்—மனித உயிர்க்கு யாது?
ரும் இல்லை.)

"அகலம். 'ஓகாரம்' அசை. ஆக்கம்—செல்வம். அஃது
ாடு ஆகுபெயர், அதனைத் தரும் நல் வினைக்கு ஆயினமையால்.
ாபத்தையும் புகழையும் தரும் செல்வத்தையும் தழுவி நிற்ற
ல், செல்வமும் என்பதன் உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை.
மையச் செல்வம் என்பதனோடு மாத்திரம் சேர்த்திருத்தலானும்,
ும் என்னும் சொல்லைச் சிறப்பு என்பதனோடும் செல்வம் என்பத
நடும் சேர்த்திருத்தலானும், மேற்கண்டவாறு பொருள் உரைத்
னை பொருத்தம். சிறப்பீனுஞ் செல்வமாவது, ஞானம்.

கருந்து. 'இன்பமும் புகழும் தரும் செல்வத்தோடு வீட்டைத்
நும் செல்வத்தையும் அறம் கொடுக்கும். 1.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

உ. அறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்தலினூஉங் கில்லை கேடு.

பொருள். அறத்தின் ஊங்கு ஆக்கமும் இல்லை—அறத்தி
மிக்க கல்வினையும் இல்லை; அதனை மறத்தலின் ஊங்கு கேடு
இல்லை—அதனை மறத்தலின் மிக்க தீவினையும் இல்லை.

அகலம். கேடும் என்பதன் உம்மை செய்யுள் விகாரத்தா
தொக்கது. ஆக்கம், கேடு என்பன ஆகுபெயர்கள், அவற்றை
தரும் வினைகளுக்கு ஆயினமையால். மணக்குடவர், தாமந்
ாடம் 'மறத்தலினூங் கில்லையாம்.'

கருந்து. அறத்தின் மேம்பட்ட நல்வினை இல்லை; அதனை
செய்யாது விடுதலிற் கீழ்ப்பட்ட தீவினை இல்லை.

ங. ஒல்லும் வகையா னறவினை யோவாதே
செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல்.

பொருள். செல்லும் வாய் எல்லாம்—செய்யக் கூடும் இடத்
லெல்லாம், ஒல்லும் வகையான்—(தனக்கு) இயலும் அளவினா
வாது அறவினை செயல்—(ஒருவன்) இடைவிடாது அறவினைகை
செய்க.

அகலம். ஏகாரம் ஈற்றசை. அறவினை—நல்வினை. "அ
க் துணையா லறஞ்செய்கை முன்னினிது."—இளியவை நா
து. தாமத்தர் பாடம் 'ஒல்லும்வா யெல்லாம்'.

கருத்து. செய்யக்கூடிய இடங்களிலெல்லாம் அறவினைகை
இடை விடாது செய்க.

ச. மனத்துக்கண் மாசில னாவ தனைத்தற
னாகுல நீர பிற.

-14-

அறன்வலி யுறுத்தல்.

பொருள். மனத்துக்கண் மாசு இலன் ஆவது அனைத்து(ம்)
றன்—உள்ளத்தின்கண் குற்றம் இல்லாதவனாய்ச் செய்யப்படுவது
னைத்தும் அறமாம்; பிற ஆகுல நீர—மனத்துக்கண் குற்ற முள்ள
னாய்ச் செய்யப்படுவன துன்பம் தருவன (வாகிய மறங்களாம்).

அகலம். அனைத்தும் என்பதன் முற்றும்மை செய்யுள் விகாரத்
ல் தொக்கது. தாமத்தர் பாடம் 'நீர்மை'. மற்றை உரையாசிரி
கள் நால்வர் பாடம் 'மனத்துக்கண் மாசில னாத லனைத்தறன்'.
தற்கு அவர்களுரை, (அறஞ் செய்வான்) தன் மனத்தின்கண்
ற்ற முடையன் அல்லன் ஆகுக; அவ்வளவே அறம். (ஒருவன் தன்)
னத்தின்கண் குற்ற முடையன் அல்லன் ஆதல் ஓர் ஒழுக்கம்
தமே யன்றி அற மாகாது. என்னை? அறம் என்பது ஓர் உயிர்க்கு
ன்மை பயக்கும் ஒரு செயல். அதுபற்றியே, ஆசிரியர் "அறவினை
யாவாதே செல்லும் வாயெல்லாஞ் செயல்," "அன்றறிவா
மன்னா தறஞ் செய்க", "வீழ்நாள் படாஅமை நன்று ஆற்றின்",
செயற்பால தோரும் அறனே" என்று கூறியுள்ளார். அன்றியும்,
னத்தின்கண் மாசில னாதலே அறம் என்று கூறின், பற்றுள்ள
டையார் ஈகை முதலிய அறங்களைச் செய்யாது விடுதற்கு அக்
ற்றை ஒரு மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்ட முற்படுவர். நன்று
யாமைக்கு மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்ட உதவும் ஒரு
கை மனோ நிலையை அறம் என்று ஆசிரியர் கூறார். ஆகலான்,

ல ஞத வினைத்தறன்' என்பது எடு பெயர்த் தெழுநியோனுல், ல்லது கால அளவில் தைைத்துபோய்ப் பின்னர் ஊகித்து எழுதப் ட்ட வாற்ருல் நேர்ந்த பிழை எனக் கொள்க.

கருந்து. குற்றம் அற்ற மனத்தோடு செய்யப்பட்ட வினைக ஸ்லாம் அறமாம். 4.

ரு. அழுக்கா றவாவெகுளி யின்னுச்சொன் னன்கு
மிழுக்கா வியன்ற தறம்.

110

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். அழுக்காறு அவா வெகுளி இன்ன சொல் ஈ கும் இழுக்கா இயன்றது—பொருளை ஆசை வெகுளி இன்ன சொல் (இச்) சான்கையும் நீக்கிச் செய்யப் பெற்ற வினை, அறம் அறமாம்.

அகலம். வெகுளி—கோபம். இன்னச் சொல்—துன் கருஞ் சொல். 'இழுக்கா' என்பது 'செய்யா' என்னும் வ பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். இயன்றது—பிகழ்ந்தது—ெ யப்பட்ட வினை. இழுச்சி—நீக்கி.

கருந்து. இச் சான்கு குற்றங்களோடு சேராத வினை அறம

சு. அன்றறிவா மென்ன தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்காற் பொன்றுத் துணை.

பொருள். அன்று அறிவாம் என்னது அறம் செய்க—இ கும் ஒன்று செய்வாம் என்று கருதாது (இற்றை ஒன்றே வொருவரும்) நல் வினையைச் செய்க; பொன்றுங்கால் அது பொ (த) துணை—(அவர்) இறக்குங்காலத்தில் அஃது இறவாமல் (அவ ருடன் செல்லும்) துணையாம்.

அகலம். 'பொன்றுங்கால்' என்று பின்னர்க் கூறியிரு லான், அன்று என்பதற்கு இறக்கும் ஒன்று என்று பொ

உரைக்கப்பட்டது. ஞான்று—நாள். அறிதல் என்பது ஈண்டுச் (
தல் என்னும் பொருட்டு, உரை காண்டல் என்பது உரை செய்
என்னும் பொருட்டாதற் போல. 'மற்று' அசை. "தாஞ்(
வினையல்லாற் றம்மொடு செல்வதுமற், றியாங்கணுந் தேரிற்
தில்லை—யாங்குத்தாம், போற்றிப் புனைந்த வுடம்பும் பயமின்றே,
...கொண் டோடும் பொழுது."—நாலடியார்.

அறன் வலி யுறுத்தல்.

கருத்து. அறமே உயிர்க்கு உற்ற துணையாகலான், அதனை
ன்று முதலே செய்க. 6.

எ. அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோ டூர்ந்தா னிடை.

பொருள். சிவிகை பொறுத்தானோடு ஊர்ந்தான் இடை—
லக்கைச் சுமந்தவனோடு (பல்லக்கிலிருந்து அதனைச்) செலுத்திய
ர் (ஆகிய இருவர்) இடையில், அறத்து ஆறு இது என வேண்
—அறத்தின் பயன் இன்னது என்று (சுட்டிச்) சொல்ல வேண்டா.
து கண்கூடாகவே விளங்கும்.)

அகலம். பயனை ஆறு என்றார்.

கருத்து. பல்லக்கில் செல்கின்றவனிடத்தில் அறத்தின் பயனை
ட்சியிற் காணலாம். 7.

அ. வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றி னஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல்.

பொருள். வீழ்நாள் படாமை நன்று ஆற்றின்—தவறும் நாள்
ாடாகாமல் (ஒருவன்) அறத்தைச் செய்யின், அஃது ஒருவன் வாழ்
ர் வழி அடைக்கும் கல்—அவ்வாறு அறத்தைச் செய்தல் ஒருவன்
ழும் நாளின் வழியை அடைக்கும் கல் லாம்.

அகலம். வீழ், வாழ் என்பன வினைத்தொகைகள். அகர
பெடை இசை நிறைக்க வந்தது.

கருத்து. நாள்தோறும் செய்யப்படும் அறம் பிறப்பை ஒழிக்
8.

கூ. அறத்தான் வருவதே யின்பமற் றெல்லாம்

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். அறத்தால் வருவதே இன்பம்—அறத்தின் (பயனு வருவதே இன்பம்; மற்று எல்லாம் புறத்த—மறத்தின் (பயனு வருவதெல்லாம் துன்பங்கள்; புகழும் இல—புகழும் இல்லாதவை.

அகலம். அறம்—நல்வினை. மறம்—தீவினை. எகாரம்: நிலைக்கண் வந்தது. மறத்தால் வருவன புகழு மில்லாதவை என்றதனால், அறத்தால் வருவன புகழு முள்ளவை என்று கொள்க. அ தால் வருவதென்று கூறிப் பின்னர் 'மற் றெல்லாம்' என்றமைய 'மற் றெல்லாம்' என்பதற்கு 'மறத்தால் வருவதெல்லாம்' எ பொருள் உரைக்கப்பட்டது. 'நனுலகத் தாயி னினைபெறூஉ நிறந், தேனுலகத் தாயி னினிததூஉம்" என்றார் பழமொழிய நனுலகம்—இவ் வுலகம். ஏ னுலகம்—ஏனை யுலகம்.

கருத்து. அறத்தால் புகழும் இன்பமும் வரும்; மறத்த இகழும் துன்பமும் வரும்.

ஐ. செயற்பால தோரு மறனே யொருவற்
குயற்பால தோரும் பழி.

பொருள். ஒருவற்கு செய்யல் பாலது அறன்—ஒருவனுக் செய்தற் பான்மையது நல்வினை; உய்யல் பாலது பழி—(செய்ய விடுதற் பான்மையது தீவினை.

அகலம். செய்யல், உய்யல் என்பன செய்யுள் விகாரத் யகர வொற்றுக் கெட்டு நின்றன. ஒரும் என்பன இரண்டும், எ மும் அசைகள். பழிக்கப்படும் மறத்தினைப் பழி யென்றார்.

கருத்து. மக்கள் செய்தற்பாலது அறம்; விடுதற்பாலது ம

இல்லற வியல்.

அஃதாவது, இல் வாழ்வார் செய்யவேண்டிய அறங்க இயல்பு. இல்—இல்லம்—வீடு. அறம்—தருமம். இயல்—இ

அறன் வலி யுறுத்தல்.

உம் அதிகாரம்—இல் வாழ்க்கை.

அஃதாவது, இல்லின்கண் வாழ்தல்.

உ. இல்வாழ்வா னென்ப வியல்புடைய மூவர்க்கு
நல்லாற்றி னிற்குந் துணை.

பொருள். இல்வாழ்வான்—இல்லின்கண்ணே வாழ்பவன், ல்பு உடைய மூவர்க்கும்—(அவன்) இயல்பாக உடைய தாய், தை, தாரம் என்னும் மூவர்க்கும், நல் ஆற்றின்—(அவருடைய) ல நெறியின்கண்ணே, நிற்கும் துணை—(அவருக்கு உதவுதற்காக) தும் துணை (யாவன்).

அகலம். இல் வாழ்வான் இயல்பாக வுடைய மூவர், அவனு டைய தாய், தந்தை, தாரம் ஆகிய மூவரே. அவருடைய நல்ல றியின்கண்ணே நிற்கும் துணை—அவர் ஒழுகவேண்டிய நல்ல றியின்கண்ணே அவர் ஒழுகுதற்கு உதவி புரியும் துணை. யல்புடைய மூவர்க்கும்' என்பதற்கு 'அற இயல்பினை யுடைய ன மூவர்க்கும்' என்றும், அம் மூவர் பிரமசாரி, வானப்பிரத்தன், தியாசி என்றும் உரைப்பாரும் உளர். 'என்ப' அசை. தாமந்நர் டம் 'இல்வாழ்வா னென்ப'; 'நிற்குந் துணை'. மற்றை உரையாசிரி ; சால்வர் பாடம் 'இல்வாழ்வா னென்பான்'; 'நின்ற துணை' வர்கள் பாடத்தினும் தாமந்நர் பாடம் சிறந்த தாகலான், அதுவே சிரியர் பாடமெனக் கொள்ளப்பட்டது.

கருந்து. தன் நெறியில் ஒழுகும் தாய், தந்தை, தாரமாகி வர்க்கும் இல்வாழ்வான் துணை.

உ. துறந்தார்க்குந் துவ்வா தவர்க்கு மிறந்தார்க்கு
மில்வாழ்வா னென்பான் றுணை.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். இல் வாழ்வான் என்பான்—இல் வாழ்வான் என் சொல்லப்படுபவன், துறந்தார்க்கும் துவ்வாதவர்க்கும் இறந்தா கும்—(இல் வாழ்க்கையைத்) துறந்தவர்க்கும் வறியவர்க்கும் (தற்ற இலராய்த் தம்பால் வந்து) இறந்தவர்க்கும், துணை—(உதவி புரியு துணை (யாவன்).

அகலம். துவ்வாதார் என்பது 'துவ்வு' என்னும் பகுதியா
பாகப் பிறந்த எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயர். துவ்வு—ஐ
பொறி நுகர்ச்சி; அதற்கு உரிய பொருள்கள் இல்லாதாரைத் துவ்வ
தார் என்றார். இறந்தார்க்குச் செய்யும் உதவியாவது, அவர் உடலை
யீமி விடுதல் முதலியன.

கருத்து. மேற் கூறிய மூவரோடு இம் மூவர்க்கும் இல்வா
மான் துணை.

11

கூ. தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்க லென்றாங்
கைம்புலத்தா ரோம்ப றலை.

பொருள். தென் புலத்தார்—மெய்யறிவுடையார், தெய்வம்—
மான் தொழும்) தெய்வம், விருந்து—விருந்தினர், ஒக்கல்—உறவினர்
ான்—(இல் வாழ்வானுகிய) தான், ஐம்புலத்தார்—(இவ்) வைந்து
டத்தவரையும், ஓம்பல்—பேணுதல், தலை—(இல்லறங்களில்) தலை
ய அறம்.

அகலம். தென்—அழகிய. புலம்—அறிவு. அழகிய அறிவா
து, மெய்யறிவு. அதனால் 'தென் புலத்தார்' என்பதற்கு 'மெய்
றி வுடையார்' எனப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. விருந்து-புதுமை.
ிது ஈண்டுப் புதியராய் வந்த விருந்தினரைக் குறித்து நின்றது.
ன்று என்பது எண்ணிடைச் சொல். 'ஆங்கு' அசை. தலையாய
ுத்தைத் 'தலை' என்றார். தாமந்தர், நச்சர் பாடம் 'ஐம்புலத்தா

அறன்வலி யுறுத்தல்.

ரோம்பல்'. மற்றை மூவர் பாடம் 'ஐம்புலத்தா ரோம்பல்'. தெ
புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தான் (என்னும்) ஐம்பு
என்பது நேரே வழு. ஆசிரியர் இக் குறளின் முதலடியா
ஐம்புலத்தாரைக் கூறினரே யன்றி ஐம்புலத்தைக் கூறிற்றிலை
ஆகலான், அவர் பின்னர் ஐம்புலத்தாரை யோம்பல் என்று கூறுவ
யன்றி ஐம்புலத்தாற்றை யோம்பல் என்று கூறார். அன்றியும், 'ஆ
என்பதற்கு நெறி என்பது தானே பொருள்? 'ஐந்திடத்து நெ
என்பதற்குப் பொருள் 'ஐந்திடத்திற் சேர்க்கும் நெறி' அல்ல
ஐந்திடத்திற் செல்லும் நெறி' என்பது தானே? அப் பொரு

ண்டு எவ்வாற்றாலும் பொருத்த முடைய தன்று. இக் காரண
னால் 'ஐம்புலத்தா றோம்பல்' என்பது ஒருவன் படிக்க மற்றெ
வன் கேட்டு ஏடு பெயர்த் தெழுதியதால் கோக்த பிழை என்
கொள்க. பிற நூலாசிரியர்களும் 'ஐம்புலத்தா ரோம்பல்' என்
கூறியிருக்கிறார்கள். தென் புலத்தார் என்பதற்குப் பிதிரர் என்
உரைப்பாரும் உளர்.

கருத்து. இக் குறளிற் கூறிய ஐந்து இடத்தவரையும் பே
தல் இல்லறங்களில் தலையாய அறம்.

ச. பழியஞ்சிப் பாத்தூ ணுடைத்தாயின் வாழ்க்கை
வழியெஞ்ச லெஞ்ஞான்று மில்.

பொருள். வாழ்க்கை பழி அஞ்சி பாத்து ஊண் உடைத்
யின்—இல் வாழ்க்கை மறத்தை விடுத்து (மேலே கூறிய பலர்க்
பகுத்து (கொடுத்து) உண்ணுதலை உடைத்தாயின், வழி எஞ்சல் எ
ஞான்றும் இல்—(தனது) நெறியில் குறைபாடுறுதல் என்றை
இல்லை.

அகலம். இல் வாழ்க்கை என்பது இல் வாழ்வார்மேல் நி
றது. இல் வாழ்க்கை நெறியில்—இல் லறம் புரிதலில். பெ

திருக்குறள்—அறப்பால்.

ன்மை, மீக்கனின்மை, முதலியவற்றால் இல்லறம் குறைபாடுற
ச் குறைபாடு பழி யஞ்சிப் பாத் தூணுடையார்க்கு இல்
ன்றவாறு. நாமக்நீர் பாடம் 'பாத்த லுடைத்தாயின்'. நரிசர் பாட
டைத்தாய வாழ்க்கை'.

கருத்து. பாவஞ் செய்யாது பலர்க்கும் பகுத்து கொடுத்
ண்ணும் இல் வாழ்க்கை எஞ்ஞான்றும் இனிது நடைபெறும்.

ஞ. அன்பு மறனு முடைத்தாயி னில்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனு மது.

பொருள். இல் வாழ்க்கை அன்பும் அறனும் உடைத்
ன்—இல் வாழ்க்கை அன்பும் அறமும் உடைத்தாயின், அது பண்
பனும்—அவ் வுடைமை (இல் வாழ்க்கையின்) பண்பும் பயனு மா

அகலம். ண்டும் இல் வாழ்க்கை என்றது இல் வாழ்வாை றித்து நின்றது. பண்பு—தன்மை. பயன்—ஊதியம். நூ டம் 'உடைத்தாய வில்வாழ்க்கை'; பயனுர் தரும்'.

கருந்து. அன்புடைமையும் அறனுடைமையும் முறையே ாழ்க்கையின் பண்பும் பயனும் ஆம்.

சு. அறத்காற்றி னில்வாழ்க்கை யாற்றிற் புறத்காற்றி போஒப்பெறுவ தெவன்?

பொருள். அறத்து ஆற்றின் இல் வாழ்க்கை ஆற்றின்— ாழ்க்கை நெறியிலே இல் வாழ்க்கையை (ஒருவன்) நடாத்தி றத்து ஆற்றில் போய் பெறுவது எவன்—(அவன்) துறவு நெறி)சன்று (இல்வாழ்வான் பெறுவதினும் மிகுதியாகப்) பெறும் ே ாது? (ஒன்றும் இல்லை)

அறன் வலி யுறுத்தல்.

அகலம். "அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை" என்றமை ால், அறம் என்பதற்கு இல் வாழ்க்கை என்று பொருள் உரைக்கப் ட்டது. ஒர அனபெடை இசை நிறைக்க வந்தது. நாமந்நர் ாடம் 'இல்வாழ்க்கை யாற்ற'.

கருந்து. இல்வாழ்க்கை நெறியிலே இல் வாழ்க்கையை நடா த்துகிற இல்வாழ்வானும் துறவு நெறியிலே துறவை நடாத்துகிற துறவியும் பெறும் பேறு ஒன்றே. 16.

எ. இயல்பிஞ னில்வாழ்க்கை வாழ்பவ னெல்பான் முயல்வாரு ளெல்லாந் தலை.

பொருள். இயல்பிஞன் இல் வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்— இல் வாழ்க்கைக்குரிய) இயல்போடு (கூடி) இல் வாழ்க்கையை ாழ்பவன் என்று சொல்லப்படுபவன், முயல்வாருள் எல்லாம் தலை— வீட்டுப் பேற்றை அடைய) முயல்பவரு ளெல்லாம் முதன்மை ானவன்.

அகலம். ஆன் என்னும் உருபு ஒடு என்னும் பொருளில் ந்தது. நாமந்நர் பாடம் 'என்ப', மற்றை நால்வர் பாடம் என்பான்'.

கருத்து. இயல்பினன் இல் வாழ்வான் வீட்டுப் பேற்றை டையது முயல்வாருள் முதன்மையானவன். 17.

அ. ஆற்றி னொழுக்கி யறனிழுக்கா வில்வாழ்க்கை
சோற்றி னேன்மை யுடைத்து.

பொருள். ஆற்றின் ஒழுகி அறன் இழுக்கா இல் வாழ்க்கை— னைய நிலையினரை அவரவர் நெறியின்கண்ணே நடாத்துவித்து ல்லறத்தின் தவறுத இல் வாழ்க்கை, சோற்றலின் சோன்மை டைத்து—தவ மிழைத்தலைப் போல மேம்பாடு உடையது.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். நிலையை ஆசிரமம் எனவும், நிலையினை ஆசிர எனவும் வடநூலார் கூறுவர். அவர் ஆசிரமங்களைப் பிரமச்சரிய பிருகத்தம், வானப்பிரத்தம், சந்நியாசம் என நான்காகவும், அவ் சிரமிகளை முறையே பிரமச்சாரி, பிருகத்தன், வானப்பிரத்தன், சந் பாசி எனவும் கூறுவர். பிரமச்சாரி—மாணவன். பிருகத்தன்— இல் வாழ்வான். வானப்பிரத்தன்—மனையாளோடாயினும், தனித் யினும் வனத்திற் சென்று தவம் புரிவோன். சந்நியாசி—துற மாணவன் நிலையினை இல் வாழ்க்கையில் அடக்கியும், தவம் பு வோன் நிலையினைத் துறவில் அடக்கியும் நிலையினை இல் வாழ்க்கை துறவு என இரண்டாகவும், அந் நிலையினரை முறையே இ வாழ்வான், துறவி எனவும் தமிழ் நூலார் கூறுவர். நடாத் வித்தலாவது, அவருக்கு உண்டி முதலியன உதவி, அவர் த நெறியில் தளராது செல்லும்படி செய்தல். மணக்குடவர் பாட சோற்றலின்'. மற்றை உரையாசிரியர் நால்வர் பாடம் 'சோற்ற லின்'. 'சோற்றலின்' என்பது தொடை யின்பம் பயத்தலாலு இல் வாழ்க்கை என்பது போல ஒரு செயலைக் குறிக்கின்றமையு லும், 'சோற்றலின்' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ள பட்டது.

கருத்து. இல் வாழ்க்கை துறவினைப்போலவே மேம்பா டையது. 1

கூ. அறனெனப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை யஃதும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாயி னன்று.

பொருள். அறன் எனப்பட்டது இல் வாழ்க்கையே—அ
ன்று சிறப்பித்து (தூல்களால்) சொல்லப்பட்டது இல்வாழ்க்கை
ஆதும் பிறன் பழிப்பது இல்லாயின் நன்று—துறவும் மற்றொருவ
பழிப்பதற்கு எதுவாகிய கூடா வொழுக்கம் இல்லையாயின் அறமா

இல் வாழ்க்கை.

அகலம். எனப் பட்டதே என்பதனின்று காரத்தைப் பி
த்து இல் வாழ்க்கை என்பதனோடு சேர்த்துப் பொருள் உரைக்க
பட்டது. அது பிரிநிலைக்கண் வந்தது. எண்ணுக் கூறப் படாத
சேய்மையின்கண் கூறப்படுதலானும், ஆண்டு "உலகம் பழி
த்த தொழித்து வீடன்" என்று கூறப்படுதலானும், அஃது என்ப
தற்குத் துறவு என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. உலகம் பழித்
தது ஒழியாவிடின், துறவு அறம் எனப்படுதற் குரிய பெருமை
யுடைய தன்று என்றவாறு. "வீழ்நான் படாஅமை" என்னும்
தொடக்கத்துக் குறளில் அறத்தை நன்று எனக் கூறியிருத்தல்
காண்க.

கருந்து. இல் வாழ்க்கையே அறம்; கூடா வொழுக்கம்
இல்லையேல், துறவும் அறமாம்.

10.

ய. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.

பொருள். வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன்—பூவுலகத்
தில் (இல் வாழ்வான்) வாழவேண்டிய படி வாழ்பவன், வான் உறை
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்—வானுலகத்தில் வாழும் தேவருள்
ஒருவனாக) மதிக்கப்படுவான்.

அகலம். அவ்வாறு வாழ்பவன் இறந்த பின்னர் வானுலகத்
தேவனாய் வாழ்வன் என்று உரைப்பினும் அமையும், தொழுனைப்
பாணிய பெண்டிர் இறந்த பின்னர் வானுலகத்தில் பெருஞ் சிறப்புப்
பெறுவர் என்று ஆசிரியர் அடுத்த அதிகாரத்தில் கூறுகின்றமையால்.

கருந்து. இல் வாழ்க்கையை ஒழுக்காக நடாத்துகின்றவன்
தேவனாவான்.

20.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

நடம் அதிகாரம்—வாழ்க்கைத் துணை நலம்.

அஃதாவது, இல் வாழ்க்கைத் துணையாகிய மனையாளது மாட்சி.

க. மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டானை
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை.

பொருள். மனை தக்க மாண்பு உடையளாகி தன் கொண்டான் வள தக்காள்—இல் வாழ்க்கைக்குத் தக்க மாட்சிமை யுடையவளாகி தன்னைக் கொண்ட (கண)வனது வரும்படிக்குத் தக்கபடி வாழ்கின் வள், வாழ்க்கை துணை—இல் வாழ்க்கைக்குத் துணை (யாவள்).

அகலம். மனை, வளம் என்பன நான்காம் வேற்றுமை தொகைகள். மாட்சிமை—நற் குண நற் செய்கைகள். மனை என்ப ஆகுபெயர், மனை வாழ்க்கைக்கு ஆயினமையால். நாமநீர் பாட 'வாட்கை'.

கருந்து. இல்வாழ்க்கைக்குத் தக்க மாண்பும் கணவன் வ படிக்குத் தக்க வாழ்வும் உடையவள் வாழ்க்கைத் துணை.

உ. மனைமாட்சி யில்லாள்க ணில்லாயின் வாழ்க்கை
யெனைமாட்சித் தாயினு மில்.

பொருள். மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின்—இல்வா கைக்குரிய நற் குண நற் செய்கைகள் மனையாளிடத்து இல்லையாய் வாழ்க்கை எனை மாட்சித்து ஆயினும் இல்—(அவ்) இல் வாழ்க் எவ்வளவு பெருமையை யுடையதாயினும் (அஃது) இன்றும்.

கருந்து. இல் வாழ்க்கைக்குத் தக்க மாண்பு இல்லாளி இல்லையேல், இல் வாழ்க்கை தனது பெருமையை இழந்து விடும்.

ங. இல்லதெ ணில்லவண் மாண்பரா லுள்ளதெ
ணில்லவண் மாணாக் கடை.

பொருள். இல்லவன் மாண்பானால் இல்லது என்—இல்லாள் ற் குண ற் செய்கைகளை உடையளானால் (அவள் கணவனுக்கு) இல்லாதது யாது? இல்லவன் மாணாக்கடை உள்ளது என்—இல் ாள் நீக் குணம் நீச் செயல் உற்றவிடத்து (அவள் கணவனுக்கு) ுள்ளது யாது?

அகலம். நருமர் பாடம் 'மாண்பாயின்'. மாண்பு என்னும் ுணத்தை இல்லாள் என்னும் குணியின்மேல் ஏற்றி உபசரித்தார்.

கருந்து. இல்லாள் ற் குணம் ற் செய்கை உடையளாயின், ணவன் எல்லாச் செல்வங்களையும் பெறுவன்; நீக் குணம் நீச் செய்கை உடையளாயின், கணவன் எல்லாச் செல்வங்களையும் ழப்பன். 23.

ச. பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந்
நிண்மையுண் டாகப் பெறின்.

பொருள். கற்பு என்னும் நிண்மை உண்டாகப் பெறின்— ற்பு என்று சொல்லப்படும் உறுதிப்பாடு உண்டாகப் பெற்றால், பெண்ணின் பெறும் தக்க யா உள—பெண்ணைப்போல (ஒருவன்) பெறும் தகுதியான பேறுகள் யாவை யுள்ளன? (ஒன்றும் இல்லை

அகலம். பெறப்படுவது பேறு. நச்சர் பாடம் 'பெண் ிறப்புத் தெய்வப் பிறப்பாதும்'. மற்றை ஆல்வர் பாடம் 'பெரு க்க'. 'தக்க' என்னும் சொற்குத் 'தகுதியான பேறுகள்' என் து பொருள். 'பெருந்தக்க' என்பதற்குப் 'பெரிய தகுதியான பேறுகள்' என்பது பொருள். 'தகுதியான பேறுகள்' என்பதே பாதும். 'பெரிய தகுதியான பேறுகள்' என்பது மிகை ுன்றியும், 'தகுதி' என்னும் சொல் அத்தகைய அடை மொழியை ற்காது. 'பெறுமவற்றுள்' எனவும், 'மக்கட் பேறு' எனவும் ஆசிரிய ின்னார்க் கூறுதல் காண்க. இக் காரணங்களால், 'பெருந்தக்க

ன்பது ஒருவன் படித்து மற்றொருவன் கேட்டு எடு பெயர்த் தெழு யதால் நேர்ந்த பிழை என்று கொள்க.

கருந்து. கற்புடைய இல்லாளைப் பெறுதலே ஒருவன் பெறுந் குதியான பேறு. 24.

ரு. தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை.

பொருள். தெய்வம் தொழான் கொழுகன் தொழுது எழுவாள் -(துயில் நீக்குங்கால்) கடவுளே வணங்காளாய்க் கணவனே வணங் ிக் கொண்டே எழுபவன், பெய் என மழை பெய்யும்—பெய் என்று சால்ல மழை பெய்யும்.

அகலம். துயில் நீக்குங்கால் கொழுகனைத் தொழுது கொண் டே எழுவான் எனவே, துயில் கொள்ளுக்காலும் துயிலுங்காலும் கொழுகனைத் தொழுது கொண்டே துயில்வான் என்பதும், தெய்வர் தொழுதல் மற்றைய காலத்திலே என்பதும் பெறப்பட்டன. தொழு ல்—மூச் சரணங்களால் வணங்குதல். மூக்சரணங்கள்—உளம், ா, உடம்பு. இவற்றை வட நூலார் முறையே மனம், வாக்கு, காயம் ன்பர்.

கருந்து கொழுகனை முதல் தெய்வமாகக் கொண்டவள் சொல்வன வெல்லாம் நிகழும். 25

சு. தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலான் பெண்.

பொருள். தன் காத்து தன் கொண்டான் பேணி தகை சான்ற சொல் காத்து சோர்வு இல்லான்—தனது கற்பைக் காத்துத் தன்னைக் கொண்ட (கண) வனைப் பேணித் தகுதி நிறைந்த சொல்

வாழ்க்கைத் துணை நலம்.

லத் காத்து (எனைய இல்லறங்களில்) மறதி இல்லாதவள், பெண். இல் வாழ்க்கைக் குரிய) பெண்.

அகலம். 'தன்' என்பது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை ிலி ஆகு பெயராய்த் தனது கற்பை யுணர்த்தி நின்றது. தகு. றைந்த சொல்லாவது, தன் ஊரில் வாழ்வார் தன்னைக் கற்புடை ள் என்று சொல்லும் சொல். "காலாறு" என்னும் தொடக்க ச் செய்யுளில் "வாழுரூர் தற்புகழு மாண்கற்பி னில்லாள் ன்றூர் நாலடியார்.

கருத்து. தன் கணவனைப் பேணித் தன் கற்பைக் காத்து,
ன் கற்புடையாளென்று தன் ஊரார் சொல்லும்படியாக வாழ்
ளை இல்லாள்.

20

எ. சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை.

பொருள். சிறை காக்கும் காப்பு எவன் செய்யும்—அரணா
க்கும் காப்பு யாது (பயனைச்) செய்யும்? மகளிர் நிறை காக்கு
ப்பே தலை—பெண்கள் (தமது) கற்பால் (தம்மைக்) காக்கு
ப்பே தலையாய காப்பு.

அகலம். தலையாய காப்பைத் தலை என்றார். தலையாய
ப்பு—சிறந்த காப்பு. நச்சர் பாடம் 'கற்பெவன்'; 'கற்பே தலை',
ண்டியு" என்னும் தொடக்கத்துச் செய்யுளில் "பெண்டி
க் காப்ப திலமென்று, கண்டு மொழிந்தனர் கற்றறிந் தோரே"
றார் வளையாபதியார். "நிறையான் மிகுகல்லா நேரிழை
ரச், சிறையா னகப்படுத்த லாகா" என்றார் பழமொழியார்.

கருத்து. இல்லாளை வீட்டினுள் வைத்துப் பூட்டி அவள்
பைக் காக்கலா மென்று நினைத்தல் மடமை. 27.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

. பெற்றாற்பே ணிற்பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப்
புத்தேளிர் வாழு முலகு.

பொருள். பெற்றான் பேணின்—(தம்மை வாழ்க்கைத் துணை
ாகப்) பெற்றவனை (மேற் கூறியபடி) பேணின், பெண்டிர் புத்தே
ிர் வாழும் உலகு பெருஞ் சிறப்பு பெறுவர்—மகளிர் தேவ
ாழும் (வான்) உலகின்கண் (தேவர்களால்) பெரிய சீரினைப்
பறுவர்.

அகலம். பெண்டிர் என்பது உயர்வுப் பன்மைப் பெயர்
ந்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'பெற்றாற் பெறின்'. பெற்றாற்
பறின் என்பதற்குப் 'பெற்றானைப் பெறின்' என்பதே பொருள்
ப் பொருள் ஈண்டு ஒரு பொருத்தமும் இன்று. 'பெற்றாற் பெறின்

ன்பதற்குத் 'தம்மை எய்திய கணவனை வழிபடுதல் பெறுவர
ின்' எனப் பொருளுரைத்து, 'வழிபடுதல்' என்பது சொ
லெச்சம் எனக் கூறிப் போந்தார்கள் முன்னுரையாசிரியர்கள். எச்
ாகக் கொள்ளும் சொல் செய்யுளுக்கு இன்றியமையாத தாயும்
ன்றேயாயும் இருத்தல் வேண்டும். உதாரணமாகப் "பிறவிப் பெரு
டல்" என்னும் தொடக்கத்துக் குறளில் 'இறைவனடி சேர்ந்தா
ன்பது சொல் லெச்ச மாதல் காண்க. இக் குறளில் 'இறை
ரடி சேர்ந்தார்' என்பதைச் சொல் லெச்சமாகக் கொள்ளாமலு
ுது தவிர வேறு ஒரு சொற் றொடரையாவது, சொல்லையாவது
சொல்லெச்சமாகக் கொள்ளவும் முடியாது. 'பெற்றாற் பெறின்' எ
னும் பாடத்தைக் கொள்ளின், எச்சமாக ஒரு சொல்லைக் கொள்ளுத
ுன்றி யமையாதது தான். ஆனால், 'தெய்வமாக' அல்லது 'ஆனி
ாக' என்பது போன்ற வேறு ஒரு சொல்லை எச்சமாகக் கொள்
னும் அமையும். ஆகலான், 'வழிபடுதல்' என்பது சொல் லெச்ச
ன்று கூறுதல் பொருந்தாது. பழைய ஓலை ஏடுகளில் உயிர் மெ

வாழ்க்கைத்துணை நலம்.

எகரமும் உயிர்மெய் எகாரமும் உயிர்மெய் எகாரமாகவே எ
பட்டிருத்தலையும், ஐகாரம் கழிகன் இல்லாமல் நிகரம்போல எ
பட்டிருத்தலையும் நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். ஆகார
பெயர்த் தெழுதியோன் "பெற்றாற்பே ணிற்பெறுவர்" எ
லுள்ள பேகாரத்தைப் பெகரமாகவும், ஐகாரத்தை நிகரம
படித்தெழுதியதால் "பெற்றாற் பெறின்" என்ற பிழைப்
ஏற்பட்ட தெனக் கொள்க. 'பேகாரம்' பிரியாது புணர்தல்.

கருத்து. கணவனை மேற்கொள்ளிய வாறு பேணியவள்
ுலகத்தில் பெருஞ் சிறப்புப் பெறுவள்.

கூ. புகழ்புரிந்த வில்லிலோர்க்கு நில்லை யிகழ்வார்முன்
னேறுபோற் பீடு நடை.

பொருள். புகழ் புரிந்த இல் இல்லோர்க்கு—(கற்புடை
என்னும்) புகழைச் செய்த இல்லாள் இல்லாத (கண) வர்க்கு,
வார்முன் ஏறுபோல் பீடு நடை இல்லை—பகைவர்முன் சிங்க
போல (நடக்கும்) பெருமித நடை இல்லை.

'அகலம். இல்லோர் என்பது செய்யுள் விகாரத்தால்
வொற்றுக் கெட்டு நின்றது. ஏறு—ஆண். முற்றிய உரை
பர்கள் பாடம் 'புகழ்புரிந் நில்'. 'புகழ்புரிந்த வில்' எ

போலப் 'புகழ்புரிந் தில்' என்பது தொடை யின்பம் பயக
பானும், அப் பாடத்தைக் கொள்ளுங்கால் அகரம் செய்யுள் வி
கால் தொக்கதாகக் கொள்ளவேண்டிய நிருத்தலானும், 'பு
ந்த வில்' என்பதே ஆசிரியர் பாட மெனவும், 'புகழ்புரிந்
ன்பது ஒருவன் படித்து மற்றொருவன் கேட்டு எடு பெயர்த் தெ
தால் கோர்ந்த பிழையெனவும் கொள்க.

கருத்து. புகழ் புரிந்த இல்லாள் இல்லாதார் பகைவர்
பெருமையோடு கடக்க மாணுவர்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

ம. முங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றத
னன்கல நன்மக்கட் பேறு.

பொருள். மனை மாட்சி மங்கலம்—மனையானது நற் குண
ற் செயல்கள் மங்கல மாளும்; நல் மக்கட் பேறு அதன் நன்கல
—நல்ல மக்களைப் பெறுதல் அம் மங்கல மாளின் நன் கல மாம்.

அகலம். மங்கல மாண் பெண்ணின் கழுத்திற்கு அழகு செய்
தைபோல நன் மக்கட் பேறு மனையாளுக்கு அழகு செய்யும் என்
றாறு. மங்கலம், மனை என்பன ஆகு பெயர்கள், அவை முறையே
ங்கல மாளுக்கும் மனையாளுக்கும் ஆயினமையால். நன் கலம்—தாலி
ங்கல மாண்—தாலிக் கொடி. 'என்ப', 'மற்று' அசைகள்
மனைக்கு விளக்க மடவார்; மடவார், தமக்குத் தகைசால் புதல்வர்
ன்றனர் நான்மணிக் கடிகையார். பேறு என்பது விருதி புண
தை கெட்டு முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். அஃதாவது
பெறு' என்னும் முதனிலையோடு 'தல்' என்னும் விருதி புணர்ச்
கெட்டுப் 'பெறு' என்னும் முதனிலை பேறு' எனத் திரிந்
நின்றது.

கருத்து. மனையானது நற்குண நற் செயல்கள் குடும்பத்திற்
அழகு; நல்ல மக்களைப் பெறுதல் மனையாளுக்கு அழகு. 3

4-ம் அதிகாரம்—மக்கட் பேறு.

அஃதாவது, மக்களைப் பெறுதல்.

க. பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவுடைய
மக்கட்பே றல்ல பிற.

பொருள். பெறும் அவற்றுள் அறிவுடைய மக்கள் பே
அல்ல பிற—(மாக்கள்) பெறும் பேறுகளுள் அறிவுடைய மக்

மக்கட் பேறு.

பேறு அல்லாத பிறவற்றை, யாம் அறிவது இல்லை—யாம் (ஒரு
மதிப்பது இல்லை.

அகலம். பெறப்படுவதனைப் பேறு என்றார். முன்னிய
யாசிரியர்கள் பாடம் 'அறிவறிந்த'. 'அறிவறிந்த மக்கட் பே
என்பது 'கற்று அறிய வேண்டுவனவற்றை அறிந்த மக்க
பெறுதல்' எனப் பொருத்த மற்ற பொருளைத் தருதலாலும்,
டைய மக்கட் பேறு' என்பது 'இயற்கை அறிவை யுடைய
களைப் பெறுதல்' எனப் பொருத்த முள்ள பொருளைத் தரு
லும், 'அறிவுடைய' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொ
'அறிவறிந்த என்றதனால், மக்கள் என்பது பெண் ஒழித்து
தது" என உரைப்பாரும் உளர். அப் பாடத்தைக் கொள்ளினும்
உரை பொருத்தாது, கல்வியறிவு இரு பாலார்க்கும் பொதுவாகல

கருத்து. மாக்கள் பெறும் பேறுகளுள் அறிவுடைய மக்
பேறே சிறந்தது.

உ. எழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின்.

பொருள். பழி பிறங்கா பண்புடை மக்கள் பெறின்—பா
சாத நற்குண முடைய மக்களைப் பெற்றால், எழு பிறப்பும் தீய
ண்டா—(மேல்வரும்) எழு (வகைப்) பிறப்பின்கண்ணும் (இ
றுமைத்) தன்பங்கள் சேரா.

அகலம். எழு வகைப் பிறப்பாவன:—தாவரம், ஊர்வன,
ழ்வன, பறப்பன, (நாற் காலால்) கடப்பன, மானுடர், தேவ
ழ பிறப்பு என்பதற்கு வரும் பிறப்பின்கண் என்று உரைப்பது
மையும். மக்களது நற் குண நற் செய்கைகளால் பெற்றோரை
ன்பங்கள் சேரா என்பது ஒவ்வொருவரும் செய்த வினைகளி

பயன்கள் அவரவரையே (சேரும் என்னும் வட மொழி தென் மொ
நூல்களின் வழக்கினை மறுக்காதோ எனின், மறுக்காது. என்
பழி பிறங்காப் பண்புடை மக்களைப் பெறுதற்குப் பெற்றோர்
நல் வினைகளைப் புரிந்திருத்தல் வேண்டும். அந் நல் வினைகளி
பயன்கள் இரண்டு. ஒன்று பழி பிறங்காப் பண்புடை மக்களை
பெறுதல்; மற்றொன்று ஏழு பிறப்புந் தீயவை தீண்டாமை. ஒ
நியதன் உண்மை பிந்தியதன் உண்மையை அறிவிக்கும் அறிகு
அவ் விரண்டும் பெற்றோரது முன் வினைப் பயன்களே யாம். நரு
பாடம் 'மக்கட் பெறல்'.

கருத்து. பாவம் புரியாத மக்களைப் பெற்றோர் மேல் வரு
ஏழு பிறப்புக்களிலும் எவ்வகைத் துன்பமும் உறார். 3

கூ. தம்பொரு ளென்பவே தம்மக்க ளப்பொரு
ளுந்தம் வினையான் வரும்.

பொருள். தம் மக்கள் தம் பொருள்—தமது மக்கள் தம
பொருள்: அப் பொருள் தந்தம் வினையால் வரும்—அம் மக்களாகி
பொருள் தந்தம் வினைகளால் உண்டாம்.

அகலம். 'என்ப', 'ஏ' அசைகள். நச்சர் பாடம் 'என்பர்
அவர்ப்பேறு'. மற்றை நால்வர் பாடம் 'என்ப'; 'அ
பொருள்'. 'அவர்பொருள் தந்தம் வினையான் வரும்' என்ப
பொருத்தமான பொருள் ஒன்றையும் தாராமையான் 'அப் பொருள்
என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க. அப்பொருள் என்ப
தான்காஞ் சீர் ஆயக்கால், மூன்றும் சீர் 'தம்மக்கள்' எனவும்
இரண்டாஞ் சீர் 'என்பவே' எனவும் இருத்தல் வேண்டும். அ
பாழுது மூன்றாஞ் சீர் மோனை யின்பம் பயத்தலையும் நோக்குக.

கருத்து. மக்கள் உளராதலும் இலராதலும், தல்ல மக்க

மக்கட் பேறு.

உளராதலும் நிய மக்கள் உளராதலும் அவரவர் வினைகளின் பய
நலேயாம். 3

ச. அமிழ்தினு மாற்ற வினிதேதம் மக்கள்
சிறுகை யளாவிய கூழ்.

பொருள். தம் மக்கள் சிறுகை அளாவிய கூழ்—தமது மக்க
றிய கைகளால் குழாவிய கூழ், அமிழ்திலும் ஆற்ற இனிது—அமி
லும் மிக இனிது.

அகலம். சிறு கை என்றமையால் குழந்தை எனவும், தவ
ல் முதலியவற்றுல் அவர் கை மண், தசை, முதலியன படிந்திருக்
மெனவும் கொள்க. அக் கூழ் அமிழ்திலும் இனிதாதல் தம்முடை
சொந்த மக்களது சிறுகை அளாவிய போழ்தே என்பதை உணர்த்
வேண்டித் 'தம்மக்கள்' என்றார். கை என்பது சாதி ஒருமை
பெயர். நாமநீர் பாடம் 'அமுதிலும்'. ஓகாரம் தேற்றம்.

கருத்து. தம் மக்கள் தம்முடன் உண்ணுதல் தமக்கு இன்ப
யக்கும். 34

இ. மக்கள்மெய் தீண்ட லுடற்கின்ப மற்றவர்
சொற்கேட்ட லின்பஞ் செவிக்கு.

பொருள். மக்கள் மெய் தீண்டல் உடற்கு இன்பம்—மக்களை
டலைத் தொடுதல் (பெற்றோரது) உடம்பிற்கு இன்பம் (பயக்கும்
அவர் சொல் கேட்டல் செவிக்கு இன்பம்—அம் மக்களது சொல்லை
கேட்டல் (பெற்றோரது) செவிக்கு இன்பம் (பயக்கும்).

அகலம். 'மற்று' அசை. நாமநீர் பாடம் 'மற்றவர்தம்'

கருத்து. தம் மக்களது மெய்யைத் தீண்டலும் சொல்லை
கேட்டலும் தமக்கு இன்பம் பயக்கும். 35

திருக்குறள்—அறப்பால்.

சு. குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொற் கேளா தவர்.

பொருள். தம் மக்கள் மழலை சொல் கேளாதவரே—தம
க்களுடைய மழலைச் சொல்லைக் கேளாதவரே, குழல் இனிது, யா
னிது என்ப—குழலிசை இனிது யாழிசை இனிது என்
சொல்வர்.

அகலம். குழல், யாழ் என்பன ஆகுபெயர்கள், அவற்றி னைசைகளுக்கு ஆயினமையால். தருமர், தாமந்தர் பாடம் 'என் ம்'. மற்றை மூவர் பாடம் 'என்பதம்'. ஏகாரம் கெட்டது.

கருத்து. தம் மக்கள் மழலைச் சொல் குழலினும் யாழினு னிது. 3

எ. தக்தை மகற்காற்று கன்றி யவையத்து
முக்தி யிருப்பச் செயல்.

பொருள். தக்தை மகற்கு ஆற்றும் கன்றி—தக்தை மகனு ச் செய்யும் உதவி, அவையத்து முக்தி இருப்ப செயல்—(சான்றே வையின்கண் முன்னே இருக்கும்படியாகச் செய்தல்.

அகலம். முன்னே இருக்கும்படியாகச் செய்தலாவது, முன்னே நத்தற்குரிய கல்வி, ஒழுக்கம், முதலியவற்றை அளித்தல். முன்னே தன்மையான இடத்தில். 'கன்றி' என்ற சொல்லே வழங்கினமை ல், அவ்வாறு கல்வி முதலியவற்றைத் தக்தை அளித்தமைன் செய்க்கன்றியாகக் கருதல் வேண்டும் என்பது பெற்றும்.

கருத்து. மக்களுக்குக் கல்வியும் ஒழுக்கமும் கற்பித்தல் டெ ரர் கடமை. 3

அ. தம்மிற்றம் மக்க ளறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லா மினிது.

மக்கட் பேறு.

பொருள். தம்மின் தம் மக்கள் அறிவுடைமை—தம்மினு மது மக்கள் அறிவுடையரா யிருத்தல், மா நிலத்து மன் உயிர்க் ல்லாம் இனிது—பெரிய நிலவுலகின்கண் நில பேறுடைய மனி யிர்களுக்கெல்லாம் இன்பம் பயக்கும்.

அகலம். உயிரின் அழியாத் தன்மையைக் குறிக்க வேண்

ன்னுயிர் என்றார். தம் மக்கள் என்றமையால், உயிர் என்பதற்
னித உயிர் என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. இன்பம் பயப்
னே இனிது என்றார். இன்பம் உறுவது உயிரே யாகலின், உயிர்
கல்லாம் என்றார். தாமந்தர் பாடம் 'தன்னிற்றன் மக்கள்
ம் மக்கள் அறிவுடைமை தமக்குப் பயக்கும் இன்பத்தினும் மாநிலத்
ன்னுயிர்க் கெல்லாம் அதிக இன்பம் பயக்கும் என்று உரைப்பாரு
னர். உலக அனுபவத்திற்கு மாறுபடுகின்றமையால், அவ்வள
பாலியுரை யென்று தள்ளுக.

கருத்து. தம்மினும் தம் மக்கள் அறிவுடையரா யிருத்த
பற்றோர்க்கு இன்பம் பயக்கும். 3

'சு. ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
சான்றோ னெனக்கேட்ட தாய்.

பொருள். தன் மகனை சான்றோன் என கேட்ட தாய்—தன
கனை (க்கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களால்) நிறைந்தோன் என (ப்பிற
சால்ல)க் கேட்ட தாய், ஈன்ற பொழுதின் பெரிது உவக்கும்—
யவனைப்) பெற்ற காலையில் அடைந்த களிப்பினும் பெரி
னிப்பன்.

அகலம். 'இன்' என்றமையால், தன் மகனைச் சான்றோனை
ன் கண்டபொழுது உளதாம் உவப்புத் தான் அவனை ஈன்றபொழு
டைந்த, உவப்பினும் பெரிதென்பதும், பெரிது என்றமையா

அதனினும் தன் மகனைச் 'சான்றோன் எனப் பிறர் கூறக் கே
பொழுது உளதாம் உவப்புப் பெரிதென்பதும் பெறப் பட்ட
உவகை—உள்ளக் களிப்பு. "பெண் ணியல்பால் தாளுக அ
மையின் கேட்ட தா யெனக் கூறினர்" என்று உரைப்பாரும் உ
பெண்ணின் இயல்பு தாளுக அறியாமை என்பது அறிவிலார்
றென அவ் வுரையை மறுக்க.

கருத்து. தன் மகன் கல்வியும், அறிவும், ஒழுக்கமும் நிறை
வன் என்று பிறர் பேசக் கேட்ட தாய் பேருவகை எய்துவன்.

ய. மகன்றக்தைக் காற்று முதவி யிவன்றக்தை
யென்னேற்றான் கொல்லெனுஞ் சொல்.

பொருள். மகன் தக்தைக்கு ஆற்றும் உதவி—மகன் தக்தை
குச் செய்யும் உதவி, இவன் தக்தை என் சோற்றான் என்னும் சொ
(ஆக்குதல்)—'(இவனைப் பெறுவதற்கு) இவன் தக்தை யாது தவ
புரிக்தான்' என்று (பிறர்) சொல்லும் சொல்லை உண்டாக்குதல்.

அகலம். என் என்பது என் சோன்பு எனப் பொருள் படு
கின்றது. சோன்பு—தவம். ஆக்குதல் என்பது சொல்லெச்ச
'கொல்' 'அசை'. 'சொல்' இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொக
'இவன் தக்தை என்னேற்றான்', என்பது பிறாது கூற்று. உ
என்றமையால், அச் சொல்லைப் பிறர் சொல்லுமாறு மகன் கல்
அறிவு, ஒழுக்கங்களோடு கடத்தலாகிய உதவியைத் தக்தை வேண்
டிற்கின்று சொன்பதும், அதனால் அவ் உதவியைத் தக்தைக்கு மக
கவறாது செய்யக் கடன் பட்டுள்ளான் என்பதும் பெறப்பட்ட
என்னும் என்பது வகர வொற்றுக் கெட்டு நின்றது.

கருத்து. கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் உடையராய்ருத்தல் மக்
டமை.

4

அன்புடைமை.

ரு-ம் அதி:—அன்புடைமை.

அஃதாவது, அன்பை உடையராய் ருத்தல்.

க. அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா முார்வலர்ப்
புன்கணீர் பூசல் தரும்.

பொருள். அடைக்கும் தாழ் அன்பிற்கும் உண்டோ—(அகத்தி
ன்று வெளிப்படாமல்) அடைத்துவைக்கும் (வலிய) கதவு அன்
ற்கும் உண்டோ? ஆர்வலர் புன்கண் ணீர் பூசல் தரும்—அன்பு
ய்யப்பட்டாரது துன்பம் (அக் கதவை) பிளக்கும் தாக்குதலை
ண்டாக்கும்.

அகலம். அன்பு செய்யப்பட்டாரது துன்பம் அன்புடை
ர் அகத்தினின்று வெளிப்படாமல் அன்பை அடைத்தலைத்

நக்கும் கதவினை உடைத்து அன்பை வெளிப்படுத்திவிடும் என்ற
று. தாழ் என்பது ஆகுபெயர், அதனை யுடைய கதவிற்கு ஆயி
மையால். ஈர் என்பது வினைத்தொகை. ஈர்வம்—அன்பு செய்யப்
ர் தன்மை. பூசல்—பொருதல்—தாக்குதல். ஈர்வம் என்னும்
ன்புப்பெயர் ஈறும் ஈற்றயலும் கெட்டு, வலர் என்பதனோடு புணர்
ா ஈர்வலர் என் றாயிற்று. வலர்—வல்லவர். 'ஈர்வலர் புன்கணீர்
ல் தரும்' என்பதற்குத் "தம்மால் அன்பு செய்யப்பட்டவரது
ன்பல் கண்டுழி" என்ற சொற்களை வருவித்து, "அன்புடையார்
ண் பொழிகின்ற) புல்லிய கண்ணீரே (உள் நின்ற அன்பினை எல்
ரும் அறியத்) தாற்றும்" என்று உரைப்பாரும் உளர். அவர்
ர்வலர்' என்பதற்கு 'அன்பு செய்யப்பட்டார்' என்பதே பொருள்
ர்பதை அறியார். அன்றியும், 'துன்பம்' என்னும் பொருள்
நம் 'புன்கண்' என்ற சொல்லைப் புன், கண் எனப் பிரித்தும்,
டைக்கும் தாழ் உண்டோ? என்ற வினாவிற்கு விடையில்லாதும்
ாருள் உரைத்து இடர்ப்பட்டனர்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

கருத்து. அன்பு செய்யப்பட்டார் துன்ப முறுதலைக் காணு
பொருர் அன்புடையார். 41.

உ. ' அன்பிலா ரெல்லாந் தமக்குரிய ரன்புடைய
ரென்பு முரியர் பிறர்க்கு.

பொருள். அன்பு இல்லார் எல்லாம் தமக்கே உரியர்—அன்பு
இல்லாதவர் எல்லாப் பொருள்களையும் தமக்கே உரியர்; அன்பு உடை
யார் என்பும் பிறர்க்கே உரியர்—அன்பினை உடையவர் (தம்) உடம்
பையும் பிறர்க்கே உரியர்.

அகலம். இல்லார் என்பதன் ஈகார வொற்றும், ஈகார மிரண்
டும் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கன. என்பு என்பது ஆகு பெயர்,
அதனை உடைய உடம்பிற்கு ஆயினமையால். பிறர்க்கே—பிறர்க்
காகவே. உரியர்—உடையர். நச்சர் பாடம் 'உரிய பிறர்க்கு'.

கருத்து. அன்புடையார் தமது உடைமைகளை யெல்லாம்
அன்புற்ற பிறர்க்கு வழங்குவர். 42.

கூ. அன்போ டியைந்த வழக்கென்ப வாருயிர்க்
கென்போ டியைந்த தொடர்பு.

பொருள். உயிர்க்கு ஆர் என்போடு இயைந்த தொடர்பு—பிர்க்கு அருமையான (மக்கள்) உடம்போடு கூடிய சேர்க்கை, அன் ாடு இயைந்த வழக்கு என்ப (ஆன்றோர்)—(முற் பிறப்பில்) அன் ன் பொருந்திய பயன் என்பர் ஆன்றோர்.

அகலம். 'வழக்கு என்பதும் 'அன்பு' என்பதும் ஆகு யர்கள். 'ஆர்' என்பதனை 'உயிர்' என்பதினின்று பிரித்து 'ன்பு' என்பதனுடன் சேர்த்துப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. நமையான உடம்பு—மக்கள் உடம்பு. 'ஆன்றோர்' என்பது சொல் ச்சம். 'இயைந்த' என்பதற்குப் 'பொருந்துவதற்கு வந்த'

அன்புடைமை.

ன்று உரைப்பார் சிலர். அச் சொற்கு அப் பொருள் இல்லை யென்று அவ் வுரையை மறுக்க. முற் பிறப்பில் கன்று முதலியவை மீது அன்பு செலுத்திய பசு முதலியன இப் பிறப்பில் மக்களாய்ப் பிற தன்னன என்று அறிக.

கந்து. அன்பு செய்ததின் பயனே மக்கட் பிறப்பு. 43

ச. அன்பீனு மார்வ முடைமை யதுவீனு
நண்பென்னு நாடாத் துணை.

பொருள். அன்பு ஆர்வம் உடைமை ஈனும்—அன்பு (பிறரால்) அன்பு செய்யப்படுந் தன்மை உடையனதலை ஈல்கும்; அது நண்ட என்னும் நாடா(த) துணை ஈனும்—அவ் வுடைமை கட்பு என்று சொல்லப்படும் தேடுதற்கு அரிய துணையினை ஈல்கும்.

அகலம். பிறரால் அன்பு செய்யப்படுதலே ஆர்வம் என்பதற்கு இக் குறன் ஒரு சான்று. முந்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'நாடாச் சிறப்பு'. கட்பினைத் துணை யென்றே ஆசிரியர் பிறகண்டும் கூறு ன்றமையாலும், சிறப்பு என்பது ஈண்டுப் பொருத்த மற்ற சொல் ாகலாலும், 'துணை' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் என்று கொள்ளப் ட்டது. நாடாத—தேட முடியாத—தேடுதற்கு அரிய.

இ. அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்
இன்புற்ரு செய்துஞ் சிறப்பு.

பொருள். வையகத்து இன்புற்றூர் எய்தும் சிறப்பு—உலகத்தில் இன்பத்தை அடைத்தவர் பெறும் வீடு, அன்பு உற்று அமர்ந்த வழக்கு என்ப (ஆன்ரோர்)—அன்பைப் பொருந்தி நின்ற பயன் என்று சொல்வர் ஆன்ரோர்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். இன்புற்றூர் என்றமையால், அவர் அறமும் பொருளும் முன்னரே பெற்றமை தெற்றென விளக்கும். வழக்கு என்பது ஒருபெயர், அதன் பயனுக்கு ஆயினமையால். நருமர் பாடம் 'அன்புற் றமைக்த'; 'ஆருயிர்க் கின்புற்றூர்'. நச்சர் பாடம் ''அன்புற்ரு செய்தும் பிறப்பு'.

கருந்து. அன்புடைமை அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கையும் அளிக்கும்.

ஈ. அறத்திற்கே யன்புசார் பென்ப வறியார்
மறத்திற்கு மஃதே துணை.

பொருள். அறியார் அன்பு அறத்திற்கே சார்பு என்ப—(அதன் தன்மையை) அறியாதார் அன்பு அறத்தைச் செய்தற்கே அது என்று சொல்லுவர்; அஃதே மறத்திற்கும் துணை—அன்பே மறத்தைச் செய்தற்கும் துணை.

அகலம். ஓர் உயிர் அல்லது ஒரு பொருள் மீது கொண்ட அன்பே பிறி தோ ருயிர்க்குத் தீங்கிழைத்தற்குக் காரண மாதல் அன்பே மறத்திற்கும் துணை என்ரூர். நருமர் பாடம் 'சால் பெ

கருந்து. மாந்தர் செயல்கட் கெல்லாம் அன்பே காரணம்

எ. என்பி லதனி வெயில்போலக் காயுமே
அன்பி லதனி யறம்.

பொருள். என்பு இல் அதனை வெயில் போல அன்பு இல் அ
அறம் காயும்—எலும்பு இல்லாத பிராணியை வெயில் (காய்தல்)(
அன்பு இல்லாத உயிரை அறக்கடவுள் வருத்தும்.

அகலம். இல்லதனை என்னும் இரண்டும் செய்யுள் வி
தால் எகர வொற்றுக் கெட்டு நின்றன. எகாரம் அசை.

கருந்து. அன்பு இல்லாதார் துன்பம்உறுவர்.

அ. அன்பகத் நில்லா வுயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றல் மரந்தளிர்த் தற்று.

பொருள். அன்பு அகத்து இல்லா உயிர் வாழ்க்கை—ந
உள்ளத்தின்கண் இல்லாத உயிர் (செழித்து) வாழுதல், வன்பால்
வற்றல் மரம் தளிர்த்து அற்று—பாலை நிலத்தின்கண் வற்ற
மரம் தளிர்த்தாற் போலும்.

அகலம். வற்றல் மரம் பாலை நிலத்தின்கண் தளிர்க்க
போல, அன்பில்லாத மாந்தர் செல்வம் முதலியன பெற்றுச் செழி
வாழ்வர் என்ற வாறு. வன்பால்—பாலை நிலம். வற்ற லான—வ
றலை யடைந்த. தளிர்த்தற்று என்பது வினையெச்சத் தொகை.
தளிர்த்தால் அற்று என விரியும். மணக்குடவர், நாமக்கல்
பாடம் 'வன்பார்க்கண்'.

கருந்து. அன்பு இல்லாதார் செழிப்புற்று வாழார்.

கூ. புறத்துறுப் பெல்லா மெவன்செய்யும் யாக்கை
யகத்துறுப் பன்பி லவர்க்கு.

பொருள். யாக்கை அக உறுப்பு அன்பு இல்லவர்க்
டம்பின் உள்ளுறுப்பாகிய அன்பு இல்லாதவர்க்கு, புற உ
ல்லாம் எவன் செய்யும்—(உடம்பின்) வெளி யுறுப்பு(க்களாகிய
காது, கை, கால், முதலியன) எல்லாம் யாது பயனைச் செய்யும்?
யனையும் செய்யா.)

அகலம்! புற வுறுப்புக்களாகிய கண், கை, காது, கால், மு
வை இருந்தும் அக வுறுப்பாகிய அன்பு இல்லாதவழி அறம்
காது என்ற வாறு. 'அகம்', 'புறம்' அத்துச் சாரியை பெ
ன்றன.

கருந்து. அன்பு இல்லாதார் அறம் புரியார்.

ம. அன்பின் வழிய துயிர்நிலை யஃநில
தென்புதோல் போர்த்த வுடம்பு.

பொருள். அன்பின் வழியது உயிர்நிலை—அன்பைப்பற்றி
கும் உடம்பு உயிர்நிலை; அஃது இல்லது என்பு தோல் போ
உடம்பு—அன்பு இல்லாதது எலும்புகளைத் தோல் போர்த்த
நில்லாத) உடம்பு.

அகலம். நாமந்நீர் பாடம் 'அன்பின் வழிய னுயிரின
திலான்'. நநீசர் பாடம் 'அஃநிலார்'. மற்றை மூவர் ப
'அஃநிலார்க்கு'. அன்புன்னது இன்னதெனக் கூறியவர் அன்பி
தது இன்னதெனக் கூறுதலே இயற்கையும் முறையு மாகலா;
அஃநிலார்க் கென்பு தோல் போர்த்த வுடம்பு' என்பதன் பி
னினும் 'அஃநில தென்பு தோல் போர்த்த வுடம்பு' என்பது
பொருத்தமான பொருளைத் தருதலானும், 'அஃநிலது' என்
ஆசிரியர் பாட மெனவும், 'அஃநிலார்க்கு' என்பது பிழை
பாட மெனவும் கொள்க.

கருந்து. அன்பு இல்லாதார் பிணத்தை ஒப்பர்.

சும்-அதி :— விருந்தோம்பல்.

அஃதாவது, விருந்தினரைப் பேணுதல். விருந்
புதுமை. விருந்தினர்—புதியராய் வந்தோர்.

க. இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தெ
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

பொருள். இல் இருந்து ஓம்பி வாழ்வது எல்லாம்—(ஒரு
இல்லின்கண் தங்கி (பொருளைக்) காத்து வாழ்த லெல்லாம், வி

ம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு—விருந்தினரைப் பேண
யவருக்கு) உதவி செய்தற் பொருட்டு.

அகலம். எல்லாம் என்பது ஈண்டு ஏஞ்சாப் பொருட்டாயதோ
ரிச்சொல். பொருள்+து=பொருட்டு. பொருட்டு—பொருளை
டையது. 'விருந்து' ஆகுபெயர், அதனை உடையார்க்கு ஆயினமையால்.

கருத்து. இல்லின்கண் வாழ்வது விருந்தினரைப் பேணு
ற்கே.

51.

உ. விருந்து புறத்தாத்தான் உண்ணுங்கால் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று.

பொருள். சாவா மருந்து எனினும்—சாவாமைக்குக் காரண
மிய அமிழ்தம் என்னினும், விருந்து புறத்து ஆக தான் (அதை)
ண்டல்—விருந்தினர் புறத்திருக்கத் தான் அதை உண்டல்,
ண்டல் பாற்று அன்று—விரும்பற் பான்மைத்து அன்று.

அகலம். சாவாமைக்குக் காரணமாகிய மருந்தினைச் சாவா
ர்.தென்றார். அதை என்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. பால்
து=பாற்று. பான்மைத்து—தன்மைத்து. நச்சர் பாடம் 'புறத்த
ப்'. மற்றை நால்வர் பாடம் புறத்ததா'. மணக்குடவர் பாடம்
வண்டும்பாற் றன்று'. தாமத்தர் பாடம் 'தானுண்ணல்'.
த்ததா' என்னும் பாடத்தைக் கொள்ளுங்கால், புறத்ததாக என்
ற செய்யுள் விகாரத்தால் ஈறு கெட்டு நின்ற தெனக் கொள்ள
ண்டிய நிருத்தலாலும், 'புறத்தது' என்னும் வினையாலணையும்
யர் ஈண்டு வேண்டாததும் பொருத்தமற்றது மானபடியாலும்,
ருந்து புறத்திருக்க' என்னும் கோரிய பொருளைத் தரும்
த்தாக' என்பதே ஆசிரியர் பாடமெனவும், 'புறத்ததா' என்பது
பெயர்த் தெழுதியோனுல் கோர்ந்த பிழை எனவும் கொள்க.

[illegible]

கருத்து. விருந்தினரை வீட்டின் வெளியே வைத்துவிட்
ரம் வீட்டினுள் உண்டல் விரும்பத் தக்க தன்று.

ஊ. வருவிருந்து வைகலு மோம்புவான் வாழ்க்கை
பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று.

பொருள். வைகலும் வரு விருந்து ஓம்புவான் வாழ்க்கை—ந

தாறும் (தன்பால்) வரும் விருந்தினரைப் பேணுவானது [illegible]
ழ்க்கை, பருவந்து பாழ்படுதல் இன்று—வறுமையுற்று அழிவ
ல் இல்லை.

அகலம். 'வரு' என்பது வினைத்தொகை. பேணுதல் பசரித்தல். பருவரல்—துன்புறல். அஃது ஈண்டு ஆகுபெ தற்கு ஏதுவாகிய வறுமைக்கு ஆயினமையால். அது தைவ, ன்பது போல ஒரு சொல் நீர்மைத்து.

கருந்து. விருந்தினரைப் பேணுவான் வறுமை யுறு ல்லை. 5

ச. அகமலர்ந்து செய்யா ளுறையு முகமலர்ந்து
கல்விருந் தோம்புவா னில்.

பொருள். கல் விருந்து முகம் மலர்ந்து ஓம்புவான் இல்—கல் ருந்தினரை (த்தன்) முகம் மலிழ்ந்து பேணுவானது இல்லி னனே, செய்யான் அகம் மலர்ந்து உறையும்—திருமகள் உள்ள ழ்ந்து வாழ்வன்.

அகலம். மேற் குறளில் விருந்தோம்புவானது இல்வாழ்க்கை மையுறல் இல்லை யென்றதற்கு ஈண்டுக் காரணம் கூறிய வாறு மரீ பாடம் 'அகமலர்ந்து'; 'முகமலர்ந்து'. மற்றை நால்வ டம் 'அகனமர்ந்து'; 'முகனமர்ந்து'. அகனமர்ந்து, முகனமர்ந் பன முறையே அகம் பொருந்தி, முகம் பொருந்தி என்னு

விருந்தோம்பல்.

பொருள் தருகின்றன. அக மலர்ந்து, முக மலர்ந்து என்பன முறையே அக மிழ்ந்து, முக மிழ்ந்து என்னும் பொருள் தருகின்றன. பிற்றை பொருள்கள் மிகப் பொருத்தமும் தெளிவு முடையனவாகலான் அப் பொருள்களைத் தரும் நருமர் பாடங்களே ஆசிரியர் பாடங்கள் எனக் கொள்ளப்பட்டன.

கருந்து. நல்ல விருந்தினரைப் பேணுவான் இல்லின்கண் திருமகள் உறைவள். 54

றை. வித்து மிடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சின் மிசைவான் புலம்.

பொருள். விருந்து ஓம்பி மிச்சில் மிசைவான் புலம்—(விரு
தினருக்கு உணவு அளித்து) விருந்தினரைப் பேணி எஞ்சியதை
உண்பானது நிலத்தின்கண், வித்து இடலும் வேண்டுமோ—விதை
விதைத்தலும் வேண்டுமோ? (வேண்டா.)

அகலம். அவர் நிலத்தில் வித்து இடாமலே இறைவன் விளை
பொருள்களை அருள்வன் என்றவாறு. வித்திடல் முதலியன செய்ய
மலே செல் வரப் பெற்றமையை ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனா
புராணத்திலும் நக்கனார் சரித்திரக் கீர்த்தனையிலும் காண்க. "விச்
தன்றியே விளைவு செய்குவாய்" என்ற திருவாசகத்தையும் நோக்குக
வித்தும் என்பதன் உம்மையைப் பிரித்து இடல் என்பதனோடு சேர்
தும், கொல்லோ என்பதின் ஓகாரத்தைப் பிரித்து வேண்டும் எ
பதனோடு சேர்த்தும் பொருள்கள் உரைக்கப்பட்டன. எஞ்சியது—
மீதமானது. "

கருத்து. விருந்தினரை ஓம்புவானது நிலங்களைத் தேவ
விளைப்பர். " "

55

சு. செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பா
னல்விருந்து வானத் தவர்க்கு.

திருக்குறள்—அறத்துப்பால்.

பொருள். செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
ன்பால் நின்று) செல்லும் விருந்தினரைப் பேணி (த்தன்பால்)
, விருந்தினரை (எதிர்) நோக்கி இருப்பவன், வானத்து அவர்
ல் விருந்து—வானத்தின்கண் வாழும் தேவருக்கு நல்ல விருந்

ன் (ஆவன்).

அகலம். செல், வரு என்பன வினைத்தொகைகள். அவை கூறிய பொருளை வாதலைத் "தருசொல் வருசொல் ரு வினையுந், தன்மை முன்னிலை யாவி னிடத்த", "ஏனை யிரண்டு ன யிடத்த" என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களால் அறிக. சூத்திரங்களோ அறியாதார் 'செல்லிருந் தோம்பி வருவ்ருத் த்திருப்பான்' என்பதற்குத் 'தன்கட் சென்ற விருந்தைப் னிப் பின் செல்லக் கடவ விருந்தைப் பார்த்துத் தான் அத ஓ உண்ண இருப்பான்' என்று உரைப்பார்.

கருத்து. விருந் தோம்புவான் தேவர்களால் சிறப்புச் செய்யப் 56.
புவான்.

எ. இனைத்துணைத் தென்பதொன் றில்லை விருந்தின்
துணைத்துணை வேள்விப் பயன்.

பொருள். வேள்வி பயன் இனை துணைத்து என்பது ஒன்று லை—(விருந்தோம்பலாகிய) உதவியின் பயன் இவ் வளவினது று (சுட்டிச்) சொல்வதற்கு ஓர் அளவு இல்லை; விருந்தின் னையே துணை—(அதற்கு) விருந்தினரது (பெருமையின்) அளவே வு.

அகலம். துணையே என்பதன் ஏகாரம் செய்யுள் விகாரத் ல் தொக்கது.

கருத்து. விருந்தோம்பலின் பயன் விருந்தினரின் நற் குண செய்கைகளுக்குத் தக்க அளவு பெருமை யுடையது. 57.

விருந்தோம்பல்.

அ. பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றே மென்பர் விருந்தோம்பி
வேள்வி தலைப்படா தார்.

பொருள். விருந்து ஓம்பி வேள்வி தலைப் படாதார்—விரு தினரைப் பேணி (விருந்தோம்பலாகிய மாறுட) யாகத்தின் பயனை அடையாதவர், பரிந்து ஓம்பி பற்று அற்றோம் என்பர்—(பிற்காலத்தே 'வருந்திக் காத்துப் பொருளோ டிழந்தேம்' என்று இரங்குவர்.

அகலம். "பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றேம்' என்பது விரு தோம்பாது செல்வத்தைக் காத்து வைத்துப் பின் இழந்தாரது கூற்று. பற்று, வேள்வி என்பன ஆருபெயர்கள், அவை முறையே பற்றுதற் கேதுவாகிய செல்வத்திற்கும், வேள்வியின் பயனுக்கு

ழியினமையால். மணக்குடவர் பாடம் 'பற்றற்றேரும்',

கருந்து. விருந்தினரை ஓம்பாதார் தமது செல்வத்தை இ
ந்து வருந்துவர். 5

கூ. உடைமையு ளுன்மை விருந்தோம்ப லோம்பா

மடமை மடவார்க ணுண்டு.

பொருள். உடைமையுள் உண்மை விருந்து ஓம்பல்—உடை
மையுள் உண்மையான உடைமை விருந்தினரைப் பேணுதல்; ஓ
பா(த) மடமை மடவார்கண் உண்டு—(விருந்தினரைப்) பேணு
மடமை அறிவில்லாரிடத்து உண்டு.

அகலம். உண்மையான உடைமையை உண்மை என்றார். பு
திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'உடைமையு ளின்மை'. 'ஒளியு
இருள்' என்பது எவ்வளவு மூரண்பாடோ, அவ்வளவு மூர
பாடே 'உடைமையுள் இன்மை' என்பது. உடைமை என்ப
செல்வத்தையும் அறிவையும் அடக்கி நிற்கும் ஆற்றல் உடைய
விருந்தோம்ப லோம்பா மடமை என்பதை ஒரே தொடராகக் கொ

திருக்குறள்—அறப்பால்.

நான்கால், 'ஓம்பல்' என்னும் சொல் மிகை யாகின்றது. எனெனில்
யாசிரியரது கருத்தை விளக்குவதற்கு 'விருந்தோம்பா மடமை
ன்பதே போதியது. அன்றியும், 'உடைமையு ளின்மை' என்பது
யாசிரியர் பாட மெனக் கொள்ளின், 'உண்டு' என்னும் பயனிலை
சொற்கு 'அது' என்னும் சொல்லைத் தோன்ற எழுவாயாக வருவி
நக் கொள்ள வேண்டிய தாகவும் இருக்கிறது. இக் காரணங்களா
உடைமையு ளின்மை' என்பது எடு பெயர்த்தெழுதியோன் ளுகர
தை ளிகரமாகவும், ணகர வொற்றை னகரவொற்றாகவும் படித்தெழு
தால் நேர்ந்த பிழை எனக் கொள்க. பின்னர் "இன்மையு ளின்ன
விருந்தொரால்" என்று ஆசிரியர் கூறியிருத்தலையும் காண்க.

கருந்து. விருந்தினரை ஓம்பாதார் அறி வில்லார். 5

ஏ. மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகந்திரிந்து

நோக்கக் குழையும் விருந்து.

பொருள். மோப்ப அனிச்சம் குழையும்—(தொட்டு) மு அனிச்சப் பூ வாடும்; முகம் திரித்து நோக்க விருந்து குழையும்—(இ வாழ்வான்) முகம் வேறு பட்டு நோக்க விருந்தினன் வாடுவன்.

அகலம். 'அனிச்சம்' ஆகுபெயர், அதன் மலருக்கு ஆய் மையால். முகம் வேறு படுதலாவது, முகம் கடுத்தல்.

"ஒப்புடன் முகமலர்ந்தே யுபசரித் தண்மை பேசி
யுப்பிலாக் கூழிட்டாலு முண்பதே யமிர்த மாகு
மூப்பழ மொடுபாலன்ன முகக்கடுத் திடுவா ராயின்
சப்பிய பசியும்போகிக் கடும்பசி யாகுந் தானே.—

விவேகசிந்தாமணி.

கருத்து. மலர்ந்த முகத்தோடு விருந்தினரை உபசரி வேண்டும்.

இனியவை கூறல்.

எ-ம்—அதி:—இனியவை கூறல்.

அஃதாவது, இன்பம் பயக்கும் சொற்களைச் சொல்லுதல்.

க. இன்சொலா லீர மளைஇப் படிறிலவாஞ்
செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்.

பொருள். இன்சொல் ஈரம் அளை படிறு இல ஆம்—இனிய சொற்கள் அன்போடு கலந்து குற்றம் இல்லாதன வாம்; செம்பொருள் கண்டார் வாய் சொல்—(அன்றியும்,) மெய்ப்பொருள் உணர்ந்தா வாயினின்று வரும் சொற்க ளாம்.

அகலம். இன் சொல் என்பது 'இலவாம்', 'வாய்ச் சொல் என்னும் இரண்டு பயனிலைகளைக் கொண்டு நின்றது. நருமர் பாடல் 'இன்சொலா லீரம்'; காண்பார்வாய்ச் சொல்'. மற்றை நால்வர் பாடல் 'இன் சொலா லீரம்'. இரு அனபெடை இசை நிறைக்க வந்தது. ல் என்பது அசை. "மாசற்ற செஞ்சடையார் வன்சொ லினிது" என்னெறி.

கருத்து. அன்போடு கலந்து குற்றமற்றதும், மெய்ப் பொ நயந்தார் வாயினின்று வருவதும் இனிய சொல்லாம்.

உ. அகமலர்ந் தீதலி னன்றே முகமலர்ந்
இன்சொல ஞகப் பெறின்.

பொருள். முகம் மலர்ந்து இன் சொல்லன் ஆக பெறின்—
முகம் மலர்ந்து இனிய சொல்லே யுடையன் ஆகப் பெற்றால், அக
லர்ந்து ஈதலின் கன்று—(அஃது) உள்ளம் உவந்து ஈதலைப்போ
ஓர்) அறமாம்.

அகலம். சொல்லன் என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் ல
வொற்றுக் கெட்டு நின்றது. முந்திய உரையாசிரியர்கள் பாட
அகனமர்ந்து', 'முகனமர்ந்து'. அப் பாடங்களைக் கொள்ளா

திருக்குறள்—அறப்பால்.

ஞரிய காரணங்களால் "அகமலர்ந்து செய்யான்" என்னும்
டக்கத்துக் குறளின் அகலத்திற் காண்க. 'முகாரம்' அசை.

கருத்து. இன்சொல் கூறல் ஈகையைப்போல ஓர் அறமாம்.62

உ. முகத்தான் மலர்ந்தினிது நோக்கி யகத்தானு
மின்சொ லினதே யறம்.

பொருள். முகம் மலர்ந்து இனிது நோக்கி அகம் ஆம் இ
ரல்லினது அறம்—முகம் மகிழ்ந்து இனிமையாகப் பார்த்
த்தின்கண் (உவகையால்) உண்டாகும் இனிய சொல்லையுடை
பல் அறம்.

அகலம். அகத்து இரண்டும் ஆனும் சாரியைகள். 'ஆல்' அசை
து' என்னும் சுட்டுப் பெயர் அறத்திற்கு முதலாகிய செயலை
டி நின்றது. முகாரம் அசை. இன் சொல்வின் என்பது செய்யு
ாரத்தால் ல கர வொற்றுக் கெட்டு நின்றது. முந்திய உரைய
யர்கள் பாடம் 'முகத்தா னமர்ந்து'. மணக்குடவர், பரி
ுகர் பாடம் 'இன்சொ வினதே'. தாமத்தர் பாடம் 'இன்சொ
தே'. தருமர், நச்சர் பாடம் இன்சொலி னஃதே'.

கருந்து. மலர்ந்த முகத்தோடும் இனிய சொல்லோடும் உவ
த்தோடும் செய்யப்படும் வினைகள் அறமாம்.

ச. துன்புறூஉந் துவ்வாமை யில்லாகும் யார்மாட்டு
மின்புறூஉ மின்சொ லவர்க்கு.

பொருள். யார் மாட்டும் இன்பு உறும் இன் சொல் அவர்க்கு
ரிடத்தும் இன்பத்தை மிகுவிக்கும் இனிய சொல்லே யுடையார்க்
ன்பு உறும் துவ்வாமை இல் ஆகும்—துன்பத்தை மிகுவிக்

றமை இல்லை யாகும்.

அகலம். உரை அளபெடைகள் இன்னிசைச்சுண் வந்தன.

இனியவை கூறல்.

கருந்து. இன்சொல் உடையார் வறுமை யுறுதல் இல்லை. 04.

ரு. பணிவுடைய னின்சொல னுத லொருவற்
கணியல்ல மற்றுப் பிற.

பொருள். பணிவு உடையன் இன் சொல்லன் ஆதல் ஒருவற்கு ணி—பணிதல் உடையனும் இனிய சொல் உடையனும் ஆதல் ருவனுக்கு ஆபரணம்; பிற அல்ல—(செல்வம் முதலிய) மற்றையன பரணங்கள் அல்ல.

அகலம். 'மற்று' அசை. என் னும்மையும், லகர வொற்றும் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கன. நருமர் பாடம் 'அணி நல்ல'

கருந்து. இன்சொல் லுடைமையும் பணி வுடைமையும் ஒருவற்கு நல்ல அணிக ளாம். 05

சு. அல்லவை தேய வறம்பெருகு நல்லவை
நாடி னினிய சொலின்.

பொருள். நல்லவை நாடி இனிய சொல்லின்—நல்ல பொருள்களை ஆராய்ந்து இனிய சொற்களால் சொல்லின், அல்லவை தேயும் அறமும் பெருகும்—மறங்கள் குறைய அறங்கள் வளரும்.

அகலம். இனிய என்பது மூன்றும் வேற்றுமைத்தொகை. சொல்லின் என்பது செய்யுள் விகாரத்தால், லகர வொற்றுக் கெட்டு நின்றது. தாமந்தர் பாடம் 'அறம் வளரும்'. நச்சர் பாடம் 'அல்லவை தேயும்'.

கருந்து. நல்ல பொருள்களை இனிய சொற்களாற் சொல்லின் பாவம் குறைந்து புண்ணியம் வளரும்.

எ. நயனீன்று நன்றி பயக்கும் பயனீன்று
பண்பிற் றலைப்பிரியாச் சொல்.

பொருள். பயன் ஈன்று பண்பின் தலைப் பிரியா (த) சொல்
(கருதிய) பயனே அளித்து இனிமையை விட்டு நீங்காத சொற்க
நயன் ஈன்று நன்று பயக்கும்—இன்பத்தை அளித்து அறத்
ஈல்கும்.

அகலம். தலைப்பிரிதல்—விட்டு நீங்குதல். 'பண்பின்' ே
றுமை மயக்கம். அஃது ஈண்டு இனிமைப் பொருளில்வந்தது. மூ
உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'நன்றி'. நருமர் பாடம் 'தலைப் பிரி
நாமக்கர் பாடம் 'நன்மை பயக்கும் பயனீத்து'. நன்றி என்ப
பெரும்பாலும் செய்க்கன்றி என்னும் பொருளிலே வருதலாலு
அப் பொருள் ஈண்டுப் பொருத்தமற்ற தாகலாலும், நன்றி என்ப
ஏடு பெயர்த் தெழுதியோனால் சேர்த்த பிழை எனக் கொள்க.

கருத்து. இன்சொல் இன்பத்தையும் அறத்தையும் விளைக்கு

அ. சிறுமையி னீங்கிய வின்சொன் மறுமையு
மிம்மையு மின்பந் தரும்.

பொருள். சிறுமையின் நீங்கிய இன் சொல்—பெருமித
னின்று நீங்கிய இனிய சொல், இம்மையும் மறுமையும் இன்
தரும்—இப் பிறப்பிலும் மறு பிறப்பிலும் இன்பத்தை ஈல்கும்.

அகலம். "சிறுமை பெருமித மூர்ந்து விடல்".—நிருக்குற
பெருமிதம்—செருக்கு. மூன்றிய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'சிறு
யுள்'.'இன்' உருபு ஐந்தாம் வேற்றுமையின் நீக்கப் பொருளே உண
தலின், சிறுமையின் என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க.

கருத்து. செருக்கு இல்லாத இனிய சொல் இம்மை யின்ப
மறுமை யின்பமும் தரும்.

கூ. இன்சொ லினிதீன்றல் காண்பா னெவன்கொ
வன்சொல் வழங்கு வது.

பொருள். இன் சொல் இனிது ஈன்றல் காண்பான்—(பிறர் ன்னை நோக்கிச் சொல்லும்)இனிய சொல் (தனக்கு) இன்பம் அளித் லை அறிபவன், வன் சொல் வழங்குவது எவன்—(பிறர்பால்) கடிய ர்ல்லைச் சொல்லுதல் யாது காரணம்?

அகலம். 'கொல்', 'ஓ' அசைகள். சொல் வழங்குவது ன்றமையால், வழங்குவது என்பதற்குச் சொல்லுதல் என்று ாருள் உரைக்கப்பட்டது.

கருத்து. பிறனுடைய இன் சொல் தனக்கு இன்பம் தருதலை பவன் பிறனிடத்து வன் சொல் வழங்குவதற்குக் காரணம் மையே. 69.

ஐ. இனிய வுளவாக வின்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.

பொருள். இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்—இன்பம் தரும் ாற்கள் உள்ளனவாகத் துன்பம் தரும் சொற்களைச் சொல்லுதல், ி இருப்ப காய் கவர்ந்து அற்று—கனிகள் இருக்கக் காய்களைப் த்தாற் போலும்.

அகலம். கவர்ந்தற்று என்பது வினையெச்சத் தொகை. அது ர்ந்தா லற்று என விரியும். தருமர் பாடம் 'சனியிருக்க'.

கருத்து. இனிய சொற்கள் இருக்க அவற்றை விட்டு இன்னாத ாற்களைக் கூறல் மடமை. 70.

ஆ-ம் அதி :— செய்ந்நன்றி யறிதல்.

ஃதாவது, (தமக்குப் பிறர்) செய்த நன்றியை உணர்தல்.

க. செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்
வானகமு மாற்ற லரிது.

பொருள். செய்யாமல் செய்த உதவிக்கு—(பிறர்க்குத் தாம்

உதவியும்) செய்யாமலிருக்க (த் தமக்குப் பிறர்) செய்த உதவிக்கு, யகமும் வானகமும் ஆற்றல் அரிது—பூவுலகமும் வானுலகமும் மாதல் இன்று.

கருத்து. தமது உதவியை முன் பெருதார் தமக்குச் செய்த வி ஒப் பற்றது. 71.

உ. காலத்தி னுற்செய்த நன்றி சிறிதெனினு
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.

பொருள். காலத்தினுல் செய்த நன்றி—(ஒருவன் இடருற்ற) லத்தில் (பிறன்) செய்த உதவி, சிறிது எனினும் ஞாலத்தின் மாண ரிது—(செயலால்) சிறியது என்றாலும் (பயனுல்) உலகத்தினும் ப் பெரியது.

அகலம். காலத்தினுல் என்பது வேற்றுமை மயக்கம், மூன் ம் வேற்றுமை யுருபு ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்தமை ல். என்னினும் என்பது எனா வொற்றுக் கெட்டு நின்றது.

கருத்து. சமயத்திற் செய்த உதவியும் ஒப் பற்றது. 72.

ங. பயன்றூக்கார் செய்த வுதவி நயன்றூக்கி
னன்மை கடலிற் பெரிது.

பொருள். பயன் தூக்கார் செய்த உதவி நயன் தூக்கின்—(தாம் ய்யும் உதவிக்கு யாது) பயன் (தமக்கு வரும் என்று) ஆராயாதவ ப் (ப்பிறர் தனக்குச்) செய்த உதவியின் நன்மையைச் சீர் தூக்கிப் ர்ப்பின், நன்மை கடலின் பெரிது—அந் நன்மை கடலினும் பெரிது.

அகலம். நாமநீர்ப் பாடம் 'பயன் தூக்கா செய்த'.

கருத்து. கைம்மாறு கருதாது செய்த உதவியும் ஒப்பற்றது. 73.

செய்ந்நன்றி யறிதல்.

ச. நினைத்தனை நன்றி செயினும் பனைத்தனையாக்
கொள்வர் பயன்தெரி வார்.

பொருள். நினை தனை நன்றி செய்யினும்—(தமக்குப் பிறர்) ய அளவு உதவி செய்யினும், பயன் தெரிவார் பனை தனையா(க) ான்வர்—(உதவியின்) பயனை அறிபவர் (அதனைப்) பெரிய அளவின 'க் கருதுவர்.

அகலம். 'தினைத்துணை, பனைத்துணை' என்பன மிகமிகச் சிறிய னவையும் மிகமிகப் பெரிய அளவையும் குறிப்பதற்காகத் தமிழ் லார் வழக்கும் சொற்கள். செய்யின் என்பதும், துணையாக ர்பதும் செய்யுள் விகாரத்தால் முறையே யாச வொற்றும், கர ம் கெட்டு நின்றன. "தினையனைத்தே யாயினுஞ் செய்தான் றண் ற், பனையனைத்தா வுள்ளுவர் சான்றோர்" என்றார் நாலடியார்.

கருத்து. செய்த உதவி அளவால் சிறிய தாயினும் பயனால் ரிய தாம்.

74.

ரு. உதவி வரைத்தன் றுதவி யுதவி
செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து.

பொருள். உதவி உதவி வரைத்து அன்று—உதவியின் பயன் ய்யப்பட்ட) உதவியின் அளவினது அன்று; உதவி செய்யப் டார் சால்பின் வரைத்து—அவ் வுதவி செய்யப் பட்டாரது பெரு யின் அளவிற்று.

அகலம். செய்யப்பட்டார் என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் வொற்றுக் கெட்டு நின்றது. பெருமையாவது கல்வி, அறிவு, க்கங்களின் மேம்பாடு. இரண்டாம் 'உதவி' ஆகுபெயர், யின் பயனுக்கு ஆயினமையால். 'உறக்குந் துணையதோ ராலம் தீண்டி, பிறப்பு நிழற்பயந் தாஅல்—சிறப்பயனுந், தான்

சிறி தாயினுந் தக்கார்கைப் பட்டக்கால், வான்சிறிதாப் போற்ற விடும்."—நாலடியார்.

கருத்து. உதவியின் பயன் உதவி பெற்றாரது பெருமையின் அளவின தாம்.

75

அ. மறவற்க மாசறுத்தார் கேண்மை துறவற்க
துன்பத்துட் டுப்பாயார் நட்பு.

பொருள். மாசு அறுத்தார் கேண்மை மறவற்க—(தன்ப
லிருந்த) குற்றத்தை ஒழித்தவரது நட்பினை (ஒருவன் எஞ்ஞான்றும்
மறவா திருக்கக் கடவன்; துன்பத்துன் துப்பு ஆயார் கட்பு துறவற்க—
(தான்) துன்பமுற்ற காலத்தில் (தனக்குத்) துணையாயினாரது நட்பினை
(ஒருவன் எஞ்ஞான்றும்) விடாதிருக்கக் கடவன்.

அகலம். முன்னிய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'மாசற்றூர்
கேண்மை'. மாசற்றூர் கேண்மைக்கும் செய்ந்நன்றி யறிதலுக்கும்
யாதானோர் இயையும் இன்மையால், அப் பாடம் பிழைபட்ட பாடம்
என்றும், மாசறுத்தலே செய்ந்நன்றி யெல்லாவற்றுள்ளும் சிறந்
தாகலான், 'மாசறுத்தார்' என்பதே ஆசிரியர் பாடமென்றும்
கொள்க. அன்றியும், மாசற்றூர் கேண்மையைக் கொள்ளல் வேண்
டுமென்பதை "மருவுக மாசற்றூர் கேண்மை" என்று ஆசிரியர்
பின்னர்க் கூறுதலால், அதனை ஈண்டுக் கூறார்.

கருத்து. தமது குற்றங்களை நீக்கிய ஆசிரியர் கட்பையும்
தமது துன்ப காலத்தில் உதவியோர் கட்பையும் விடற்க. 76

எ. எழுமவ் வெழுபிறப்பு முள்ளுவர் தங்கள்
விழுமந் துடைத்தவர் நட்பு.

பொருள். தங்கள் விழுமம் துடைத்தவர் நட்பு—தம்முடை
துன்பத்தை நீக்கியவரது நட்பினை, எழும் அ எழு பிறப்பும் (அ

செய்ந்நன்றி யறிதல்.

புடையோர்) உள்ளுவர்—(மேல்) உண்டாகும் எழு பிறப்பின்கண்
ணும் அறிவுடையோர் நினைப்பர்.

அகலம். நாமந்தர் பாடம் 'எழுமவ் வெழுபிறப்பும்'; 'நங்கண்'.
மற்றை சால்வர் பாடம் 'எழுமை யெழுபிறப்பும்'; 'தங்
கண்'. கண் என்னும் எழாம் வேற்றுமை யுருபு ஈண்டுப் பொருத்த
மற்ற தாகலான், தங்கள் என்பதன் ஈகார வொற்றை ஙகர வொற்
றாக எடு பெயர்த் தெழுதியோன் படித் தெழுதியதால் தங்கண் என்
றும் பிழைப் பாடம் ஏற்பட்ட தெனக் கொள்க. முன்னிய பிறப்புக்
களில் நடந்தவற்றையும் ஒருவன் அறியக் கூடு மென்பது இக் குற
ளால் விளக்குகின்றது. எழு வகைப் பிறப்புக்கள் முன்னர்க் கூறப்
பட்டுள்ளன.

கருத்து. தனது துன்பத்தை நீக்கியவர் நட்பை ஒரு காலத்
தும் மறக்க லாகாது. 77.

அ. நன்று மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று.

பொருள். நன்று மறப்பது நன்று அன்று—(ஒருவர் செய்த) ன்மையை மறத்தல் அறம் அன்று; நன்று அல்லது அன்றே மறப்பது ன்று—(ஒருவர் செய்த) தீமையை அப்பொழுதே மறத்தல் அறம்.

அகலம். அன்று என்பது ஆகுபெயர், அப் பொழுதிற்கு யினமையால், முந்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'நன்றி மறப் து'. நான்காம் சீரில் நன்றல்லது எனக் கூறி யிருத்தலான், தற் சீரில் நன்று என்றே ஆசிரியர் கூறியிருப்பர்.

கருத்து. தனக்கு ஒருவர் செய்த நன்மையை மறப்பது மற ம்; தீமையை மறப்பது அறமாம். 78.

கூ. கொன்றன்ன வின்னா செயினு மவர்செய்த
வொன்றுநன் றுள்ளக் கெடும்.

163

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். கொன்று அன்ன இன்னா செய்யினும்—(தமக் ஒருவர்) கொன்றாற் போன்ற துன்பங்களைச் செய்யினும், அ செய்த நன்று ஒன்று உள்ள (அவை) கெடும்—(தமக்கு) அவர் செ நன்மை யொன்றை நினைக்க அவை கெடும்.

அகலம். கொன்றன்ன என்பது வினையெச்சத் தொ அது கொன்றால் அன்ன என லிரியும். அவை என்பது அவ நிலையான் வந்து, இன்னாத வற்றைச் சுட்டி நின்றது. செய்யினு என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் யகர வொற்றுக் கெட்டு நி றது. "ஒருநன்றி செய்தவர்க் கொன்றி யெழுந்த, பிழைநூறு சான்றோர் பொறுப்பர்" என்றார் நாலடியார். தருமர், தாமத் பாடம் 'அவர்செய்த தொன்றுநன் றுள்ளப் படும்'.

கருத்து. தனக்கு நன்மை செய்தவர் பின்னர்த் தீமை செய்யி அதனை மறந்திடுக.

௰. எந்நன்று கொன்றாற்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.

பொருள். எ நன்று கொன்றாற்கும் உய்வு உண்டாம்—

தகைய (சிறந்த) அறத்தைச் செடுத்தவனுக்கும் உய்வாயில் உண்ட
செய் கன்றி கொன்ற மகற்கு உய்வு இல்லை—(தனக்குப் பிறர்) செ
கன்றியை மறந்த மனிதனுக்கு உய்வாயில் இல்லை.

அகலம். உய்வாயில்—கழுவாய். உய்வாயில் என்பதனை
தூலார் பிராயச்சித்தம் என்பர். மூன்றிய உரையாசிரியர்கள் பா
எக்கன்றி'. கன்று என்னும் பாடத்தைக் கொண்டதற் குரிய கா
த்தை "கயவின்று" என்னும் தொடக்கத்துக் குறளின் அகலத்
காண்க.

கருந்து. செய்ந் கன்றியை மறந்தோன் அப் பாவப் பய
அனுபவித்தே தீர வேண்டும்.

நடுவு நிலைமை.

கூம் அதி :—நடுவு நிலைமை.

அது 'நடுவு', 'நிலைமை' என்னும் இரண்டு சொற்களால்
நாடர். 'நடுவு' என்பது 'நடு' எனவும், 'நிலைமை' என்ப
'லை' எனவும் வழங்கும். நடுவு நிலைமை என்பது நடுவாக நிற்
னப் பொருள்படும். அஃதாவது, உற்றார், நண்பர், கொதுமல
னைவர் என்னும் நான்கு நிறத்தினர்களுக்கும் நடுவாக நின்
வர்களில் எந்நிறத்தார் பக்கமும் கோடாமல், அவ்வந்நிறத்தா
ச் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்தொழுகுதல். ஆகிரி
ற்றார்க்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை "வாழ்க்கைத் துணை
யும்", "மக்கட்பேறு", "அன்புடைமை" என்னும் மூன்று அ
ரங்களாலும், கொதுமலர்க்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை
பிருந்தோம்பல்", "இனியவை கூறல்", "செய்ந்நன்றி யறிதல்
ன்னும் மூன்று அதிகாரங்களாலும் கூறினர். நண்பருக்குச் செ
யண்டிய கடமைகளைப் பொருட்பாலின்கண் "நட்பு", "நட்
ய்தல்", "பழைமை" என்னும் மூன்று அதிகாரங்களாலும், ப
ர்க்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளைப் "பகை மாட்சி", "பகை
றச் தெரிதல்", "உட் பகை" என்னும் மூன்று அதிகாரங்க
ளும் கூறுவர். இந் நான்கு நிறத்தினர்களுக்கும் பொதுவா
ய்ய வேண்டிய கடமைகளை "நடுவு நிலைமை", "அட
டைமை", ஒழுக்க முடைமை" என்னும் மூன்று அதிகார
ாலும் கூறுகின்றனர்.

க. தகுதி யெனவொன்று நன்றே பகுதியார்
பாற்பட் டொழுகப் பெறின்.

பொருள். தகுதி என ஒன்று நன்றே—கடவு நிலைமை என் னல்லப்பட்ட (ஒழுக்கம்) ஒன்று அறனே யாம்; பகுதியார்ப

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பட்டு ஒழுக பெறின்—(மேற்கூறிய நான்கு) திறத்தினர்கண், பொருந்தி ஒழுகப் பெற்றால்.

அகலம். அவ்வப் பகுதியினர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய மைகளைச் செய்த வழி கடவு நிலைமை அறமாம் என்ற வ தகுதியானது பகுதியின்பாற் பட்டொழுகப் பெறின் அறமாம்" றமையால், "தகுதி என ஒன்று' என்பதற்கு 'கடவு நிலைமை எ சொல்லப்பட்ட ஒழுக்கம் ஒன்று' என்று பொருள் உரைக்கப்பட்ட தொதுமலர்—அயலார். நான்கு பகுதியார் இன்னின்னர் எ மேற் கூறப்பட்டுள்ளனர். அப் பகுதியார்களுக்குச் செய்யவேண் டமைகளை அவர்களைப்பற்றிக் கூறும் அதிகாரங்களில் க கொள்க. ஏகாரம் தேற்றத்தின்கண் வந்தது. முந்திய உரையா பர்கள் பாடம் 'பகுதியாற்'. 'பகுதி' என்பதற்கு ஈண்டுப் பொ த்தமான பொருள் காணுதல் அரிதாகலானும், வேண்டுவ 'ஆர்' விகுதியை விடுத்து, வேண்டாததாய 'ஆல்' உருபை அல் துணையை ஆசிரியர் சேர்க்க மாட்டா ராகலானும் 'பகுதியாற்' பது ஏடு பெயர்த் தெழுதியோனுல் சேர்ந்த பிழை யெனக் கொள்க

கருத்து. பிறர்க்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை கடவு ன்று செய்யின், அக் கடவு நிலைமை ஓர் அறமாம்.

உ. செப்ப முடையவ னக்கஞ் சிதைவின்றி
யெச்சத்திற் கேமப் புடைத்து.

பொருள். செப்பம் உடையவன் ஆக்கம்—கடவு நிலை யைப் பொருந்தியவனது செல்வம், சிதைவு இன்றி எச்சத்திற் மாப்பு உடைத்து—அழிவு இல்லாமல் (அவனுக்கேயின்றி அ க்கட்கும் காப்பாதலை யுடைத்து.

அகலம். எச்சத்திற்கும் என்பதன் உம்மை செய்யுள் வி னால் தொக்கது. செப்பம்—சோர்மை—கடவு நிலைமை.

கருந்து. நடுவு நிலைமை யுடையவன் செல்வம் அழியாது. 82

கூ. நன்றே தரினு நடுவிகந்தா மாக்கத்தை
யன்றே யொழிய விடல்.

பொருள். நன்றே தரினும்—நன்மையையே தரினும், நடு
விகந்து ஆம் ஆக்கத்தை அன்றே ஒழிய விடல்—நடுவு நிலை
வறி வருஞ் செல்வத்தை அப்பொழுதே நீக்க விடுக.

அகலம். தரினும் என்பதன் உம்மை தாராமையை உணர்த்தி
ன்றது. ஏகாரம் இரண்டும் பிரிநிலைக்கண் வந்தன.

கருந்து. நடுவு நிலைமை தவறி வருஞ் செல்வத்தைக் கொ
ற்க. 83

ச. தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ
ரெச்சத்தாற் காணப் படும்.

பொருள். தக்கார் தகவு இலர் என்பது—(ஒருவர்) தகுதி
டையார் (அல்லது) தகுதி இல்லார் என்பது, அவரவர் எச்சத்தா
ணப்படும்—அவரவருடைய புகழால் அல்லது இகழால் அறியப்
ம்.

அகலம். ஒருவன் இறந்த பின் எஞ்சி நிற்பது எச்சம். ஆ
வ, எச்சம் என்பதற்கு புகழ் அல்லது இகழ் எனப் பொருள் உரை
ப்பட்டது. தகுதியுடையார் அல்லது தகுதி இல்லா ரென்பத
றையே அவரவருடைய நல்ல மக்களாலும் தீய மக்களாலு
றியப்படும் என்று உரைப்பாரும் உளர்.

கருந்து. ஒருவர் தகுதியுடையார் என்பதை அவரது புகழ
ம், தகுதியில்லாதார் என்பதை அவரது இகழாலும் அறிக. 84

ஙு. கேடும் பெருக்கமு மில்லல்ல நெஞ்சத்துக்
கோடாண்மை சான்றோர்க் கணி.

பொருள். கேடும் பெருக்கமும் இல்(ல) அல்ல—வறுமை செல்வமும் இல்லாதன அல்ல; நெஞ்சத்து கோடாமை சான்றோர் அணி—மனத்தின்கண் (கடிவு நிலைமையை விட்டுச்) சாயாமை (கல் அறிவு, ஒழுக்கங்களால்) நிறைந்தவர்க்கு அழகு.

அகலம். 'இல்ல அல்ல' என்பது செய்யுள் விகாரத்த அகரம் கெட்டு நின்றது. நச்சர் பாடம் 'சான்றோர்க் கறிவு'.

கருத்து. வறுமையும் வளமையும் மாறிமாறி ஏரும் இயல்பு யன வாதலால், அவைபற்றி கடிவு நிலைமை தவறுத லாகாது.

கூ. கெடுவல்யா னென்ப தறிகதன் னெஞ்ச
கடுவொரீஇ யல்ல செயின்.

பொருள். தன் நெஞ்சம் கடிவு ஒருவி அல்ல செய்யின்— உன்னம் கடிவு நிலைமையின் நீக்கி மறக்கலைச் செய்யக் கருதின், ய கெடுவல் என்பது அறிக—யான் கெடுவேன் என்பதனை அற கடவன்.

அகலம். இகர அளபெடை இன்னிசைக்கண் வர செய்யின் என்பது யகர வொற்றுக் கெட்டு நின்றது. மறங் "அல்லவை" என்று பிறரும் ஆசிரியர் கூறியிருத்தலான், 'அ என்பதற்கு மறங்கள் என்று பொருள் உரைக்கப் பட்டது. ந பாடம் 'அறிதல்தன் னெஞ்சம்.'

கருத்து. கடிவு நிலைமையினின்று தவற நினைத்தல் கேட்டி அறிகுறி யாம்.

ஙு. கெடுவாக வையா துலக கடுவாக
வன்றிக்கட் டங்கியான் சூழ்வு.

பொருள். கடிவு ஆக வன்றிக்கண் தங்கியான் சூழ்வு—ம நிலைமையைக் கைக்கொண்டு அறம் புரிதலின்கண்ணே (நிலை

நடுவு நிலைமை.

றவனது வறுமையை, உலகம் கெடுவாக வையாது—உலகத்தார் மையாகக் கருதார்.

அகலம். 'கெடு' முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

கருத்து. அவனுடைய தாழ்வு விரைவில் நீங்கிவிடு மாதலால், னைக் கேடாக உலகத்தார் கருதார். 87.

சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி.

பொருள். சமன் செய்து சீர் தூக்கும் கோல் போல் அமைந்து

தன்னைச்)சம நிலைப்படுத்தி (நின்று தன்கண் வைத்த பொருளைச்) ாக நிறுக்கும் நிறைகோல் போல நின்று, ஒரு பால் கோடாமை ன்றோர்க்கு அணி—ஒரு பக்கத்துச் சாயாதிருத்தல் சால்புடை ார்க்கு அழகு.

அகலம். அந் நிறைகோலை வெள்ளிக்கோல் என்பர். ஒரு ம் சாயாதிருத்தல்—ஒருவன் பொருளை வவ்வாதிருத்தல். தாமத்தர் ம் 'சமஞ் செய்து'. 'ஒருபாற் கோடாமை' என்பதற்கு நீதி ங்குங்கால் 'பகை, நொதுமல், நட்பு என்னும் முத்திறத்தார்க்கும் பக் கூறுதல்' என்று உரைப்பாரும் உளர்.

கருத்து. பிறர் பொருளைக் கவராமை ஒழுக்க முடையார்க்கு ாகு. 88.

கூ. சொற்கோட்ட மில்லது செப்ப மொருதலையா
வுட்கோட்ட மின்மை பெறின்.

பொருள். ஒரு தலையா(க) உட்கோட்டம் இன்மை பெறின்— பக்கமாக மனக் கோட்டம் இல்லா திருத்தலைப் பெறுமாயின், ால் கோட்டம் இல்லது செப்பம்—சொற் கோட்டம் இல்லாத ழக்கம் நடுவு நிலைமை.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். கோட்டம்—கோணல். மனக் கோட்டமின்மை மனத்தின் நேர்மை. உட் கோட்டம் உடையவரும் சொற் கோட் மின்றிப் பேசுதல் கூடுமாகலின், உட்கோட்ட மின்மை பெறி என்றார்.

கருத்து. நினைப்பும் சொல்லும் ஒத்து நேர்மையாக ஒழுகு வேண்டும்.

௰. வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகமாம் பேணிப்
பிறவுந் தமபோற் செயின்.

பொருள். பிறவும் தம போல் பேணி செய்யின்—பி பொருள்களையும் தம் பொருள்கள் போலப் பேணி (வாணிகம்) செ யின், வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் ஆம்—வாணிகத் தொ செய்வார்க்கு வாணிகம் வளரும்.

அகலம். செய்யின் என்பது யகர வொற்றுக் கெட்டு நின்ற வாணிகம் செய்வார்க்குப் பிறர் பொருளைக் கவர்தற் குரிய இடம் பல உண்டா மாகலான், அவரைப் பற்றி ஈண்டுக் கூறினர். மூன் உரையாசிரியர்கள் மூன்றும் சோக 'வாணிகம்' என்பதைக் கெ டார்கள். 'வாணிகமாம்' என்பது தெளிவும் தொடையின்ப பயக்கின்றமையால், அதுவே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொ நச்சர் பாடம் 'தமபோற் செயல்'.

கருத்து. வாணிகஞ் செய்வார் தம் பொருளுக்கு என்ன விரும்புவரோ, அவற்றைப் பிறர் பொருளுக்குக் கொடுத வேண்டும்.

ஐம் அதி :—அடக்க முடைமை.

அஃதாவது, தான் அடங்கி யொழுகுதலும், தன்னை அ யொழுகுதலு மாம். தன்னை அடக்குதல்—தன் பொறிகள் முத வற்றை அடக்குதல்.

அடக்க முடைமை.

க. அடக்க மமரரு ளுய்க்கு மடங்காமை
யாளிரு ளுய்த்து விடும்.

பொருள். அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்—அடக்கம் (தன்னை யடையாரைத்) தேவருட் சேர்க்கும்; அடங்காமை ஆர் இருள் உய்த்து விடும்—அடங்காமை (தன்னை யுடையாரை) நிறைந்த இருளையுடைய நரகத்தின்கண் செலுத்தி விடும்.

கருத்து. அடக்கம் சுவர்க்கத்தை தரும்; அடங்காமை நர கத்தை தரும். 91.

உ காக்க பொருளா வடக்கத்தை யாக்க
மதனினூஉங் கில்லை யுயிர்க்கு.

பொருள். அடக்கத்தை பொருளா(க) காக்க—(மக்கள்) அடக் கத்தை(க் காக்க வேண்டிய ஒரு) பொருளாகக் காக்கக் கடவர்; உயிர் கு அதனின் ஊங்கு ஆக்கம் இல்லை—(மக்கள்) உயிர்க்கு அதனினும் மற்பட்ட தன்மை இல்லை.

அகலம். ஆக்கம்—செல்வம். அதனைத் தரும் தன்மையை ஆக் ம் என்றார். 'மக்கள்' என்னும் எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது.

கருத்து. ஒருவன் அடக்கத்தை விடாது காக்கக் கடவன். 92.

நூ. செறிவறிந்து சீர்மை பயக்கு மறிவறிந்
தாற்றி னடங்கப் பெறின்.

பொருள். அறிவு அறிந்து ஆற்றின் அடக்க பெறின்—(ஒரு
ன் தன் உள்ளத்தின்கண் உள்ளதாகிய) அறிவை (ஆராய்ந்து)
றிந்து (அடக்கும்) செறியில் (உளம், நா, உடல்) அடங்கப் பெறின்
செறிவு அறிந்து சீர்மை பயக்கும்—(அவ்வறிவு அவ்) அடக்கத்தினை
றிந்து அவ்வுக்குச் சிறப்பினை கல்கும்.

அகலம். சிறப்பு—வீடு. "ஓர்த்துள்ளம்" என்னும் தொடர்

திருக்குறள்—அறப்பால்.

கத்துக் குறளை நோக்குக. உளம், நா, உடல் அடங்குவதற்கு
ளத்தின்கண் உள்ளதாகிய அறிவை அறிதல் இன்றி யமையாத
லான், அறிவு அறிந்து என்றார். அவ் வறிவே மெய்ப்பொரு
லால், அது செறிவறிந்து சீர்மை பயக்கும் என்றார்.

கருந்து. அடக்க முடையார் வீடு பெறுவர்.

நூ. நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் றோற்ற
மலையினு மாணப் பெரிது.

பொருள். நிலையின் திரியாது அடங்கியான் தோற்றம்—(த
இல்வாழ்க்கை) நிலையினின்று வேறுபடாது (உளம், நா, உ
அடங்கியவனது தோற்றம், மலையினும் மாண பெரிது—மலையி
மிகப் பெரியது.

அகலம். தோற்றம்—வினக்கம். தாமத்தர் பாடம் 'நிலை
பிரியா'. இல்வாழ்க்கை நிலையினின்று வேறுபடாது அடங்கு
வது, இல்வாழ்க்கையின்கண் அடக்கியாள வேண்டியவர்களை அ
யாண்டுகொண்டே தான் அடங்கி யொழுகல். "கருமஞ் செ
மல்" என்னும் தொடக்கத்துக் குறளையும் நோக்குக. மூ
மூன்று குறள்களால் பொதுவான அடக்கத்தைக் கூறினார்.
குறளால் பிறருக்கு அடங்கி யொழுகுதலின் பெருமையைக் கூ

கருந்து. இல் வாழ்வானது அடக்கம் அவனுக்கு மிக உ
பெருமையைத் தரும்.

நூ. எல்லார்க்கு நன்றும் பணித லவருள்ளுஞ்
செல்வர்க்கோர் செல்வத் தகைத்து.

பொருள். பணிதல் எல்லார்க்கும் கன்றும்—பணிதல் ஏ
ருக்கும் கல்ல தாம்; அவருள்ளும் செல்வர்க்கு ஓர் செல்வம் தன
—எல்லாருள்ளும் செல்வவந்தருக்கு (அதனோடு வேறு)

அடக்க முடைமை.

செல்வ மாம் தகைமையை உடைத்து.

அகலம். மூன்றிய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'செல்வர்க்கே'. ண்டு ஏகாரம் வேண்டப்படுவதன் ருகலானும், 'ஓர்' இன்றி பமையாது வேண்டப்படுவ தொன் ருகலானும், 'செல்வர்க்கோர்' ன்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது. "பெருமை பெருமித மின்மை"—நிருக்குறள்.

கருத்து. செல்வர்க்கு அடக்கம் சிறப்பினைத் தரும். 95.

சு. ஒருமையு ளாமைபோ லைந்தடக்க லாற்றி
னெழுமையு மேமாப் புடைத்து.

பொருள். ஒருமையுள் ஆமை போல் ஐந்து அடக்கல் ஆற்றின்—ஒரு பிறப்பின்கண் (ஒருவன்) ஆமை போல ஐம் பொறிகளையும் அடக்குதலைச் செய்யின், எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து—(அவன் தையும்) எழு பிறப்பின்கண்ணும் (அவனுக்கு அது) காவலாதலை புடைத்து.

கருத்து. அடக்கம் மேல் வரும் எழு பிறப்பிலும் பெருமை யக்கும். 96.

எ. யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குட் பட்டு.

பொருள். யா காவார் ஆயினும் நா காக்க—(மாக்கள்) எவற்றை அடக்காராயினும் காவினை அடக்குக; காவாக்கால் சொல் இழுக்குள் பட்டு சோகாப்பர்—(நாவினை) அடக்காதபொழுது (அவர்) சொற் குற்றத்துட் பட்டுத் தொக்கப்படுவர்.

அகலம். மணக்குடவர் பாடம் 'சொல்லிழுக்குட் பட்டு'. மற்றை நால்வர் பாடம் 'சொல்லிழுக்குப் பட்டு'. நாவினைக் காவா தார் சொல்லிழுக்குட் பட்டுச் சோகாப்பர் என்பதே அதிகப் பொரு

மாகலான், மணக்குடவர் பாடமே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்
ட்டது. சோகாத்தல்—துக்கப்படுதல்.

கந்தீ. ஒருவன் நாவினை அடக்கிப் பேசுக. 97.

அ. ஒன்றாலும் நீச்சொற் பொருட்பய னுண்டாயி
னன்றாகா தாகி விடும்.

பொருள். ஒன்றாலும் நீ சொல் பொருள் பயன் உண்டாயின் ஒருவன் சொல்லும் சொற்களில்) ஒன்றாலும் நீய சொல்லின் ாருளினது (நீய) பயன் உண்டாயின், நன்று ஆகா(த)து ஆகி ம்—(அவன் சொல் ஒவ்வொன்றும்) நன்மையைத் தாராத சொல் ஆ விடும்.

அகலம். நன்றாகாதது என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் தக கெட்டு நின்றது.

கருத்து. ஒருவன் சொல்லும் சொற்களில் ஒன்று நீச் சொற் னே அளிப்பின், அவன் சொல்லிய சொற்களெல்லாம் நீயனவாய் 98.
ம்.

கூ. நீயினுற் சுட்டபு ணுள்ளாறு மாறுதே
வாயினுற் சுட்ட வடு.

பொருள். நீயினால் சுட்ட புண் உள் ஆறும்—நீயால் சுட்ட ன் உள்ளே ஆறிவிடும்; வாயினால் சுட்ட வடு ஆறாது—சொல்லாற் ட்ட புண் (உள்ளே ஒரு நாளும்) ஆறாது.

அகலம். எகாரம் தேற்றம். வாய் என்பது ஆகுபெயர், யினின்று வரும் சொல்லிற்கு ஆயினமையால். மூத்திய உரை ாசிரியர்கள் பாடம் 'நாவினால்'. 'வாயினால்' என்பது எதுகை ம் மோனையும் ஒத்துத் தொடையின்பம் பயத்தல் காண்க. அன்றி ம், வாய் என்பது ஆசிரியர் அடிக்கடி வழங்கும் சொற்களில் ஒன்று

ஒழுக்க முடைமை

ாலான், 'வாயினால்' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்
ட்டது.

கருத்து. ஒருவனை இகழ்ந்து பேசின், அஃது அவன் மனத்தை
ட்டு ஒரு நாளும் நீக்காது. 99.

ய. கதங்காத்துக் கற்றடங்க லாற்றுவான் செவ்வி
யறம்பார்க்கு மாற்றி னுழைந்து.

பொருள். கதம் காத்து அடங்கல் கற்று ஆற்றுவான் செவ்வி
னத்தை அடக்கி (த் தான்) அடங்குதலைக் கற்றுக் கைக்கொண்டு
ழகுவானது நல்ல சமயத்தை, ஆற்றின் நுழைந்து அறம் பார்க்கும்
(அவன்பாற் செல்லுதற்குரிய) நெறியிற் புகுந்து அறக்கடவுள்
ர்க்கும்.

அகலம். அறம் என்பது ஆகுபெயர், அறக்கடவுளுக்கு
னமையால்.

கருத்து. வெகுளியை விடுத்து அடக்கத்தைக் கைக்கொண்டு
ழகுபவன் வேண்டியவற்றை யெல்லாம் கடவுள் அருள்வார். 100.

ய௧-ம் அதி:—ஒழுக்க முடைமை.
அஃதாவது, நன்னடக்கை யுடைமை.

க. ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலா னொழுக்க
முயிரினு மோம்பப் படும்.

பொருள். ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான்—ஒழுக்கம் (தன்னை)
டையார்க்கு) மேன்மையைத் தருதலால், ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்ப
ம்—ஒழுக்கத்தை(த்தமது) உயிரினும் (மிகப்) பேணவேண்டும்.

அகலம். பரிமேலழகர் பாடம் 'தரலான்'. மற்றை நால்வர்
டம் 'தரலால்'.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

கருத்து. தன் உயிரைக் காத்தலினும் மேலாக ஒருவன்
ஒழுக்கத்தைக் காக்கக் கடவன்.

உ: பரிந்தோம்பிக் காக்க வொழுக்கந் தெரிந்தோ
தேரினு மஃதே துணை.

பொருள். பரிந்து ஓம்பி ஒழுக்கம் காக்க—(ஒருவன்)
திப் பேணி ஒழுக்கத்தைக் காக்கக் கடவன்; தெரிந்து ஓம்பி
னும் அஃதே துணை—(தனக்குத் துணையாவனவற்றை யெல்
அறிந்து பேணி ஆராயினும் ஒழுக்கமே (தனக்குத்) துணை (யாகல

கருத்து. ஒருவனுக்கு நல்லொழுக்கமே "பொன்றுங்
பொன்றாத் துணை."

கூ. ஒழுக்க முடைமை குடிமை யிழுக்க
மிழிந்த பிறப்பாய் விடும்.

பொருள். ஒழுக்கம் உடைமை குடிமை (ஆம்)—ஒழு
உடைமையால் (ஒருவனுக்கு) குடியுயர்வு உண்டாம்; இழுக்கம்
ந்த பிறப்பு ஆய் விடும்—இழுக்கத்தால் (ஒருவனுக்குத்) த
குடிப்பிறப்பின் தன்மை உண்டாகிவிடும்.

அகலம். பிறப்பு என்பது ஆகு பெயர், அதன் தன்ம
ஆயினமையால். ஆம் என்னும் ஆக்கச் சொல் வருவித்து உ
பட்டது.

கருத்து. நல் லொழுக்கத்தால் குடிப் பிறப்புயர்வும் தீ ஒ
கத்தால் குடிப்பிறப்புத் தாழ்வும் உண்டாம்.

சு. மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான
பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்.

பொருள். பார்ப்பான் ஒத்து மறப்பினும் கொள்ளல் ஆ
(மறைஃதோக்) கற்பவன் மறைகளை மறப்பினும் (அவற்றை மறுப

ஒழுக்க முடைமை.

ற்றுக்கொள்ளல் கூடும்; பிறப்பு ஒழுக்கம் குன்ற கெடும்—(அவன்)
குடிப்பிறப்பின் ஒழுக்கம் குறையக் கெடுவான்.

கருத்து. கல்வியினும் ஒழுக்கம் மேம்பட்டது. 104.

எ. அழுக்கா றுடையான்க ணுக்கம்போன் றில்லை
யொழுக்க மிலான்க ணுயர்வு.

பொருள். ஒழுக்கம் இல்லான்கண்—என்னடக்கை இல்லா
ான்கண், அழுக்காறு உடையான்கண் ஆக்கம் போன்று—பொருமை
டையவனிடத்துச் செல்வம் (இல்லையாதல்) போல, உயர்வு இல்லை—
யர்ச்சி இல்லை(யாகும்).

கருத்து. ஒழுக்கம் இல்லாதவனுக்கு உயர்வு இல்லை. 105.

சு. ஒழுக்கத்நி னெல்கா ருயரோ ரிழுக்கத்நி
னேதம் படுபாக் கறிந்து.

பொருள். இழுக்கத்தின் ஏதம் படுபாக்கு அறிந்து—(என்
டக்கையினின்று) தவறுதலால் குற்றம் உண்டாதலைத் தெரிந்து,
ரயோர் ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார்—அறிவுடையோர் என்னடக்கையி

ரின்று தளரார்.

அகலம். 'பாக்கு' என்பது தொழிற்பெயர் விகுதி. முதல் இன்' ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருளிலும், இரண்டாவது 'இன்' ன்றும் வேற்றுமைப் பொருளிலும் வந்தன.

கருத்து. அறிவுடையார் ஒழுக்கத்தினின்று தவறார். 106.

எ. ஒழுக்கத்தி னெய்துவர் மேன்மை யிழுக்கத்தி னெய்துவ ரெய்தாப் பழி.

பொருள். ' ஒழுக்கத்தின் மேன்மை எய்துவர்—(மாக்கர்) தன் டக்கையால் மேன்மையை அடைவர்; இழுக்கத்தின் எய்தா(த)

பழி(யும்) எய்துவர்—(நன்னடக்கையினின்று) தவறுதலால் அ வொண்ணாத பழியையும் அடைவர்.

அகலம். "கல்லா தவரிடைக் கட்டுரையின் மிக்க பொல்லாத தில்லை யொருவற்கு—கல்லாய், இழுக்கத்தின் மிக்க வில்லை யில்லை, ஒழுக்கத்தின் மிக்க வுயர்வு".—பழமொழி. கெ விகாரத்தால் எய்தாத என்பதன் சுறும், உம்மையும் கெட்டு நி

கருத்து. ஒழுக்கத்தால் புகழையும், இழுக்கத்தால் இக அடைவர்.

அ. நன்றுக்கு வித்தாகு நல்லொழுக்கந் தீயொழு மென்று மிடும்பை தரும்.

பொருள். நல் ஒழுக்கம் நன்றுக்கு வித்தாகும்—நல்ல கை இன்பத்திற்குக் காரண மாகும்; தீ ஒழுக்கம் என்றும் இ தரும்—தீய நடக்கை எஞ்ஞான்றும் துன்பம் தரும்.

அகலம். நன்று என்பது இன்பம் எனப் பொருள் லாலும், எதுகை நயம் பயத்தாலலும், 'நன்றுக்கு' எ ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க.

கருத்து. நல்லொழுக்கம் இன்பத்தையும் தீ யொழுக்கம் பத்தையும் தரும்.

கூ. ஒழுக்க முடையவர்க் கொல்லாதே தீய வழுக்கியும் வாயாற் சொலல்.

பொருள். தீய வழுக்கியும் வாயால் சொல்லல்—தீய

னே கழுவியும் வாயினற் சொல்லுதல், ஒழுக்கம் உடையவர்க்
லாது—எல்ல கடக்கை யுடையார்க்கு இயலாது.

அகலம். எகாரம் அசை. மணக்குடவர், காமந்தர் '
'ஒல்லாதே'. மற்றை மூவர் பாடம் 'ஒல்லாவே.' 'ஒல்ல

பிறனில் விழையாமை.

ாண்பது ஒருமை வினையா யிருத்தலான், அதுவே ஆசிரியர் பாடம்
ாகக் கொள்ளப்பட்டது.

கருந்து. ஒழுக்க முடையவர் தீய சொற்களை ஒருபோதும்
சொல்லார். 109.

ஐ. உலகத்தோ டொட்ட வொழுகல் பலகற்றுங்
கல்லா ரறிவிலா தார்.

பொருள். பலகற்றும் உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் கல்லார்—
ல நூல்களைக் கற்றும் உயர்ந்தாரோடு பொருந்த கடத்தலைக்
ல்லாதவர், அறிவு இல்லாதார்—அறிவு இல்லாதவர்.

அகலம். இல்லாதார் என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் ஈகர
வாற்றுக் கெட்டு நின்றது. "உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே"
ன்றமையான், உலகம் என்பதற்கு உயர்ந்தார் எனப் பொருள்
ரைக்கப்பட்டது.

கருந்து. ஒருவன் உயர்ந்தோர் கடையைக் கைக்கொள்க.110.

ஐஉ-ம் அதி:—பிறனில் விழையாமை.

அஃதாவது, பிறனது மனைவியைக் காதலியாமை. 'இல்'
ன்பது ஆருபெயர், அதன்கண் வாழும் இல்லாளுக்கு ஆயினமையால்.

பிறன்பொருளாட் பெட்டொழுகும் பேதைமை ஞாலத்
தறம்பொருள் கண்டார்க ணில்.

பொருள். பிறன் பொருளான் பெட்டு ஒழுகும் பேதைமை
-பிறனுடைய பொருளாகிய மனையாளைக் காதலித்து நடக்கும்
டமை, ஞாலத்து அற(மே) பொரு(ளே) கண்டார்கண் இல்—
லகத்தில் அற நூலையாவது பொருள் நூலையாவது அறிந்தாரிடத்து
ல்லை.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். ஒருவன் மனைவி அவனுடைய பொருளானபடி அவளைப் 'பிறன் பொருள்' என்றார். அறம், பொருள் எ ஆருபெயர்கள், அவற்றைக் கூறும் நூல்களுக்கு ஆயினமை ஓகாரம் இரண்டும் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கன.

கருத்து. பிறன் மனையாளைக் காதலித்தல் கனவும், ப மாம்.

உ. அறன்கடை நின்றாரு னெல்லாம் பிறன்கடை நின்றாரிற் பேதையா ரில்.

பொருள். அறன்கடை நின்றாருள் எல்லாம்—மறத்தில் நின்றவர்களுள் எல்லாம், பிறன்கடை நின்றாரின் பேதையார் இ பிறன் (வீட்டுப்) புறவாயிலின்கண் நின்றவரைப் போல மன இல்லை.

அகலம். கடை—புறம். அறத்திற்குப் புறம் மறமாத அதனை 'அறன்கடை' என்றார். பிறன் மனையாளிடம் செல் அவன் வீட்டு முன்வாயில் வழியாகச் செல்லாமல் ஒளித்து வாயில் வழியாகச் செல்வது வழக்காகலின், பிறன்கடை நி என்றார்.

கருத்து. பிறன் மனையாளைக் காதலிப்பவர் மற்றைய ப களைச் செய்பவரினும் பெரு மடையர்.

ஈ. விளிந்தாரின் வேறல்லர் மன்ற தெளிந்தாரிற் றீமை புரிந்தொழுகு வார்.

பொருள். மன்ற தெளிந்தார் இல் தீமை புரிந்து ஒழுகு —(தம்மை) மிகத் தெளிந்துகொண்டவருடைய இல்லாவிட தீமை புரிந்து நடப்பவர், விளிந்தாரின் வேறு அல்லர்—இறந்த வேறு அல்லர்.

பிறனில் விழையாமை.

அகலம். தெளிந்தார்—(தம்மை நல்லொழுக்க முடையவ
ரன்று தமது நண்பராகவோ தொழிலாளராகவோ) தெளிந்
காண்டவர்.

கருத்து. தெளிந்தாருடைய இல்லாளிடத்துத் தீமை புரிபவ
சத்தா ராவர். 113

ச. எனைத்துணைய னாயினு மென்னாந் தினைத்துணையுந்
தேரான் பிறனில் புகில்.

பொருள். தினை துணையும் தேரான் பிறன் இல் புகில்—
ருவன்) சிறிது அளவும் ஆராயாதவனாய்ப் பிறனுடைய இல்லின
ன் துழையின், எனை துணையன் ஆயினும் என் ஆம்—எவ்வள
ருமை யுடையவ னானாலும் யாது பயன் ஆம்? (ஒரு பயனு
லை).

அகலம். தேரான்—(பிறன் இல்லின்கண் தீமை புரியச் செ
னால் தனக்கு உண்டாகும் கேடுகளை) ஆராயாதவனாய். மணக்
வர் பாடம் 'எனைத்துணையனாயினும்'; 'புகில்'. முந்திய உரை
சிரியர்கள் பாடம் 'எனைத்துணைய ராயினும்'. 'புகல்'. 'எனை
ணய னாயினும், என்பது 'தேரான்' என்பதற்கு ஒப்ப ஒருமைய
த்தலானும், புகில் என்பது பொருத்தமான பொருளைத் தருதல
ம், அவையே ஆசிரியர் பாடங்கள் எனக் கொள்ளப்பட்டன.

கருத்து. பிறன் மனையாள்பாற் செல்பவன் தனது பெருமை
யெல்லாம் இழப்பன். 114

ரு. எளிதென வில்லிறப்பா னெய்துமெஞ் ஞான்றும்
விளியாது நிற்கும் பழி.

பொருள். எளிது என இல் இறப்பான்—(பிறனது இல்லின்
செல்லுதல்) எளிது என்று கருதி (ப்பிறன்) இல்லினுள் செ

பவன், எ ஞான்றும் விளியாது நிற்கும் பழி எய்தும்—எஞ்ஞான்
அழியாது நிற்கும் பழியை அடைவான்.

கருந்து. பிறன் மனையான்பாற் செல்பவன் அழியாத பழி அடைவன்.

கூ. பகைபாவ மச்சம் பழியென நான்கு
மிகவாவா மில்லிறப்பான் கண்.

பொருள். பகை பாவம் அச்சம் பழி என நான்கும்—பகை பாவம் பழி பயம் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கும், இல் இறப்பான்கண் இகவா ஆம்—பிறனது இல்லின்கண் செல்பவன் இடத்தில் (நின்று) நீங்கா வாம்.

அகலம். "அறம்புகழ் கேண்மை பெருமையிக் நான்கு பிறன்ரூர கச்சுவார்ச் சேரா—பிறன்ரூர, கச்சுவார்ச் சேரும் பகை பழி பாவமென், றச்சத்தோ டிக்கூற் பொருள்".—நாலடியார். இல் விறப்பான்கண் என்பது வேற்றுமை மயக்கம், ஏழாம் வேற்றுமை யுருபு ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்தமையான்.

கருந்து. பிறன் மனையான்பாற் செல்பவனை விட்டுப் பகை பாவம், அச்சம், பழி என்னும் நான்கும் நீங்கா. 11

எ. அறனியலா னில்வாழ்வா னென்பான் பிறனியலா
பெண்மை நயவா தவன்.

பொருள். பிறன் இயலான் பெண்மை நயவாதவனே—பிறனது இயல்புக்குத் தக்கபடி ஒழுகுகின்றவனது பெண்மையினை விரும்பாதவனே, அறன் இயலான் இல்வாழ்வான் என்பான்—அறத்தின் இயல்போடு கூடி இல்வாழ்பவன் என்று தெரிவித்து (அறிவுடையோரால்) சொல்லப்படுவான்.

பிறனில் விழையாமை.

அகலம். எகாரம் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. பிறன் இல்புக்குத் தக்கபடி ஒழுகக் கடமைப் பட்டவனாதலால், பிறன் லான் என்றார். பெண்மை—பெண்ணோடு கூடி நுகரும் இன்பம். 'ஐ' என்பது 'ஒடு' என்னும் உருபுப் பொருளைத் தந்தது.

கருந்து. பிறன் மனையாளைக் காதலியாதவன் அற நெறியில் வாழ்க்கையை நடாத்துபவன். 117.

அ. பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்
கறனொன்றோ வான்ற வொழுக்கு.

பொருள். பிறன் மனை நோக்காத பேராண்மை—பிறனது
ாயாளைத் (தீய எண்ணத்துடன்) பாராத பெரிய ஆண்மைத்
மை, சான்றோர்க்கு அறன் ஒன்றோ ஆன்ற ஒழுக்கும்—சால்புடை
க்கு அறம் மாத்திரமா? நிறைந்த ஒழுக்கமும் ஆம்.

அகலம். ஒழுக்கும் என்பதன் உம்மை செய்யுள் விகாரத்தால்
ாக்கது. 'மனை' ஆகுபெயர், மனையாளுக்கு ஆயினமையால்.
றன்மனை பின்னோக்காப் பீடினிது".—இனியவை நாற்பது.

கருத்து. பிறன் மனையாளைக் காதலியாமை அறமும் ஒழுக்கமு
. 118.

௬. நலக்குரியார் யாரெனி னாமநீர் வைப்பிற்
பிறர்க்குரியா டோடோயா தார்.

பொருள். நாமம் நீர் வைப்பில் நலத்துக்கு உரியார் யார் என்
ன்—அச்சத்தைத் தரும் கடல் சூழ்ந்த உலகின்கண் நன்மைக்கு
பவர் யார் என்னின், பிறற்கு உரியாள் தோள் தோயாதார்—
னுக்கு உரியவளது தோளினைச் சேராதவர்.

183

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். செய்யுள் விகாரத்தால் நலத்துக்கு என்பது அ
சாரியை கெட்டும், நாம் என்பது 'அம்' சாரியை பெற்றும் நின்
நாம்—அச்சம்.

கருத்து. பிறன் மனையாளைக் காதலியாதவர் எல்லா நன்
களையும் பெறுதற்குரியர்.

௰. அறன்வரையா னல்ல செயினும் பிறன்வரைய
பெண்மை நயவாமை நன்று.

பொருள். அறன் வரையான் அல்ல செய்யினும்—(ஒரு
அறத்தைக் கைக்கொள்ளாதவனாய் மறங்களைச் செய்யினும், பி
வரையாள் பெண்மை நயவாமை நன்று—பிறனுடைய வரைக்
நின் றொழுகுவாளது பெண்மையினை விரும்பாமை நன்மை.

அகலம். பிறன் வரையும் வரைக்குள் நின்றொழுகுவா

பிறன் வரையான் என்றார். செய்யினும் என்பது யாரை வெ
கெட்டு நின்றது.

கருந்து. ஒருவன் அறத்தைச் செய்யாது மறத்தையே செ
னும், பிறன் மனையாளைக் காதலியா திருத்தல் நன்மை.

யிடம் அதி:—பொறை யுடைமை.

அஃதாவது, பொறுமை யுடைமை.

க. அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போலத் தம்மை
யிகழ்வார்ப் பொறுத்த றலை.

பொருள். அகழ்வாரை தாங்கும் நிலம் போல—(மண்வெ
கொண்டு தன்னைத்) தோண்டுவாரைத் தாங்கும் நிலம் போல, த
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை—தம்மை இகழ்வாரைப் பொறு
தலையாய பொறுமை.

பொறை யுடைமை.

அகலம். இகழ்வார் என்பது இரண்டாம் வேற்றுமை,
தொகை. "தம்மை யிகழ்த்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற், றெ
ம யிகழ்த்த வினைப்பயத்தா—லும்மை, யெரிவாய் நிரயத்து வீ
ழொ லென்று, பரிவதூஉஞ் சான்றோர் கடன்."—நாலடியார்.

கருந்து. தம்மை இகழ்வாரைப் பொறுத்தல் தலையா
பொறுமை.

121

உ. பொறுத்த விறப்பினை யென்று மதனை
மறத்த லதனினு நன்று.

பொருள். இறப்பினை என்னும் பொறுத்தல்—(ஒருவன்
ர் செய்த) மிகையினை எஞ்ஞான்றும் பொறுக்கக் கடவன்; அதனை
த்தல் அதனினும் நன்று—அம் மிகையினை (உடனே) மறத்த
தல் பொறுத்தலினும் (மிக) நன்று.

கருந்து. பிறர் செய்த பிழையை உடனே மறந்திடுக. 122

ங. இன்மையு ளின்மை விருந்தொரால் வன்மையுள்
வன்மை மடவார்ப் பொறை.

பொருள். விருத்த ஒரால் இன்மையுள் இன்மை—விருத்தி
ர விலக்குதல் வறுமையுள் வறுமை; மடவார்ப் பொறை வன்
யுள் வன்மை—(மிகை செய்த) மடையரைப் பொறுத்தல் வலி
யுள் வலிமை.

அகலம். மடவார் என்பது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை.
க செய்தற்குக் காரணம் மடமை என்பதைக் குறிக்கவே 'மட
ப் பொறை' என்றார். வன்மையுள் வன்மை அறிவுடைமை,
றிவற்றங் காக்குங் கருவி" என்று ராகலின். இன்மையுள்
மை அறிவின்மை, "அறிவின்மை யின்மையு ளின்மை" என்று
லின். 'ஒப்புமுடித்தல்' என்னும் உத்தியால் மடவார்ப் பொறைக்

க் காரணமாய அறிவுடைமையைக் கூறும் இக் குறளில் வி
)தாராலுக்குக் காரணமாய அறிவின்மையையும் கூறினர்.

கருந்து. அறிவில்லாதார் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்
வண்டும்.

. நிறையுடைமை நீங்காமை வேண்டிற் பொறையுடை
போற்றி யொழுகப் படும்.

பொருள். நிறை உடைமை நீங்காமை வேண்டின்—
டைமை (தன்னை விட்டு) நீங்காதிருத்தலை (ஒருவன்) விரும்
பொறை உடைமை போற்றி ஒழுக படும்—பொறையுடைமை
பேணி ஒழுக வேண்டும்.

கருந்து. பொறையுடையவனை விட்டு நிறையுடைமை நீங்க

ரு. ஒறுத்தாரை யொன்றுக வையாரே வைப்பர்
பொறுத்தாரைப் பொன்போற் பொதிந்து.

பொருள். ஒறுத்தாரை ஒன்றுக வையார்—(தமக்குத்
செய்தானை) ஒறுத்தவரை ஒரு பொருளாக மதியார்; பொறுத்த
பொன் போல் பொதிந்து வைப்பர்—பொறுத்தவரைப் பொ
(த்துணியில் பொதிந்து வைத்தல்) போல (மனத்தின்கண்) பே
வைப்பர் (அறிவுடையார்).

அகலம். ஒறுத்தவர்—தண்டித்தவர். 'அறிவுடையார்'

பது அவாய்நிலையான் வந்தது.

கருந்து. பொறுத்தாரை அறிவுடையார் போற்றுவர்.

க. ஒறுத்தார்க் கொருநாளே இன்பம் பொறுத்தார்க்கு
பொன்றும் துணையும் புகழ்.

பொருள். ஒறுத்தார்க்கு ஒரு நாளே இன்பம் (ஆம்)—

பொறை யுடைமை.

ருந் நீக்கிழைத்தானை) ஒறுத்தவர்க்கு ஒரு நாளே இன்பம் ஆ
பொறுத்தார்க்கு பொன்றும் துணையும் புகழ் (ஆம்)—பொறுத்த
க்கு (அவர்) இறக்கும் அளவும் (இன்பத்தோடு) புகழ் ஆம்..

அகலம். முந்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'ஒரு நாளை
"பொன்றும் துணையும்" என்று பின்னர்க் கூறியிருத்தலின், ப
நிலே ஏகாரம் சண்டு இன்றியமையாதது. ஆகலான் 'ஒரு நாளே
என்பது ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது. 'ஆம்' எ
னும் ஆக்கச் சொல் இரண்டிடத்தும் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது

கருந்து. பொறுத்தவர்க்குப் பொன்றும் துணையும் இன்பமு
புகழும் உண்டு.

12

எ. அறனல்ல கற்பிறர் செய்யினும் கொந்து
நிறனல்ல செய்யாமை கன்று.

பொருள். அறன் அல்ல தன் பிறர் செய்யினும்—அறன் அ
லாத செயல்களைத் தனக்குப் பிறர் செய்யினும், கொந்து நிற
அல்ல செய்யாமை கன்று—மனம் வருந்தி நிறன் அல்லாத செய
களைச் செய்யா திருத்தல் கன்மை.

அகலம். பிறர் செய்த தீங்குகளைப் பொறுத்தல் நிறனுடை
செயலாம்; பொறுது எதிர்த் தீங்கு செய்தல் நிறனற்ற செயலா
அதுபற்றித் 'நிறனல்ல' என்றார். பரிமேலழகர் பாடம் முறைமை
'நிறனல்ல', 'கோகொந்து', 'அறனல்ல'. நருமர் பாடம் முறைமை
'நிறனல்ல', 'கோர்கொந்து,' 'அறனல்ல.' தாமத்தர் பாட
முறையே 'நிறனல்ல,' 'கோய்கொந்து,' 'அறனல்ல'. அற
அல்ல—அறன் அல்லாத செயல்கள்; அஃதாவது, பாவச்செயல்கள்

திருக்குறள்—அறப்பால்.

தகுதி. மூன்றுஞ் சோர்ய 'செய்யினும்' என்பதன் உம்மை தொக்
குரிய 'அறனல்ல' வற்றையே குறிக்கும். ஆகலான், 'அறனல்ல' எ
பதையே ஆசிரியர் முதற் சோர்க் கூறினர் என்று கொள்க. திரு
மாக எழுதத் தெரியாதவன் எழுதிய எட்டெழுத்தில் அகரத்திற்
நிகரத்திற்கும் வேற்றுமை காண்டல் அரிது. அவ் வேட்ட
பெயர்த்தெழுதியோன் முதற் சொன் முதல் எழுத்தாகிய அகரத்
நிகரமாகக் கருதி அன்னம் எழுதியிருத்தல் கூடும். அவ்வாறு
முதற் சோர் 'நிறனல்ல' என்றுய பின்னர் இக் குறளைப் படிக்
புலவர் எவரும் ஐந்தாஞ்சோர் 'அறனல்ல' என்பதுதான் என்று கரு
தல் இயற்கை. அவ்வாறு அவர் கருதிய பின்னர்க் குறளின் நா
காஞ்சோர் 'கொக்' என ஓர் அசையாக இருத்தல் கண்டு, அதனை
நிருத்த முயலுதலும் இயற்கை. அம் முயற்சியின் பயன்தா
குறளின் நான்காஞ் சோர் 'கோகொக்' எனவும், 'கோய்கொ
எனவும் 'கோகொக்' எனவும் மூன்றுக மூவர் உரை எடுகளி
காணப்படுகின்றது. நிறனல்லவற்றைத் தனக்குப் பிறர் செய்யினு
தான் அறனல்லவற்றைச் செய்யலாகா தென்பது யாவரும் அறி
தொன் றுகலான், அதனை ஈண்டுக் கூறுதல் மிகையே யாகும்; ஆனு
அறனல்லவற்றைச் செய்த பிறர்க்கும் கொக்து நிறனல்லவற்றை
செய்யலாகா தென்று கூறுதல் இன்றியமையாதது. ஆகலான், 'நி
னல்ல' என்பதையே ஐந்தாஞ் சோக ஆசிரியர் கூறினர் என்
கொள்க. ஐந்தாஞ் சோர் 'நிறனல்ல' என்றுய பின்னர் நான்காஞ் சோ
'கொக்து' என் நிருத்தலில் எவ்விதத் தடையும் இல்லை. ஆகலா
'அறனல்ல' என்பதையே முதற் சோரும், 'கொக்து' என்பதையே
நான்காஞ் சோரும், 'நிறனல்ல' என்பதையே ஐந்தாஞ் சோரும
ஆசிரியர் கூறினர் எனக் கொள்க.

கருத்து. தனக்குப் பிறர் பல மறங்களைச் செய்யினும், தான
அவரைப் பொறுக்கக் கடவன்.

அ. மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாந்தம்
தகுதியான் வென்று விடல்.

பொருள். மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரை—(செல்வம் தலியவற்றின்) மிகுதியினால் (செருக்குக் கொண்டு தமக்குத்) தீங்கு ன் இழைத்தாரை, தாம் தம் தகுதியால் வென்று விடல்—தாம் மது பொறுமையினால் வென்று விடுக.

அகலம். தகுதி என்பது ஈண்டுப் பொறுமை என்னும் ாருள் தந்து நின்றது.

கருத்து. தமக்குத் தீங்கு செய்தாரைப் பொறுத்திடுக. 128.

கூ. துறந்தாரிற் றூய்மை யுடைய சிறந்தார்வா
யின்னுச்சொ லேற்கிற் பவர்.

பொருள். இறந்தார் வாய் இன்னு சொல் கோற்கிற்பவர்—ய செய்தாரது வாயினின்று வரும் தன்பம் தரும் சொற்களைப் ாறுக்கும் ஆற்றலுடையவர், துறந்தாரின் தூய்மை உடையர்—ர்த்தாரினும் (அதற்) தூய்மை யுடையவர்.

அகலம். இல் என்னும் இடைச்சொல் ஆற்றலை உணர்த்தி றது.

கருத்து. பிறர் சொல்லும் இன்னுச் சொற்களைப் பொறுப்ப துறந்தாரினும் தூயர். 129.

ம. உண்ணாது நோற்பார் பெரியர் பிறர்சொல்லு
மின்னுச்சொ லேற்பாரிற் பின்.

பொருள். பிறர் சொல்லும் இன்னு சொல் கோற்பாரின் பின் றர் கூறும் தன்புற்தரும் சொற்களைப் பொறுப்பவர்க்குப் பின் உண்ணாது நோற்பார் பெரியர்—(ஆண்) உண்ணாமல் தவம் வார் பெரிய ராவர்.

அகலம். தவத்தினும் பொறுமை உயர்ந்தது என்றவாறு
மந்தர் பாடம் 'இன்னாது கோற்பாரின்'.

கருத்து. பிறரது இன்னாச் சொற்களைப் பொறுப்பவர் தவ
ய்வாரினும் மேற்பட்டவர். 130

௰௪-ம் அதி:—அழுக்கறாமை.

அஃதாவது, பொறாமை கொள்ளாமை.

தருமர் பாடம் 'அழுக்கறாமை'. மணக்குடவர், நச்சர், பரி
ழகர் பாடம் 'அழுக்காறாமை'. தாமந்தர் பாடம் 'அழுக்
றாமை'.

க. ஒழுக்காறாக் கொள்க வொருவன்றன் னெஞ்சத்
தழுக்கா றிலாத வியல்பு.

பொருள். தன் நெஞ்சத்து அழுக்காறு இல்லாத இயல்பு
ன் உள்ளத்தின்கண் பொறாமை இல்லாத தன்மையை, ஒருவ
ழுக்கு ஆறா(க)கொள்க—ஒருவன் ஒழுக்கத்தின் நெறியாகக் கொள்

அகலம். பொறாமை—பிறர் ஆக்கங் கண்டு புழுங்குதல்.

கருத்து. பொறாமை யில்லாமை ஒழுக்கத்தின் நெறி. 1

உ. விழுப்பேற்றி னஃதொப்ப தில்லையார் மாட்டு
மழுக்காற்றி னன்மை பெறின்.

பொருள். யார்மாட்டும் அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின்
வரிடத்தும் (ஆக்கங் கண்டு) மனம் மகிழ்தலைப் பெற்றால், வி
பேற்றின் அஃது ஒப்பது இல்லை—(ஒருவன் பெறும்) விழு
பேறுகளுள் அதனை ஒப்பது இல்லை.

அகலம். விழுமிய—சிறந்த. அதனை—அப் பெறுதலை
அப் பேற்றை. அன்மை என்பது இன்மையை உணர்த்தாது,
றொரு பொருளாதலை உணர்த்தும் ஒரு சொல். அழுக்காறு—

அழுக்கறாமை.

ழுக்கங் கண்டு மனம் புழுங்குதல். அழுக்காறன்மை அல்லது அழு

ாற்றின் அன்மை—பிறர் ஆக்கம் கண்டு மனம் மகிழ்தல். பிற
ாக்கங்கண்டு மனம் மகிழ வேண்டு மென்பது "பிறனுக்கம் பே
ழுக்கறுப் பான்" என்பதனாலும் விளங்கும்.

கருந்து. பிறர் ஆக்கம் கண்டு மனம் மகிழ்தல் ஓர் ஒப்பற்
பது. 13

கூ. அறனுங்கம் வேண்டாதா னென்பான் பிறனுக்க
பேலு தழுக்கறுப் பான்.

பொருள். பிறன் ஆக்கம் பேலாது அழுக்கறுப்பான்—பிற
செல்வத்தை (க்கண்டு) மகிழாமல் பொறாமை கொள்பவன், அற
ாக்கம் வேண்டாதான் என்பான்—அறமும் பொருளும் வேண்ட
வன் என்று (பெரியோரால்) சொல்லப் படுவான்.

அகலம். அழுக்கறு என்பது பகுதி. அழுக்கறு—பொறா
கொள். பேலாது என்பது கண்டு மகிழாமல் என்னும் பொருட்

கருந்து. அழுக்காறு உடையவனுக்கு அறமும் பொருளு
ல்லை. 1

ச. அழுக்காற்றி னில்லவை செய்யா சிழுங்காற்றி
னேதம் படுபாக் கறிந்து.

பொருள். இழுக்கு ஆற்றின் ஏதம் படுபாக்கு அறிந்து—த
தெறியில் துன்பம் உண்டாதலைத் தெரிந்து, அழுக்காற்றின் அல்ல
செய்யார் (அறிவுடையார்)—பொறாமையால் மறங்கோச் செய்
அறிவுடையார்.

அகலம். முதல் 'இன்', 'ஆன்' உருபின் பொருள் த
ன்றது. பாக்கு என்பது தொழிற்பெயர் விகுதி.

கருந்து. அழுக்காறு பல பாவங்களுக்கும் துன்பங்களுக்
ஏதுவாகும். 1

9. அழுக்கா றுடையார்க் கதுசாலு மொன்னுர்
வழுக்கியுங் கேடீன் பது.

பொருள். ஒன்னுர் வழுக்கியும்—பகைவர் (கேடு செய்ய றியும், அழுக்காறு உடையார்க்கு கேடு சான்பது—பொருமை யுரு ர்க்குக் கேடு பயப்பதற்கு, அதுவே சாலும்—பொருண்மே தும்.

அகலம். பிரிநிலை ஏகாரம் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது 'கேடீன்பது' சான்காம் வேற்றுமைத் தொகை.

கருத்து. அழுக்காறு உடையானை அழித்தற்கு வேறு பட ண்டா; அதுவே போதும்.

10. கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்ற மூடுப்பதூஉ
மூண்பதூஉ மின்றிக் கெடும்.

பொருள். கொடுப்பது அழுக்கறுப்பான்—(ஒருவனுக்கு ஒ ருவன்) கொடுப்பதன்கண் பொருமை செய்பவன், சுற்றம் உடு ும் உண்பதும் இன்றி கெடும்—சுற்றத்தோடு உடுப்பதும் உண்பது மாமல் கெடுவன்.

அகலம். கொடுப்பது அழுக்கறுப்பா னுடைய சுற்றம் உடு ம் உண்பதும் இன்றிக் கெடும் என உரைப்பாரும் உளர். அ று உரைத்தல், ஒவ்வொருவனும் செய்த வினைகளின் பயன் வனவனையே சேரும் என்ற வடமொழி தென்மொழிதூல் வு கு முரண்படும். அதனுல் அவ்வுரை பொருத்தாது. உடுப்பது க்கும் துணி. உண்பது—உண்ணும் உணவு. சுற்றம் என்ப ன்றும் வேற்றுமைத் தொகை. அனபெடை இரண்டும் இன் க்கண் வந்தன.

கருத்து. கொடுப்பது அழுக்கறுப்பான் தன் ஆக்கத்தி ற் காரமான சுற்றத்தையும், தன் உடையையும் உண்வையும் இழப்ப

அழுக்கருமை.

11. அவ்வித் தழுக்கா றுடையானைச் செய்யவ
டவ்வினையைக் காட்டி விடும்.

பொருள். அவ்வித்து அழுக்காறு உடையானை—(உன்ன தைக்) கோடுவித்துப் பொருமையை உடையவனை, செய்யவ தவ்வினையை காட்டி விடும்—திருமகள் (தன்) தமக்கைக்குக் காட் விடுவன்.

அகலம். 'தவ்வையை என்பது வேற்றுமை மயக்கம், இர டாம் வேற்றுமை யுருபு நான்காம் வேற்றுமைப் பொருள் தா தின்றமையால்.

கருத்து. பொருமையை உடையவன் வறுமையை அடைவ

அ. அழுக்கா றெனவொரு பாவி யிருஞ்செற்றுத்
நீயுழி யுய்த்து விடும்.

பொருள். அழுக்காறு என ஒரு பாவி—பொருமை என் சொல்லப்பட்ட ஒப்பற்ற பாவி, இரு செற்று நீயுழி உய்த்து விடும் செல்வத்தைக் கெடுத்து நரகத்தின்கண் புகுத்தி விடும்.

அகலம். நமது பாடம் 'பாவம்'.

கருத்து. பொருமை செல்வத்தைக் கெடுத்து நரகத்
புகுத்தி விடும். 1

கூ. அவ்விய நெஞ்சத்தா னாக்கமுஞ் செவ்வியான்
கேடு நினைக்கக் கெடும்.

பொருள். அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும் செவ்விய கேடும்—கோடிய உள்ளத்தான தது செல்வமும் நேரிய உள்ளத்தான வறுமையும், நினைக்க கெடும்—(ஒருவன்) நினைக்கும் (கால) அவ அழியும்.

102 OK

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். மணக்குடவர் பாடம் 'நினைக்கக் கெடும்'. மற்றை ல்வர் பாடம் 'நினைக்கப் படும். "பொல்லா தவர்கண் மைபொருள் வதும், நல்லார் மிகவன் றுயர்கண் ணுவதும், தொல்லார் வினையால் நினுக் தொடர்பாய், நில்லா தெனும்வாய் மொழிநிச் சயமே".—

ரபோதசந்திரோதயம்.

கருத்து. இவ் விரண்டும் வெகு விரைவில் நீங்குவன. 139

ஐ. அழுக்காற் றகன்றாரு மில்லையஃ தில்லார்
பெருக்கத்திற் றீர்ந்தாரு மில்.

பொருள். அழுக்காற்று அகன்றாரும் இல்லை—பொருமை ன்கண் (நின்று) செல்வ ராயினாரும் இல்லை; அஃது இல்லா பருக்கத்தின் நீங்தாரும் இல்—பொருமை இல்லாதாருள் செ

ித்தின் நீங்கினரும் இல்லை.

அகலம். தருமர், மணக்குடவர், தாமத்தர் பாடம் 'அழு
ாற் றகன்றரும்'. பரிமேலழகர் பாடம் 'அழுக்கற் றகன்றரும்
ர்சர் பாடம் 'அழுக்காற் றகன்றதும்', 'பெருக்கத்திற் றீர்ந்ததும்
ல்லார் என்பது ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை.

கருத்து. அழுக்காறு வறுமையையும், அழுக்காறின்மை செ
ித்தையும் கொடுக்கும். 14

ஐடு-ம் அதி:—கள்ளாமை.

அஃதாவது, திருடாமை.

i. எள்ளாமை வேண்டுவா னென்பா னெனைத்தொன்றுங்
கள்ளாமை காக்கதன் னெஞ்சு.

பொருள். எள்ளாமை வேண்டுவான் ' என்பான்—(பி
ிகழாதிருத்தலை விரும்புவான் எனப்படுபவன், தன் நெ

கள்ளாமை.

ித்து ஒன்றும் கள்ளாமை காக்க—தனது உள்ளம் எத்தன்மை
ஒரு) பொருளையும் திருடக் (கருதா)மல் காக்கக் கடவன்.
கருத்து. கனவு இகழைத் தரும். 141

ஐ. உள்ளத்தா லுள்ளலுந் தீதே பிறன்பொருளைக்
கள்ளத்தாற் கொள்வே மெனல்.

பொருள். பிறன் பொருளை கள்ளத்தால் கொள்வேம் என—
னுடைய பொருளைத் திருட்டுத்தனத்தால் கொள்வேம் எ
னத்தால் உள்ளலும் தீதே—மனத்தால் நினைத்தலும் தீதே.

அகலம். எகாரம் தேற்றத்தின்கண் வந்தது. கள்ளம்—
ருட்டுத்தனம். தருமர், மணக்குடவர் பாடம் 'கள்ளத்தாற் கள்
னல்'. நச்சர், பரிமேலழகர் பாடம் 'கள்ளத்தாற் கொள்
னல்'. தாமத்தர் பாடம் 'கள்ளத்தாற் கொள்வோ மெனல்
ர் என்பதே போதியதாகலான், அதுவே ஆசிரியர் பாடம் எ
ரன்னப்பட்டது. உள்ளத்தால் என வேண்டாது கூறினர்.

கருத்து. கனவு செய்ய நினைத்தலும் தீது. 14

கூ. களவினு லாகிய வரக்க மளவிறந்
தாவது போலக் கெடும்.

பொருள். களவினுல் ஆகிய ஆக்கம்—களவால் உண்ட
ல்வம், அளவு இறந்து ஆவது போல கெடும்—அளவு கட
ர்வது போல (த்தோன்றிக் கொண்டிருந்து) கெடும்.

அகலம். தருமர் பாடம் 'ஆக்கம் வினையுங்கா லாவது'. "
து செய்வா ரரும்பொரு ளாக்கத்தை, கல்லது செய்வார் கயப்ப
ஞல்லொலிநீர், பாய்வதே போலுந் துறைவகேள் தீயன, ஆ
பான்று கெடும்" என்ருர் பழமொழியார்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

கருந்து. களவினுல் வரும் செல்வம் வளர்வது போ
ன்றுமே யன்றி உண்மையில் கெடும். 1

சு. "களவின்கட் கன்றிய காதல் விளைவின்கண்
வீயா விழுமந் தரும்.

பொருள். களவின்கண் கன்றிய காதல்—களவின்கண் மி
சை, விளைவின்கண் வீயா(த) விழுமம் தரும்—(அவ்வாசை) வ
ால் நீங்காத துன்பத்தைத் தரும்.

கருந்து. களவின்கண் காதல் விளைவின்கண் துன்பம் த

நு. அருள்கருதி யன்புடைய ராதல் பொருள்கரு
தொச்சாப்புப் பார்ப்பார்க ளில்.

பொருள். அருள் கருதி அன்பு உடையர் ஆதல்-அருளை அவ
பை உடையவ ராதல், பொருள் கருதி பொச்சாப்பு பார்ப்பார்
—(பிறன்) பொருளை அவாவி (அவனுடைய) மறதியை (எ
ப்பார்பிடத்து இல்லை.

அகலம். தருமர், நச்சர் பாடம் 'பொய்ச்சாப்பு'.

கருந்து. களவு செய்வார்க்கு அன்பு உண்டாகாது. 1

சு. அளவின்க ணின்றொழுக லாற்றூர் களவின்கட்
கன்றிய காத லவர்.

பொருள். களவின்கண் கன்றிய காதல் அவர்—களவின்க

வேட்கையை யுடையவர், அளவின்கண் நின்று ஒழுகல் ஆற்
மது) எல்லையின்கண் நின்று ஒழுகல் செய்யார்.

அகலம். தமது எல்லையின்கண் நின்று ஒழுகல் செய்யார்
மனையின்கண் புகுந்து களவு செய்வர்.

கள்ளாமை.

ருந்து. களவினை விரும்புவோர் பிறர் மனை புகுந்தும் களவு
ார். 146.

ர. களவென்னுங் காரறி வாண்மை யாவென்னுங்
மாற்றல் புரிந்தார்க ணில்.

போருள். களவு என்னும் கார் அறிவு ஆண்மை—களவு என்று
ப்படும் இருண்ட அறிவினை ஆளுதல், அளவு என்னும் ஆற்றல்
ர்கண் இல்ல—(தமது) எல்லையுள் நின்றொழுகலாகிய வலி
ா விரும்பினரிடத்து இல்லை.

அகலம். அளவு என்பது ஆகுபெயர், அளவின்கண் நின்
கலுக்கு ஆயினமையால். களவாகிய காரியத்தைக் காரறிவு
ம் காரணமாக உபசரித்தார். நாமந்நர் பாடம் ' ஆற்ற லறிக்
ர '.

ருந்து. களவு செய்தற்குக் காரணம் களவால் செல்வம் ஆம்
ம் மயக்க அறிவே. 147.

ச. அளவறிந்தார் நெஞ்சத் தறம்போல நிற்குங்
களவறிந்தார் நெஞ்சிற் கரவு.

போருள். அளவு அறிந்தார் நெஞ்சத்து அறம் போல—தமது
ுள் நின்றொழுகுவாரது உள்ளத்தின்கண் அறம் (நிற்றல்)போல,
றிந்தார் நெஞ்சில் கரவு நிற்கும்—களவு செய்வாரது நெஞ்
கண் வஞ்சகம் (நிலைத்து) நிற்கும்.

ருந்து. தமது எல்லையுள் நின்றொழுகுவோர் அறத்தையே
ர்; களவினைச் செய்வோர் கரவையே கருதுவர். 148.

ஈ. அளவல்ல செய்தாங்கே வீவர் களவல்ல
மற்றைய தேற்ற தவர்.

பொருள். களவு அல்ல மற்றைய தேறுதவர்—களவு அல்
ன (வாகிய) மற்றையவற்றை அறியாதவர், அளவு அல்ல செய்து
:—(தமது) அளவுக்கு மிஞ்சிய செயல்களைச் செய்து அழிவர்.

அகலம். ஆங்கு, ஏ, என்பன அசைகள். தேற்றுதவர் என்பது
நினை யாகலான், அது பிழைபட்ட பாடம் என்றறிக.

கருத்து. களவு செய்வார் தம் வலிமையின் அளவுக்கு மிஞ்சிய
ல்களைச் செய்தழிவர். 149.

ம. கள்வார்க்குத் தள்ளு முயிர்நிலை கள்ளார்க்குத்
தள்ளாது புத்தே ளுலகு.

பொருள். கள்வார்க்கு உயிர் நிலை தள்ளும்—திருடுவார்க்கு
: நிலையாகிய உடம்பு தவறும்; கள்ளார்க்கு புத்தேள் உலகு தள்
ளு—திருடாதார்க்குத் தெய்வ உலகம் தவறாது.

அகலம். தவறும்—அழியும். களவு செய்யுங்கால் காணப்படின்
ல்லப்படுவன் என்பதைக் குறிக்கவேண்டி, உயிர்நிலை தள்ளும்
ரூர். தவறாது—தவறாமல் எய்தும்.

கருத்து. களவு செய்வார் கொலையுண்டு இறப்பர்; களவை
த்தார் சுவர்க்கம் அடைவர். 150.

நடும்—அதி:—வாய்மை.

அஃதாவது, மனச்சான்று அறிந்ததை அறிந்தபடி
ால்லுதல்.

க. தன்னெஞ் சறிக்கது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
றன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்.

பொருள். தன்னெஞ்சு அறிக்கது பொய்யற்க—தன் மன
ன்று அறிந்ததனை அறிக்கதற்கு மாறாகக் கூறற்க; பொய்த்த பி

ம் நெஞ்சே தன்னை சுடும்—அறிந்ததற்கு மாறாகக் கூறிய பின்னர்
ன் மனச்சான்றே தன்னை வருத்தும்.

அகலம். தன் மனச்சான்று அறிந்ததை அறிந்தபடியே
றுதல் வாய்மை என்றும், அறிந்ததற்கு மாறாகக் கூறுதல் பொய்
ம என்றும், பொய்ம்மை கூறுவதால் இன்னது விளையு மென்று
றினார். 'நெஞ்சு' ஆகு பெயர், அதன் சான்றுக்கு ஆயினமையால்
னச்சான்று—மனத்தின்கண் சான்றாய் நிற்கும் அறிவு. முந்தி
ரையாசிரியர்கள் பாடம் 'அறிவது'. 'அறிந்தது' என்ப
பாருத்தமான பொருளைத் தருதலானும், இன்னோசை பயத்தல
ானும், அதுவே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது. பரி
ழகர் இக் குறளை மூன்றாங் குறளாகவும், உ, ௩ குறள்களை முறை
, உ குறள்களாகவும் கொண்டனர். இக் குறள் வாய்மைக்கு வி
றுகின்றமையாலும், உ, ௩ குறள்கள் முறையே வாய்மைக்கு வி
ம் பொய்மைக்கு விலக்கும் கூறுகின்றமையாலும் இது மு
றளாகவும், அவை உ, ௩ குறள்களாகவும் அமைக்கப்பட்டன.

கருத்து. தன் மனச்சான்று அறிந்ததை அறிந்தபடி வெ
ிடுதல் வாய்மை. 15

உ. வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்
தீமை யிலாத சொலல்.

பொருள். வாய்மை எனப்படுவது யாது என்னின்—வாய்
என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது யாது என்றால், தீமை ய
ன்றும் இல்லாத சொல்லல்—(குற்றமற்ற உயிர்க்குத்) தீங்கு யாதெ
றையும் பயவாத சொற்களைச் சொல்லுதல்.

அகலம். மனச்சான்று அறிந்ததை அறிந்தபடி உரை
வாய்மை யாயினும், அது குற்றமற்ற உயிர்க்குத் தீங்கு பயக்குமா

அது வாய்மை எனச் சொல்லத்தக்கதன்று. இக் குறள் வாய்மை விலக்கு. இல்லாத என்பதும் சொல்லல் என்பதும் லகர வெ றும், என்னின் என்பது னகர வொற்றும் கெட்டு நின்றன.

கருத்து. குற்றமற்ற உயிர்க்குத் தீங்கு விளைக்குமாயின், வ மையும் பொய்ம்மை யாம். 1

௩. பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்.

பொருள். புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்கும் என்னின்—கு மற்ற நன்மையைக் கொடுக்கும் என்றால், பொய்ம்மையும் வாய் இடத்த—பொய்ம்மை (களும்) வாய்மையின் இடத்தன (வாம்).

அகலம். இக் குறள் பொய்ம்மைக்கு விலக்கு. வாய்மை இடத்தன—வாய்மையின் இடத்தில் வைக்கப்படத் தக்க பொய்ம்மை பல திறத்தன வாகலான், அதனைப் பன்மைப் பொரு கூறினர்.

கருத்து. புரை தீர்ந்த நன்மையைப் பயப்பின், பொய்ம் யும் வாய்மை யாம். 1

௪. உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகி னுலகத்தா
ருள்ளத்து ளெல்லா முளன்.

பொருள். உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுகின்—(ஒரு மனச்சான்றுக்குப் பொய்யாமல் ஒழுகின், உலகத்தார் உள்ளத் எல்லாம் உளன்—உலகத்திலுள்ளவர்கள் உள்ளத்து ளெல்லாம் உ (ஆவன்.)

அகலம். உள்ளம் என்பது ஆகுபெயர், உள்ளச் சான்று ஆயினமையால். உள்ளத்தால் என்பது வேற்றுமை மயக்கம், ஏ

வாய்மை.

வேற்றுமை யுருபு நான்காம் வேற்றுமைப் பொருள் தந்து நின் மயால்.

கருத்து. பொய் கூறாதான் உலகத்தா ரெல்லாராலும் போற் படுவான். 154.

நி. மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு
தானஞ்செய் வாரிற் றலை.

பொருள். 'மனத்தொடு வாய்மை மொழியின்—(ஒருவன்) உன்
தோடு பொருந்தி உண்மையைக் கூறின், தவத்தொடு தானம்
ப்வாரில் தலை—தவமும் தானமும் செய்பவருள் தலையானவன்.

அகலம். பிற்றிய 'ஓ' உம்மைப் பொருளில் வந்தது. தான
ம் என்பது உம்மை கெட்டு நின்றது.

கருத்து. மனத்தோடு கூடி வாய்மை மொழிவோன் அகத்
ாவியினும் சிறந்தவன்.' 155.

சு. பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை பொய்யாமை
யெல்லா வறமுந் தரும்.

பொருள். பெய்யாமை அன்ன புகழ் இல்லை-பொய்யாமையை
த புகழ்க் காரணம் இல்லை; பொய்யாமை எல்லா அறமும் தரும்—
ன்றியும்,) பொய்யாமை எல்லா அறங்களையும் தரும்.

அகலம். புகழ் என்பது ஆகுபெயர், அதன் காரணத்திற்கு
ணமையால். ஒருவன் வாய்மையைக் கைக்கொள்ளின், அவன்
ங்களை யெல்லாம் விட வேரும்; மறங்களை யெல்லாம் விடவே,
ன் அறங்களை யெல்லாம் புரிய வேரும். அதுபற்றியே 'பொய்யாமை
ல்லா வறமுந் தரும்' என்றார். மணக்குடவர் பாடம் 'பொய்யாமை
ல்லா அறமும்'. மற்றைய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'எய்யாமை
ல்லா வறமும்'. எய்யாமை என்பது எவ்வகைப் பொருத்தமான

நலையும் தாராமையான், மணக்குடவர் பாடமே ஆசிரியர் பாடமாக் கொள்ளப்பட்டது.

கருத்து. வாய்மை கூறுதல் எல்லா அறங்களையும் புகழையும் 156

எ. பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று.

பொருள். பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின்—(ஒருவன்
ய்யாமையைப் பொய்யாமல் ஆற்றின், பிற அறம் செய்யாமை
பாமை நன்று—மற்றை அறங்களைச் செய்யாமையைச் செ
ம நன்மை.

அகலம். பொய்யாமையைப் பொய்யாமல் ஆற்றல்—வா
யச் சிறிதும் மாற்றாமல் கூறுதல். செய்யாமையைச் செய்ய
—செய்தல். இரண்டு எதிர்மறைச் சொற்கள் சேர்ந்து ஒ
பாட்டுப் பொருளைத் தந்தன.

கருத்து. ஒருவன் வாய்மையைக் கூறின் மாத்திரமே, அவ
றங்களைச் செய்தலால் பயன் உண்டு. 15

அ. புறந்தூய்மை நீரா னமையு மகந்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும்.

பொருள். புறம் தூய்மை நீரான் அமையும்—உடம்பின
மை நீரால் உண்டாகும்; அகம் தூய்மை வாய்மையால் காண
—உள்ளத்தினது தூய்மை வாய்மையால் அறியப்படும்.

அகலம். மணக்குடவர், தாமத்தர் பாடம் 'நீரால்'. அ
மை காட்சி யளவையான் அறியப்பட முடியாத தொன்றாகலால்
ா வாய்மையால் அறிய லாகும் என்றார்.

புறவ கூறாமை.

கருத்து. வாய்மை அகத்தைத் தூயதாக்கும். 158.

கூ. எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு.

பொருள். சான்றோர்க்கு எல்லா விளக்கும் விளக்கு அல்ல—
றோர்க்கு எல்லா ஒளிகளும் ஒளிகள் அல்ல; பொய்யா விளக்கே
க்கு—பொய்யாமை (யால் வரும்) ஒளியே ஒளி.

அகலம். ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. பொய்யாமையின்
யமாகிய விளக்கைப் பொய்யா விளக்கு என்றார்.

கருத்து. பொய்யாமையாகிய விளக்கு ஒன்றே மெய்ப்பொ
ந் காட்டும். 159

யாமெய்யாக் கண்டவற்று ளில்லை யெனைத்தொன்றும்
வாய்மையி னல்ல பிற.

பொருள். மெய்யா (க) யாம் கண்டவற்றுள்—உண்மையா
ம் கண்டவற்றுள், வாய்மையின் நல்ல எனைத்து ஒன்றும் இல்லை
வாய்மையைப் போல நல்லவை எத்தன்மைத்தாய ஒன்றும் இல்லை

அகலம். 'பிற' அசை. மெய்யாக என்பது ஈறு கெட்
ாறது. இக் குறள் "ஒன்றாக நல்லது" என்னும் தொடக்கத்த
ளுக்கு மாறுபடாதோ என்னின், மாறு படாது. என்னை? இ
றன் கொள்ளவேண்டிய அறங்களில் தலையாயதைக் கூறுகின்ற,
க் குறள் தள்ளவேண்டிய மறங்களில் தலையாயதைக் கூறுகின்ற.

கருத்து. வாய்மை கூறுதலைப் போன்ற நல்லொழுக்
வறொன்றும் இல்லை. 16

௰எ-ம் அதி:—புறங் கூறாமை.

அஃதாவது, (பிறன்) புறத்தில் (அவனைப் பழித்
ரையாமை.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

க. அறங்கூறா னல்ல செயினு மொருவன்
புறங்கூறா னென்ற லினிது.

பொருள். ஒருவன் அறம் கூறான் அல்ல செய்யினும்—ஒரு
ங்களைக் கூறாதவனாய் மறங்களைச் செய்யினும், புறங்கூறான்
இனிது—புறங்கூறான் என்று சொல்லப்படுதல் (கேட்டோர்
பம் பயக்கும்.

கருத்து. புறங்கூறல் மறஞ் செய்தலினும் தீது. 1

௩. அறனழீஇ யல்லவை செய்தலிற் றீதே
புறனழீஇப் பொய்த்து நகை.

பொருள். புறன் அழீ பொய்த்து நகை—(ஒருவனது) பு
(அவனை) இழித்துக் கூறி (அவன் முன்னே உயர்த்துக் கூ
ய்த்து நகையாடல், அறன் அழீ அல்லவை செய்தலின் தீதே
ங்களை அழித்து மறங்களைச் செய்தலினும் தீதே.

அகலம். ஏகாரம் தேற்றத்தின்கண் வந்தது. அழித்
லை அழித்தல் என்றார். ஒருவனை இழித்துக் கூறுதல் அவ
நமையை அழித்தலால், இழித்தலை அழித்தல் என்றார்.
டைகள் இரண்டும் இன்னிசைக்கண் வந்தன.

கருந்து. இதுவும் அது.

உ புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலிற் சாத
லறங்கூறு மாக்கந் தரும்.

பொருள். புறம் கூறி பொய்த்து உயிர் வாழ்தலின்—(ஒ
) புறத்தே (அவனைப்) பழித்துக் கூறியும் (அவன் முன்(
ந்து கூறியும் உயிர் வாழ்தலினும், சாதல் அறம் கூறும் ஆ
ம்—இறத்தல் அற நூல் (புறங் கூறுமைக்குச்) சொல்லும் கன்
லாம்) தரும்.

புறங் கூறுமை.

அகலம். புறங் கூறிப் பொய்த்து உயிர் வாழ்தல் என்றமையால்,
ப்த்து என்பதற்கு (அவன் முன்னே) உயர்த்துக் கூறி என்று
ருள் உரைக்கப் பட்டது. சாதல் என்பது இயற்கைச் சாவைக்
ந்து நின்றது. அறம் என்பது ஆகுபெயர், அறநூலுக்கு ஆயின
ால்.

கருந்து. புறங்கூறி வாழ்தலினும் சாதல் நன்று. 163.

ச. கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லினுஞ் சொல்லற்க
முன்னின்று பின்னோக்காச் சொல்.

பொருள். கண் நின்று கண் அற சொல்லினும்—(ஒருவனது)
முன் நின்று கண்ணோட்டம் நீக்க (அவன் குறைகளைக்) கூறினும்,
இன்று பின் நோக்கா சொல் சொல்லற்க—(அவன்) முன் இல்
ல் (அவனைப்) பின் நோக்காமைக்கு எதுவாகிய சொற்களைச்
ல்லற்க.

அகலம். நோக்காமைக்கு எதுவாகிய சொல்லை நோக்காச்
ல் என்றார். அச் சொல்லாவது, புறங்கூறல். முன் இல்லாமல்
பது பின் நின்று எனப் பொருள் தந்து நின்றது. கண்ணோட்
—இசைக்கம். நச்சர் பாடம் 'பின்னோக்குஞ் சொல்'.

கருந்து. புறங்கூறல் கண்ணோட்டமின்மையினும் நீது. 164.
அறஞ்சொல்வா னெஞ்சத்தா னன்மை புறஞ்சொல்லும்
புன்மையாற் காணப் படும்.

பொருள். அறம் சொல்வான் நெஞ்சத்தான் அன்மை—அறஞ்
ச் சொல்பவன் உள்ளத்தால் மறங்களை உள்ளுபவனு யிருத்
, புறஞ்சொல்லும் புன்மையால் காணப்படும்—(அவன்) புறங்
றும் இழிசெயலால் அறியப்படும்.

அகலம். 'அன்மை' அப் பொருட்டாதலை "விழுப்பேற்றின்"
ளும் தொடக்கத்துக் குறளின் அகலத்திற் காண்க. மூன்றிய

உரையாசிரியர்கள் பாடம் ' அறஞ்சொல்லு நெஞ்சத்தா னன்
இப் பாடம் பொருத்தமான பொருளொன்றையும் தாராமை
' அறஞ் சொல்வான் ' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க

கருத்து. அறஞ் சொல்பவன் புறஞ்சொல்லுவ னுயின், அ
அறச் சொற்களெல்லாம் பொய்ச் சொற்கள் என்றறிக.

சு. பிறன்பழி கூறுவான் றன்பழி யுள்ளுந்
திறன்தெரிந்து கூறப் படும்.

பொருள். பிறன் பழி கூறுவான்—பிறன் (புறத்தில் அ
பழிகளைக் கூறுபவன், தன் பழி உள்ளும் திறன் தெரிந்து க
படும்—தன் பழி யுள்ளும் திறனுளவற்றைத் தெரிந்து (மற்றவ
கூறப்படுவான்.

அகலம். " பல்லா ரவைநடுவண் பாற்பட்ட சான்
சொல்லா சொருவரையு மூன்றுன்றப்—பல்லா, நிரைப்புறவ் க
நெடியோனே யாயினும், உரைத்தா லுரைபெறுத லுண்டு " எ
பழமொழியார்.

கருத்து. புறங்கூறுவான் பிறரால் புறங்கூறப்படுவான்.

எ. பகச்சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பர் நகச்சொல்லி
நட்பாட நேரு நவர்.

பொருள். நக சொல்லி நட்பு ஆடல் தேறுதவர்—மி
படி (நல்ல சொற்களைச்) சொல்லி நட்புச் செய்தலே அறியாதவர்,
சொல்லி கேளிர் பிரிப்பர்—பிரியும்படியாகப் புறங்கூறி (த
கண்பரைப் பிரிப்பர்.

அகலம். ' கேளிர் ', ' ஆடல் ' இரண்டாம் வேற்றுமை
தொகைகள். தாமந்தர் பாடம் 'பகைச்சொல்லின்', 'நகைச்சொல்ல

ிய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'தேற்றாதவர்'. தேற்றாதவர் து ஈண்டுப் பொருத்தமற்ற பிறவினைப் பொருளைத் தரு ன், அது பிழைபட்ட பாடம் என அறிக.

கருத்து. புறங்கூறுவார் தமது கண்பரையும் பகையாக்கிக் ள்வர். 167.

அ. துன்னியார் குற்றமுந் தூற்று மாபிலு
ரென்னார்கொ லேநிலார் மாட்டு.

பொருள். துன்னியார் குற்றமும் தூற்றும் மரபினர்—ஒருங் கண்பாது குற்றத்தையும் (பலர் அறியும்படி புறஞ்) சொல்லும் ்புடையவர், எதிலார்மாட்டு என்னர்—பகைவரிடத்து எத் மைய ராவர்?

அகலம். கண்பாது புறத்தில் அவர் குற்றங்களை எடுத்துக் பவர் பகைவரது புறத்தில் அவரிடத்து இல்லாத குற்றங்களை எடுத்துக் கூறுவர் என்றவாறு. 'கொல்' அசை. நருமர், தாமத் பரிமேலழகர் பாடம் 'என்னைகொல்'. மணக்குடவர், நச்சர் ம் 'என்னர்கொல்'. நருமர் பாடம் 'மரபினர்'.

கருத்து. புறங்கூறுவார் பொய்ப்பழியுங் கூறுவர். 168.

கூ. அறனெனக்கி யாற்றுங்கொல் வையம் புறனெனக்கிப்
புன்சொ லுரைப்பான் பொறை.

பொருள். புறன் நோக்கி புன்சொல் உரைப்பான் பொறை—னது) புறத்தை நோக்கி இழிசொல் கூறுபவனுடைய உடற் சுமை ர, அறம் நோக்கி வையம் ஆற்றும் கொல்—(யாவரையும் சுமப் தனது கடனென்ற) அறத்தை நோக்கிப் பூமி தாங்கும் கொல்?

அகலம். கொல் என்னும் அசைச்சொல் ஈண்டு வினுப் ருளில் வந்தது. பிறனது புறத்தை நோக்கி—பிறன் இல்லாத

-த்தைப் பார்த்து. மணக்குடவர் பாடம் 'அறனோக்கி', ாக்கி'.

கருந்து. புறங்கூறுவாரது சாவைப் பலரும் விரும்புவர்.

ம. எதிலார் குற்றம்போற் றங்குற்றங் காண்கிற்பி
தீதுண்டோ மன்னு முயிர்க்கு.

பொருள். எதிலார் குற்றம் போல் தம் குற்றம் காண்கி
வரது குற்றங்களைக் காண்டல் போல் தமது குற்றங்
னின், பின் மன்னும் உயிர்க்கு தீது உண்டோ—பின்னர்
ய மானிட உயிர்களுக்குத் தீமை உண்டோ? (இல்லை.)

அகலம். ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது.

கருந்து. அன்னியர் குற்றங்களைக் காண்டல்போல் தன் கு
ஒருவன் காணின், தன் குற்றங்களை விடுத்து மேம்படுவான்.

ஐஅ-ம் அதி:—தீவினை யச்சம்.

அஃதாவது, தீவினை செய்தற்கு அஞ்சுதல்.

க. தீவினையா ரஞ்சார் விழுமியா ரஞ்சுவர்
தீவினை யென்னுஞ் செருக்கு.

பொருள். தீவினை என்னும் செருக்கு—தீய வினையை வி
செருக்கினை, தீவினையார் அஞ்சார் விழுமியார் அஞ்சுவர்—
களைச் செய்துகொண்டிருக்கிறவர் அஞ்சார்; நல்ல வினைக
தைகொண்டிருக்கிறவர் அஞ்சுவர்.

அகலம். தீய வினை புரிதற்குக் காரணம் செருக்கு என்,
செருக்கிற்கு இடங்கொடுக்க லாகாதென்றும் கூறியவாறு.
உண்மை—நல்வினை. தாமந்தர் பாடம் 'என்னுஞ் 'செயற்
னையாகிய காரியத்தைச் செருக்காகிய காரணமாக உபசரித்த

தீவினை யச்சம்.

கருந்து. தீவினை புரிதற்கு அஞ்சுதல் வேண்டும். 171

உ. தீயவே தீய பயத்தலாற் றீயவை
தீயினு மஞ்சப் படும்.

பொருள். தீய தீயவே பயத்தலால்—தீ வினைகள் தீய பயன்
தீய வினைத்தலால், தீயவை தீயினும் அஞ்ச படும்—(ஒருவன்)
தீவினைகளைத் தீயினும் மிக அஞ்ச வேண்டும்.

அகலம். தீயானது தீயவும் கல்லவும் பயத்தலானும், தீய வினை
வ பயத்தலானும், தீய வினைகளைத் தீயினும் அஞ்ச வேண்டும்
ர். மூன்றிய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'தீயவை தீய'. அது பிழை
பாடம், 'வ' இன்றியமையாத தாகலான்.

கருத்து. தீய வினை தீயினும் கொடிது. 172.

கூ. அறிவினு ளெல்லாக் தலையென்ப தீய
செறுவார்க்குஞ் செய்யா விடல்.

பொருள். செறுவார்க்கும் தீய செய்யா(து)விடல்—பகைவர்க்
ங்குகள் செய்யாது விடுதல், அறிவினுள் எல்லாம் தலை—
னு ளெல்லாம் தலையாய அறிவு.

குகலம். செய்யாது என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் ஈறு
) நின்றது. 'என்ப' அசை.

கருத்து. தீவினை புரியாமை சிறந்த அறிவு. 173.

கூ. மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க சூழி
னுறஞ்சூழுஞ் சூழ்ந்தவன் கேடு.

பொருள். மறந்தும் பிறன் கேடு சூழற்க—(ஒருவன்) மறந்தும்
ற கேட்டை எண்ணற்க; சூழின் சூழ்ந்தவன் கேடு அறம்
(பிறனது கேட்டை) எண்ணின் (அவ்வாறு) எண்ணியவனது
ட அறக் கடவுள் எண்ணும்.

கருத்து. பிறன் கேட்டைக் கருதியவனுக்குக் கடவுள் (
ப்பர்.

கூ. இலனென்று தீயவை செய்யற்க செய்யி
னிலனாகு மற்றும் பெயர்த்து.

பொருள். இலன் என்று தீயவை செய்யற்க—(தான் பொ
ாதவன் என்று நினைத்து (ப்பொருள் ஈட்டுதற்காகத்) தீய
(ஒருவன்) செய்யாதிருக்கக் கடவன்; செய்யின் மற்றும் (
இலன் ஆகும்—(தீய வினைகளைச்) செய்யின் உள்ளதும்

ாதவன் ஆவன்.

அகலம். உள்ளதாவது, தான் பொருள் இல்லாதவன் எ
த அறிவு. மணக்குடவர் பாடம் 'இலமென்று'. இல்
ஈமாகத் தீவினை செய்யின் என்றமையால், மற்றும் என்ப
தும் என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

கருத்து. தீய வினை புரிபவன் தன் அறிவையும் இழப்பன்.

சு. தீப்பால தான்பிறர்கட் செய்யற்க கோய்ப்பா
தன்னை யடல்வேண்டா தான்.

பொருள். நோய் பால தன்னை அடல் வேண்டாதான்—பி
பன தன்னை வருத்துதலை விரும்பாதவன், தீ பால பிறர்
ற்க—தீமைப் பகுதியனவற்றைப் பிறர்மாட்டுச் செய்யாதி
வன்.

அகலம். பிணிப் பகுதியன—பிணி வகையிற் சேர்ந்த
ப் பகுதியன—தீமை வகையிற் சேர்ந்தவை. 'தான' அ
கருத்து. தீவினை புரிவார் கோய்பல கொள்வர்.

எ. எனைப்பகை யுற்றாரு முய்வர் வினைப்பகை
வீயாது பின்சென் றடும்.

210
தீவினை யச்சம்.

பொருள். எனை பகை உற்றாரும் உய்வர்—எத்தகைய(
பகையை அடைந்தவரும் தப்புவர்; வினை பகை வீயாது
சென்று அடும்—(தீய) வினையாகிய பகை நீங்காது (தன்னைச்
தவன்) பின்னே சென்று (அவனை) வருத்தும்.

கருத்து. தீய வினை புரிவாரைக் கெடுத்தற்கு வேறு
வர் வேண்டா; அதுவே போதும்

அ. தீயவை செய்தார் கெடுத னிழறன்னை
வீயா தடியுறைக் தற்று.

பொருள். தீயவை செய்தார் கெடுதல்—தீய வினை
செய்தவர் அழிதல், நிழல் தன்னை வீயாது அடி உறைத்தற்று—
வன்) நிழல் அவனை (விட்டு) நீங்காது (அவன்) அடிகளின்
தங்குதற் போலும்.

அகலம். அடி என்பது ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை. உ
தற்று என்பது வினையெச்சத் தொகை. அஃது உறைத்தால் அ
என விரியும். மணக்குடவர் பாடம் 'தீவினை செய்தார்'.

கருத்து. தீவினை புரிவார் கேடுறுதல் திண்ணம்.

௬. தன்னைத்தான் காதல னாயி னெனைத்தொன்று
துன்னற்க தீவினைப் பால்.

பொருள். தன்னை தான் காதலன் ஆயின்—தன்னைத் காதலிப்பவனாயின், தீவினை பால் எனைத்து ஒன்றும் துன்னற்க வினைப் பகுதிகளில் எவ்வளவு சிறியதான ஒன்றையும் நெரு திருக்கக் கடவன்.

கருத்து. தன்னைக் காதலிப்பவன் தீவினையை அணுகற்க.

௰. அருங்கேட னென்ப தறிக மருங்கோடித்
தீவினை செய்வா னெனின்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். மருங்கு ஓடி தீ வினை செய்வான் என்னின்—(ன் அற நெறியை விட்டுப்) பக்கத்தில் ஓடித் தீய வினைகளைச் செ ன் என்றால், அரு கேடன் என்பது அறிக—நீக்குதற்கு அ ட்டை யுடையவன் என்று அறியக்கடவன்.

அகலம். முந்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'செய்யா னெனி து பிழைபட்ட பாடம், 'அருங் கேடன்' என்பதற்கு 'நீக்கு ய கேட்டை யுடையவன்' என்பதே பொருளாகலானும், ஒன்றை ய்தற்கே ஓடுதல் இயற்கை யாகலானும்.

கருத்து. தீவினை செய்பவன் நீங்காத கேட்டை அடைவ

௰௬-ம் அதி:—ஒப்புர வறிதல்.

அஃதாவது, நாடொப்பன செய்தல். 'அறிதல்' என்ட ன்டுச் செய்தற் பொருட்டு.

க. கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்னாற்றுங் கொல்லோ வுலகு.

பொருள். கடப்பாடு கைமாறு வேண்டா—ஒப்புரவுகள் க
ற்றை விரும்பா; மாரிமாட்டு உலகு என் ஆற்றும்—மழைக்கு
யாது கைம்மாற்றினைச் செய்யும்? (ஒன்றும் செய்ய இயலாது.)

அகலம். கொல், ஓ என்பன அசைகள். கைம்மாறு—பி
காரம். கடப்பாடு என்றமையாலும், மழையை உவமானமா
தினமையாலும், ஒப்புர வென்பது கைம்மாறு கருதாத உதவி என
ாள்க. ஒப்புரவு தவிர்க்கப்படுவ தன்று என்பதை உணர்
ண்டி, அதனைக் கடப்பாடு என்றார். ஒப்புரவு செய்வாரது வே
மையை ஒப்புரவின்மேல் ஏற்றிக் கூறினர்.

கருத்து. ஒப்புரவு கைம்மாறு கருதாத உதவி. 1

ஒப்புர வறிதல்.

உ. தான்ஆற்றித் தக்க பொருளெல்லாந் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

பொருள். தான் ஆற்றி தக்க பொருள் எல்லாம்—முயற்சி
ய்து தக்க பொருளெல்லாம், தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்தல்
ாருட்டு—தகுதி யுடையார்க்கு உதவி செய்தற் பொருட்டு.

அகலம். 'ஆற்றித் தக்க' என்பதற்குத் 'தான்' என்பதை
த்தாவாகக் கொள்க.

கருத்து. சம்பாதித்தும் பொருளெல்லாம் தக்கார்க்கு உதவி
ய்தற் பொருட்டே. 182.

ஈ. புத்தே ளுலகத்து மீண்டும் பெறலிதே
யொப்புரவி னல்ல பிற.

பொருள். ஒப்புரவின் பிறநல்ல—ஒப்புரவு போன்ற மற்றை
ல செயல்களோ, புத்தேள் உலகத்தும் மீண்டும் பெறல் அரிது—
ய்வ உலகத்தும் இவ் வுலகத்தும் பெறுதல் அரிது.

அகலம். ஏகாரம் தேற்றத்தின்கண் வந்தது. மணக்குடவர்
—ம் 'பெறற்கரிதே'.

கருந்து. ஒப்புரவு போன்ற நல்லவை இவ் வுலகத்திலும் ய்வ உலகத்திலும் இல்லை. 183.

ச. ஒத்த தறிவா னுயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும்.

பொருள். ஒத்தது அறிவான் உயிர் வாழ்வான்—(நாட்டுக்கு] த செயலைச் செய்பவன் உயிரோடு கூடி வாழ்பவன்; மற்றையான் த்தாருள் வைக்கப்படும்—அச் செயலைச் செய்யாதான் இறத்தவ (ஒருவனுகச்) கருதப்படுவான்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். நாட்டுக்கு ஒத்த செயல்—ஒப்புரவு.

கருந்து. ஒப்புரவு செய்கின்றவன் உயிரோடு கூடி வாழ்கின் ன்; ஒப்புரவு செய்யாதான் பிணத்தை ஒப்பன். 18.

ரு. ஊருணி நீர்நிறைக் தற்றே யுலகவாம்
போற் வாளன் திரு.

பொருள். உலகு அவாவும் பேர் அறிவாளன் திரு (அடைதல் லக கடைமை விரும்பிச் செய்யும் பெரிய அறிவினர் ஆன்கின்றவ சல்வத்தை அடைதல், ஊருணி நீர் நிறைத்து அற்று—ஊருண ர் நிறைத்தாற் போலும்.

அகலம். ஊருணி—ஊரில் வாழ்வார் உண்ணும் நீரையுடை னம். உலகு என்பது ஆகுபெயர், உலக கடைக்கு ஆயினமையா லக கடையாவது, ஒப்புரவு. நிறைத்தற்று என்பது வினையெச்ச தாகை. ஊருணி நீரை ஊரார் தடையின்றித் துய்த்தல்போல ப்புர வுடையான் செல்வத்தை ஊரார் தடையின்றித் துய்ப்ப ன்று கூறிய வாறு. 'அடைதல்' அவாய் நிலையான் வந்தது. எ அசை. அவாவும் என்பது சுற்றியல் கெட்டு நின்றது. "ஊருண றையவு முதவு மாடுயர், பார்கெழு பழுமரம் பழுத்தற் றுகவு ர்மழை பொழியவுங் கழனி பாய்தி, வார்புனல் பெருகவு றக்கின் ரூர்கள்யார்" என்ரூர் கம்பர்.

கருந்து. ஒப்புர வுடையான் செல்வம் ஊரார்க்குப் பயன் படு

சு. பயன்மர முள்ளூர்ப் பழுத்தற்றூற் செல்வ

நயனுடை யான்கட் படின்.

பொருள். நயன் உடையான்கண் செல்வம் படின்—ஒப்புர டையானிடத்தில் செல்வம் பொருந்தின், (அது) பய்ன் மரம் ஊ ன் பழுத்து அற்று—அது பயன் மரம் ஊரினுன் பழுத்தாற் போலு

ஒப்புர வறிதல்.

அகலம். ஊருன் பழுத்த மரம் ஊரார்க்கெல்லாம் பயன் படு போல ஒப்புர வுடையான் செல்வம் ஊரார்க்கெல்லாம் பயன் படும் ற வாறு. ஆல் என்பது அசை. நருமர், மலாக்கடவர் பாடம் யீமரம்'.

கருந்து. ஒப்புர வுடையான் செல்வம் ஊரார்க் கெல்லாம் வும்.

180.

எ. மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்ருல் செல்வம்
பெருந்தகை யான்கட் படின்.

பொருள். பெருந் தகையான்கண் செல்வம் படின்—(ஒப்புரவு ப்யும்) பெருந்தகைமையை யுடையானிடத்துச் செல்வம் பொருந் ர், (அது) மருந்து ஆகி தப்பா மரம் (இருத்தல்) அற்று—அது ந்தாகித் தவருத மரம் (இருத்தலைப்) போலும்.

அகலம். தப்பா(த)மரம்-கொன்ருதற்குத் தப்பாத மரம். மருந் ப் பயன் படும் மரம் யாரும் கொன்னத்தக்க வாறு இருப்பின் ர மக்கட்கு எவ்வளவு பயன் படுமோ, அவ்வளவு பயன் படும் டத்து ஒப்புரவு செய்யும் பெருந்தகையானிடம் இருக்கும் செல்வம் றவாறு. நாமநீநர் பாடம் 'மருந்தாகித் தீர்க்கு மரத்தற்ருல்' த்து ' சாரியை. 'ஆல்' அசை.

கருந்து. ஒப்புர வுடையான் செல்வம் வறிஞர்க் கெல்லாம் ந்து போல் உதவும்.

187.

அ. இட்னில் பருவத்து மொப்புரவிற் கொல்கார்
கடனறி காட்சி யவர்.

பொருள், கடன் அறி காட்சி அவர்—(ஒப்புரவு செய்தல் ஐ) கடன் என்று அறிந்த அறிவினை யுடையவர், ஒப்புரவிற்கு

இடன் இல் பருவத்தும் ஒல்கார்—ஒப்புரவு செய்தற்கு இடம் இ
லாத காலத்தும் தளரார்.

அகலம். "அடர்த்து வறியரா யாற்றுத போழ்தும், இட
கண் டறிவாமென் றெண்ணி யிராஅர், மடக்கொண்ட தாய்
மயிலன்னுய் சான்றோர், கடக்கொண்டுஞ் செய்வார் கடன்" எ
ருர் பழமொழியார்.

கருத்து. ஒப்புரவு அறிந்தார் வறுமையுற்ற காலத்தும் ஒ
புரவு செய்வர். 18

கூ. நயனுடையா னல்கூர்ந்தா னுதல் செயுநீர
செய்ய வமைகலா வாறு.

பொருள். நயன் உடையான் நல்கூர்ந்தான் ஆதல்—ஒப்பு
உடையான் வறிஞன் ஆதல், செய்யும் நீர செய்ய அமைகலா
ஆறு—செய்யும் நீர்மையனவாகிய ஒப்புரவுகளைச் செய்ய முடியா
இடத்தே.

அகலம். செய்யும் என்பதன் யகர வொற்றும், அமைகல
என்பதன் ஈறும், ஏகாரமும் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கன. ப
திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'செய்யா தமைகலா வாறு'. 'செ
அமைகலா வாறு' என்பதே கருதிய பொருளைத் தருதலானும், செ
பா தமைகலா வாறு' என்பது பொருத்தமான பொருளைத் தாரா
பானும் 'செய்ய அமைகலா' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எ
கொள்க.

கருத்து. ஒப்புரவு செய்வான் தான் வறிஞன் என்று உ
வது, தான் செய்யவேண்டியஒப்புரவுகளைச் செய்ய முடியாதவிடத்தே

ஙு. ஒப்புரவி னல்வருங் கேடெனி னஃதொருவன்
விற்றுக்கோட் டக்க துடைத்து.

ஈகை.

பொருள். ஒப்புரவினுல் கேடு வரும் என்னின்—ஒப்புரவு
சய்தலினுல் (தனக்குக்) கேடு வரும் என்றுல், அஃது ஒருவன் விற்று
ான் தக்கது உடைத்து—ஒப்புரவை ஒருவன் விற்றுக் (கேட்டைக்)
ான்னுதல் தகுதி உடைத்து.

அகலம். ஒப்புரவைக் கொடுத்துக் கேட்டைக் கொள்ளுதல் நதி யுடைத்து என்ற வாறு. விற்றல்—கொடுத்தல். கொள்ளுதல்—ங்குதல். 'கோள்' முதனிலை நிரிந்த தொழிற்பெயர். என்னின் ன்பது னகர வொற்றுக் கெட்டு நின்றது. ஒருவன் தன்னை விற்றும் ஒப்புரவு செய்தல் வேண்டும் என்று உரைப்பாரும் உளர். "உன ரை தாக்காத ஒப்புர வாண்மை, வளவரை வல்லைக் கெடும்" என்று பரியர் பின்னர்க் கூறுகின்றமையால், அவ் வுரை பொருந்தாது.

கருந்து.. கேடு வரு மெனினும் ஒப்புரவு செய்க. 190.

உயி-ம் அதி:—ஈகை.

அஃதாவது, (இல்லார் வேண்டுவன) ஈதல்.

க. வறியார்க்கொன் றீவதே யீகைமற் றெல்லாங்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து.

பொருள். வறியார்க்கு ஒன்று ஈவதே ஈகை—(பொருள்). லாதார்க்கு (அவர் வேண்டுவது) ஒன்றை ஈதலே ஈகை; மற்று லாம் குறியெதிர்ப்பை நீரது உடைத்து—எனையோர்க்கு ஈத ல்லாம் குறியெதிர்ப்பையின் தன்மையை யுடைத்து.

அகலம். குறியெதிர்ப்பை—ஒரு பொருளைக் கொள்ளக் குறி அதற்கு எதிராகக் கொடுப்பது. அஃதாவது, பண்டமாற்று. ரப்பிடும்பை மிக்கார்க் குதவலொன் றீதல், சுரத்திடைப் பெய்த பல்".—பழமொழி நானூறு. "ஏற்றகை மாற்றுமை யென்னு தாம்வரையார், ஆற்றுதார்க் கேதர. மாண்கடன்—ஆற்றின்,

லிகடற் றண்சேர்ப்ப மாறீவார்க் கீதல், பொலிகட லென்னு பயர்த்து."—நாலடியார். எகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

கருந்து. வறியார்க்கு ஈவதே ஈகை. 11

உ. கல்லா தெனினுங் கொவறீது மேலுல
கில்லெனினு மீதலே நன்று.

பொருள். கல் ஆறு என்னினும் கொள்ளல் நீது—(மே லகத்திற்கு) கல்ல தெறி என்று (நூல்களெல்லாம்) கூறினும் (ப ல் ஒன்றை) ஏற்றல் நீமை; மேல் உலகம் இல் என்னினும் ஈ ன்று—மேல் உலகம் இல்லை என்று (நூல்களெல்லாம்) கூறினும் (ஈ க்கு) ஈதல் நன்மை.

அகலம். ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. கொள்ளல் ஏ
தன் ளகர வொற்றும், என்னினும் என்பதன் னகர வொற்
கட்டு நின்றன. "வெள்ளியை யாதல் விளம்பினை மேலே
ள்ளிய ராக வழங்குவ தல்லால், எள்ளுவ வென்சில வின்னுயி ரேனு
காள்ளுத றீது கொடுப்பது நன்றால்" என்றார் கம்பர். மேல் உலக
ட்டுலகம்.

கருத்து. ஏற்றல் இழிவு; ஈதல் உயர்வு. 19

ரு. இலனென்னு மெவ்வ முரையாமை யீதல்
குலனுடையான் கண்ணே யுள.

பொருள். இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
)வன்) இல்லாதவன் என்னும் இழிவை (ஒருவரிடத்தும்) செ
மல் (அவனுக்கு) ஈதல், குலன் உடையான்கண் உள—நற் குலத்தி
ன் பிறந்தானிடத்து உள்ளன.

அகலம். இல்லன் என்பது லகர வொற்றுக் கெட்டு நின்ற,
ரையாமை என்பது எதிர்மறை வினையெச்சம். இலனென்னு

ஈகை.

வ்வம் உரையாமை என்பதற்கு இரப்போன் தான் இலன் என்று
ரையா முன்னர் அவன் குறிப்பறிந்து எனவும், இரக்கப்பட்டோன்
பான் இலன்' என்னும் இழி சொல்லை உரையாமல் எனவும், இரந்
தான் தன்னிடம் ஏற்ற பின்னர்ப் பிறர்பால் சென்று தான் இலன்
ன்னும் இழிவை மீண்டும் உரையாத வாறு அவன் வறுமை நீங்கும்
டியாக எனவும் உரைத்தலும் அமையும். ஈதல் பல திறத்தன
ாகலின், அது பன்மைப் பொருளிற் கூறப் பெற்றது. தருமர் பாடம்
இலமென்னும்'. ஏகாரம் அசை.

கருத்து. உயர் குடிக்கு அழகு உவப்புடன் ஈதல். 193.

ச. இன்னா திரக்கப் படுத லிரந்தவ
ரின்முகங் காணு மளவு.

பொருள். இரந்தவர் இன் முகம் காணும் அளவு(ம்)—(தன்பால்
பாருள் ஏற்று மகிழ்ச்சியுற்ற) இரந்தவரது இனிய முகத்தைக்
ாணும் வரையிலும், இரக்கப்படுதல் (உம்) இன்னாது—(இரத்தலே
பால்) இரக்கப்படுதலும் துன்பம் தருவது.

அகலம். இரக்கப்படுதலும் என்பதன் எச்சவும்மையும், அளவும்
ன்பதன் முற்றும்மையும் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கன.

கருத்து. ஈவான் தான் ஈயும் வரையில் துன்புறுவன். 194.

குறி. ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்ற லப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலிற் பின்.

பொருள். ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசி ஆற்றல்—(தவம்) இயற்று
ாரது வலிமை (தம்) பசியைப் பொறுத்தல்; (அஃது) அப் பசியை
ாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்—அஃது (பசித்தோர்க்கு உணவு கொடு
து) அப் பசியை நீக்குவாருடைய வலிமைக்குப் பின் நிற்பது.

அகலம். அஃது என்பது தோன்று எழுவாயாக வருவிக்
ப்பட்டது. பின் என்பது ஆகுபெயர், பின் நிற்பதற்கு
மையால.

கருத்து. சுகை தவத்திலும் மேற்பட்டது.

சு. அற்றூர் அழிபசி தீர்த்த லஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி.

பொருள். அற்றூர் அழி பசி தீர்த்தல்—(இல்லா
பொருள் இல்லாதாரை வருத்தும் பசியைத் தீர்க்கக் கடவன்;
பொருள் பெற்றான் ஒருவன் வைப்பு உழி—அது பொருளை
வன் ஒருவன் (அதனை) வைத்தற் குரிய இடம்.

அகலம். அழி என்பது வினைத் தொகை.

கருத்து. வறிஞரது பசியைத் தீர்த்தல் செல்வத்தைப் ப
ுத்தி வைக்கும் இரும்புப் பெட்டி.

எ. பாத்தூண் மரீஇ யவனைப் பசியென்னுந்
தீப்பிணி தீண்ட லரிது.

பொருள். பாத்து ஊண் மருவியவனை—(தன்னிட
தை இல்லார்க்குப் பகுத்து கொடுத்து உண்ணுதலைப் பொ
ண, பசி என்னும் தீ பிணி தீண்டல் அரிது—பசி என்று
யபடும் கொடிய நோய் தொடுதல் இன்று.

அகலம். மருவியவன் என்பது இன்னிசை நோக்கி ப
ர் என நின்றது. நச்சர் பாடம் 'பார்த்தூண்'.

கருத்து. வறிஞர் பசி தீர்ப்பான் வறுமையுறல் இல்லை.

அ. சுத்துவக்கு மின்ப மறியார்கொ ருழுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்க ணவர்.

ஈகை.

பொருள். தாம் உடைமை வைத்து இழக்கும் வன்கண்ணவர் ாம் செல்வத்தை (ப் பிறருக்கு வழங்காமல்) வைத்திருந்து இழக் கடின உள்ள முடையார், ஈத்து உவக்கும் இன்பம் அறியார் லீ—(இல்லார்க்கு) ஈந்து (அவர் பெற்று) மகிழ்தலால் (ஈந்தார் டயும்) இன்பத்தை அறியார் போலும்?

அகலம். பொருளை ஏற்றவர் உவத்தலைப் பார்த்துப் பொருளை ார்க்கு உளதாம் இன்பத்தை 'ஈத்துவக்கும் இன்பம்' என்றார். ல் என்பது போலும் என்னும் குறிப்பு வினாப் பொருளில் து. மணக்குடவர் பாடம் 'வன்கண் ணவர்'.

கருத்து. வறியார்க்கு ஈயாதார் வன்கண்ணர். 198.

கூ. இரத்தலி னின்னாது மன்ற நிரப்பிய
தாமே தமிய ருணல்.

பொருள். நிரப்பிய தாமே தமியர் உண்ணல்—(இலையில்) யவற்றைத் தாமே தமியரா யிருந்து உண்ணுதல், இரத்த இன்னாது—இரத்தலைப் போலத் துன்பத்தைத் தருவது.

அகலம். உண்ணல் என்பது ணகர வொற்றுக் கெட்டு நின் நிரப்பிய என்று கூறியதனான், நிரப்புதற்கு ஒன்றும் இல்லாத ன் தனியனாய்த் தெண்ணீ ருண்டல் இன்னாதது அன்று கொள்க. நருமர் பாடம் 'தாமே தனிய ருணல்'. நாமத் ச்சர் பாடம் 'தானே தனிய னுணல்'. 'மன்ற' அசை.

கருத்து. பகுந்து உண்ணாமை படுந்துயர் விளைக்கும். 199.

ய. சாதலி னின்னாத தில்லை யினிததூஉ
மீத லியையாக் கடை.

பொருள். சாதலின் இன்னாதது இல்லை—சாதலைப் போலத் த்தைத் தருவது (வேறொன்று) இல்லை; ஈதல் இயையா (த)

ட அதுவும் இனிது—ஈதல் இயலாத பொழுது சாவும் (வ
க்கு) இன்பத்தைத் தருவதாம்.

அகலம். வன்னல்—வரையாது கொடுப்பவன். தருமர், மலை
வர், தாமத்தர் பாடம் 'ஈத விசையாக் கடை'.

கருத்து. ஈய முடியாத போது சாவும் இன்பமாம். 20

உயிக-ம் அதி:—புகழ்.

அஃதாவது, (ஒருவனை அறிவுடையார்) உயர்த்து
றும் மொழி.

க. ஈத லிசைபட வாழ்த லதுவல்ல
தாதிய மில்லை யுயிர்க்கு.

பொருள். ஈதல் இசை பட வாழ்தல்—(ஒருவன்) ஈதலா
ல் உண்டாகும்படி வாழக் கடவன்; அஃது அல்லது உயிர்க்
தியம் இல்லை—புகழ் அல்லாமல் (மனித) உயிர்க்கு ஊதியம்(வே
லை.

அகலம். ஈதல் என்பது மூன்றும் வேற்றுமைத்தொ
தது என்பது செய்புள் விகாரத்தால் ஐய்தம் கெட்டு நின்றது
தியம்—இலாபம். தருமர் பாடம் 'அவையல்ல'.

கருத்து. இல்லார்க்கு ஈத்து புகழ் பெறுதல் எய்தற்கரிய இ
ப் பேறு. 20

உ. உரைப்பா ருரைப்பவை யெல்லா மிரப்பார்க்கொ
ரீவார்மே னிற்கும் புகழ்.

பொருள். உரைப்பார் உரைப்பவை எல்லாம்—சொல்வோ
ல்வன வெல்லாம், இரப்பார்க்கு ஒன்று ஈவார்மேல் நிற்கு
புகழ்—இரப்பவர்க்கு (அவர் விரும்பியது) ஒன்றைக் கொடுப்ப
நிற்கும் புகழ்களே.

அகலம். பிரிந்திலே எகாரம் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. ரினம் கோடல் என்னும் உத்தியால், உரைப்பார் என்பது பாடு ரையும் அடக்கி நின்றது.

கருந்து. சுவோர் எல்லாராலும் புகழப்படுவர். 202.

ரு. ஒன்ரு வுலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற்
பொன்ரு தது நிற்பதொன் றில்.

பொருள். உலகத்து ஒன்ரு(க) உயர்ந்த புகழ் அல்லால்—உல ன்கண் ஒப்பற்றதாக உயர்ந்த புகழ் அல்லாமல், பொன்ரு து ஒன்று இல்—(என்றும்) அழியாது நிற்பது (வேறு) ஒன்று ம.

அகலம். ஒன்ரு என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் ஈறு கெட்டு து. ஒருவன் பொன்றுக்கால், அவன் புகழ் பொன்ரு து நிற் ன்ரூர். "மன்னு வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர், தம்புகழ் க் தாமாய்த் தனரே".— புறநானூறு.

கருந்து. இவ் வுலகத்தின்கண் என்றும் பொன்ரு து நிற்பது ற்று உயர்ந்த புகழே. 203.

ச. நிலவரை நீள்புக ழாற்றிற் புலவரைப்
போற்ரு துபுத்தே ளுலகு.

பொருள். நிலவரை நீள் புகழ் ஆற்றின்—நிலவுலகின் அளவு யில்) நீண்டு நிற்கும் புகழை (ஒருவன்) செய்யின், புத்தேள் உலகு ரைப் போற்ரு து—தெய்வ உலகத்தார் புலவரைப் போற்றுர்.

அகலம். நீள் என்பது விணைத்தொகை. உலகு என்பது யர், உலகினர்க்கு ஆயினமையால். உலகு என்றமையால், கு எற்பீ அதன் பயனிலேயைப் போற்ரு து என்று கூறினர். செய்தோரைப் பாடிய புலவரைப் போற்றுமல் அவர் பாடிய

ட்டுடைத் தலைவரையே தேவர் போற்றுவர் என்றவாறு. இதனுள் வர் தேவரால் போற்றப்படுதற் குரிய ரென்பது பெற்றும்.

கருந்து. புகழ் செய்தாரைத் தேவரும் போற்றுவர். 20

நி. நத்தம்போர் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.

பொருள். நத்தம் போர் கேடும்—ஆக்கத்தைப் போர்த்
நிம், உள்ளதாகும் சாக்காடும்—(என்றும்) உள்ளது ஆகும் சாவும்
தகர்க்கு அல்லால் (ஏனையோர்க்கு) அரிது—அறிஞர்க்கு அல்ல
மற்றையோர்க்கு (ச் செய்தல்) இயலாது.

அகலம். சாகை தோற்ற மாத்திரையில் பொருட் கேட்டையும்
ாமையில் பொரு ளாக்கத்தையும் கல்குவதால், அதனை 'நத்த
ர்கேடு' என்றார். பிறர் நன்மைக்காக உயிரை வழங்குதல்
ற்ற மாத்திரையில் சாவையும் உண்மையில் (புகழுடம்போடு கூடி
றும் உள்ளதாம் தன்மையையும் கல்குவதால் அதனை 'உளதாகும்
ாடு' என்றார். உள்ளதாகும் என்பது எகர வொற்றுக் கெட்டு
தது. 'போர்' என்பது வினைத்தொகை. முந்திய உரையாசிரி
ன் பாடம் 'நத்தம்போற்'. இக் குறளின் மூன்றாஞ் சீரின்
ற் சொல்லாகிய 'உளது' என்பது 'ஆகும்' என்னும் ஆக்கச்
ல்லைக் கொண்டு நிற்றல் போல, இக் குறளின் முதற் சீரின்
ற் சொல்லாகிய 'நத்தம்' என்பதும் 'ஆம்' அல்லது 'போர்'
தது போன்ற பொருள் தரும் ஒரு சொல்லோடு சேர்த்து நிற்றல்
நல் கோளுக்கு இன்றியமையாததா யிருக்க, அச் சொல்லை விடுத்
பொருள் கோளுக்கு வேண்டாத 'போல்' என்னும் உரையசைச்
ல்லைச் சேர்த்துப் புலவரெவரும் பாடாராகலின், 'நத்தம்போற்'
தது எடு பெயர்த் தெழுதியோனால் சேர்த்த பிழையெனக் கொள்க.
ப்தவர் மாய்த்தவ ரல்லர்கண் மாயா" தேத்திய கைகொ டாத்தவ

புகழ்.

ாத்தாய், வீய்த்தவ ரென்பர் வீய்த்தவ ரேனும், சாய்த்தவ ரல்ல திருச்
வர் யாரே."—கம்ப ராமாயணம்.

நந்து. பிறருக்கு ஈவோரும் பிறருக்காக உயிர் வழங்குவோ
ம் பெரியர்.

சு. தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார்
தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று.

பொருள். தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக—(ஒருவன் பல் ர்முன்) தோன்றில் புகழுடன் தோன்றுக; அஃது இல்லார் தோன் பின் தோன்றுமை என்று—புகழ் இல்லாதார் (பல்லார்முன்) தோன்று பினும் தோன்று திருத்தல் இன்மை.

அகலம். தோன்றல் என்பதற்கு பிறத்தல் என்று பொருள் ரைப்பாரும் உளர். பிறத்தலும் பிறவாதிருத்தலும் ஒருவன் ருப்பப்படி நிகழ்வன அல்ல; அவன் முன் வினைப்படியே நிகழ்வன. கலான், அவ்வுரை பொருத்தாது.

• கருந்து. புகழ் செய்யாதார் தம் வீட்டை விட்டு வெளியே மை னறு.

206.

எ. புகழ்பட வாழாதார் தங்கோவார் தம்மை
இகழ்வாரை கோவ தெவன்.

பொருள். புகழ் பட வாழாதார்—புகழ் உண்டாகும்படியாக ழாதவர், தம் கோவார் தம்மை இகழ்வாரை கோவது எவன்—மை கோவாதவராய்த் தம்மை இகழ்வாரை கோவது யாது காரணத் ல்?

கருந்து. புகழ் செய்யாதார் தம்மை இகழ்வாரை கோவ காது.

207,

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அ. வசையென்ப வையத்தார்க் கெல்லா மிசையென்:
மெச்சம் பெறூஉ விடின்.

பொருள். இசை என்னும் எச்சம் பெறு(து) விடின்—பு ன்னும் மகவைப் பெறுது விடின், வையத்தார்க்கு எல்லாம் வசை அஃது) உலகத்தார்க் கெல்லாம் வசை.

அகலம். தான் இறந்த பின்னர்த் தன் பெயரைத் தன் ம போல் நிறுத்துவ தாகலான், புகழை எச்சம் என்றார். மகவை பெறுதாரை உலகு இகழாது. ஆனால், புகழைப் பெறுதாரை உல இகழும். எச்சம்—மகவு. வசை—இகழ். 'என்ப' அசை. ப பெடை இசை நிறைக்க வந்தது. 'பெறுது' ஈறு கெட்டது.

கருந்து. புகழ் பெறுதானை உலகத்தார் இழ்வர். 2

ஈ. வசையிலா வண்பயன் குன்று மிசையிலா
யாக்கை பொறுத்த நிலம்.

பொருள். இசை இ(ல்)லா(த) யாக்கை பொறுத்த நிலம்—பு இல்லாத உடம்பைத் தாங்கிய நிலத்தின்கண், வசை இ(ல்)லா(த) வ

யன் குன்றும்—வசை யில்லாத வளப்பமான வினைவு குறையும்.

அகலம். இல்லாத என்பது இரண்டிடத்தும் எகர வொற்று தும் கெட்டு நின்றன. நச்சர் பாடம் 'வண்பயம்'.

கருத்து. புகழ் செய்யாதான் நாட்டில் வினைவு குன்றும். 21

ம. வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வர் இசையொழி வாழ்வாரே வாழா தவர்.

பொருள். வசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழ்வார்—வசை நீ வாழ்பவரே (உயிருடன் கூடி) வாழ்பவர்; இசை ஒழிய வாழ்வா வாழாதவர்—புகழ் நீங்க வாழ்பவரே (உயிருடன் கூடி) வாழாதவர்.

அருளுடைமை

அகலம். நச்சர் பாடம் 'வாழ்வானே வாழ்வான்', 'வாழ்வானே ழா தவன்'.

கருத்து. புகழ் இல்லாதார் உயிர் இல்லாதாரை ஒப்பர். 210

இல்லறவியல் முற்றிற்று.

துறவற வியல்.

இது, துறவு, அறம், இயல் என்னும் மூன்று சொற்க ா லாய தொடர்மொழி. துறவு—(இல் வாழ்க்கையைத்) றத்தல். அறம்—தருமம். இயல்—இயல்பு. ஆகவே, த் தொடர்மொழி இல்வாழ்க்கையைத் துறந்தார்களது றங்களின் இயல்பு எனப் பொருள்படும்.

உயிரும் அதி:—அருளுடைமை.

அஃதாவது, உயிர்கள்மாட்டுக் கருணை யுடைமை.

அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம் பூரியார் கண்ணு மூள.

பொருள். அருள் செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம்—அருளா ய செல்வம் செல்வத்து ளெல்லாம் (சிறந்த) செல்வம்; பொருள் ல்வம் பூரியார்கண்ணும் உள—பொருளாகிய செல்வங்கள் கீழ் களிடத்தும் உள்ளன.

அகலம். அருள்—தண்ணளி—கருணை. அதனை வடநூலார் ருபை', 'காருண்யம்' என்பர்.

கருத்து. அருளுடைமை செல்வத்து ளெல்லாம் சிறந்த ல்வம். 211.

உ. கல்லாற்று னுடி யருளாள்க பல்லாற்றுற்
றேரினு மஃதே துணை.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். கல் ஆற்றான் நாடி அருள் ஆள்க—(ஒருவன்) ா றியின்கண் நின்று விரும்பி அருளை ஆள்க; பல் ஆற்றால் ே ும் அஃதே துணை—பல வழிகளால் ஆராயினும் அருளே (ா யிர்க்குத்) துணை.

அகலம். அருளை ஆளுதல்—உயிர்களிடத்துக் கருணை செ, தல். கல்லாற்றான் என்பது வேற்றுமை மயக்கம், மூன் வேற்றுமை யுருபு ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்தமைய காரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. நாமந்நீ பா தேறினும்'.

கருத்து. வீட்டினை அடைவதற்கு அருளே துணை. 2

ஊ. அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினர்க் கில்லை யிருள்சேர்ந்த
வின்ன வுலகம் புகல்.

பொருள். இருள் சேர்ந்த இன்ன உலகம் புகல்—இ பொருந்திய துன்ப உலகின்கண் புகுதல், அருள் சேர்ந்த நெ ர்க்கு இல்லை—அருள் பொருந்திய மனத்தை யுடையார்க்கு இல்

அகலம். இருள் பொருந்திய துன்ப உலகமாவது, நரகம்,

கருத்து. அருளுடையார்க்கு நரகம் இல்லை. 2

எ. மன்னுயி ரோம்பி யருளாள்வார்க் கில்லென்ப
தன்னுயி ரஞ்சும் வினை.

பொருள். தன் உயிர் அஞ்சும் வினை—தனது உயிர் அஞ் டியான செயல், மன் உயிர் ஓம்பி அருள் ஆள்வார்க்கு இல் எ ன்றோர்)—நிலைபேறுடைய உயிர்களைப் பேணி அருளினை ஆள் ர்க்கு இல்லை என்பர் ஆன்றோர்.

கருத்து. அருளுடையார்க்கு அச்சம் இல்லை. 2

அருளுடைமை.

௫. அல்ல லருளாள்வார்க் கில்லை வழிவழங்கு
மல்லன்மா ஞாலங் கரி.

பொருள். அருள் ஆள்வார்க்கு அல்லல் இல்லை—அருளி
ன்றுவருக்குத் துன்பம் இல்லை; வழி வழங்கும் மல்லன் மா ஞால
—(அதற்கு அற) நெறிகளை (உள்ளவாறு) உணர்த்தும் (அறி
ளம், பொருந்திய பெருமை நிறைந்த மெய்ஞ்ஞானிகளே சாட்சிக

அகலம். "உலக மென்ப துயர்க்தோர் மாட்டே" என்று
ஞானிக் கில்லை யின்பமுந் துன்பமும்" என்றும் ஆன்றோர் கூ
ந்தலான், மா ஞாலம் என்பதற்குப் பெருமை நிறைந்த மெய்
னிகள் என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. அற நெறிகளை வி
த் தக்கோர் மெய்ஞ்ஞானிகளே. அவர்கள் அருளுடையவர்களெ
ர யாவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததொன்று. முந்திய உரையாசிரியர்க
டம் 'வளிவழங்கு மல்லன் மா ஞாலங் கரி'. அரு ளாள்வார்க்
ல்லல் இல்லை யென்பதை உலகத்தார் அறிய முடியா தாகலானும்
ய்ஞ் ஞானிகளுக்கு அல்லல் இல்லை யென்பதை அவரைக் காண்பவ
தும் அறியக்கூடு மாகலானும், 'வழிவழங்கு மல்லன்மா ஞாலங்கரி
பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க.

கருத்து. அரு ளுடையார்க்குத் துன்பம் இல்லை என்பதற்
ஞ்ஞானி சான்று. 215

௬. பொருணீங்கிப் பொச்சாந்தா ரென்ப ரருணீங்கி
யல்லவை செய்தொழுகு வார்.

பொருள். அருள் நீங்கி அல்லவை செய்து ஒழுகுவார்—அருள
ன்று நீங்கிப் பாவங்களைச் செய்து நடப்பவர், பொருள் நீங்கி பொ
தார் என்ப—மெய்ப் பொருளினின்று நீங்கி (அதனை) மறந்தா
பர் (ஆன்றோர்).

அகலம். காமக்கர், நக்கர் பாடம் 'பொய்ச்சாந்தார்'

கருத்து. அருளே நீத்தவர் மெய்ப்பொருளே நீத்தவராவர்.2

அ. அருளில்லார்க் கவ்வுலக மில்லே பொருளில்லார்க்
இவ்வுலக மில்லாகி யாங்கு.

பொருள். பொருள் இல்லார்க்கு இ உலகம் இல்லாகி ஆங்
பாருள் இல்லாதவர்க்கு இவ்வுலக இன்பம் இல்லையாயினும் பே
ருள் இல்லார்க்கு அ உலகம் இல்லே—அருள் இல்லாதார்க்கு
லக இன்பம் இல்லே.

அகலம். இல்லாகி யாங்கு என்பது வினையெச்சத் தொ
இல்லாகிய வாங்கு' என்பது வகரம் கெட்டு நின்றது எனி
மையும். 'உலகம்' இரண்டும் ஆகுபெயர், அவற்றின் இ
ருக்கு ஆயினமையால். பரிமேலழகர் பாடம் 'இல்லாதி யாங்
து பிழைபட்ட பாடம்.

கருத்து. அருள் இல்லார்க்கு வீட்டுலகம் இல்லே. 2

அ. பொருளற்றூர் பூப்ப ரொருகா லருளற்றூ
ரற்றூர்மற் றூக லரிது.

பொருள். பொருள் அற்றூர் ஒரு கால் பூப்பர்—செல்வத்
ழைத்தவர் ஒரு காலத்தில் செல்வ முடையவ ராவர்; அருள் அ
ற்றூர்—அருளே இழந்தவர் (அதனே) இழந்தவரே; மற்று
ரிது—பின்னர் அருளுடையவ ராதல் அரிது.

அகலம். அரிது என்பது ஈண்டு அருமைப் பொருளின்
ன்றது. அருளே ஒரு காலும் கைவிட லாகா தென்று வற்புற
ாக, அருளைக் கைவிடின். அதனைப் பின்னர் அடைதல் அ
ன்றூர்.

அருளுடைமை.

அ. தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றூற் றேரி
னருளாதான் செய்யு மறம்.

பொருள். அருளாதான் செய்யும் அறம்—அருளில்லாதவன்
ப்பும் அறம், தேரின்—ஆராயின், தெருளாதான் மெய்ப் பொருள்
டு அற்று—தெளிவில்லாதவன் மெய்ப்பொருளை அறிந்தாற்
ாதும்.

அகலம். 'தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் காண்டலு மில்லை; ளாதான் அறம் புரிதலு மில்லை என்ற வாறு. "கற்றலுங் கற்றுர் ப்க் கேட்டாலு மில்லாதார், தெற்ற வுணரார் பொருள்களை— றல், அறிவில்லான் மெய்தலைப் பாடு பிறிதில்லை, காவற்பேர்ப் ற்ற களி"—பழமொழி நானூறு.

கருந்து. அருள் இல்லாதான் அறம் புரியான். 219.

ய. வலியார்முற் றன்னை நினைக்கதான் றன்னின்
மெலியார்மேற் செல்லு மிடத்து.

பொருள். தன்னின் மெலியார்மேல் தான் செல்லும் இடத்து ன்னினும் மெலியவர்மேல் தான் (வெகுண்டு) செல்லுங் காலை வலியார்முன் தன்னை நினைக்க—(தன்மேல் வெகுண்டுவரும்) யார் முன் தன் நிலையை நினைக்கக் கடவன்.

அகலம். தன்னின் வலியார் தன்மேல் வெகுண்டு வருங்கால் ர் முன் தான் ஒடுங்கி நிற்றலை நினைக்கவே, தான் தன்னின் மெலி மேல் வெகுண்டு செல்லான் என்றவாறு. தன்னை ஈன்பது ஆரு ர், தன் நிலைக்கு ஆயினமையால். தன் நிலை—தான் நிற்கும் நிலை. யார்—செல்வம் முதலியவற்றால் எளியவர்.

கருந்து. இந்த அருளை அடைதற்கு வழி கூறிற்று. 220.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

உயிர்-ம் அதி:—புலான் மறுத்தல்.

அஃதாவது, ஊன் (உணவை) விலக்கல். 'புலால் ஊருபெயர், அதனாலாய உணவுக்கு ஆயினமையால்.

க. தன்னூன் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூனுண்பா
னெங்ஙன மாளு மருள்.

பொருள். தன் ஊன் பெருக்கற்கு தான், பிறிது ஊ
ண்பான்—தன் (உடம்பாகிய) ஊனை வளர்த்தற்குத் தான் பிறி
ஓர்) உயிரின் (உடம்பாகிய) ஊனை உண்பவன், அருள் எங்ன
நுளும்—அருளினை எவ்வாறு ஆள்வான்? (ஆளான்.)

கருத்து. புலால் உண்பவனுக்கு அருள் உண்டாதல் இல்லை.

உ. பொருளாட்சி போற்றுதார்க் கில்லை யருளாட்சி
யாங்கில்லை யூன்றின் பவர்க்கு.

பொருள். பொருள் ஆட்சி போற்றுதார்க்கு இல்லை—செல்
வத (சுட்டி) ஆளுந்தன்மை (அதனைப்) பேணுதவர்க்கு இல்
லாதது—அதுபோல, அருள் ஆட்சி ஊன் தின்பவர்க்கு இல்லை
அருளை (சுட்டி) ஆளுந்தன்மை புலால் உண்பவர்க்கு இல்லை.

கருத்து. புலால் உண்பவர்பால் அருள் நிற்றல் இல்லை. 2

உ. படைகொண்டார் நெஞ்சம்போ னன்றாக்கா தொல்
லுடல்சுவை யுண்டார் மனம்.

பொருள். ஒன்றன் உடல் சுவை உண்டார் மனம்—ஓர் உ
ரின் உடம்பைச் சுவைப்பட உண்டவரது உள்ளம், படை கொ
டார் நெஞ்சம் போல நன்று ஆக்காது—(கையில்) படைக்கலத்தை
கொண்டவரது நெஞ்சம் (நன்மை செய்ய எழாதது) போல நன்
செய்ய எழாது.

புலால் மறுத்தல்.

அகலம். பரிமேலழகர் பாடம் 'ஒன்றன்'. மற்றை கால்வர்
பாடம் 'ஒன்றின்'.

கருத்து. புலால் உண்பவர் உள்ளம் தீமை செய்யவே எழும்.

ச. அருளல்ல நியாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பொருளல்ல தவ்வூன் றினல்.

பொருள். 'அருள் யாது என்னின் கொல்லாமை—அருள்
யாது என்றால் கொல்லாமை; அல்லது யாது என்னின் கோறல்—
அருளல்லது யாது என்றால் கொல்லுதல்; பொருள் அல்லது அ
வன் தின்னல்—அறம் அல்லாத செயல் (யாது என்னின்) கொலை

ரல் வந்த ஊனை உண்ணுதல்.

அகலம். என்னின், நின்னல் என்பன வாகை வொற்றுக் கட்டு நின்றன. பொருள் என்பது ஈண்டுப் பொருளாலாகும் அறத் தைக் குறித்து நின்றது. அறம் அல்லாத செயலாவது மறம்.

கொல்லாமை, கோறல் என்னும் காரியங்களை அருள், அருளல் து என்னும் காரணங்களாகவும், ஊன் தினல் என்னும் காரணத்தை பாருளல்லது என்னும் காரியமாகவும் உபசரித்தார்.

கருந்து. புலால் உண்ணல் பாவம். 224

நு. உண்ணுமை யுள்ள துயிர்நிலை யூனுண்ண
வண்ணுத்தல் செய்வ தனறு.

பொருள். உண்ணுமை உள்ளது உயிர் நிலை—(ஊன்) உண்ணு மையை உடைய உடம்பு உயிர்நிலை; ஊன் உண்ண அண்ணுத்தல் செய்வது அன்று—ஊனை உண்பதற்காக வாயைத் திறக்கும் உடம்பு ரகம்.

அகலம். ஊன் உண்பான் உடம்பு நீய ஊனை உட்கொள்ளுத ல், அவ் வுடம்பைத் நீய உயிர்களை உட் கொள்ளும் ராகத்துக்கு உவ தார். மூத்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'செய்யா தனறு'. ஒரு ' ஒன்றினை உட் கொள்ளுதற்காக அவாவுற்று வாய் திறத்தலைத் ன் அண்ணுத்தல் என்று சொல்வது வழக்கு. அன்றியும், ஒருவன் கால் ஊனை உட் கொள்ளின், அவனை அதற்காக ராகம் விழுங்கு னவும், அவ்வாறு விழுங்கிய ராகம் அவனைப் பின்னர் ஒருகாலும் வி விடாதெனவும் கூறின், அவன் ஊனுண்ணலை விடுதலா லாவது, று பாவங்களை விடுதலா லாவது அடையும் பயன் யாது? ஒருவன் தனைக் கொடிய பாவம் புரியினும், அவன் அதனைப் புரியாது த்திய மாத்திரத்திலே அப் பாவப் பயன் அவனைப் பற்றுது) விடு மெனக் கூறி, அப் பாவத்தை அவன் விடும்படியாகத் ன்றுதலன்றே நீதி நூல் இயற்றுவோர் கடமை? மேலும், ஊனுண்

மையை யுடைய உடம்பு உயிர் நிலை என்று கூறிய ஆசிரியர் ஊன்
ணுதலை யுடைய உடம்பு உயிர் நிலை யல்லாத வேறொன்று எனக்
த லன்றே இயற்கையும் பொருத்தமு மாகும்? ஆகலான்,
ஞ்ண அண்ணுத்தல் செய்யா தனறு' என்பது ஏடு பெயர்த்
ஞியோனுல் சேர்ந்த பிழை எனவும், 'ஊனுண்ண அண்ணுத்தல்
வ தனறு' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனவும் கொள்க. அனறு
தற்குக் குழை சேறு என்று உரைப்பினும் அமையும், அதுவும்
ட்டவற்றை யெல்லாம் தன்னுள் ஏற்பதொன் றுகலான்.

கருத்து. ஊன் உண்ணும் உடம்பு சரகத்தை ஒக்கும். 225.

தினற்பொருட்டாற் கொள்ளா துலகெனின் யாரும்
விலைப்பொருட்டா லூன்றருவா ரில்.

பொருள். உலகு தின்னல் பொருட்டு கொள்ளாது என்னின்
கத்தார் உண்ணுதற்காக (ஊனைக்) கொள்ளார் என்றல், விலை

புலான் மறுத்தல்.

ருட்டு ஊன் தருவார் யாரும் இல்—விலைக்காகப் புலாலை வி
எவரும் இல்லை.

அகலம். 'உண்ணுதற்காக ஊனைக் கொள்ளுகின்றவர் உ
யாழ் தான் பொருளுக்காக ஊனை விற்கின்றவரும் உள்ள
ற வாறு. உலகத்தாரை உலகம் என்றமையால், அதற் கே
ன் பயனிலையைக் கொள்ளாது என்று கூறினர். 'ஆல்' இ
அசைகள். மணக்குடவர் பாடம் 'கொள்ளா துலகெனின்
றைநால்வர் பாடம் 'கொல்லா துலகெனின்'. 'விலைப்பொருட்
ன்றருவா ரில்' என்றமையால், 'கொள்ளா துலகெனின்' எ
மே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

கருத்து. புலால் உண்பார் இல்லையேல், புலால் விற்பா
லை. 2

எ. உண்ணுமை வேண்டும் புலாலுல் பிறிதொன்றன்
புண்ணு துணர்வார்ப் பெறின்.

பொருள். புலால் உண்ணுமை வேண்டும்—(மாந்தர்) புல
ணுணர்ந்திருத்தல் வேண்டும்; அஃது உணர்வார்ப் பெறின்—புல
வுடையாரது ஆராய்ச்சியைப் பெறுமாயின், பிறிது ஒன்றன் பு
பிறிது ஓர் பிராணியின் புண்(ஆம்).

அகலம். அஃது என்பது ஆய்தம் கெட்டு நின்றது. உ
ாது ஆராய்ச்சியைப் பெறின் என்பதை உணர்வாரைப் பெ
ரூர். அகர அனபெடை இசை நிறைக்க வந்தது. மலைக்குட
ம் 'புலாலே'.

கருத்து. புலால் ஒரு பிராணியின் புண்; ஆகலான், அதனை உ
க. 2

அ. செயிரிற் றலைப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ணு
ருயிரிற் றலைப்பிரிந்த வூன்.

235

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊன்—(ஓர்) உயிரினிட
நீங்கிய ஊனை, செயிரின் தலைப்பிரிந்த காட்சியார் உண்ணார்—
றத்தினின்று நீங்கிய அறிவினை யுடையார் உண்ணார்.

கருத்து. அறிவுடையார் புலாலை உண்ணார். 2

சு. அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்ற
னுயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று.

பொருள். ஒன்றன் உயிர் செகுத்து உண்ணாமை—ஒரு ட
னியின் உயிரை அழித்து (அதனால் வந்த ஊனை) உண்ணாதிருத்
அவி சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் நன்று—செய்யை வார்
ஆயிரம் வேள்வி செய்தலினும் நன்மை.

அகலம். வார்த்தல்—ஊற்றல். பரிமேலழகர் பாடம் 'ஒன்ற
மற்றை நால்வர் பாடம் 'ஒன்றின்'.

கருத்து. அவி சொரிந்த ஆயிரம் வேட்டலினும் புலாலு
ணாமை நன்று. 2

ஐ. கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
யெல்லா வுயிருந் தொழும்.

பொருள். கொல்லான் புலாலை மறுத்தானை—(ஓர் உயிரை
கொல்லாதவனுய்ப் புலாலை விலக்கியவனை, எல்லா உயிரும் கை கூ
தொழும்—எல்லா உயிர்களும் கைகளைக் குவித்து வணங்கும்.

அகலம். கைகூப்பித் தொழுதல் மனிதர்க்கே உரியதாயினு
அதனை உபசார வழக்காக வேனைய உயிர்களின்மேலும் ஏற்றிக் கூ
றர். உயிரைக் கொல்லாமலும் புலாலைக் கொள்ளாமலும் இருக்
னிதன் எல்லா உயிர்களாலும் கடவுளாகப் போற்றப்படுவன் என்
பாறு.

கருத்து. கொலையும் புலையும் நீத்தோன் கடவுளை ஒப்பன்.23

தவம்.

உயிர்-ம் அதி:—தவம்.

அஃதாவது, நோன்பு. அஃது இன்ன தென்பதை ஆசிரி
இவ்வதிகாரத்தின் முதற் குறளில் கூறுகின்றார்.

க. உற்றநோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
யற்றே தவத்திற் குரு.

பொருள். தவத்திற்கு உரு—தவத்திற்கு வடிவு, உற்ற நோய்
றல் (உம்) உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை(யும்) அற்றே—(தம்
பொருந்திய நோயைப் பொறுத்தலும் ஓர்)உயிர்க்கு(ம்) துன்பம்
ாமையும் (ஆகிய) அவ்வளவினதே.

அகலம். ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. எண்ணும்மை இரண்
ய்புள் விகாரத்தால் தொக்கன. அற்றே என்றமையால், தன
பவ வருத்தல் முதலியன தவத்தின்பால் படா என்று கொள்க.
உருவம், வடிவு, வடிவம் இவை ஒரு பொருள் குறிக்கும்
கள். உம்மை உயர்வுசிறப்பு.

கருத்து. உற்ற நோயைப் பொறுத்தலும் உயிர்க்கு உறுகண்
ாமையுமே தவம். 231.

உ. தவமுந் தவமுடையார்க் காகு மவமதனை
யஃதிலார் மேற்கொள் வது.

பொருள். தவமும் தவம் உடையார்க்கு ஆகும்—தவ வேட
வமுடையவர்க்குப் பொருந்தும்; அஃது இல்லார் அதனை
கொள்வது அவம்—தவம் இல்லாதார் தவ வேடத்தை (த்தம்)
கொள்வது பயனற்ற செயல்.

அகலம். முதல் 'தவம்' ஆகு பெயர், தவ வேடத்திற்கு ஆகி பால். 'தவமும் தவமுடையார்க் காகும்' என்பதற்குத் தவப் ர் யன்றித் தவந்தானும் முற்றவம் உடையார்க்கே ஆகும்'

என்று உரைப்பாரும் உளர். அவ் வுரை ஒரு சிறிதும் பொ ாது, முற் றவத்திற்கும் முற்றவம் வேண்டும் என்று முடிவில்ல டறிக்கொண்டே போக கேரு மாகலான். அத்தகைய முடிவு ற்றை வட நூலார் அனவத்தா தோடம் என்பர்.

கருந்து. தவ வேடம் தவம் உடையார்க்கே பொருந்தும்.

கூ. துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தார்கொ மற்றை யவர்க டவம்.

பொருள். துறந்தார்க்கு துப்புரவு வேண்டி—(இல்வாழ்க்க யத்) துறந்தவர்க்கு உணவு முதலியன (அளித்தலை) விரும்பி, ற யவர்கள் தவம் மறந்தார்கொல்—இல்வாழ்வார்கள் தவத்தி றந்தார்களோ?

அகலம். இல்வாழ்வாரும் தவத்தினைக் கைக்கொள்ளத் த ாராயிருக்க, அவர் அதனைக் கைக்கொள்ளாம லிருப்பதைக் கண்டி ாறு. கொல் என்பது ஈண்டுக் குறிப்பு வினைப் பொருளில் வந்த

கருந்து. இல்வாழ்வாரும் தவத்தினைக் கைக்கொள்க. 2

சு. ஒன்னுர்த் தெறலு முவந்தாரை யாக்கலு மெண்ணிற் றவத்தான் வரும்.

பொருள். ஒன்னுர்த் தெறலும் உவந்தாரை ஆக்கலும்—ப ரை அழித்தலும் ஈட்பினரை ஆக்குதலும், தவத்தால் எண்ணி ரும்—தவத்தோடு (கூடி நின்று) நினைப்பின் (உடனே) எய்தும்.

அகலம். ஆக்குதல்—செல்வம் முதலியவற்றை உடையவர தல். 'ஆன்' உருபு 'ஒடு' உருபுப் பொருளில் வந்தது.

கருந்து. ஒன்னுர்த் தெறலும் உவந்தாரை ஆக்கலும் தவ னர் நினைத்த மாத்திரத்தில் நிகழும்.

. ஞ. வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ மீண்டு முயலப் படும்.

பொருள். வேண்டிய வேண்டிய ஆங்கு எய்தலான்—(தாம்) ம்பியவற்றை விரும்பிய வாறு அடைதலால், செய் தவம் ண்டு ல படும்—(அறிஞர்) செய்யும் தவத்தை இப் பிறப்பிற்கண் (செய் கு ஒவ்வொருவரும்) முயல வேண்டும்.

அகலம். வேண்டிய ஆங்கு என்பது அசரம் கெட்டு நின்றது. ப் தவம் என்பதிலுள்ள செய் என்பதனைத் துணைவினையாகக் ன்னினும் அமையும்.

கருத்து. விரும்பியவற்றை யெல்லாம் தவம் தருமாகலான், னை விரைத்து செய்க. 235.

ஙு தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார்மற் றல்லா ரவஞ்செய்வா ராசையுட் பட்டு.

பொருள். தவம் செய்வாரே தம் கருமம் செய்வார்—தவத் ச் செய்பவரே தமது கருமத்தைச் செய்பவர்; அல்லார் ஆசை பட்டு அவம் செய்வார்—தவஞ் செய்யாதார் ஆசையுட் சிக்கி ா கருமம் செய்பவர்.

அகலம். கருமம்—வினை. செய்வாரே என்பதன் ஈகாரம் யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. 'மற்று' அசை. நமசி, நச்சர் ம் 'ஆசையுட் பட்டு'. மற்றை மூவர் பாடம் 'ஆசையிற் பட்டு'.

கருத்து. தவஞ் செய்வாரே தம் கருமம் செய்தவராவர். 236.

எ. சுடச்சுடரும் பொன்போ லொளிவிடுந் துன்பஞ் சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு.

பொருள். துன்பம் சுட சுட நோற்கிற்பவர்க்கு—(தம்மைத்) பம் வருத்த வருத்தத் தவஞ் செய்ய வல்லார்க்கு, சுட சுடரும்

பொன்போல் ஒளி மிகும்—சுடுங் காலையில் ஒளிரும் பொன்போ
(அறிவாகிய) ஒளி மிகும்.

அகலம். முற்றிய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'ஒளிவிடு
மணக்குடவர் பாடம் 'சுடச்சுடப் பொன்போல'. 'ஒளிவிடு
என்பதினும் 'ஒளிமிகும்' என்பது மிகப் பொருத்தமான பொ
ளைத் தருதலான், அதுவே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க.

கருந்து. தவம் செய்வார்க்கு அறிவு வளரும். 2

அ. தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானே யேனைய
மன்னுயி ரெல்லாந் தொழும்.

பொருள். தன் உயிர் தான் அற பெற்றானே—தனது உ
'தான்' என்பது நீக்கப் பெற்றவனே, எனைய மன் உயிர் எல்லா
தொழும்—மற்றைய நிலை பேறுடைய உயிர்களெல்லாம் வணங்கு

அகலம். தான்—'தான்' என்று அகங்காரித்தல். 'தன் உ
தான் அறப் பெற்றானே' என்பதற்குத் 'தன் உயிரைத் தான் அ
க்கு உரித்தாகப் பெற்றவனே' என்ற உரை பொருத்தாது.

கருந்து. அகங்காரம் நீக்கப் பெற்றவன் கடவுளாகப் போற்
படுவான். 2

கூ. கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடு நோற்றலின்
ஆற்ற றலைப்பட் டவர்க்கு.

பொருள். நோற்றலின் ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு—த
இழைத்தலின் வலிமையை அடைந்தார்க்கு, கூற்றம் குதித்தலு
கைகூடும்—கூற்றத்தைக் (கடந்து) குதித்தலும் எய்தும்.

அகலம். கூற்றத்தைக் கடந்து குதித்தலாவது, கூற்றத்
னின்று தப்புதல். கூற்றம்—எமன்.

கருந்து. தவத்தைச் செய்தவர் மரணத்தைக் கடப்பர். 2

கூடா வொழுக்கம்.

ஈ. இலர்பல ராகிய காரண நோற்றார்
சிலர்பலர் நோலா தவர்.

பொருள். இலர் பலர் ஆகிய காரணம் நோலாதவர் பலர்—
(இவ் வுலகின்கண்) வறியர் பலராயதற்குக் காரணம் (முன்) தவ
முயலாதார் பலர்; (உளர் சிலர் ஆகிய காரணம்) நோற்றார் சில—
(இவ் வுலகின்கண்) செல்வவுருத்தர் சிலர் ஆயதற்குக் காரணம் (முன்
தவம் இழைத்தார் சிலர்.

அகலம். 'உளர் சிலர் ஆய காரணம்' என்பது சொல்லெ
ம். ஆயதற்குக் காரணத்தை ஆய காரணம் என்றார். மூன்றி
ரையாசிரியர்கள் பாடம் 'கோற்பார்'. 'ஆய காரணம்' என்
சிரியர் கூறியிருத்தலான், 'கோற்றார்' என்பதே அவர் பாட
ன்று கொள்க.

கருத்து. தவம் செய்தலும் அது செய்யாமையும் முறையே
சல்வத்திற்கும் வறுமைக்கும் காரணம். 24

உயிரும் அதிர்:—கூடா வொழுக்கம்.

அஃதாவது, பொருந்தாத வொழுக்கம்.

க. வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்க
ளைந்து மகத்தே நகும்.

பொருள். வஞ்ச மனத்தான் படிறு ஒழுக்கம்—வஞ்சக மன
த யுடையவனது பொய்யான(தவ)ஒழுக்கத்தை, பூதங்கள் ஐந்த
கத்தே நகும்—உடம்போடு பொருந்திய பொறிகள் ஐந்தும் உள்
ரிக்கும்.

அகலம். படிறு + ஒழுக்கம்=படிற்றொழுக்கம். படிறு—பொ
தங்கள் என்பது ஆகு பெயர், அவற்றைத் தன்மாத்திரையாக வுடை
பாறிகளுக்கு ஆனமையால். பொறி—அறிகருவி. ஐம்பொ

ாகிய மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பவற்றிற்கு முறையே
ன், நீர், நீ, காற்று, ஆகாயம் தன் மாத்திரைகள். அதனால்
ாறிகளைப் பூதங்கள் என்றார்.

கருத்து. பொய்யொழுக்கம் உடையானை அவன் மனச்சான்றே
நத்தும். 241

உ. வானுயர் தோற்ற மெவன்செய்யுந் தன்னெஞ்சந்
தானறி குற்றம் படின்.

பொருள். தன் நெஞ்சம் தான் அறி குற்றம் படின்—தனது
ம் தான் அறிந்த குற்றத்தின்கண் பொருந்தின், வான் உயர்
ாற்றம் எவன் செய்யும்—வான்போல் உயர்ந்த தவவேடம் யாது
னைச் செய்யும்? (ஒரு பயனையுஞ் செய்யாது.)

அகலம். மலைக்குடவர், காமத்தர் பாடம் 'குற்றம் படின்'
றை மூவர் பாடம் 'குற்றப் படின்'.

கருந்து. தீய ஒழுக்க முடையானுக்கு அவன் தவ வேடம் தொரு பயனையும் தராது.

கூ. வலியி னிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம்
புலியின்றோல் போர்த்துமேய்ந் தற்று.

பொருள். வலி இல் நிலைமையான் வல் உருவம் (கொன்னல்)— நெறிகளில் செல்ல விடாது மனத்தை அடக்கும்) வலிமை யில் நிலைமைய யுடையவன் வலிய தவ வேடத்தைக் கொன்ருதல் ற்றம் புலியின் தோல் போர்த்து மேய்ந்து அற்று—பசு புலியி டைய தோலை (த்தன் மீது) போர்த்துக்கொண்டு (பைங் கூழ் மேய்ந்தாற் போலும்.

அகலம். மேய்ந்து என்றமையால், பைங்கூழ் என்பது வரு து உரைக்கப்பட்டது. மேய்ந்தற்று என்பது வினைத் தொகை.

கூடா வொழுக்கம்.

மேய்ந்தால் அற்று என விரியும். கொன்னல் என்பது அ யான் வந்தது.

கருந்து. மனத்தை அடக்கும் வலி இல்லாதான் தவ வே தல் உலகத்தாரை வஞ்சித்தற்காகவே.

சு. தவமறைந் தல்லவை செய்தல் புதன்மறைந்து
வேட்டுவன் புட்சிமிழ்த் தற்று.

பொருள். தவம் மறைத்து அல்லவை செய்தல்— (ஒரு வேடத்தின்கண் மறைத்து (நின்று) மறங்களைச் செய் ட்டுவன் புதல் மறைத்து புன் சிமிழ்த்து அற்று—வேடன் புத மறைத்து (நின்று) பறவைகளைப் பிணித்தாற் போலும்.

அகலம். தவம் என்பது ஆகு பெயர், தவ வேடத்திற்கு மையால். புதல்—காணல், புல். புன் என்பது சாரி ஒரு ர். சிமிழ்த்தற்று என்பது வினையெச்சத் தொகை.

கருந்து. தவவேடம் பூண்டு பாவம் புரிதல் கொலை செய் ும்.

பற்றற்றே மென்பார் படிற்றொழுக்க மெற்றெற்றென் றேதம் பலவுந் தரும்.

பொருள். பற்று அற்றேம் என்பார் பழுது ஒழுக்கம்—(ந
ண் யாதொரு பற்றினின்றும் நீங்காதாரா யிருக்கப் புறத்
க்களினின்று நீங்கினேம் என்று கூறும் துறவு வேடத்தவ
ப் பொழுக்கம், எற்று எற்று என்ற ஏதம் பலவும் தரும்—ெ
டு என்று சொல்லுதற்குக் காரணமாய குற்றங்கள் பலவற்
கொடுக்கும்.

அகலம். 'எற்று எற்று என்பது துறவு வேடத்தான் நி
ற்காகப் பிறன் இல்லின்கண் சென்று பிறன் கைப்பட்டபொ

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அப் பிறன் தன் பக்கத்தில் நிற்பானைப் பார்த்துக் கூறும் கூற்
என்ற ஏதம் என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் அகரம் கெட்டு என்
தம் என்று ஆயிற்று. நச்சர் பாடம் 'பற்றற்றே மென்பான்
நாமக்கர் பாடம் 'பற்றற்றே மென்பான்'. நச்சர் பாடம் 'ப
ற்றே மென்பார்'.

கருத்து. தவவேடம் புனைந்து நீயன புரிவோர் கொலையுண்
இறப்பர். 2

அ. செஞ்சிற் றுறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து
வாழ்வாரின் வன்கணு ரில்.

பொருள். செஞ்சில் துறவார் துறந்தார் போல் வஞ்சித்
வாழ்வாரின்—மனத்தில் (ஒரு பொருளினின்றும்) துறவாதவரா
[எல்லாப் பொருள்களினின்றும்) துறந்தவர் போல (உலகத்தாவ
வஞ்சித்து வாழ்வாரினும், வன் கண்ணர் இல்—கொடுமையாள
வேறு) இல்லை.

அகலம். வன் கண்ணர் என்பது ஸகர வொற்றுக் கெட
நின்றது.

கருத்து. அவ்வாறு வாழ்பவர் மிகமிகக் கொடியர். 2

எ. புறங்குன்றிக் கண்டனைய ரேனு மகங்குன்றி
மூக்கிற் கரியா ருடைத்து.

பொருள். புறம் குன்றி கண்டு அனையர் எனும்—புறத்
தன்றி உருண்டை(யின் செம்மை நிறத்தை) ஒப்பவரேனும், அ
தன்றி மூக்கின் கரியார் உடைத்து—அகத்தில் குன்றி மூக்

போலக் கரிய தன்மையை யுடையவரை (இவ் வுலகம்) உடையது.

அகலம். நாற்கண்டு என்பது போலக் குன்றிக் கண்டு என்ட குன்றி உருண்டை என்று பொருள் தந்து நின்றது. கரிய தன்மை

கூடா வொழுக்கம்.

மறங்கள் நிறைந்த தன்மை. குன்றிக் கண்டு என்பது ஆ பெயர், அதன் நிறத்திற்கு ஆகுபெயர். நருமர், நாமந்நீர் பாட புறங்குன்றிக் கண்டனையர்'. மற்றை மூவர் பாடம் 'புறங்கும் நின்டனையர்'.

'கருந்து. ஒருவனை அவனது புற வேடத்தாற் கொள்ளற்க.

அ. மனத்தது மாசாக மாண்டார்நீ ராடி.

மலநறந்தொழுகு மாந்தர் பலர்.

பொருள். மனத்தது மாசு ஆக—மனத்திலுள்ளது குற்ற ருக்க, மாண்டார் நீர் ஆடி—மாட்சிமைப்பட்ட தவத்தினர் (மூழ்; ாய) ஆறுகளில் மூழ்கி, மறைந்து ஒழுகும் மாந்தர் பலர் (உண்டு). ளித்து ஒழுகும் மாந்தர் பலர் (இவ் வுலகத்தின்கண்) உண்டு.

அகலம். நீர் என்பது ஆகுபெயர், அதனையுடைய ஆற்ற யினைமையால். ஒளித்து ஒழுகலாவது, தீய வினைகளைப் பி றியாமல் செய்தல். தாய ஆறுவது, தன்கண் மூழ்கினவரைத் த க்கும் ஆறு. அஃதாவது, கங்கை போன்ற புண்ணிய நதி.

'கருந்து. ஒருவனை அவனது புறச் செயல்களால் கொள்ளு

கூ. கணைகொடிது யாழ்கோடு செவ்விதாங் கன்ன
வினைபடு பாலாற் கொளல்.

பொருள். கணை கொடிது—அம்பு (உருவத்தால் நேரியத மும் செயலால்) கொடியது; யாழ்கோடு செவ்விது—யாழின் கே ருவத்தால் கோடிய தாயினும் செயலால்) நேரியது; ஆங்கு அவ் அவ்வாறு போல, வினை படு பாலால் கொள்ளல்—(ஒவ்வொ ரையும் அவரவர்) வினைகள் படும் பகுதியால் கொள்க.

அகலம்: கொள்ளல் என்பது எதை வொற்றுக் கேட்டு நின்ற ரியது—கல்லது. கோடு—கொம்பு. அஃதாவது, யாழின் காம்பி

ர்சுகன் செறுகப்பட்டிருக்கும் தலைப் பாகம்.

கருத்து. தீய வினை யுடையாரைத் தீய சென்றும், தய வி
டையாரைத் தய சென்றும் அவரவர் வினைகளே சோக்கி ஒ
வாருவரையுங் கொள்க. 24

ம. மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா வுலகம்
பழித்த தொழித்து விடின்.

பொருள். உலகம் பழித்தது ஒழித்து விடின்—உயர்ந்தோ
ழித்ததாகிய தீய ஒழுக்கத்தை ஒழித்து விட்டால், மழித்தலு
ட்டலும் வேண்டா—(ஒருவன்) மொட்டை யடித்தலும் சடை
ளர்த்தலும் வேண்டா.

அகலம். மழித்தலும் நீட்டலும் துறவிகள் பூணும் வேடமா
ன், அவை கண்டுக் கூறப்பட்டன. "உலக மென்பது உயர்ந்தோ
ட்டே" என்ப வாகலான், உலகம் என்பதற்கு உயர்ந்தோர் என
ாருள் உரைக்கப்பட்டது. தருமர் பாடம் 'வழித்தலும்'.

கருத்து. தவத்திற்கு வேடம் இன்றி யமையாத தன்று; தீ
ழக்கத்தை விடுதலே இன்றி யமையாதது. 25

உயசும் அதி:— வெஃகாமை.

அஃதாவது, பிறரது பொருளை விரும்பாமை.

க. நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகின் குடிபொன்று
குற்றமு மாங்கே தரும்.

பொருள். நடுவு இன்றி தன் பொருள் வெஃகின்—(ஒருவன்
வு நிலைமை இல்லாமல் (பிறரது) நல்ல பொருளை (க்கவர) விரு
ன், (அது) குடி பொன்றும் குற்றமும் தரும்—அது தனது குடும்ப
நாடு அழிவதற்கு ஏதுவாகும் குற்றமும் தரும்.

அகலம். குற்றமும் என்பதன் உம்மை இழிவுசிறப்பு. கு
பான்றுவதற்கு ஏதுவாய குற்றத்தைக் குடிபொன்றும் குற்ற
ன்றார். 'ஆக்கு, ஏ என்பன அசைகள். நருமர் பாடம் 'க
ன்றி'. முச்சிய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'குடிபொன்றி.' இ
ாடத்தை ஆசிரியர் பாடமாகக் கொண்டு, பொன்றி என்னும் க
னை பொன்றுவித்து என்னும் பிறவினைப் பொருள் தந்து நின்ற
ன்பர் தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்திகாரர்.

கருத்து. பிறர் பொருளைக் கவர விரும்புவோன் தன் குடும்ப
காடு அழிவன். 25

உ. படுபயன் வெஃகிப் பழிப்படுவ செய்யார்
கடுவின்மை காணும் பவர்.

பொருள். கடுவ இன்மை காணுபவர்—கடுவ நிலைமை யின்ன
து அஞ்சுகின்றவர், படு பயன் வெஃகி பழி படுவ செய்யார்—அ
ம் பயனை விரும்பிப் பழியின்கண் படுஞ் செயல்களைச் செய்யார்.

அகலம். நருமர், மலாடதடவர், நாமந்தர் பாடம் 'க
ன்மை'. முச்சிய குறளில் 'கடுவின்றி' என ஆசிரியர் கூறி யிரு
ப்பின், 'கடுவின்மை' என்பதே அவர் பாடம் எனக் கொள்ள
டது.

கருத்து. கடுவ நிலைமையைக் கைக்கொண்டவர் பிறர து பொ
ர் வெஃகார். 25

ஈ. சிற்றின்பம் வெஃகி யறனல்ல செய்யாரே
மற்றின்பம் வேண்டு பவர்.

பொருள். சிறு இன்பம் வெஃகி அறன் அல்ல செய்யார்—
பாருளால் வரும்) சிற்றின்பத்தை அவாவி அறம் அல்லாத செய
னைச் செய்யார், மற்று இன்பம் வேண்டுபவர்—பேரின்பத்தை
வாவுகின்றவர்.

அகலம். அறம் அல்லாதச் செயல்கள்—மறங்கள். சிறிது கே
ல் கழியும் இன்பத்தைச் சிற்றின்பம் என்றார். சிறு+இன்பம்
சிற்றின்பம். வகாரம் சுற்றசை. நருமர் பாடம் 'சிற்றின்பம் வேண்டி

கருத்து. சிற்றின்பங்களே வெஃகி மறங்கள் செய்யார் போர்
ம் வேண்டுபவர். 2

ச. இலமென்று வெஃகுதல் செய்யார் புலம்வென்ற
புன்மையில் காட்சி யவர்.

பொருள். புலம் வென்ற புன்மை இல் காட்சியவர்—ஐம் பு
களையும் வென்ற புன்மை இல்லாத மெய்யறிவுடையார், இலம் என்
வெஃகுதல் செய்யார்—(யாம் பொருள்) இல்லேம் என்று (பி
பொருளை) விரும்புதல் செய்யார்.

அகலம். ஐம் புலக்களாவன:—சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓ
ாற்றம்.

கருத்து. வறுமை காரணமாகப் பிறர் பொருளை வெஃ
மெய்யறி வுடையார். 2

ஞ. அஃகி யகன்ற வறிவென்னும் யார்மாட்டும்
வெஃகி வெறிய செயின்.

பொருள். வெஃகி யார்மாட்டும் வெறிய செய்யின்—பொரு
விரும்பி எவரிடத்தும் வெறிச் செயல்களைச் செய்யின், அஃகி அக
றிவு என் ஆம்—துண்ணியதாய் (நூல்களிற் சென்று) விரிந்த அ
ாது பயனைச் செய்யும்? (ஒரு பயனையும் செய்யாது.)

அகலம். வெறிச் செயல்கள்—மூர்க்கச் செயல்கள். நா
ாடம் 'வெறிய செயின்'.

கருத்து. பிறர் பொருளை வெஃகி வெறிச் செயல்களைச் ெ
நல் அறிவில்லாதார் செயல். 2

வெஃகாமை.

அருள்வெஃகி யாற்றின்க ணின்றான் பொருள்வெஃகிப்
பொல்லாத சூழக் கெடும்.

பொருள். அருள் வெஃகி ஆற்றின்கண் நின்றான்—அருளை
டைய) விரும்பி (அதற் குரிய துறவு) நெறியின்கண் நின்றவன்,
ருள் வெஃகி பொல்லாத சூழ கெடும்—(பிறன்) பொருளை
டைய) விரும்பித் தீய வினைகளை எண்ணக் கெடுவான்.

கருத்து. துறவி பிறன் பொருளை வெஃகின் அழிவன். 256.

எ. வேண்டற்க வெஃகியா மாக்கம் விளைவயின்
மாண்டற் கரிதாம் பயன்.

பொருள். வெஃகி ஆம் ஆக்கம் வேண்டற்க—(ஒருவன் பிறன் ருளை) விரும்பி (அதனால்) ஆகும் செல்வத்தை விரும்பற்க, விளை ன் ஆம் பயன் மாண்டற்கு அரிது—(வெஃகல்) விளையும் இடத்து டாகும் பயன் மாட்சிமைப் படுதற்கு அரியது (ஆகலான்).

அகலம். மாட்சிமைப் படுதற்கு அரியது—பெருமைப்படுதற்கு யாதது.

கருத்து. பிறன் பொருளைக் கவர விரும்புதல் பின்னர்ச் மையைத் தரும். 257.

அ. அஃகாமை செல்வத்திற் கியாதெனின் வெஃகாமை
வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள்.

பொருள். செல்வம் அஃகாமைக்கு (வழி) யாது என்னின்— வம் சுருங்காமைக்கு வழி யாது என்றால், பிறன் கை பொருள் ஃகாமை வேண்டும்—பிறனது கைப் பொருளைக் கவர விரும்பா த்தல் வேண்டும்.

அகலம். செல்வத்திற்கு என்பதி லுள்ள நான்காம் வேற்றுமை பைப் பிரித்து, அஃகாமை என்பதனுடன் சேர்த்துப் பொருள் க்கப்பட்டது. வழி என்பது அவாய்நிலையான் வந்தது.

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கருத்து. பிறன் பொருளை வெஃகாதான் செல்வம் மேன் ும் வளரும். 258

கூ. அறனறிந்து வெஃகா வறிவுடையார்ச் சேருந்
திறனறிந் தாங்கே திரு.

பொருள். அறன் அறிந்து வெஃகா (த) அறிவுடையார்—அற அறிந்து (பிறன் பொருளை) விரும்பாத அறிவுடையவரை, ர் அறிந்து திரு சேரும்—(அவர்) செவ்வி தெரிந்து திருமகள் வள்.

அகலம். செவ்வி—சமயம். ஆங்கு, ஏ என்பன அசைகள்.

கருத்து. பிறன் பொருளை வெஃகாமைத் திருமகள் சேர்வள்.

ம. இறலீனு மென்னுது வெஃகல் விறலீனும்
வேண்டாமை யென்னுஞ் செருக்கு.

பொருள். எண்ணுது வெஃகல் இறல் ஈனும்—(பின் விளையும் ர) எண்ணுமல் (பிறன் பொருளைக்) கவர விரும்புதல் அழிவைக் ஒக்கும்; வேண்டாமை என்னும் செருக்கு விறல் ஈனும்—(பிறன் நுளை) விரும்பாமை என்னும் செருக்கு வெற்றியைக் கொடுக்கும்.

அகலம். தருமர் பாடம் 'இறலீனு மின்னுத'. முற்றிய உரை ரியர்கள் பாடம் 'வெஃகின்'. வெஃகின் என்னும் பாடத்தைக் கொள்ளுவதால், 'அது' என்னும் தோன்று எழுவாயை வரு வேண்டிய திருத்தலானும், 'வேண்டாமை யென்னுஞ் செருக்கு ீனும்' என்று கூறியிருத்தல்போல 'வெஃகல் இறலீனும்' ர கூறுதலே பொருத்த மாகலானும், வெஃகல் என்பதே ஆசிரியர் ம் எனக் கொள்க.

கருத்து. பிறன் பொருளை வெஃகுதல் அழிவைத் தரும்; ாமை வெற்றியைத் தரும். 260.

பயனில சொல்லாமை.

உயர்ந்தோர் அதி:—பயனில சொல்லாமை.

அஃதாவது, பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லாமை.

க. பல்லார் முனியப் பயனில சொல்லுவர
நல்லாரு மெள்ளப் படும்.

பொருள். பல்லார் முனிய பயன் இல சொல்லுவான்—(அறி பலர் வெறுக்கும்படியாகப் பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லு ன், எல்லாரும் என்ன படும்—எல்லாராலும் இகழப் படுவன்.

அகலம். தருமர் பாடம் 'பயனில்சொல்'. எல்லாரும் என் மூன்றும் வேற்றுமைத் தொகை.

கருத்து. பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்பவன் எல்லா ரும் இகழப் படுவன். 261.

உ. பயனில பல்லார்முற் சொல்ல னயனில
நட்டார்கட் செய்தலிற் றீது.

பொருள். பல்லார்முன் பயன் இல சொல்லல்—பலர்முன் ர் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லுதல், கட்டார்கண் கயன் இல தலின் தீது—கட்பினர்மாட்டு (அவர்க்கு) விருப்பம் இல்லாத ல்களைச் செய்தலினும் தீது.

கருத்து. பலர் முன் பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லுதல் ார் விரும்பாத செயல்களைச் செய்தலினும் தீது. 262.

கூ. நயனில னென்பது சொல்லும் பயனில
பூரித் துரைக்கு மூரை.

பொருள். பயன் இல பாரித்து உரைக்கும் உரை—பயன் ாத சொற்களை விரித்துப் பேசும் பேச்சு, நயன் இலன் என்பது ல்லும்—(அவ்வாறு பேசுவோன்) நன்மை இல்லாதவன் என்ப கூறும்.

கருத்து. பயனில சொல்லுவான் நல்லவன் அல்லன் என்று ரப்படுவான். 263.

சு. நயன்சாரா நன்மையி னீக்கும் பயன்சாராப்
பண்பில்சொற் பல்லா ரகத்து.

பொருள். பல்லார் அகத்து பயன் சாரா(த)பண்புஇல் சொல்—ாடுவில் (சொல்லிய) பயன் பொருந்தாத குணமற்ற சொற்கள், சாரா நன்மையின் நீக்கும்—இன்பம் பொருந்தாதனவாய் சொற்களைச் சொல்லியவனை) அறத்தினின்று நீக்கும்.

அகலம். சொல்லிய என்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. நமர், ந்தர் பாடம் 'யெஞ்சாரா'. நச்சர் பாடம் 'நயஞ்சாரா நன்மையு ும் பயஞ்சாரா'. மணக்குடவர் பாடம் 'நீக்கும்'.

கருத்து. பயனில சொல்வார் அறமும் இன்பமும் இழப்பர். 264.

ரு. சீர்மை சிறப்பொடு னீங்கும் பயனில
நீர்மை யுடையார் சொலின்.

பொருள். நீர்மை யுடையார் பயன் இல சொல்லின்—(தற தன்மையை யுடையார் பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லின், ம சிறப்பொடு நீங்கும்—(அவருடைய) சீரிய ஒழுக்கமும் பெரு ும் (அவரை விட்டு) நீங்கும்.

அகலம். 'ஒடு' உம்மைப் பொருளில் வந்தது.

கருத்து. துறவிகள் பயனில சொல்லின் தமது ஒழுக்கத்தை பெருமையையும் இழப்பர். 265.

சு. பயனில்சொற் பாராட்டு வானை மகனென்னல்
மக்கட் பதடி யெனல்.

பொருள். பயன் இல் சொல் பாராட்டுவானை—பயன் இல்லாத ற்களைப் பாராட்டுவானை, மகன் என்னல்—மனிதன் என்று சொல் ; மக்கள் பதடி என்னல்— மனிதரில் பதர் என்று சொல்லுக.

பயனில சொல்லாமை.

அகலம் பாராட்டுதல்—கொண்டாடுதல். அஃதாவது, பிரிய ாகப் பேசுதல். என்னல் இரண்டும் வினை வொற்றுக் கெட்டு ன்றன.

கருத்து. பயனில சொல்லுவான் மக்களுட் பதர். 266.

எ. நயனில சொல்லினுஞ் சொல்லுக சான்றோர்
பயனில சொல்லாமை நன்று.

பொருள். சான்றோர் நயன் இல சொல்லினும் சொல்லுக— ஏற வொழுக்கங்களால்) நிறைந்தோர் இன்பம் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லினும் சொல்லுக; பயன் இல சொல்லாமை நன்று—பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லாதிருத்தல் நன்மை.

கருத்து. துறவிகள் பயனில சொல்லற்க. 267.

அ. அரும்பய னாயு மறிவினர் சொல்லார்
பெரும்பய னில்லாத சொல்.

பொருள். அரு பயன் ஆயும் அறிவினர்—(ஆராய்தற்கு) அரிய பொருளை ஆராயும் அறிவை யுடையவர், பெரு பயன் இல்லாத சொல் சொல்லார்—பெரிய பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லார்.

அகலம். அரிய பொருளாவது, மெய்ப்பொருள்.

கருத்து. மெய்ப்பொருளை ஆராய்வார் பயனில சொல்லற்க.

சு. பொருளார்க்கப் பொச்சாந்துஞ் சொல்லார் மருளார்க்க
மாசறு காட்சி யவர்.

பொருள். மருள் நீக்க மாசு அறு காட்சி அவர்—மயக்கம் நீக்க குற்றமற்ற அறிவினை யுடையார், பொருள் நீக்க பொச்சாப்பும் சொல்லார்—பயன் நீக்கிய சொற்களை மறந்தும் சொல்லார்.

அகலம். தருமர் பாடம் 'பொய்ச்சார்ந்தும்'. நச்சர் பாடம் 'பாய்ச்சார்ந்தும்'. 'அறு' என்பது விளைத்தொகை.

[illegible]

கருத்து. மெய்யறி வுடையார் மறந்தும் பயனில சொல்லா

ம. சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்.

பொருள். சொல்லின் பயன் உடைய சொல்லுக—(ஒருவ
ரின் பயனுடைய சொற்களைச் சொல்லுக; சொல்லில் பயன் இ
சொல் சொல்லற்க—சொற்களுள் பயன் இல்லாத சொற்க
ளைச் சொல்லற்க.

அகலம். 'இல்லாத' என்பது சுறும் லகர வொற்றும் கெ
ற்றது.

கருத்து. பயனில சொல்லற்க; பயனுடைய சொல்லுக. 2

உயிரும்-அதிகாரம்:— வெகுளாமை.

அஃதாவது, வெகுளாதிருத்தல். வெகுளல்—கோபித்த

செல்லிடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பா னல்லிடத்து
காக்குஞென் காவாக்கா லென்.

பொருள். செல் இடத்து காப்பான் சினம் காப்பான்
(வெகுளி) செல்லும் இடத்து (செல்ல விடாது) காப்பவன் வெகு
ளிக் காப்பவன் (ஆவான்); அல் இடத்து காக்கில் என் காவா(த) க
ளி—(வெகுளி) செல்லாத விடத்து (வெகுளியைக்) காத்தால் ப
யன் ? காவாத பொழுது யாது பயன் ? (ஒரு பயனும் இல்
லை).

அகலம். செல்லிடமாவது, வெகுளி செல்லக்கூடிய இ
டமாவது, தம்மின் மெலியாரிடம். செல்லாத விடத்து வெகு
ளிக் காத்ததாகச் சொல்லல் முடியாது, அவ் விடத்து வெ
குளிச் செலுத்தின் அது தடுக்கப்பட்டுப் போ மாகலான். செல்
லிடம்—தம்மின் மெலியாரிடம். தருமர் பாடம் 'செல்லிடத்தி
னல்லிடத்திற்'. மற்றை நால்வர் பாடம் 'காரிகினென்'. மக

வெகுளாமை.

டவர் பாடம் 'காக்கி லென்'. 'காவாக்கா லென்' என்று பின்ன
றியிருத்தலான், 'காக்கிலென்' என்னும் மூலத்தடவர் பாட
ரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

ருந்து. மெலியாரிடத்து வெகுளியைக் காக்கக் கடவர். 27

உ. செல்லா விடத்துச் சினந்தீது செல்லிடத்து
மில்லதனிற் தீய பிற.

பொருள். செல்லா (த) இடத்து சினம் தீது—செல்ல
டத்து(த்தன்) வெகுளி (தனக்கு இம்மையில்) தீமையை விளைக்கு
ல் இடத்தும் அதனின் தீய பிற இல்—செல்லும் இடத்தும் அ
ால (த்தனக்கு மறுமையில்) தீமையைத் தருவன பிற இல்லை.

அகலம். தன்னின் வலியவனிடத்துச் சினத்தைச் செலு
ன், அவனால் இம்மையில் தனக்குத் தீங்கு விளையும் எனவும், த
ன் மெலியவனிடத்துச் சினத்தைச் செலுத்தின், அதனால் மறுமை
ல் தனக்குத் தெய்வ தண்டனை விளைக்கும் எனவும் கூறிய வாறு.

கருந்து. தன்னின் மெலியவனிடத்தாயினும், வலியவனிடத்
லுஞ் செலுத்தப்படும் வெகுளி தனக்குத் தீங்கு பயக்கும். 27

ஈ. மறத்தல் வெகுளியை யார்மாட்டுந் தீய
பிறத்த லதனன் வரும்.

பொருள். யார்மாட்டும் வெகுளியை மறத்தல்—(ஒருவ
ரிடத்தும் வெகுளியை மறக்கக் கடவன்; அதனால் தீய பிறத்த
லும்—வெகுளியால் தீய செயல்கள் பிறத்தல் உண்டாம் (ஆதலால்
கருந்து. வெகுளி தீமையைத் தருதலால், எவரிடத்து
வெகுளி கொள்ளற்க. 27

ச. நகையு முவகையுங் கொல்லுஞ் சினத்திற்
பகையு முளவோ பிற.

பொருள். தகையும் உவகையும் கொல்லும் சினத்தி
(ஒருவனது) முகச் சிரிப்பையும் அகக் களிப்பையும் அழிக்கும்
ளியைப் போல, பிற பகையும் உளவோ—மற்றொரு பகை
உள்ளனவோ? (இல்லை.)

கருத்து. வெகுளி தனது சிரிப்பையும் களிப்பையும்
கும்.

இ. தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்க
றன்னையே கொல்லுஞ் சினம்.

பொருள். தான் தன்னை காக்கின் சினம் காக்க—ஒ
தன்னைக் காக்க விரும்பின் (தன்னிடம்) வெகுளி (வராமல்)
கடவன், காவா (த) கால் சினம் தன்னையே கொல்லும்—த
பொழுது வெகுளி தன்னையே அழிக்கும் (ஆகலான்).

அகலம். காக்க விரும்பின் என்பதைக் காக்கின்என்றார்

கருத்து. ஒருவன் வெகுளி அவனைக் கொல்லும்.

ஈ. சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி யினமென்
மேமப் புணையைச் சுடும்.

பொருள். சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி—ஒ
என்று சொல்லப்படும் தீ, இனம் என்னும் ஏம புணையை க
சுற்றம் என்று சொல்லப்படும் காப்புத் தோணியை எரிக்கும்.

அகலம். தான் சேர்ந்த பொருளை அழித்தலால் 'தீ ே
ரைக் கொல்லி' என்ற பெயர் பெற்றது. கொல்லி என்பது
யாலணையும் பெயர். இத் தீ எனைய தீப் போலல்லாமல் த
சேர்ந்தாரையும் தன்னைச் சேராதாரையும் ஒருங்கு அழிக்கும் எ

கருத்து. வெகுளி யுடையானை விட்டு அவன் சுற்றத்
நீங்குவர்.

வெகுளாமை.

எ. சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன் கேடு
நிலத்தறைந்தான் கையிழையா தற்று.

பொருள். னெத்தை பொருள் என்று கொண்டவன். கேடு
-வெகுளியை (க் கொன்னத் தக்க) பொருள் என்று கொண்டவன்
ழிவுறுதல், நிலத்து அறைந்தான் கை பிழையாது அற்று—நிலத்
ின்கண் (கையால்) அடித்தவனுடைய் கை பிழையாதாற் போலும்.

அகலம். பிழையாதற்று என்பது எதிர்மறை வினையெச்சத்
தாகை. அது பிழையாதால் அற்று என விரியும். மணக்குடவர்
ாடம் 'நிலத்தெறிந்தான்'.

கருந்து. வெகுளியைக் கொண்டவன் அழிதல் திண்ணம்.

அ. இணசெரி தோய்வன்ன வின்ன செயினும்
புணரின் வெகுளாமை நன்று.

பொருள். எரி இணர் தோய்வு அன்ன இன்ன செய்யினும்—
யின் சுடர்கள் சுடுதல் போன்ற துன்பங்களை (ஒருவன்) செய்யினும்,
ணரின் வெகுளாமை நன்று—கூடுமாயின் வெகுளா திருத்தல்
ன்மை.

அகலம். இண ரெரி தோய்வால் உளதாகும் இன்ன வன்ன இன்
னவை இண ரெரி தோய் வன்ன இன்ன என்றார். புணரின் என்
தற்கு அவ் வின்னவைச் செய்தவர் தன்பால் வந்து சேரின் என்று
ரைப்பினும் அமையும்.

கருந்து. தனக்குத் தீங்கு செய்தார்பாலும் வெகுளாதிருத்தல்
ன்று. 278.

கூ. உள்ளிய வெல்லா முடனெய்து முள்ளத்தா
லுள்ளான் வெகுளி யெனின்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். உன்னத்தால் வெகுளி உள்ளான் என்னின்—(ஒரு
) மனத்தால் னெத்தை நினையான் என்றால், உள்ளிய எல்லாம்
ன் எய்தும்—(அவன்) நினைத்தன வெல்லாம் உடனே வந்து
நும்.

அகலம். மனத்தால் நினைத்தல், வாயாற் சொல்லல் என்பன

ர வழக்கு. தாமந்தர், நச்சர் பாடம் 'உள்ளிய தெல்லாம்'.

கருந்து. வெகுளி இல்லாதான் விரும்பிய எல்லாவற்றையும் டவன்.

279.

ம. இறக்தா ரிறந்தா ரனையர் சினத்தைத்
துறந்தார் துறந்தார் துணை.

பொருள். சினத்தை இறந்தார் இறந்தார் அனையர்—சினத் கண் அளவு கடந்தார் செத்தாரை ஒப்பர்; சினத்தை துறந்தார் ந்தார் துணை—வெகுளியை விடுத்தவர் துறந்தாரை ஒப்பர்.

அகலம். சினத்தை என்பது சிக்க கோக்காக சுண்டு வைக்கப் டருக்கின்றமையால், அதனை முன்னரும் பின்னரும் கூட்டிப் ருள் உரைக்கப்பட்டது. முன்னர்க் கூட்டிய விடத்து அதனை ற்றமை மயக்கமாகக் கொள்க.

கருந்து. வெகுளியை விட்டார் துறவிகளை ஒப்பர். 280.

உயகும் அதி :—இன்ன செய்யாமை.

அஃதாவது, பிற உயிர்களுக்குத் துன்பங்கள் செய்யா நிக்தல்.

க. சிறப்பீனுஞ் செல்வம் பெறினும் பிறர்க்கின்ன
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.

பொருள். மாசு அற்றார் கோள்—குற்றம் அற்றவரது கோட்). சிறப்பு ஈனும் செல்வம் பெறினும் பிறர்க்கு இன்ன செய்யாமை

இன்ன செய்யாமை.

—வீட்டினை கல்கும் செல்வத்தைப் பெறினும் பிறர்க்குத் தன் கள் செய்யா திருத்தல்.

கருந்து. பிறர்க்கு இன்ன செய்யாமை கல்லவரது கட

உ. கறுத்தின்ன செய்தவற் கண்ணு மறுத்தின்ன
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.

பொருள். மாசு அற்றூர் கோன்—குற்றம் அற்றவரது கே
பாடு, கறுத்து இன்ன செய்தவன்கண்ணும் மறுத்து இன்ன (
யாமை—வெகுண்டு (தமக்குத்) துன்பங்கள் செய்தவனுக்கும் திரும்
துன்பங்கள் செய்யா நிருத்தல்.

அகலம். நருமர், மலாக்கடவர், நாமந்தர் பாடம் 'செய்
கண்ணும்'. பரிமேலழகர், நச்சர் பாடம் 'செய்தவக் கண்ணு
அகரச் சுட்டு வேண்டாத தொன் முகலாலும், மறுத்து எனப் பி
ர்க் கூறுதலாலும், முந்திய மூவர் பாடமே ஆசிரியர் பாடம் எ
கொள்ளப்பட்டது. செய்தவற்கண்ணும் என்பது வேற்
யக்கம், ஏழாம் வேற்றுமை யுருபு தான்காம் வேற்றுமைப் பொ
ளில் வந்தமையால்.

, கருத்து. தமக்குத் துன்பஞ் செய்தவனுக்கும் தாம் துன்
செய்ய லாகாது.

கூ. செய்யார்மற் செற்றூர்க்கு மின்னாத செய்தபி
னுய்யா விழுமந் தரும்.

பொருள். செற்றூர்க்கும் இன்னாத செய்யார்—(அறிவுடை
பகைவர்க்கும் துன்பந் தரும் செயல்களைச் செய்யார், செய்த
உய்யா விழுமம் தரும்—(இன்னாத) செய்த பின்னர் (அச் செ
தப்ப முடியாத துன்பத்தைத் தரும் (ஆகலான்).

திருக்குறள்—அற்ப்பால்.

அகலம். மன் என்பது அசை. பரிமேலழகர் பாடம் 'செய்
மற்'. நருமர், மலாக்கடவர், நாமந்தர், நச்சர் பாடம்
செய்யாமை'. துறந்தார் பிறர்க்கு இன்ன செய்யார் என்பது யாவ
ரும் அறிந்த உண்மை. அதனைச் 'செய்யாமல்' என்று விதந்து
ற வேண்டா. பிறர்க்கு யாதொரு தீங்கும் செய்யா நிருக்கத்
துந்தார்மேல் பிறர் செற்றம் கொள்வது இயற்கைக்கு மாறு. ஆ
ன், 'செய்யார்மன்' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் ஏனைக் கொள்க.
ய முடியாத விழுமத்தை உய்யா விழுமம் என்றார்.

கருத்து. பிறர்க்கு இன்ன செய்யின், தமக்கு இன்ன வரும். 283

கூ. இன்னுசெய் தாரை யொறுத்த லவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்.

பொருள். இன்ன செய்தாரை ஒறுத்தல்—தமக்குத் துன்பஞ்
செய்தவரை ஒறுத்தல், அவர் நாண நல் நயம் செய்துவிடல்—அவர்

ணும்படியாக நல்ல இன்பம் தருஞ் செயல்களைச் செய்து (அவரை
டு) நீங்குதல்.

அகலம். நயம் தருஞ் செயல்களை நயம் என்றார். ஒறுத்தல்—
ஈடித்தல். தாமத்தர் பாடம் 'நன்மையே'.

கருத்து. இன்னா செய்த ார்க்கும் இனியவே செய்க. 284

ரு. அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிறிதினோய்
தந்நோய்போற் போற்றாக் கடை.

பொருள். பிறிதின் நோய் தம் நோய் போல் போற்றா(த)கடை
அறிவுடையார்) பிறிது (ஓர்) உயிரின் துன்பத்தைத் தமது துன்
போல் (கருதிக்) காவாத விடத்து, அறிவினான் ஆகுவது உண்டோ
அவரது) அறிவுடைமையினால் ஆகும் பயன் உண்டோ?" (இல்லை.)
அகலம் மணக்குடவர், தாமத்தர் பாடம், 'தன்னோய்போல்.'

இன்னா செய்யாமை.

கருத்து. அறிவுடைமைக்கு அழகு பிற உயிர்க்கு இன்னா செய்
மை. 285.

இன்னா வெனத்தா னுணர்ந்தவை துன்னாமை
வேண்டும் பிறன்கட் செயல்.

பொருள். இன்னா என தான் உணர்ந்தவை—துன்பங்கள்
னத் தான் உணர்ந்தவற்றை, பிறன்கண் செயல் துன்னாமை
வண்டும்—பிறன்மாட்டுச் செய்தலைப் பொருந்தாமை வேண்டும்.

அகலம். "தனக்கின்னா வின்னா பிறர்க்கு".—பழமொழி
னூறு.

கருத்து. தனக்குத் துன்பந் தரும் செயல்களைத் தாம் பிறர்க்
ச் செய்யற்க. 286.

எ. எனைத்தானு மெஞ்ஞான்றும் யார்க்கு மனத்தானு
மாணாசெய் யாமை தலை.

பொருள். எனைத்தானும் எ ஞான்றும் யார்க்கும்—எவ்வள
வனும் எந் நாளும் யார்க்கும், மாணா மனத்தானும் செய்யாமை தலை
துன்பந் தரும் செயல்களை உள்ளத்தாலும் செய்யாதிருத்தல் தலை
ய துறவறம்.

அகலம்.. தலை என்பது ஆகு பெயர், தலையாய துறவறத்திற்கு னமையால். நச்சர், பரிமேலழகர் பாடம் 'மனத்தானும்'. ற்றை மூவர் பாடம் 'மனத்தானும்'. மனத்தானும் என்பது பாருத்தமான பொரு சொன்றையும் தாராமையின், மனத்தானும் ன்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

கருந்து: மனத்தானும் பிற உயிர்க்குத் துன்பஞ் செய்யாமை லையாய துறவறம். 287.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அ. தன்னுயிர்க் கின்னுமை தானறிவா னென்கொலோ
மன்னுயிர்க் கின்னு செயல்.

பொருள். தன் உயிர்க்கு இன்னுமை தான் அறிவான்—(பி செய்யும் இன்னு)தன் உயிர்க்குத் துன்பம் தருதலைத் தான் உணர்ப மன் உயிர்க்கு இன்னு செயல் என்?—(மற்றை) நிலைபேறுை உயிர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்தல் யாது காரணம்?

அகலம். கொல், ஓ என்பன அசைகள்.

கருந்து. துன்பம் எனத் தான் உணர்ந்தவற்றைப் பிற உ குச் செய்தல் மடமையே.

ஈ. பிறர்க்கின்னு முற்பகற் செய்பிற் றனக்கின்னு
பிற்பகற் றாமே வரும்.

பொருள். பிறர்க்கு இன்னு முற் பகல் செய்யின்—(ஒரு பிறர்க்குத் துன்பந் தரும் செயல்களை முற் பகலின்கண் செய் தனக்கு இன்னு தாமே பிற் பகல் வரும்—தனக்குத் துன்ப தாமேயாகப் பிற் பகலின்கண் வரும்.

அகலம். ஞாயிறு தோன்றியது முதல் பத்து நாழிகை யில் முற் பகல் எனவும், அப் பத்து நாழிகை முதல் இருபது நாழ வரையில் பகல் எனவும், அவ் விருபது நாழிகை முதல் ஞாயிறு

வரையில் பிற் பகல் எனவும் சொல்லப்படும். மணக்குடவர், ப
லழகர் பாடம் 'தமக்கின்னா'. தருமர், மணக்குடவர், தாம
பாடம் 'தானே வரும்'. "முன்பகல் கண்டான் பிறன்
தன்கேடு, பின்பகல் கண்டு விடும்'.—பழமொழி நானூறு.
க்கு' என்னும் சொல்லால் குறிக்கப்படுவோர் யாவரெனச் செ
இயலாமையின், தனக்கு என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்
கருத்து. பிறர்க்குத் துன்பஞ் செய்யின், தனக்குத் து
கானே வரும்.

கொல்லாமை.

நோயெல்லா நோய்செய்தார் மேலவா நோய்செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர்.

பொருள். நோய் எல்லாம் நோய் செய்தார் மேல ஆம்—து
ளெல்லாம் (பிற உயிர்களுக்குத்) துன்பங்கள் செய்தார் மேல
; நோய் இன்மை வேண்டுபவர் நோய் செய்யார்—(ஆகலான்
குத்) துன்ப மின்மையை விரும்புபவர் பிற உயிர்களுக்குத்
பம் செய்யார்.

அகலம். தருமர் பாடம் 'நோயெல்லா நோய்செய்வார்'.

கருத்து. துன்பமுற வேண்டாதார் பிற உயிர்களுக்குத் து
செய்யற்க.

29(

௩௰-ம் அதி:—கொல்லாமை.

அஃதாவது, (ஓர் உயிரையும்) கொல்லாதிருத்தல்.

க. அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை யெல்லாந் தரும்.

பொருள். அற வினை யாது என்னின் கொல்லாமை—அற
ல் யாது என்றால் (ஓர் உயிரையும்) கொல்லாதிருத்தல்; கோற
வினை எல்லாம் தரும்—கொல்லுதல் மறச் செயல் எல்லாவற்றை
கொடுக்கும்.

அகலம். கொலையையே செய்யத் துணிந்தவன் மற்றை
ங்களை யெல்லாம் செய்வா னாகலான், கோறல் பிறவினை யெ
தரும் என்றார். பிற வினை எல்லாம் என்பதற்குப் பாவங்க
ாவற்றின் பயன்களையும் என்று உரைப்பாரும் உளர்.

கருத்து. ஓர் உயிரையும் கொல்லாதிருத்தலே உயர்ந்த அறம்

உ பகுத்துண்டு பல்லுயி ரோம்புத னூலோர்
தொகுத்தவற்று ணெல்லாந் தலை.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். பகுத்து உண்டு பல் உயிர்(உம்) ஓம்புதல்—(தம் உ
வைப் பிற உயிர்களுக்குப்) பகுத்து கொடுத்து (த்தாம்) உண்டு
உயிர்களையும் பேணுதல், நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் அ
—(அற) நூலோர் (சிறந்த அறங்களென எடுத்துத்) தொகுத்துச் செ
லியவற்று ணெல்லாம் தலையாய அறம்.

அகலம். தலையாய அறத்தைத் தலை என்றார். தொகுத்தல்
ஒன்று சேர்த்தல். தொகுத்துச் சொல்லுதலைத் தொகுத்தல் என்
முற்றும்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது.

கருத்து. பகுத்து உண்டு பல உயிரையும் காத்தல் தலை
அறம். 2

ங. ஒன்றுக கல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று.

பொருள். ஒன்றுக கல்லது கொல்லாமை—ஒப்பற்றதாக (
தும்) கல்லினை (ஓர் உயிரையும்) கொல்லாதிருத்தல்: அதன்பின்
பொய்யாமை நன்று—கொல்லாமையின்பின் நிற்கப் பொய்யா
நன்று.

அகலம். தன்ன வேண்டிய மறங்களுள் கொலை முதலாவது
றும், பொய் இரண்டாவதென்றும் உண்டுக் கூறினர். கொள்ள வே
டிய அறங்களுள் வாய்மை முதலாவதென்று "யாமெய்யாக் கண்
வற்றுள்" என்னும் தொடக்கத்துக் குறளில் கூறினர். மற்று என்
அசை. தருமர் பாடம் 'பின் சாரல்'.

கருத்து. ஒழுக்கங்களில் உயர்ந்தது கொல்லாமை; அத
அடுத்தது பொய்யாமை. 2

ச. நல்லா றெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்.
கொல்லாமை சூழு நெறி.

பொருள். நல் ஆறு என படுவது யாது என்னின்—
நெறி என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது யாது என்றால், ய
ஒன்றும் கொல்லாமை சூழும் நெறி—யாதானும் ஓர் உயிரை
கொல்லாதிருத்தலைச் சூழும் நெறி.

அகலம். சூழ்தல்—எண்ணுதல்.

கருத்து. ஓர் உயிரையும் கொல்லாதிருத்தலே வீட்டினை அ
தற்கு நல்ல நெறி.

ரு. நிலையஞ்சி நீத்தாரு ளெல்லாங் கொலையஞ்சிக்
கொல்லாமை சூழ்வான் றலை.

பொருள். நிலை அஞ்சி நீத்தாருள் எல்லாம்—(இல் வாழ்க்
நிலையை அஞ்சித் துறந்தாரு ளெல்லாம், கொலை அஞ்சி கொல்லா
சூழ்வான் தலை—கொலையை அஞ்சி (ஓர் உயிரையும்) கொல்லாதிருத்
எண்ணுபவன் தலையானவன்.

அகலம். துறவு நிலையின்கண் நிற்பான் பெறும் பேறு
யெல்லாம் இல் வாழ்க்கை நிலையின்கண் நிற்பான் பெறுவன்
மேலே கூறியிருத்தலானும், இல்வாழக்கையை நடாத்தும் நி
இல்லாத காரணத்தாலேயே பெரும்பாலார் துறத்தலானும், '
வாழ்க்கை நிலையை அஞ்சி' எனப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

கருத்து. ஓர் உயிரையும் கொல்லாதவன் துறவிகளுள் உ
தவ னாவன.

கூ. கொல்லாமை மேற்கொண் டொழுகுவான் வாழ்நாண்மே
செல்லா துயிருண்ணுங் கூற்று.

பொருள். உயிர் உண்ணும் கூற்று—உயிரை உண்ணும்
றம், கொல்லாமை மேல் கொண்டு ஒழுகுவான் வாழ்நாள்மேல் (

ஏ—கொல்லாமையாகிய நோன்பைக் கைக்கொண்டு ஒழுகுபவன்
ழும் காளின்மேல் செல்வாது.

அகலம். கூற்றை வென்றவர் மார்க்கண்டன், நந்திகேசுரன்,
வதன். இவர்கள் கூற்றை வென்ற விவரங்களை முறையே கந்த
ாணத்திலும், இலிங்க புராணத்திலும், கூர்ம புராணத்திலும்
ர்க. கூற்று—எமன்—மரணம்.

கருத்து. கொல்லாமையைக் கைக்கொண்டவனைக் கூற்று
கொல்லான். 296.

தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி
நின்னுயிர் நீக்கும் வினை.

பொருள். தன் உயிர் நீப்பினும்—(பிறிது ஓர் உயிரை நீக்காத
அது) தன் உயிரை நீக்குமாயினும், தான் பிறிது இன் உயிர்
நம் வினை செய்யற்க—தான் பிறிது (ஒரு) பிராணியின் இனிய
ரை நீக்கும் செயலைச் செய்யற்க.

அகலம். தற் காப்பு நிமித்தமும் துறவி பிற உயிரை நீக்க
ா தென்ற வாறு.

கருத்து. தன்னுயிரைக் கொல்ல வரினும் மன்னுயிரைக்
ல்லற்க. 297.

நன்றாகு மாக்கம் பெறுமெனினுஞ் சான்றோர்க்குத்
கொன்றாகு மாக்கங் கடை.

பொருள். நன்று ஆகும் ஆக்கம் பெறும் என்னினும்—(கொலை
ல்) நன்கு வளரும் செல்வத்தைப் பெறுவர் என்றாலும், சான்
ோர்க்கு கொன்று ஆகும் ஆக்கம் கடை—சால்புடையோர்க்குப் பிற
ிரைக் கொன்று ஆகும் செல்வம் கடைப்பட்டது.

அகலம். கடைப்பட்டதனைக் கடை என்றார். மூன்றிய உரை
ரியர்கள் பாடம் 'பெரிதெனினும்'. நன்றாகு மாக்கம் பெரி

தனினும் என்பது பொருத்தமான பொருளைத் தராமையாலு
பெறுமெனினும்' என்பது சண்டு இன்றியமையாத வேண்
டுவதாகலானும், பெறுமெனினும் என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எ
தேர்ன்னப்பட்டது. 'சான்றோர் பெறும்' என்பது "பல்லோர் உ
கை முன்னிலை தன்மையில், செல்லா தாகுஞ் செய்யுமென் முற்(
ன்னும் நன்னூற் சூத்திரத்திற்கு மாறுபடாதோ எனின், அச் சூ
ம் " பல்லோர், படர்க்கை. முன்னிலை தன்மை, அவ்வின் மூ
நழுங் காலத்துச், செய்யு மென்னுங் கிளவியொடு கொள்ளா "
ரும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் பொருளை உள்ளவாறு உணர
சய்யப்பட்டது என்க. என்னை? தன்மை, முன்னிலை, ட
கைப் பன்மைச் சொற்கள் நிகழுங்காலத்துச் செய்யும் என்
சால்லோடு பொருந்தா என்று தொல்காப்பியனார் கூறியிருத்தல
ம் மூன்றிடத்துப் பன்மைச் சொற்களும் இறந்தகாலத்துச் (
ம் என்னும் சொல்லோடும், எதிர்காலத்துச் செய்யும் என்னும் வி
லாடும் பொருந்தும் என்பதை நன்னூலார் உணராது போயி
சய்யும் என்னும் சொல் தன்மைப் பன்மைச் சொல்லைக் கொ
டிந்ததற்கு உதாரணம்:—" வையமகளே " என்று தொடங்
யப்பொருள் வெண்பா மாலைச் செய்யுளில் " என்னும்...யா
ன்பது. ("என்னும் யாம்" என்று சொல்லுவம் யாங்கள்.)-முன்னி
ன்மையில் வந்ததற்கு உதாரணம்:- "முதுமறை யந்தணிர் முன்
ரைமோ". (உரைமோ—உரையுமோ.).— மணிமேகலை—கா
கை—வரிருசு. படர்க்கைப் பன்மையில் வந்ததற்கு உதாரண
றுறித்தார் வீடெய்தம்".—"எந்நூற்கள் " என்னும் தொடக்க
றநேறிச்சாராச் செய்யுள். இவை தவிர இன்னும் எத்தனை
தாரணங்கள் உள்ளன. நன்னூலைப் பேரிலக்கணமாகக் கொண்டு
ற்பதிப்பாசிரியர் பலர் மேற்கண்ட நன்னூற் சூத்திரத்திற்கு இ
ாறு பல நூற் பாடங்களைத் திருத்தி யுள்ளனர். இது மிக வரு

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கதை.

கருத்து. கொலையால் ஆக்கம் வருமெனினும் கொலையி
யற்க. 2

கூ. கொலைவினைய ராகிய மாக்கள் புலைவினையர்
புன்மை தெரிவா ரகத்து.

பொருள். கொலை வினையர் ஆகிய மாக்கள்–கொலைத் தெ
ராகிய மாக்கள், புன்மை தெரிவார் அகத்து வினை புலையு
மைத் தன்மையை அறிவாருள் தொழிற் புலையர் (ஆவர்).

அகலம். புலை வினையர்—என்பதை வினைப்புலையர் எ
ண்டு பொருள் உரைக்கப்பட்டது. இவரை உலகத்தார் க
டோளர் என்பர். மாக்கள் என்றமையால், கொலை வினையர் ம
ம் மக்களே ஆயினும், செயலால் விலங்கை ஒப்பர் என்று கொள்

கருத்து. கொலைத் தொழில் புரிபவர் புலைய ராவர். 2

ம. உயிருடம்பி னீக்கிபா ரென்ப செயிருடம்பிற்
செல்லாத்தீ வாழ்க்கை யவர்.

பொருள். செயிர் உடம்பின் செல்லா(த) தீ வாழ்க்கை யவர்–(
உடம்பினின்று நீக்காத (இரந்துண்ணும்) தீய வாழ்க்கை
டையவரை, உடம்பின் உயிர் நீக்கியார் என்ப (ஆன்றோர்)—(தீ
ப்பில்) உடம்பினின்று உயிரை நீக்கியவர் என்பர் ஆன்றோர்.

அகலம். செயிர்—உறுப்புக் குறைவு அல்லது குட்டம். மல
யர் பாடம் 'உயிருடம்பு நீக்கியார்'; 'செயிருடம்பூண் செய்யா
க்கையவர்'.

கருத்து. இப் பிறப்பில் குட்ட நோய் கொண்டு இரப்ப
பிறப்பில் கொலை செய்தவர். 30

துறவறவியல் முற்றிற்று.

நிலையாமை.

வீட்டியல்.

அஃதாவது, மூத்தியின் இயல்பு. இதனுள் மூத்
னர் நெறியாகிய ஞானத்தைக் கூறுகின்றார்.

நூலகம் அதி:—நிலையாமை.

அஃதாவது, (உலகப் பொருள்களின்) நிலையாத தன்

'க. நில்லா தவற்றை நிலையின வென்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை.

பொருள். நில்லாதவற்றை—(நிலையாக)நில்லாத பொருள்
லயின என்று உணரும்—நிலையுடையவை என்று அறியும்
றிவு ஆண்மை—அற்ப அறிவை ஆளுதல், கடை—கடைப்
சயல் (ஆம்).

அகலம். நிலையாக நில்லாத பொருள்கள், உலகப் பெ
ர். கடைப்பட்ட செயலைக் கடை என்றார்.

கருத்து நிலையில்லாத பொருள்களை நிலையின வென்று
ம் மடமை.

உ. கூத்தாட் டவைகுழீஇ யற்றே பெருஞ்செல்வ
போக்கு மதுவிளிந் தற்று.

பொருள். பெரும் செல்வம் கூத்து ஆடு அவை குழீஅற்
ருஞ் செல்வம் (வருதல்) கூத்தாட்டு அவை கூடினாற் போ
ாக்கும் அது விளிந்து அற்று—(பெருஞ் செல்வம்) போ
த்தாட்டு அவை (கூத்து முடிந்தவுடன்) போயினாற் போலு

அகலம். குழுவி யற்று என்பது இன்னிசை நோக்கிக் கு
று என நின்றது. 'குழீஇயற்று, விளிந்தற்று என்பன

[illegible]—அற்பபால்.

யெச்சத் தொகைகள். அவை முறையே குழீஇயினாலற்று,
ாலற்று என விரியும். முந்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'அ
ழாத் தற்றே'. அவைக் குழாத்தற்றே என்பது பொருத்த
பொருள் தாராமையானும், பின்னர் விளிந்தற்று என வருதலா
குழீஇயற்று என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க.

கருத்து. செல்வம் வருதலும் போதலும் கூத்தாட்ட
குழுவுதலும் போதலும் போலாம்.

ங. அற்கா வியல்பிற்றுச் செல்வ மதுபெற்றா
லற்குப வாங்கே செயல்.

பொருள். செல்வம் அற்கா (த) இயல்பிற்று—செல்வம்
ாக) நில்லாத தன்மையை யுடைத்து; அது பெற்றால் ஆங்கே
ப் செயல்—(ஒருவன்) செல்வத்தைப் பெற்றால் (அதனைப் பெ
ப்பொழுதே (நிலையாக) நிற்கும் அறங்களைச் செய்க.

அகலம். அற்குதல்—தங்குதல்—நிலை பெறுதல்.

கருத்து. செல்வம் நிலை யில்லாதது. அது பெற்றால் உ
அறஞ் செய்க.

ச. நாளென வொன்றுபோற் காட்டி யுயிரீரும்
வாள துணர்வார்ப் பெறின்.

பொருள். நாள் என ஒன்றுபோல் காட்டி—நாள் என
பொருள்போல் தோற்றிக்கொண்டிருப்பது, உயிர் ஈரும் வா
யிரை (உடம்பினின்று) பிரிக்கும் வாள், அஃது உணர்வார்ப் பெ
—நாள் என்பது அறிவுடையாரது ஆராய்ச்சியைப் பெறுமாயி

அகலம். காட்டி என்பது வழி காட்டி என்பது போல்
பாலணையும் பெயர். நாள் என ஒன்றுபோல் காட்டி என்றமை
நாள் என்று ஒரு பொருள் இல்லை என்பதும், அது மனத்தின்

நிலையாமை.

யே என்பதும் பெற்றாம். அஃது என்பது செய்யுள் விகாரத்தால்
ம் தொக்கு நின்றது. உணர்வாரது ஆராய்ச்சியைப் பெறின்
தனை உணர்வார்ப் பெறின் என்றார். அறிவுடையார் ஆராய்ச்சி
நாள் என்பது ஒரு பொருள் அன்று என்பதும், அது மனத்தின்
னையே என்பதும் விளங்குமாகலான், உணர்வார்ப்பெறின் என்றார்.
ாற்றஞ்சான் ஞாயிறு நாழியா வைகலுங், கூற்ற மனந்துஞ்
ண்ணும்" என்றார் நாலடியார். மணக்குடவர் பாடம் 'நாளெ
தொன்றுபோல்', 'நாள் என ஒன்றுபோல் காட்டி ஈரும் வாளது
' என்று கொண்டு கூட்டி, அதற்கு 'நாள் என்று அறுக்கப்
தொரு காலவரையறை போலத் தன்னைக் காட்டி ஈர்ந்து செல்
ற வாளின் வாயது உயிர்' என்று விளக்கமும் பொருத்தமும்
லாதவாறு பொருள் உரைப்பாரும் உளர். அவர் 'காட்டி' என்பதை
ாயாலணையும் பெயராகக் கொள்ளாமல் வினையெச்சமாகக் கொண்
'அஃது' என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் ஆய்தம் கெட்டு நின்றது
று கொள்ளாமல் 'அது' என்பது குற்றிய லுகரம் அன்றென
ரத்தும் இடர்ப்படுவ ராயினர்.

கருத்து. நாள் உயிரை அறுக்கும் வாள். 304.

ரு. நாச்செற்று விக்குண்மேல் வாராமு னல்வினை

மேற்சென்று செய்யப் படும்.

பொருள். நா செற்று விக்குள் மேல் வாரா (த) முன்—(பேசாத று) நாவைச் செறுத்து விக்கல் மேலே வாராத முன்னர், மேல் ன்று நல்வினை செய்ய படும்— (ஒருவன்) விரைந்து நல்ல னையைச் செய்ய வேண்டும்.

அகலம். மேற் செல்லல்—விரைதல். செறுத்தல்—அடக்கு வாராத' என்பது ஈறு கெட்டு நின்றது.

கருத்து. இளமையிலேயே அறஞ் செய்க. 305.

[illegible]

௬. நெருநல் உளனொருவ னின்றில்லை யென்னும்
பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு.

பொருள். நெருநல் உளன் ஒருவன் இன்று இல்லை எ. பெருமை—நேற்று உள்ளான் ஒருவன் இன்று இல்லை என்று ம் பெருமையை, இ உலகு உடைத்து—இவ் உலகம் உடை

அகலம். உளன் என்பது குறிப்பு வினையாகலான், அது ளன்', 'இன்று' உளன்', 'நாளை உளன்' என முக் காலத் ரும். நருடர் பாடம் 'பெருமை பிறங்கிற் றுலகு'.

கருத்து. உயிர் நிலையற்றது; ஒரு கணத்தில் நீங்குவது.

௭. ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப
கோடியு மல்ல பல.

பொருள். ஒரு பொழுதும் வாழ்வது அறியார் கரு ாம்) ஒருபொழுதும் வாழ்தலை அறியாதார் எண்ணுவன, கோ ல்ல பல—கோடியும் அல்ல (அவற்றிற்கு மேலும்) பல ாங்கள்).

அகலம். "எண்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன" எ. ளவையார். ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் (தம் வா ளைக்) கோடியும் அல்ல (அதற்கு மேலும்) பல என்று கரு ன்றும், ஒருபொழுதும் வாழ்வதறியார் கோடியு மன்றி அதன லவாய நினைவுகளை நினைப்பர் என்றும் உரைப்பார் சி

கருத்து. ஒருபொழுதும் உடம்போடு கூடி உயிர் வா
தல் இல்லை.

அ. குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
யுடம்போ டுயிரிடை நட்பு.

பொருள். உடம்போடு உயிரிடை நட்பு—உடம்புடன்
ஊட (உண்டாய) நட்பு (நிலையாமை), குடம்பை தனித்து

பறந்தற்று—கூடு (மரத்தின்கண்) தனித்துக் கிடக்கப் பறவை
களின்று) பறந்தாற் போலும்.

அகலம். "கூடு புள்ளுடன் தோன்றுமாயாறும், அதன்க
மீண்டு புதுத நாடோறுமாயாறும் உடம்பிற்கு உலகம யாதன
"என்று கூறிக் குடம்பை எனபதற்கு முட்டை எனப் பொரு
ரைப்பாரும் உளர். அவர் நும் வழக்காய "நிலையாமை" எ
யும், நும் குறள் உடம்பையிட்டு உயிர் நீங்கும் தன்மையைக்
கின்ற தென்பதையும், உடம்போடு உயிர் தோன்றுதலையும,
பிறகும் உயிர் மீண்டு புகாமை யையும் கூற வந்த நம்மை வே
யும் சொல்லார். அன்றியும், முட்டையை விட்டு வெளிப்பட
ரை அப் பருவத்தில் பார்ப்பு என்று சொல்லுதல் வழக்கே ய
புள் என்று சொல்லுதல் வழக்கன்று. மேலும், முட்டைய
ல் வெளிப்பட்ட உடன் பறக்கும் பார்ப்பை யாம் கண்டதுமில்
டதுமில்லை. "தோன்றி உற்று நின்னை மற்றுன்
ரதே போலுமான் மாந்தர்க்கம்—வானாதே, சென்னை மரவேறி
னீக்கு புட்போல யாக்கை தமர்க்கொழியச் சீத்து"—நாலடியா
கருத்து. உயிர் நின்னைத மாந்திரத்தில் உடம்பை விட்டு நீ
ம. 31

கூ. உறங்கு வதுபோலுஞ் சாக்காடு உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு.

பொருள். சாக்காடு உறங்குவது போலும்—இறத்தல் உற
ங்கும்; பிறப்பு உறங்கி விழிப்பது போலும்—பிறத்தல் உற
ங்குதலை ஒக்கும்.

கருத்து. இறப்பும் பிறப்பும் மாறி மாறி வரும். 31

ம. "புக்கில் லமைந்நின்ற கொல்லோ வுடம்பிறுட்

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். உடம்பினுள் தூசில் இருந்த உயிர்க்கு—(வளி, ல், நீர் இம் மூன்றற்கும் சொந்தமாய) உடம்பினுள் ஒதுக்குப் ாயிருந்த உயிருக்கு, புகு இல் அமைத்(த) நின்றே—(நிலையாகப்) த்திருக்கு)ம் இல்லம் அமைத்த நின்றே.

அகலம். வளி, அனல், நீர் என்பனவற்றை வடநூலார் றயே வாதம், பித்தம், சிலேற்பனம் என்பர். அம் மூன்றில் ு வெருளவே, உயிர் உடம்பை விட்டு ஓடிப்போம் என்ற வாறு. ல் என்பது அசை. அமைத்த நின்று என்பது செய்யுள் விகாரத் தகரம் கெட்டு நின்றது. அடு+இல்=அட்டில் என்றாயது ல, புகு+இல்=புக்கில் என்றாயது.

கருந்து. வாத பித்த சிலேற்பனக்களில் ஒன்று மிகுத்தால், ின உயிர் போய்விடும். 310.

ஈயஉ-ம் அதி:—துறவு.

அஃதாவது, (அகப் புறப் பற்றுக்களை) விடுதல்.

க. யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோத
லதனி னதனி னிலன்.

பொருள். யாதனின் யாதனின் நீங்கியான்—(ஒருவன்) எதி று எதினின்று நீங்கினானே, அதனின் அதனின் தோதல் இலன் னனல் அதனால் துன்புறுதல் இலன்.

அகலம். ஒரு பொருளினின்று நீக்கலாவது, அப் பொருளின் ை விடுதல். நாமக்கர் பாடம் 'அதனி னிலே'. அதனின் அத என்பன வேற்றுமை மயக்கம், ஐக்தாம் வேற்றுமை புருபு ும் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்தமையால்.

கருந்து. ஒரு பொருளின் மீதுள்ள பற்றை விட்டால், அப் ாதால் உண்டாகும் துன்பம் இல்லை. 311.

பொருள். சோன்பிற்கு ஒன்று(ம்) இன்மை இயல்பு ஆகும் [துறவிகளின்) தவத்திற்கு ஒரு பொருட்பற்றும் இல்லாதிருத்தல் இயல்பு ஆகும்; உடைமை மற்றும் பெயர்த்து மயல் ஆகும்—(யாதும் ஒரு பொருட் பற்றினை) உடைமையால் துறவும் நீங்கி மயக்கம் உண்டாம்.

அகலம். ஒன்றின் பற்றினை ஒன் றென்றார். மற்று என்பது துறவைக் குறித்து நின்றது. உம்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. மூன்றிய உரையாசிரியர்கள் 'பாடம்' பெயர்த்து'. 'மயல் ஆகும்' என்று ஆசிரியர் கூறியிருத்தலான், உடைமை என்பதை மூன்று வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொண்டு பொருளுரைக்க வேண்டியதிருக்கிறது. அவ்வாறு பொருளுரைக்குங்கால். 'பெயர்த்து' என்பதே பொருத்தமான பொருளைத் தருதலான், அதுவே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

கருந்து. ஒரு பொருட் பற்றும் இல்லாமை தவத்திற்கு இயல்பு. 31

இ. மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுத்த
லுற்றார்க் குடம்பு மிகை.

பொருள். பிறப்பு அறுக்கல் உற்றார்க்கு உடம்பும் மிகை. பிறப்பினை ஒழித்தலைப் பொருந்தியவர்க்கு உடம்பின் பற்றும் மிகுதியும் தொடர்ப்பாடு எவன்—வேறு பொருளையும் பற்றி நிற்பது காரணம்?

அகலம். 'கொல்' அசை. 'உடம்பு' ஆகு பெயர்.

கருந்து. தவஞ் செய்வார்க்கு உடம்பின் பற்றே மிகை. 31

யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்.

பொருள். கோன்பிற்கு ஒன்று(ம்) இன்மை இயல்பு ஆ
[துறவிகளின்] தவத்திற்கு ஒரு பொருட்பற்றும் இல்லாதிரு
இயல்பு ஆகும்; உடைமை மற்றும் பெயர்த்து மயல் ஆகும்—(
னும் ஒரு பொருட் பற்றினை) உடைமையால் துறவும் நீங்கி ம
உண்டாம்.

அகலம். ஒன்றின் பற்றினை ஒன் றென்றார். மற்று எ
றவைக் குறித்து நின்றது. உம்மை செய்யுள் விகாரத்தால்
து. முந்திய உரையாசிரியர்கள் 'பாடம்' பெயர்த்து'. 'மயல்
ன்று ஆசிரியர் கூறியிருத்தலான், உடைமை என்பதை மூ
வற்றுமைத் தொகையாகக் கொண்டு பொருளுரைக்க வேண
ிருக்கிறது. அவ்வாறு பொருளுரைக்குங்கால். 'பெயர்த்து'
தே பொருத்தமான பொருளைத் தருதலான், அதுவே ஆ
ாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

கருந்து. ஒரு பொருட் பற்றும் இல்லாமை தவத்
யல்பு.

இ. மற்றுத் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்ப
லுற்றார்க் குடம்பு மிகை.

பொருள். பிறப்பு அறுக்கல் உற்றார்க்கு உடம்பும் மி
றப்பினை ஒழித்தலைப் பொருந்தியவர்க்கு உடம்பின் பற்றும் ம
ற்றும் தொடர்ப்பாடு எவன்—வேறு பொருளையும் பற்றி நி
ாது காரணம்?

அகலம். 'கொல்' அசை. 'உடம்பு' ஆகு பெயர்.
கருந்து. தவஞ் செய்வார்க்கு உடம்பின் பற்றே மிகை.
யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்.

பொருள். யான் எனது என்னும் செருக்கு அறுப்பான்—
ன் எனது என்னும் மயக்கினை ஒழிப்பவன், வானோர்க்கு உயர்க்
கம் புகும்—தேவர்க்கும் எட்டாத வீட்டுலகின்கண் புகுவன்.

', அகலம். யான் என்பது அகப் பற்று. எனது என்பது புற
று. சிறப்பும்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது.

கருத்து. 'யான்', 'எனது' நீத்தவர் வீடு பெறுவர். 310

எ. பற்றி விடாஅ விடும்பைகள் பற்றினைப்
பற்றி விடாஅ தவர்க்கு.

பொருள். பற்றினை பற்றி விடாதவர்க்கு—(அகப் புறப்) பற்று
ாப் பற்றிக்கொண்டு விடாதவரை, இடும்பைகள் பற்றி விடா—
ன்பங்கள் பற்றிக்கொண்டு விடா.

அகலம். விடாதவர்க்கு என்பது வேற்றுமை மயக்கம், நா
ம் வேற்றுமை யுருபு இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்
மயால். அனபெடை இசை நிறைக்க வந்தது.

கருத்து. பற்றுக்களை விடாதவரைத் துன்பங்கள் விடா. 31

அ. தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றை யவர்.

பொருள். தீர துறந்தார் தலை பட்டார்—முற்றத் துறந்த
.வுளை அடைந்தார்; மற்றையவர் மயங்கி வலை பட்டார்—முற்ற
றவாதார் மயங்கிப் பிறப்பாகிய வலையின்கண் சிக்கினார்.

அகலம். தலை—தலைவன்—கடவுள். கடவுளை அடைந்தார்க
ப்பில்லை என்பது ஒருதலையாகலான், தலை என்பதற்குக் கடவு
ளைப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. தலைப்பட்டார் என்பத
ட்டினை) அடைந்தார் என்று உரைப்பினும் அமையும்.

கருத்து. முற்றத் துறந்தார் வீட்டினை அடைந்தார். 31

கூ. பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறு மற்று
நிலையாமை காணப் படும்.

பொருள். பற்று அற்ற கண்ணே பிறப்பு அறும்—(அகப் பு
று நீங்கிய விடத்தே பிறப்பு நீங்கும்; மற்று நிலையாமை(
ணப்படும்—பற்று நீங்காத விடத்து (பிறப்பு மாத்திரமன்று) இ
காணப்படும்.

அகலம். நிலையாமையே இறப்பாகலான், இறப்பினை நிலையா
ாரூர். நிலையாமை என்பதற்குப் பிறப்பு மாறி மாறி வருதல் எ
ாப்பாரும் உளர். ஏகாரம் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வ
ற்று' வினைமாற்றின்கண் வந்தது. இறந்தது தழீஇய எச்சவும்
ப்புன் விகாரத்தால் தொக்கது. மூத்திய உரையாசிரியர்
ம் 'பிறப்பறுக்கும்'. பிறப்பறுக்கும் என்பதற்கு எழுவா
விக்கும் சுட்டுப் பெயர் 'கண்ணே' என்ற பொருட் பொரு
ற சொல்லையே சுட்டு மாகலானும், பற்று அறுத இடத்தே
மை காணப்படும் என்று கூறியிருத்தலானும், 'பிறப்பற
பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

கருத்து. பற்று இல்லார்க்குப் பிறப்பு இல்லை. 3

ஆ. பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு.

பொருள். (பற்று கொளற்கு) பற்று அற்றான் பற்றினை
—(வேண்டிய) பொருள்களை அடைவதற்குப் பற்று அற்ற
ான பற்றுக்கோட்டினைப் பற்றுக: பற்று விடுற்கும்) அ
றை(யே) பற்றுக—உலகப் பொருள்களின் பற்றை விடுவதற்
பற்றுக்கோட்டினையே பற்றுக.

அகலம். பற்றுக் கோடு—பற்றும் கொம்பு. அப் பற்றை
பதன் ஏகாரமும், விடற்கும் என்பதன் உம்மையும் செய்

மெய் யுணர்தல்

ாத்தால் தொக்கன. அப் பற்றை என்றமையால், 'பற்றுக்
ாற்கு' என்பது சொல்லெச்சமாகக் கொள்ளப்பட்டது. துற
ாரத்தின்கண்ணே பொருள்களைக் கொள்ளுதலைக் கூறுவா
ர் என்னின், பொருளில்லாதார் துறவார், துறத்தற்கு அவர்பால்
ும் இன்மையான். பொருள் இல்லாதார் துறக்கவேண்டின், அவர்
பதற்குரிய பொருள்களை முன்னர்க் கொள்ளல் வேண்டும்.

என்னும், சொல் மீண்டும் மீண்டும் வருதலால் இது சொற்
ரட்பின்வரு நிலையணி.

கருத்து. பொருட்பற்றை விடுதற்கும் பொருளைக் கொள்ளு
ம் கடவுளைப் பற்றுக. 320.

அஃதாவது, மெய்ப்பொருளை உணர்தல்.

க. பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளான மாணப் பிறப்பு.

பொருள். மாண(த) பிறப்பு—மாட்சிமை யில்லாத பிறப்பு, நன் அல்லவற்றை பொருள் என்று உணரும் மருளான் ஆம்—ப்பொருள் அல்லாதவற்றை மெய்ப்பொருள் என்று அறியும் த்தால் உண்டாம்.

அகலம். பிறப்புப் பல துன்பங்களைப் பொருந்தியிருத்தலா இறப்புப் பின்னர் எய்தலானும் அதனை மாணப் பிறப்பு என்றார். ப்பொருள்—உண்மையான பொருள்—என்றும் உள்ள பொருள். நல் மாலையனவாகிய உலகப் பொருள்களை அழியாமல் என்றும் கிற்கும் பொருள்க ளென்று கொள்ளுதல் மயக்க உணர்வு யும், அவ்வுணர் வுடைமையால் பிறப்பு உளதாகும் எனவும் னார்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

கருத்து. உலகப் பொருள்களை உள்ள பொருள்களாக நுதல் பிறப்புக்குக் காரணம். 32

உ. இருணீங்கி யின்பம் பயக்கு மருணீங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு.

பொருள். மருள் நீங்கி மாசு அறு காட்சி அவர்க்கு—மயக்கத் தின்றும் நீங்கிக் குற்றம் அற்ற அறிவினை யுடையவர்க்கு, இரு யி இன்பம் பயக்கும்—(நரகம் என்னும்) துன்பம் நீங்கி வீ ன்னும் இன்பம் உண்டாம்.

அகலம். குற்றமற்ற அறிவாவது, மெய்ப்பொருளை மெய் பாருளாகக் காணும் அறிவு. அவ் வறிவினை உடையார்க்குத் து மை இல்லை எனவும், இன்பமே உண்டு எனவும் கூறினர். "பூத் ம் பயத்தலும் உண்டாதற் பொருள்" என்று சேந்தன், நீவாகர முகின்றமையால், பயக்கும் என்பதற்கு உண்டாம் என்று பொரு ரைக்கப்பட்டது. இத் நிவாகரத்தை அறியாதார் இருள் நீக் ன்பதன் கரு ஒற்றுத் தொடை நோக்கி மெலித்தது என உரைப்ப

கருத்து. மெய்யறிவு துன்பத்தை நீக்கி இன்பத்தை ஈல்கு

கூ. ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்,
வான நணிய துடைத்து.

பொருள். ஐயத்தின் நீங்கி தெளிந்தார்க்கு—ஐயத்தினின்
ங்கி (மெய்ப்பொருளைத்) தெளிந்தவர்க்கு, வானம் வையத்தி
ணியது உடைத்து—வீட்டுலகம் பூவுலகைப்போல அணித்தாத
டையது.

அகலம். 'மெய்ப்பொருள்' என்பது அதிகாரத்தால் கொ
ப்பட்டது. ஐயம்—சந்தேகம். அணித்தாதல்—சமீபமர்தல். தெளி
வது, பொய்ப் பொருளைப் பொய்ப்பொருளாகக் கண்டு நீக்

மெய்யுணர்தல்.

மெய்ப்பொருளை மெய்ப்பொருளாக அறிதல். மணக்குடவர் பாட
நீக்கித் தணித்தார்க்கு'.

கருத்து. மெய்ப்பொருளுணர்த்தார் வீட்டினை அடைவர். 32

கூ. ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுணர் வில்லா தவர்க்கு.

பொருள். மெய் உணர்வு இல்லாதவர்க்கு—மெய்ப்பொருளி
உணர்வு இல்லாதவர்க்கு, ஐ உணர்வு எய்தியக் கண்ணும் பயம் இன்
—ஐந்து உணர்வுகள் எய்திய இடத்தும் பயன் இல்லை.

அகலம். ஏகாரம் தேற்றத்தின்கண் வந்தது. ஐயுணர்வுக
எய்தலாவது, தேச காலங்களால் தடுக்கப்படாது ஐம்புலங்களையு
நும்பொறிகள் அறிதல். அஃதாவது, கண் மூன்று காலங்களிலு
எல்லாத் தேசங்களிலும் உள்ள பொருள்களைக் காண்டல்; அவ்வாறே
செவி, மூக்கு, மெய், வாய் என்னும் மற்றைய நான்கு பொறிகளு
முறையே மூன்று காலங்களிலும் எல்லாத் தேசங்களிலும் உள்
ஓசை, நாற்றம், ஊறு, சுவை என்னும் மற்றைய நான்கு புலங்களையு
அறிதல். இதற்குப் பிறரெல்லாம் பொருட் பொருத்தம் இல்லாதபடி
உரைத்தார். தாமந்தர் பாடம் 'பயனின்றே'.

கருத்து. மெய்யுணர்வு இல்லாதவர்க்கு ஐயுணர்வு எய்தி
வழியும் பயன் இல்லை. 32

கூ. எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

பொருள். எ பொருள் எ தன்மைத்து ஆயினும்—எ
பொருள், எத் தன்மையை யுடையதாயினும், அ பொருள் மெய்
பொருள் காண்பது அறிவு—அப் பொருளின்கண் மெய்ப்பொருளை
காண்பது அறிவு.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். உலகப் பொருள்களின் நாம ரூபங்களை விடுத்து
ற்றிற்கு ஆதாரமான உண்மைப் பொருளைக் காண்டல் அறி
ம்—பெயர். ரூபம்—உருவம். இக் குறளால் உலகப் பொரு
மூலமாக மெய்ப்பொருளைக் காணும் வழியைக் கூறினர்.

கருத்து. உலகப் பொருள்களுக்கு ஆதாரமா யுள்ளது மெய்
ருள். 32

சு. கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி.

பொருள். கற்று ஈண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார்—(கற்க
நூல்களைக்) கற்று இவ்வுலகின்கண் மெய்ப்பொருளைக் கண்
மற்று ஈண்டு வாரா(த) நெறி தலைப்படுவர் — திரும்பி இ
ற்கு வராத வழியை அடைவர்.

அகலம். மெய்ப்பொருளைக் காண்டற்குக் கல்வி இன்றியமை
தென்பதைக் குறிப்பதற்காகக் கற்று என்றார். கற்கத் தக்
னவாவன, அறநூலும் ஆன்ம நூலும். இவ் வுலகத்தைவிட்
உலகத்தில் மெய்ப் பொருளைக் காணலாருமோ என்று நினை
க் கருதி, இவ் வுலகின்கண்ணேயே மெய்ப்பொருளைக் காண
ம் என்றார். மெய்ப்பொருளைக் கண்டார் பிறப்பு இறப்புக்க
று நீங்குவர் என்பது ஒரு தலையாகலின், மற்று ஈண்டு வார
தலைப்படுவர் என்றார். வாராத என்பது செய்யுள் விகார
ஈறு கெட்டு நின்றது. இக் குறளால் மெய்ப்பொருளை இ
த்தின்கண்ணே காணலாகும் என்றார்.

கருத்து. மெய்ப் பொருளைக் கண்டார் பிறப்பினை அடையார்

எ. ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரி னெருதலையர்ப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு.

மெய்யுணர்தல்.

பொருள். ஓர்த்து உள்ளம் உள்ளது உணரின்—(அகத்
தோக்கி) ஆராய்ந்து உள்ளத்தின்கண் உள்ளதாகிய மெய்ப்பொ
உணரின், ஒருதலையா(க) பேர்த்து பிறப்பு உள்ள வேண்டா—உ
மாகத் திரும்பிப் பிறப்பினை நினைக்க வேண்டா.

அகலம். இக் குறளால் அகத்தினுள்ளே மெய்ப்பொரு
காணும் வழியைக் கூறினர். உள்ளத்தின்கண் உள்ளதாகிய ெ
பொருளாவது, உளத்தாலும், பொறிகளாலும் உயிர் செய்வனவு
யெல்லாம் சான்றுகக் கண்டுகொண்டிருக்கும் அறிவு. ஈண்டும் ெ
பொருளைக் கண்டார்க்குப் பிறப்பு இறப்புக்கள் இல்லை யென்
வற்புறுத்தினர். ஒருதலையாக என்பது ஈறு கெட்டு நின்றது.

கருந்து. உள்ளத்தின்கண் உள்ளதாகிய அறிவை உணர்த்
குப் பிறப்பு இல்லை.

அ. பிறப்பீனும் பேதைமை நீங்கிச் சிறப்பீனுஞ்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு.

பொருள். பிறப்பு ஈனும் பேதைமை நீங்கி—பிறப்பை ஈ
முடமையினின்று நீங்கி, சிறப்பு ஈனும் செம்பொருள் காண்பது அ
வீட்டை நல்கும் செவ்விய பொருளைக் காண்பது அறிவு.

அகலம். பிறப்புக்குக் காரணம் மடமை என்பதும், அ
நீக்க வல்லது மெய்யறிவே என்பதும் இக் குறளால் கூறப்பட்
செவ்விய பொருள்—குற்றம் இல்லாத பரம் பொருள். நாம
பாடம் 'பிறப்பீனும்'; 'நீக்கி'; 'சிறப்பீனும்'. மற்றை நா
பாடம் 'சிறப்பென்னும்'; 'நீங்க'; 'பிறப்பென்னும்'. நாம
பாடமே கோரிய பொருளைத் தருகின்றமையான், அவர் பாடமே ந
யர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது. 'பேதைமை' ஐந்தாம் (
றுமைத் தொகை.

கருந்து. மெய்ப்பொருளைக் காண்டலே மெய்யறிவு.

கூ. சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்து
சார்தரா சார்தரு நோய்.

பொருள். சார்பு உணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகின்—(எல்லாவ
ற்கும்) ஆதாரமாயிருக்கிற மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து தனது (அ
றப்) பற்றுக்கள் ஒழிய ஒருவன் ஒழுகின், சார்தரும் நோய் மற்
ழித்து சார்தரா—(மேல்) சாரக் கடவனவாய துன்பங்கள் அ
வாழுக்கத்தை அழித்துச் சார மாட்டா.

அகலம். அவ்வொழுக்கம் அழிந்தாலன்றித் துன்பங்கள் வா
வன்பதும், துன்பங்கள் அவ்வொழுக்கத்தை அழிக்கும் வலி யுன
ன அல்ல என்பதும் இதனால் கூறப் பெற்றன. தருமர் பாட
சார்வுணர்ந்து சார்வு'.

கருத்து. மெய்யுணர் வுடையார்க்குத் துன்பங்கள் இல்லை. 32

ய. காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற
னாமங் கெடக்கெடு நோய்.

பொருள். காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றன் நாம(மு
கட—காமமும் கோபமும் மயக்கமும் (ஆகிய) இவை மூன்
றுடைய பெயர்களும் கெட, நோய் கெடும்—துன்பங்களெல்ல
ழியும்.

அகலம் இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மை செய்யுள் விகா
ால் தொக்கது; அவ்வும்மை காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னு
ம் குற்றங்களையும் தழுவி நின்றது.

கருத்து. இவை மூன்றும் கெடவே, மெய்யுணர்வு உண்டா
மெய்யுணர்வு உண்டாகவே, முன் வினைப் பயன்களாகிய துன்ப
ளெல்லாம் ஒழிந்து போம். 33

அவா வறுத்தல்.

௩௰௩-ம் அதி:—அவா வறுத்தல்.

அஃதாவது, ஆசையை ஒழித்தல்.

க. அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து.

பொருள். அவா எல்லா உயிர்க்கும் எ ஞான்றும் தவா(த)பிறப்
னும் வித்து—ஆசை எல்லா உயிர்களுக்கும் எக் காலும் கெடா
றப்பினைக் கொடுக்கும் வித்து.

அகலம் 'என்ப' அசை. அனபெடை சண்டு இசை நிறை
த்தது.

கருந்து. பிறப்புக்கு வித்து அவா. 33

உ. வேண்டுங்கால் வேண்டல் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்.

பொருள். வேண்டுங்கால் பிறவாமை வேண்டல்—(ஒருவ
ரும்புங்கால் பிறவாமையை விரும்புக; அது வேண்டாமை வேண்
டும்—பிறவாமை விரும்பாமையை விரும்ப வரும்.

அகலம். 'மற்று' அசை. விரும்பாமையாவது, உலகப் பொ
ளாண்மையும் விரும்பாதிருத்தல். முந்திய உரையாசிரியர்க
ாடம் 'வேண்டுங்கால் வேண்டும்'. வேண்டும் என்பது பொரு
ான பொருளைத் தாராமையானும், 'வேண்டல்' என்பதே பொ
தமான பொருளைத் தருதலானும், அதுவே ஆசிரியர் பாடம் எ
ொன்னப்பட்டது.

கருந்து. அவா இல்லார்க்குப் பிறப்பு இல்லை. 3

ரு.' வேண்டாமை யன்ன விழுச்செல்வ மீண்டில்லை
யாண்டு மஃதொப்ப நில்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். வேண்டாமை அன்ன விழு செல்வம் சண்டு
—விரும்பாமையை ஒத்த மேலான செல்வம். இவ் வுலகில்
ாண்டும் அஃது ஒப்பது இல்—(வேறு) எவ் வுலகிலும் வி
மையை ஒத்த (மேலான) செல்வம் இல்லை.

அகலம். நச்சர், பரிமேலழகர் பாடம் 'ஆண்டும்'. '
வர் பாடம் 'யாண்டும்'.

கருந்து. அவா இல்லாமைக்கு ஒப்பான செல்வம்
ில்லை.

சு. தூஉய்மை யென்ப தவாவின்மை மற்றது
வாஅய்மை வேண்ட வரும்.

பொருள். தூய்மை என்பது அவா இன்மை—தூய்மை (நிறப்பித்துச்) சொல்லப்படுவது ஆசையில்லாமை; அது வா வண்ட வரும்—ஆசையில்லாமை வாய்மையைக் கைக்கொ ரும்.

அகலம். வேண்ட என்பதனைக் கொள்ள என்னும் பொ திஞர். மற்று என்பது அசை.

கருத்து. அவா வின்மை அகத் தூய்மையை நல்கும்.

ரு. அற்றவ ரென்பா ரவாவற்றூர் மற்றையர
ரற்றுக வற்ற திலர்.

பொருள். அவா அற்றூர் அற்றவர் என்பார்—ஆசையின னிஞர் (பிறப்பு) அற்றவர் என்று சொல்லப்படுவர்; மற்ை ற்றுக அற்றது இலர்—ஆசையை நீங்காதார் அத்தன்ை பிறப்பு) நீங்கினமை இலர்.

அகலம். நாமந்நர், நச்சர் பாடம் 'அற்றவ ரென்பூர்.' தாம் வேற்றுமைத் தொகை.

அவா வறுத்தல்.

கருத்து. அவா வற்றவரே பிறப் பற்றவர். 3

சு. அஞ்சுவ தோரு மவாவே யொருவனை
வஞ்சிப்ப தோரு மவா.

பொருள். அவா ஒருவனை வஞ்சிப்பது—ஆசை ஒருவ சிப்பது; அவாவே அஞ்சுவது—(ஆகலான்,) அவாவே அஞ் தி.

அகலம். 'ஒரும்' இரண்டும், எகாரமும் அசைசன். நாமந் ம் 'அஞ்சுவ தோரு மவாவே.' நச்சர் பாடம் 'அஞ்சுவ தே வே'. நாமந்நர் பாடமே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க.

கருத்து. அவாவினை விடுதலே மக்கள் கடமை. 3

எ. அவாவினை யாற்ற வறுப்பிற் றவாவினை
தான்வேண்டு மாற்றுன் வரும்.

பொருள். அவாவினை ஆற்ற அறப்பின்—(ஒருவன்) ஆசை ற ஒழிப்பின், தவா வினை தான் (த) வேண்டும் ஆற்றான் வரு ாத வினைகள் தான் விரும்பிய நெறியால் வரும்.

அகலம். கெடாத வினைகள்—அறங்கள்.

கருந்து அவாவினை விட்டார் அறங்களைப் புரிவர். 3

அ. அவாவில்லார்க் கில்லாகுந் துன்பமஃ துண்டே றவாஅது மேன்மேல் வரும்.

பொருள். அவா இல்லார்க்கு துன்பம் இல்லாகும்—அ லாதார்க்குத் துன்பம் இல்லையாகும்; அஃது உண்டேல் தவ ர்மேல் வரும்—ஆசை உண்டாயின் (துன்பம்) கெடாது (ம் வரும்.

அகலம். "ஆசைப் படப்பட வாய்வருந் துன்பங்கள்" ரம்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

கருந்து. அவா இல்லார்க்குத் துன்பம் இல்லை. 338.

சு. இன்ப மிடையறு நீண்டு மவாவென்னுந்
துன்பத்துட் டுன்பங் கெடின்.

பொருள். அவா என்னும் துன்பத்துள் துன்பம் கெடின்—என்னும் துன்பத்துள் மிகுந்த துன்பம் அழியின், இன்பம் அருது ஈண்டும்—இன்பம் இடையில் நீங்காது பெருகும்.

அகலம். அவா என்னும் காரணத்தைத் துன்பம் என்னும் மாக உபசரித்தார்.

கருந்து. அவா இல்லார் இன்பம் அடைவர். 339.

ம. ஆரா வியற்கை யவாநீப்பி னந்நிலையே
பேரா வியற்கை தரும்.

பொருள். ஆரா(த)இயற்கை அவா நீப்பின்-நிரம்பாத இயல்பை ய ஆசையை நீக்கின், அ நிலையே பேரா(த) இயற்கை தரும்—லைமையே (என்றும்) ஒரே தன்மையான இயல்பினைத் தரும்.

அகலம். அவாவை நிறைவேற்ற நிறைவேற்ற அது வளர்ந்து ாடே போகும் இயல்பிற் றாகலின், ஆரா வியற்கை அவா என்றார். லைமை, அவாவை நீத்த நிலைமை. ஒரே தன்மையான இயல்

ர, பிறப்பின்றி என்றும் ஒரு படித்தா யிருக்கும் நிலைமை.
ந—வேறுபடாத—ஒரே தன்மையான.
கருந்து. அவாவினை விட்டார்க்குப் பிறப்பு இறப்பு இல்லை. 340.

விட்டியல் முற்றிற்று.

ஊழியல்.

அஃதாவது, விதியின் இயல்பு.

ஊழ்.

நடுநடம் அதி:—ஊழ்.

அஃதாவது, விதி.

க. ஆகூழாற் றோன்று மசைவின்மை கைப்பொருள்
போகூழாற் றோன்று மடி.

பொருள். கை பொருள் ஆகு ஊழால் அசைவு இன்
தான்றும்—கைப் பொருள் ஆகும் விதியால் சோம்பலின்மை தோ
றும்; கை பொருள் போகு ஊழால் மடி தோன்றும்—கைப் பொ
போகும் விதியால் சோம்பல் தோன்றும்.

அகலம். கைப் பொருள் என்பது இங்க நோக்காக நிற்ற
அது முன்னரும் பின்னரும் கூட்டி உரைக்கப்பட்டது.
ன்பது துணைப் பெயர். 'ஆகு' 'போகு' வினைத் தொகைகள்

கருந்து. கல் விதிக்கு அடையாளம் சோம்ப லின்மை.

உ. பேதைப் படுக்கு மிழவூ முறிவகற்று
மாகலூ ழுற்றக் கடை.

பொருள். இழவு ஊழ் (உற்ற கடை) பேதை படுக்கும்—(
பொருளை) இழத்தற்கு உரிய விதி உற்ற இடத்து (அஃது ஒரு
அறிவிலனாகச் செய்யும்; ஆகல் ஊழ் உற்ற கடை அறிவு அ
—(கைப் பொருள்) ஆகுதற்கு உரிய விதி உற்ற இடத்து (
அவனது) அறிவைப் பெருக்கும்.

அகலம். 'உற்றக் கடை' என்பது முன்னும் கூட்டி
கப்பட்டது. இழவூழ், ஆகலூழ் என்பன கான்காம் வேற்று
குவ் வருபும் தகுதிப் பொருளும் உடன்தொக்க தொகைகள்.

கருந்து. கல் விதி வக்தக்கால் அறிவு வளரும்; தீ விதி
கால் அறிவு குறையும்.

௩. நுண்ணிய நூல்பல கற்பினு மற்றுந்தன்
னுண்மை யறிவே மிகும்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். நுண்ணிய நூல் பல கற்பினும்—(ஒருவன்) நுண்
பொருள்களை யுடைய) நூல்கள் பலவற்றைக் கற்பினும், ம
ன் உண்மை அறிவே மிகும்—பின்னும் தனது விதியின் அ
குந்து நிற்கும்.

கருத்து. ஒருவனுக்கு விதியின் அறிவே மிகுந்து நிற்கும்.

௪. இருவே றுலகத் தியற்கை திருவேறு
தெள்ளிய ராதலும் வேறு

பொருள். உலகத்து இயற்கை இரு வேறு—உலகத்தின்
தி இரண்டு வேறு (வகைப்பட்டது); திரு (வினர் ஆதல்) தெ
ள்ளியர் ஆதலும் வேறு—செல்வத்தை உடையவராதற்கு (உ
தி) வேறு; அறிவை உடையவ ராதற்கு (உரிய விதி) வேறு.

அகலம். பின்னர்த் 'தெள்ளிய ராதல்' என்று கூறுகின்ற
ன், முன்னர்த் திருவினர் ஆதல் என்று கொண்டு பொருள் உ
பட்டது. 'ஆதல்' இரண்டும் உருபும் பொருளும் உ
ாக்க தொகைகள்.

கருத்து. செல்வ வந்த ராதற்கும் அறிவுடைய ராதற்கும் உ
கள் வெவ் வேறு.

௫. நல்லவை யெல்லாஅந் தீயவாந் தீயவு
நல்லவாஞ் செல்வஞ் செயற்கு.

பொருள். செல்வம் செயற்கு தீயவும் நல்ல ஆம்—செல்வத்
தற்குரிய விதிக்குத் தீய செயல்களும் நல்ல செயல்களாம்; (செ
அழித்தற்கு) நல்லவை எல்லாம் தீய ஆம்—செல்வத்தை அழி
குரிய விதிக்கு நல்ல செயல்களெல்லாம் தீய செயல்கள் ஆம்.

அகலம். நல்லவை எல்லாம் தீய வாம் என்றமையால், செல்
த்தற்கு என்பதைச் சொல்லெச்சமாகக் கொண்டு பொருள் உ

பட்டது. செயல் என்பதும், சொல்லெச்சமாகக் கொள்ளப்பட்
ழித்தல் என்பதும் ஆகுபெயர்கள், முறையே அவற்றின் விதிக
ந ஆயினமையால்.

கருத்து. நல்ல விதி யுற்ற விடத்துச் செய்வன எல்லா
லனாவாம்; தீய விதி யுற்ற விடத்துச் செய்வன எல்லாம் தீயவாம். 34

சு. பரியினு மாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்
சொரியினும் போகா தம.

பொருள். பால் அல்ல பரியினும் ஆகா வாம்—விதியால் (த
டையன) அல்லாத பொருள்கள் முயன்று வருந்தினும் உண்டா
ம்; தம உய்த்து சொரியினும் போகா—(விதியால்) தம்முடை
பாருள்கள் (சேய்மைக்கண்) கொண்டுபோய் எறியினும் போகா

அகலம். "வருந்தி யழைத்தாலும் வாராத வாரா; பொருந்
ன போமினென்றாற் போகா".—நல்வழி

கருத்து. விதிப்படி தமக்குரியன தம்மைவிட்டு நீங்கா. 34

எ. வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது.

பொருள். வகுத்தான் வகுத்த வகை அல்லால்—(அவர
னைப் பயனை அவரவர்க்கு) வகுத்த இறைவன் வகுத்தபடி அல்
ல், கோடி தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது—கோடிப் பொரு
ட்டினார்க்கும் துய்த்தல் இல்லை.

அகலம். துய்த்தல்—அனுபவித்தல். வகுத்தல்—பிரித்த
ட்டல்—சேமித்தல். தாமந்தர் பாடம் 'தொகுத்தாலும்'.

கருத்து. தம் விதிக்குத் தக்கபடியே இன்பம் துய்ப்பர். 34

அ. துறப்பார்மற் றுப்புர வில்லா ருறற்பால
வூட்டா கழியு மெனின்.

பொருள். உறல் பால ஊட்டா(து) கழியும் என்னின்–பொ
ற்பருதியனவாகிய விதிகள் (தமது பயன்களைக்) கொடாமல் நீங்
ன்றால், தப்புரவு இல்லார் துறப்பார்—செல்வம் இல்லாதவர் த
ார்.

அகலம். விதிகள் தமது பயன்களைக் கொடாமல் நீங்குத
இல்லை, வறிஞர் துறக்கப் போவதும் இல்லை என்றவாறு. இக் (
பொய்த்தற் குறிப்பணி. 'மன்' அசை. தப்புரவு — தகா
பொருள்கள்.

கருத்து. விதிகள் தமது பயன்களைக் கொடாமல் நீங்கா.

கூ. நன்றுங்கா னல்லவாக் காண்பவ ரன்றுங்கா
ல்லற் படுவ தெவன்.

பொருள். நன்று ஆம் கால் நல்லவா(க) காண்பவர்–(தாம்
செய்த) நல் வினைகள் வினையுங்கால் இன்பங்களாக உணர்பவர், த
ஆம் கால் அல்லல் படுவது எவன்—(தாம் முன் செய்த) தீவி
வினையுங் கால் துன்பம் உறுவது யாது காரணம்?

அகலம். நன்று, அன்று என்பன சாதி யொருமைப் பெ

கருத்து. இன்பமும் துன்பமும் தம் முன் வினைப் பயன்

ஙு. ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினுந் தான்முந் துறும்.

பொருள். ஊழின் பெரு வலி யா உள—விதியைப் (
பெரிய வலியை யுடையவை எவை உள்ளன? மற்று ஒன்று
னும் தான் முந்து உறும்—விதியை மாற்றும் ஒன்றை எண்ண
அவ் விதியே முற்பட்டுப் பொருந்தும்.

அகலம். ஒருவன் விதைத்த வித்தின் வினைவை விட்டு
வித்தின் வினைவை அடைய முடியாதது போல, ஒருவன்

ஊழ்.

வினையின் பயனை விட்டு வேறொரு வினையின் பயனை அடைய மு
தென்றார். அஃதாவது, ஒருவன் ஒரு வினையைச் செய்து அ
பயன் அவனைப் பொருந்தும் காலையில் அப் பயனை மாற்று

அவன் விரும்பின், அவனால் அதனை மாற்ற முடியாது. அப் ப
மாற்றத் தக்க வேறு ஒரு வினையைச் செய்து, அதன் வினை
வேறு ஒரு விதியை ஆக்கி, அதனால் அப் பயனை மாற்றவல்
வலியை யுடையவற்றை வலி என்றார்.

கருந்து. விதியைப் போல வலி யுடையது வேறு யாதும் இல்லை.

ஊழியல் முற்றிற்று.

அறப்பால் முற்றிற்று.

திருக்குறள்—சிறப்புப்பாயிரம்.

செய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி.

ய்யுள்.	பக்கம்.
ைவத்	55
ய	31
ான்	28
கருவி	40
ுத	41
ப்பத்	40
பொரு	15
றிந்தே	51
ஈனாற்	59
பாலே	32
மூஞ்	45
த்து	23
ஷ	44
	22

ம	43
முச்	39
ம்	37
ச	27
க்	49
த	24
ப்	33
தசை	47
ம்	11
வரைச்	60
	36
	33
வித்	65
	46

செய்யுள்.	பக்கம்
ஒன்றே	16
ஓதற்	30
ஓதுபதி	61
கடுகைத்	54
கந்துகத்தான்	66
கலைகிரம்பிக்	48
கற்பகத்தின்	62
காணின்ற	21
சாற்றிய	24
சிந்தைக்	52
சிவஞானத்	64
சீந்திநீர்க்	18
செய்யா	29
தப்பா	25
தரைசெய்தவ	67
தானே	15
தானார்	19
திருத்தரு	9
திருவளர் தெய்வ	70
திருவளர் மரும	83
தினையளவு	13
தேவிற்	42
நாடா	10
நான்மறையின்	12
நீடுபுகழ்த்	69

பரந்த	20
பாயிர	31
பாருகெடு	63

செய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி.

லவர்	38
விற்குத்	40
பாய்ப்பால	50
பாவிதர	57
பான்பூத்த	56
ணிற்கிளைக்க	35
ர்தலை	88
ன்னுபெருந்	68
ாலுங்	14
ம்மலையு	17
மயேறு	58
மாழிசுருங்கல்	57
ன்னுவர்	53
டொன்று	26
வன்னி	53
வதப்	44
இடைப்பாயிரம்.	
கர முதல	101
ந்தண	116
றவாழி	104
ருமை	112
ருள்சே	103
ரனென்னுந்	112
ரி னுழாஅ	107
ந்தவித்தா	113
ழுக்கத்து	111
ற்றதனா	101
ணமென்னுங்	115
கடுப்பதுஉங்	108
காளிற்	105
றப்பொடு	109
வையெரளி	114
செயற்கரிய	114
னக்குவமை	104

தானம்	110
துப்பார்க்கு	107
துறந்தார் பெருமை	111
நிறைமொழி	115
நீரின்றமையா	110
நெடுங்கடலுந்	109
பிறவிப் பெருங்கடல்	100
பொறிவாயி	103
மலர்மிசை	102
வானின்றுலகம்	106
விசும்பிற் றுளிவீழி	108
விண்ணின்று	107
வேண்டுதல்	102
அறப்பால்.	
அகழ்வாரை	181
அகமலர்ந் தீதலி	155
அகமலர்ந்து	150
அஃகாமை	249
அஃகியகன்ற	248
அஞ்சுவதோ	287
அடக்க மமரரு	171
அடல்வேண்டு	275
அமிழ்திறு	130
அருங்கேட	211
அருட் செல்வஞ்	227
அரும்பய ளூயு	253
அருளல்லதி	233
அருளில்லார்க்	230
அருள் கருதி	196
அருள் சேர்ந்த	228
அருள் வெஃகி	249
அல்ல வரு	229
அல்லவை	157
அவாவில்லார்க்	287

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அவாவினை 287
அவாவென்ப 285
அவிசொரிந் 236
அவ்வித் தழுக்கா 193
அவ்விய நெஞ்சத்தா 193
அழுக்கா றவா 119
அழுக்கா றுடையார்க் 192
அழுக்கா றுடையான் 177
அழுக்கா றெனவொரு 193
அழுக்காற் றகன்றூரு 194
அழுக்காற்றி 191
அளகில்ல 197
அளவறிந்தார் 197
அளவின்க 196

அறங்கூறு 204
அறஞ்சொல்வா 205
அறக்காரிது 121
அறக்காற்றினில் 126
அறக்கான் 121
அறக்கிற்கே 146
அறக்கிணாஉங் 118
அறவினை 263
அறனல்ல 187
அறனழீஇ 204
அறனறிந்து 250
அறனுக்கம் 191
அறனியலா 182
அறனெனப் 128
அறனேக்கி 207
அறன்கடை 180
அறன்வலையா 184

அறிவு 208
அறிவினு ளெல் 209
அற்கா வியல்பிற்று 270

அற்றவ ரென்
அற்று ழறிபவி
அன்பகத் தில்லா
அன்பிலா
'அன்பிற்கு
அன்பின் வழிய
அன்பீனு
அன்பு மறனு
அன்புற் றமர்ந்த
அன்போ டியைந்த
அன்றறிவா
ஆகுழாற்
ஆரா வியற்கை
ஆற்றி னெருக்கி
ஆற்றுவா ராற்றல்
இடனில் பரு
இணரெரி
இயல்பாகு
இயல்பினு
இரத்தலி
இருணீக்கி
இருத்தோம்பி
இருவே துல
இலமென்று
இலர்பல
இலனென்ற தீய
இலனென்னு
இல்வாழ்வா
இல்லதெ
இறக்தா நிறக்தா
இறலீனு
இனிய வுளவாக
இனைத்தினைத்
இன்சொலா

செய்யுள் முதற் குறிப்பகராதி.

ாசொ லினி	158
ாப மிடை	288
ாழையு	185
ாஞசெய்	260
ாஞ நிரக்கப்	219
ாஞ வென	261
லினசபட	222
துவக்கு	220
ற பொழுதிற்	141
டமையு	153
ாஞது	189
ாஞமையுள்ள	233
ாஞமை வேண்	235
வி வரைத்தன்	161
ருடம்பி	268
ரப்பா	222
கத்தோ	179
ளத்தா லுள்	195
ளத்தாற்	200
ளிய	257
ங்கு வது	273
றகோய்	237
ருணி	214
ழீற் பெரு	292
கன்று	164
பொரு னெ	281
லாரக்கு	172
லா வினக்கும்	203
ழபிறப்புக்	137
ழமவ்	161
ரிதென	181
ளாமை	194
ளத்தானு	261
[illegible]	181

ளனைப்பகை	210
ளன்பி லதனை	146
ஏதிலார்	208
ஐயத்தி னீங்	280
ஐயுணர் வெ	281

ஒத்த தறிய	213
ஒருபொழுதும்	272
ஒருமையு	173
ஒல்லும் வகை	118
ஒழுக்கத்தி லெய்	177
ஒழுக்கத்தி லெம்	177
ஒழுக்க முடையரை	176
ஒழுக்க முடையவர்	178
ஒழுக்கம் விழுப்பம்	175
ஒழுக்காறு	190
ஒறுத்தாரை	186
ஒறுத்தார்க்	186
ஒன்றாக வல்லது	264
ஒன்று வுலகத்	223
ஒன்றுநூற்	174
ஒன்னார்த்	238
ஓர்த்துள்ள	282
கலைகொடிறி	245
கண்ணின்று	205
கதங்காத்துக்	175
கனவிலு மாய	195
கனவின்கட்	196
கனவென்னுங்	197
கன்வார்க்கு	198
கறுத்தின்னு	259
கற்றீண்டு	282
காக்க பொருளா	171
காமம் வெகுளி	284
காவக் கெடும்	160

திருக்குறள்—அறப்பால்.

டம்பை	272	சொற்கோட்	1(
ழலினிது	140	தகுதி யென	1
த்தாட்	269	தக்கார் தகவில	1
ற்றன்	240	தந்தை	1
டுவல்யா	168	தம்பொரு	1
டும் பெருக்கமு	167	தம்மிற்றம்	1
கம்மாறு	212	தலைப்பட்டார்	2
ாடுப்ப	192	தவஞ்செய்வார்	2
ாலேவினைய	268	தவமறைந்	2
ால்லாமை	265	தவமுர்	2
ால்லான்	236	தற்காத்துத்	1
ான்றன்ன	163	தன்னுயிர்க் கின்	2

ன்செய்து	169	தன்னுயிர் தானற	2
தலி	221	தன்னுயிர் நீப்	2
ர்புணர்த்து	284	தன்னூண்	2
ப்பீனுஞ் செல்வமு	117	தன்னெஞ்	1
ப்பீனுஞ் செல்வம்	158	தன்னேத்தான் காக்கி	2
நமையி	258	தன்னேத்தான் காதல	2
றைகாக்குங்	133	தானாற்றித்	2
ற்றின்பம்	247	தினற்பொருட்டாற்	2
னத்தைப்	257	தினேத்துணை	1
னமென்னு	256	நீப்பால	2
மை சிறப்பொடு	252	நீயவை செய்தார்	2
க்சுடரும்	239	நீயலே நீய	2
ப்ப முடையவ	166	நீயினுற்	1
யற்பால	122	நீவினையா	2
யிறிற் றலே	235	நுறந்தார்க்குத் தப்	2
ய்யாமற் செய்த	159	நுறந்தார்க்குந் தவ்	1
ய்யார்மற் செற்	259	நுறந்தாறீ்ம்	1
ல்லா விடத்துச்	255	நுறப்பார்	2
ல்லிடத்துச்	254	நுன்புறூஉந்	1
ல்லிருந்	151	நுன்னியார்	2
றிவறிந்து	171	னுவய்மை யெ	2
ால்லுக	254	நெய்வந்	1

செய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி.

தருணாதான்	231	பகைபாவ	182
தன்புலத்தார்	124	படுபயன்	247
தான்றிற்	225	படைகொண்டார்	232
கையுமுவ	255	பணிவுடைய	157
மின்றி	246	பயனில பல்லார்முற்	251
த்தும்போர்	224	பயனில்சொற்	252
யனில சொல்லினுஞ்	253	பயன்மர	214
யனில னென்பது	251	பயன்றூக்கார்	160
யனின்று	157	பரிந்தோம்பிக் காக்க	176
யனுடையா	216	பரிந்தோம்பிப் பற்	153
யன்சாரா	252	பரியினு மாகா	291

லக்குரியார்	183	பல்லார் முனியப்	251
ல்லவை	290	பழியஞ்சி	125
ல்லா றெனப்	264	பற்றற்ற கண்ணே	278
ல்லா ரெனினுங்	218	பற்றற்றே மென்பார்	243
ல்லாற்று	227	பற்றி விடாஅ	277
ன்றாகு மாக்கம்	266	பற்றுக பற்	278
ன்றாங்கா	292	பாத்தூண்	220
ன்றுக்கு	178	பிறப்பீனு	283
ன்று மறப்பது	163	பிறர்க்கின்னா	262
ன்றே தரினு	167	பிறன்பழி	206
ாச்செற்று	271	பிறன்பொருளாட்	179
ாளென	270	பிறன்மனை	183
ிலுவரை	223	புகழ்பட	225
நிலையஞ்சி	265	புகழ்புரிந்த	135
நிலையிற் றிரியா	172	புக்கி லமைந்தின்று	273
நில்லா தவற்றை	269	புத்தே	213
நிறையுடைமை	186	புறங்குன்றிக்	244
நுண்ணிய நூல்	289	புறங்கூறிப்	204
நெஞ்சிற் றுறவார்	244	புறத்துறுப்	147
நெருந லுள	272	புறந்தூய்மை	202
நோயெல்லா	263	பெண்ணிற்	131
பகச்சொல்லிக்	206	பெறுமவற்றுள்	136
பகுத்துண்டு	263	பெற்றாற்பே	234

திருக்குறள்—அறப்பால்.

தைப் படுக்	289
ாய்ம்மையும்	200
ாய்யாமை பொய்	202
ாய்யாமை யன்ன	201
ாருடீர்ந்த	253
ாருணீங்கி	229
ாருளல் லவற்	279
ாருளற்றார்	230
ாருளாட்சி	232
ாறுத்த விறப்பினை	185
ன்றந்தைக்	142
ண்மெய்	139
ல மென்ப	136
ர்தாகித்	215
த்தலு	246
த்தல் வெகுளி	255
த்தும்	209
ப்பினு	176
வற்க	162

ருக்தொடர்	276
த்தது மாசாக	245
த்துக்கண்	118
த்தொடு	201
ாத்தக்க	130
ாமாட்டி	230
ணுயி ரோம்பி	228
தியான்	189
த்தா	156

மோப்பக்	154
யாகாவா	173
யாதனின் யா	274
யாமெய்யா	203
யானென தெ	276
வகுத்தான்	291
வசையிலா	226
வசையென்ப	226
வசையொழிய	222
வஞ்ச மனத்தான்	241
வருவிருந்து	150
வலியார்முற்	231
வலியி னிலேமையான்	242
வறியார்க்கொன்	217
வாணிகஞ்	170
வாய்மை	199
வாணுயர்	242
வித்து மிடல்	151
விருந்து புறத்தாக	149
விழுப்பேற்றி	190
விளித்தாரின்	180
வீழ்காள்	121
வேண்டற்க	249
வேண்டாமை	285
வேண்டிய	239
வேண்டிணுண்	275
வேண்டுக்கால்	285
வையத்துள்	129

செய்யுள் முதற்குறிப்பகாதி முற்றிற்று.

திருக்குறள்—அறத்துப்பால்.

பிழை திருத்தம்.

ீகம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
VI	4 & 5	12 & 5	22 & 12
5	20	உயாசிரியர்கள்	உரையாசிரியர்கள்
16	23	இ—ள்	இ—ள்
26	14	அதிசார	அதிகார
37	18	கரிவெருத்தலையார்	கரிவெரூஉத்தலையா
40	24	தைத்தாற் றளிய	தைத்தாற் றெளிய
45	10	யுண்டாகஇக்	யுண்டாக்இக்
46	22	ஒதும்	ஓதும்
48	2	இசை, வண்ணம்,	இசைவண்ணம்,
,,	12-13	கலிநிரம்பி...எனினும்	கலிநிரம்பி
,,	15	ஆராய்ச்சி	கோக்குதற்கு ஆராய்ச்
,,	17	தன்மை	தண்மை
51	10	பாணிபூதனர்	மாணிபூதனர்
55	19	குறன் நாயனாது	குறன்—நாயனாது
56	23	விரிவு	அகலம்
61	4	பிழைகளை	எழுத்துப் பிழைகளை
68	21-22	பின்வருகிறபடி	அச்சிடச்
69	22	புராணவ்	புராணவ்
70	12	யவரது	வரது
76	7	தேவனுடைய	தேவன்
79	19	எற்றுப் நிரை புனல்	எற்று நிரை புனல்
80	1	வென்றேன்,	வென்றேன்—
,,	24	விடையத்தில்—	விடையத்தில்...
93	25	என்று சொல்ல	என்று
96	10	வெளிர்க்ச	வெளிர்க்க
99	2	நிரண்ட . கல்	நிரண்ட கல்
99	10	கோதனங்கன்....	கோதனங்கன்—
110	4	தழீய	தழீஇய
113	17	ஐம்புலன்களையும்	ஐம்புலன்களையும்
118	2	மறத்தலினால் இல்லை	மறத்தலினால்இல்லை

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
118	18	சற்றசை	அசை
120	16	குடன் செல்லும்)	குடன்) செல்லு
123.5.7	தலைப்பு	அறன்வலி யுறுத்தல்	இல் வாழ்க்கை
128	15	என்பது	என்பது ;
147	6	மறம்	மரம்
,,	18	இல்லாதவாக்கு	இல்லாதவர்க்கு
156	10	அகத்து	அத்து
178	15	பயத்தாலனும்	பயத்தலானும்
178	16	...	மூன்உரையாசிரிய
179	1	ஆசியர்	பாடம் ' கன்றிக்கு
183	20	பிறர்க்குரியா	ஆசிரியர்
189	13	வாயினின்று	பிறற்குரியா
194	11	தோத்தாரும்	வாயினின்று
197	24	தேற்ரு தவர்	தேர்த்தாரும்
211	14	அற்று,	தேரு தவர்
216	13	ஆறு	அற்று
224	26	மாயா"	ஆறே
230	9	இல்லாஇய வாக்கு	மாயா,
,,	,,	வகரம்	இல்லாஇய ஆக்கு
232	22	போல	அகரம்
235-6	18 & 1	ஓர் & ஓர்	போல்
240	14 & 24	தான் & கூற்றம்	ஓர் & ஓர்
257	14	சுடாகன்	தான் & கூற்றம்
261	10	தாம்	சுடர்கள்
267	19	"என்னும் யாம்" என்று	தான்
273	தலைப்பு	கொல்லாமை	என்னும்யாம்—என்,
276	10	வேணடியதா	நிலையாமை
277	2	வாளேர்க்கு	வேண்டியதா
287	14	தவாவினைதான் (த)	வாளேர்க்கு (ம்)
298	24	சுடச் சுடரும்	தவா (த)வினைதான்
,,	27	செயிறிற் றலை	சுடச் சுடரும்
299	15	கல்லா ரெனினும்	செயிரிற் றலை
			கல்லா ரெனினும்